

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΡΙΒ'

Τρίτη 8 Μαΐου 2018

ΘΕΜΑΤΑ

Α. ΕΙΔΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

1. Άδεια απουσίας των Βουλευτών κ.κ. Ε. Κασσιμάτη και Μ. Αντωνίου, σελ. 7304

2. Ανακοινώνεται ότι τη συνεδρίαση παρακολουθούν μαθητές από το 11ο Δημοτικό Σχολείο Καλλιθέας, το Ιδιωτικό Λύκειο Μαλλiάρα, το 1ο Γυμνάσιο Πετρούπολης, το 26ο Δημοτικό Σχολείο Τρικάλων, το Γυμνάσιο Αγίου Ανδρέα Αρκαδίας, το 5ο Δημοτικό Σχολείο Πάτρας, το Δημοτικό Σχολείο Φυρών Σαντορίνης, το Δημοτικό Σχολείο Καλού Χωρίου Λασιθίου, το 1ο Δημοτικό Σχολείο Ασγούρου Ρόδου και το Δημοτικό Σχολείο Σπηλίου Ρεθύμνου, σελ. 7299, 7304, 7308, 7309, 7315, 7321, 7336, 7351, 7358, 7362

3. Επί διαδικαστικού θέματος, σελ. 7308, 7314, 7316, 7317, 7324, 7326, 7328, 7334, 7335, 7336, 7340, 7342, 7344, 7347, 7349, 7351, 7352, 7355, 7362, 7363, 7366

Β. ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

1. Συζήτηση επί της αρχής, των άρθρων, των τροπολογιών και του συνόλου του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης: «Μέτρα για την προώθηση των Θεσμών της Αναδοχής και Υιοθεσίας», σελ. 7299

2. Κατάθεση Εκθέσεως Διαρκούς Επιτροπής:

Η Διαρκής Επιτροπή Δημόσιας Διοίκησης, Δημόσιας Τάξης και Δικαιοσύνης καταθέτει την έκθεσή της στο σχέδιο νόμου του Υπουργείου Μεταναστευτικής Πολιτικής: «Προσαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας προς τις διατάξεις της Οδηγίας 2013/33/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με τις απαιτήσεις για την υποδοχή των αιτούντων διεθνή προστασία (αναδιατύπωση, L180/96/29-6-2013) και άλλες διατάξεις - Τροποποίηση του ν.4251/2014 (Α' 80) για την προσαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας στην Οδηγία 2014/66/ΕΕ της 15ης Μαΐου 2014 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου σχετικά με τις προϋποθέσεις εισόδου και διαμονής υπηκόων τρίτων χωρών στο πλαίσιο ενδοεταίρικής μετάθεσης - Τροποποίηση διαδικασιών ασύλου και άλλες διατάξεις», σελ. 7336

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΝΤΕΣ

ΒΑΡΕΜΕΝΟΣ Γ. ,	σελ. 7299 - 7312
ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ Μ. ,	σελ. 7347 - 7364
ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ Ν. ,	σελ. 7312 - 7330
ΛΑΜΠΡΟΥΛΗΣ Γ. ,	σελ. 7330 - 7347
ΛΥΚΟΥΔΗΣ Σ. ,	σελ. 7364 - 7374

ΟΜΙΛΗΤΕΣ

Α. Επί διαδικαστικού θέματος:

ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗΣ Μ. ,	σελ. 7334, 7340
ΒΑΡΕΜΕΝΟΣ Γ. ,	σελ. 7308
ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ Μ. ,	σελ. 7349, 7351, 7352, 7355, 7362, 7363
ΘΕΟΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ Α. ,	σελ. 7316, 7317, 7326
ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ Ν. ,	σελ. 7314, 7324, 7326, 7328
ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ Ι. ,	σελ. 7351, 7352
ΚΥΡΙΑΖΙΔΗΣ Δ. ,	σελ. 7344
ΛΑΓΟΣ Ι. ,	σελ. 7335

ΛΑΜΠΡΟΥΛΗΣ Γ. ,	σελ. 7334, 7335, 7336, 7340, 7344, 7347
ΛΥΚΟΥΔΗΣ Σ. ,	σελ. 7366
ΜΑΡΚΟΥ Α. ,	σελ. 7334, 7355
ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ Ν. ,	σελ. 7335
ΦΩΤΙΟΥ Θ. ,	σελ. 7335, 7342, 7349, 7351

Β. Επί του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης:

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Χ. ,	σελ. 7343, 7344
ΑΪΒΑΤΙΔΗΣ Ι. ,	σελ. 7304
ΑΜΥΡΑΣ Γ. ,	σελ. 7321
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ Α. ,	σελ. 7361, 7372
ΑΡΑΜΠΑΤΖΗ Φ. ,	σελ. 7344, 7345
ΒΑΚΗ Φ. ,	σελ. 7349, 7363
ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗΣ Μ. ,	σελ. 7339, 7340
ΒΛΑΧΟΥ Σ. ,	σελ. 7374
ΓΕΡΜΕΝΗΣ Γ. ,	σελ. 7358, 7359
ΓΙΟΓΙΑΚΑΣ Β. ,	σελ. 7332
ΔΑΝΕΛΛΗΣ Σ. ,	σελ. 7324
ΔΟΥΖΙΝΑΣ Κ. ,	σελ. 7362, 7363
ΔΡΙΤΣΕΛΗ Π. ,	σελ. 7365
ΗΓΟΥΜΕΝΙΔΗΣ Ν. ,	σελ. 7333, 7334
ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ Π. ,	σελ. 7355, 7360, 7361, 7362
ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ Σ. ,	σελ. 7340
ΘΕΟΧΑΡΗΣ Θ. ,	σελ. 7326
ΘΕΟΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ Α. ,	σελ. 7317, 7328, 7348
ΘΡΑΨΑΝΙΩΤΗΣ Ε. ,	σελ. 7355
ΙΓΓΛΕΖΗ Α. ,	σελ. 7367
ΚΑΒΒΑΔΙΑ Ι. ,	σελ. 7331
ΚΑΪΣΑΣ Γ. ,	σελ. 7353
ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Χ. ,	σελ. 7315
ΚΑΡΑΚΩΣΤΑ Ε. ,	σελ. 7356
ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ Α. ,	σελ. 7317
ΚΑΡΑΣΑΡΛΙΔΟΥ Ε. ,	σελ. 7353
ΚΑΣΙΔΙΑΡΗΣ Η. ,	σελ. 7319
ΚΑΤΣΑΝΙΩΤΗΣ Α. ,	σελ. 7354
ΚΑΤΣΙΚΗΣ Κ. ,	σελ. 7323, 7324
ΚΕΛΛΑΣ Χ. ,	σελ. 7330
ΚΕΡΑΜΕΩΣ Ν. ,	σελ. 7325
ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗ Ό. ,	σελ. 7345
ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ Ι. ,	σελ. 7348, 7349, 7351, 7352
ΚΟΖΟΜΠΟΛΗ - ΑΜΑΝΑΤΙΔΗ Π. ,	σελ. 7351, 7352, 7357
ΚΟΥΚΟΥΤΣΗΣ Δ. ,	σελ. 7369
ΚΟΥΡΑΚΗΣ Α. ,	σελ. 7314
ΛΑΓΟΣ Ι. ,	σελ. 7334, 7335
ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ Γ. ,	σελ. 7308
ΛΑΜΠΡΟΥΛΗΣ Γ. ,	σελ. 7320
ΛΑΠΠΑΣ Σ. ,	σελ. 7345, 7346, 7347, 7349, 7351
ΜΑΡΚΟΥ Α. ,	σελ. 7301
ΜΑΥΡΩΤΑΣ Γ. ,	σελ. 7309
ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ Ν. ,	σελ. 7338
ΜΠΑΛΩΜΕΝΑΚΗΣ Α. ,	σελ. 7359, 7360
ΜΠΑΡΓΙΩΤΑΣ Κ. ,	σελ. 7318
ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ Ν. ,	σελ. 7371, 7372
ΞΑΝΘΟΣ Α. ,	σελ. 7328
ΟΥΡΣΟΥΖΙΔΗΣ Γ. ,	σελ. 7368

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΡΟΣ Η. , σελ. 7373, 7374
ΠΑΠΑΗΛΙΟΥ Γ. , σελ. 7347, 7348
ΠΑΠΑΝΑΤΣΙΟΥ Α. , σελ. 7316
ΠΑΠΑΡΗΓΑ Α. , σελ. 7341, 7342
ΠΑΠΑΦΙΛΙΠΠΟΥ Γ. , σελ. 7299, 7300
ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ Α. ,
σελ. 7364
ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ Ν. ,
σελ. 7370
ΣΑΡΙΔΗΣ Ι. , σελ. 7325
ΣΕΛΤΣΑΣ Κ. , σελ. 7359
ΣΠΑΡΤΙΝΟΣ Κ. , σελ. 7334
ΣΥΝΤΥΧΑΚΗΣ Ε. , σελ. 7306
ΤΣΟΓΚΑΣ Γ. , σελ. 7352
ΦΩΚΑΣ Α. , σελ. 7311
ΦΩΤΙΟΥ Θ. , σελ. 7312, 7313, 7314, 7336,
7339, 7340, 7351, 7352
ΧΑΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Μ. , σελ. 7327
ΧΑΡΙΤΣΗΣ Α. , σελ. 7315
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ Α. ,
σελ. 7366
ΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΥ Π. ,
σελ. 7303

Π Ρ Α Κ Τ Ι Κ Α Β Ο Υ Λ Η Σ

ΙΖ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΜΕΝΗΣ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΣΥΝΟΔΟΣ Γ'

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΡΙΒ'

Τρίτη 8 Μαΐου 2018

Αθήνα, σήμερα στις 8 Μαΐου 2018, ημέρα Τρίτη και ώρα 11.07', συνήλθε στην Αίθουσα των συνεδριάσεων του Βουλευτηρίου η Βουλή σε ολομέλεια για να συνεδριάσει υπό την προεδρία του Β' Αντιπροέδρου αυτής κ. **ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΑΡΕΜΕΝΟΥ**.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Βαρεμένος): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αρχίζει η συνεδρίαση.

Εισερχόμαστε στην ημερήσια διάταξη της

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Μόνη συζήτηση και ψήφιση επί της αρχής, των άρθρων και του συνόλου του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης: «Μέτρα για την προώθηση των Θεσμών της Αναδοχής και Υιοθεσίας».

Η Διάσκεψη των Προέδρων αποφάσισε στη συνεδρίασή της στις 7 Μαΐου 2018 τη συζήτηση του νομοσχεδίου σε μία έως δύο συνεδριάσεις ενιαία επί της αρχής, των άρθρων και των τροπολογιών.

Το Σώμα συμφωνεί;

ΟΛΟΙ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Βαρεμένος): Το Σώμα συνεφωνήσε.

Πριν δώσω τον λόγο στον εισηγητή του ΣΥΡΙΖΑ, κ. Γεώργιο Παπαφίλιππου, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι τη συνεδρίασή μας παρακολουθούν από τα άνω δυτικά θεωρεία, αφού προηγουμένως συμμετείχαν στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα «Εργαστήρι Δημοκρατίας» που οργανώνει το Ίδρυμα της Βουλής, είκοσι επτά μαθήτριες και μαθητές και δύο συνοδοί εκπαιδευτικοί από το 11^ο Δημοτικό Σχολείο Καλλιθέας.

Η Βουλή τούς καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα απ' όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Τον λόγο έχει ο κ. Παπαφίλιππου για δεκαπέντε λεπτά.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΦΙΛΙΠΠΟΥ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρία Υπουργέ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, όντας εισηγητής του ΣΥΡΙΖΑ στο σημερινό νομοσχέδιο αισθάνομαι ιδιαίτερα ευτυχής για τρεις λόγους: Πρώτον, εκτιμώ και πιστεύω ότι αποτελεί αυτό μια σημαντική τομή στο κοινωνικό κράτος και ιδίως στο πεδίο προστασίας της πιο ευάλωτης κοινωνικής ομάδας, των ανήλικων παιδιών, που έχουν ανάγκη προστασίας εκ μέρους του κράτους.

Δεύτερον, από την ακρόαση των εκπροσώπων των φορέων ενώπιον της αρμόδιας επιτροπής προέκυψε ότι το νομοσχέδιο αυτό έτυχε αποδοχής και επιδοκιμασίας από την πλειονότητα των φορέων. Αυτό, βεβαίως, σημαίνει ότι κινείται προς την ορθή κατεύθυνση.

Τρίτον, κατά την επεξεργασία του νομοσχεδίου στην επιτροπή

υπήρξε ένας εποικοδομητικός και ουσιαστικός διάλογος από μέρους όλων των κομμάτων σε χαμηλούς τόνους, χωρίς μικροκομματικές αντιπαραθέσεις. Υποβλήθηκαν ουσιαστικές προτάσεις και πολλές από αυτές έγιναν αποδεκτές από την κυρία Υπουργό.

Σκοπός και κύριος στόχος του σημερινού νομοσχεδίου είναι η αποϊδρυματοποίηση των ανήλικων παιδιών μέσω της αναδοχής και της υιοθεσίας. Η χώρα μας βιώνει σήμερα μια ζοφερή κοινωνική πραγματικότητα. Ποια είναι αυτή; Πάνω από τρεις χιλιάδες ανήλικα παιδιά φιλοξενούνται και ζουν σε ιδρύματα είτε του δημόσιου τομέα είτε του ιδιωτικού τομέα. Βεβαίως, ο ορθός όρος είναι «κλειστές μονάδες προστασίας και φροντίδας παιδιών» και όχι «ιδρύματα».

Είναι αποδεκτό από όλους και από την επιστημονική κοινότητα αλλά και από όλα τα κόμματα και όλους τους φορείς ότι η φιλοξενία των ανήλικων παιδιών μέσα σε ιδρύματα έχει δυσμενέστερες συνέπειες για τα παιδιά αυτά, ειδικότερα δε για τα παιδιά ηλικίας από μηδέν έως τεσσάρων ετών. Οι δυσμενείς συνέπειες έχουν σχέση με τον γνωστικό, τον συναισθηματικό και τον κοινωνικό τομέα.

Επίσης είναι αποδεκτό από όλους, επιστημονικούς και λοιπούς φορείς, ότι η άρση των δυσμενών συνεπειών που προανέφερα μπορεί να επιτευχθεί μέσω της αναδοχής και της υιοθεσίας των ανήλικων παιδιών, που αποτελούν εναλλακτικές μορφές οικογενειακής αποκατάστασης των παιδιών αυτών. Με την αναδοχή και την υιοθεσία τοποθετείται ένα παιδί σε κάποια οικογένεια, ώστε να διασφαλιστεί ότι θα μεγαλώσει σε ένα σταθερό και ασφαλές περιβάλλον που θα είναι ικανό να του προσφέρει τη φροντίδα, την αγάπη, τη στοργή και τα εφόδια που έχει ανάγκη ένα παιδί για την ολοκλήρωσή του, τη συναισθηματική και την κοινωνική, χωρίς δυσμενείς συνέπειες.

Έτσι, η αναδοχή και η υιοθεσία αποτελούν τους κυριότερους θεσμούς παιδικής προστασίας και μια ευνομούμενη πολιτεία και ειδικά μια πολιτεία όπως η Ελλάδα που έχει ενσωματώσει στο Εθνικό της Δίκαιο τη Διεθνή Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού έχει υποχρέωση να διασφαλίσει στα ανήλικα παιδιά που έχουν ανάγκη από φροντίδα και προστασία την τοποθέτησή τους σε έναν από τους θεσμούς αυτούς.

Η νομοθετική παρέμβαση που επιχειρείται με το νομοσχέδιο ήταν απολύτως αναγκαία και επιβεβλημένη. Κι αυτό γιατί; Όπως προείπα, ο αριθμός των παιδιών που φιλοξενούνται σε ιδρύματα είναι τεράστιος, είναι τρεις χιλιάδες. Επίσης, είναι γνωστό και αποδεκτό από όλους ότι το ενδιαφέρον από μέρους υποψηφίων θετών και αναδόχων γονέων είναι τεράστιο. Γιατί, λοιπόν, παρά το ενδιαφέρον των υποψηφίων γονέων, θετών και αναδόχων, εξακολουθεί να υπάρχει αυτός ο μεγάλος αριθμός των παιδιών σε ιδρύματα; Το συμπέρασμα είναι ότι δυσλειτουργεί το σύ-

στημα που είναι αρμόδιο για την προώθηση των δύο αυτών θεσμών, δηλαδή οι αρμόδιες υπηρεσίες δυσλειτουργούν και έχουν πολλές ανεπάρκειες.

Το σχέδιο νόμου που συζητούμε σήμερα, επιχειρεί να άρει τις παραπάνω δυσλειτουργίες με καινοτόμες και προοδευτικές ρυθμίσεις που ισχυροποιούν επιστημονικά και θεσμικά την αναδοχή και την υιοθεσία, τις προωθούν στην ελληνική κοινωνία, επιταχύνουν σημαντικά τις διαδικασίες ολοκλήρωσής τους, με διαφάνεια και ασφάλεια δικαίου και -το κυριότερο- υπηρετούν το βέλτιστο συμφέρον του παιδιού. Και αυτό γιατί του διασφαλίζουν σε σύντομο χρόνο, την τοποθέτηση του στην πλέον κατάλληλη για το ίδιο ανάδοχη ή θετή οικογένεια, η οποία θα έχει εκπαιδευτεί για να ανταποκριθεί με επάρκεια στις υποχρεώσεις και ευθύνες που απορρέουν από το λειτουργήμα της ανάδοξης οικογένειας ή της οικογένειας που υιοθετεί.

Οι καινοτόμες ρυθμίσεις με τις οποίες επιχειρείται η υλοποίηση των παραπάνω στόχων είναι οι εξής:

Πρώτον, εισάγεται και θεσμοθετείται για πρώτη φορά ένα συλλογικό συμβουλευτικό όργανο που ονομάζεται Εθνικό Συμβούλιο Αναδοχής-Υιοθεσίας. Με βάση τη σύνθεσή του, τις αρμοδιότητές του και τον τρόπο λειτουργίας του είμαστε βέβαιοι ή ελπίζουμε βάσιμα ότι θα υπάρξει συντονισμός των φορέων που ασχολούνται με την αναδοχή και θα βελτιωθεί η κατάσταση σε αυτούς τους τομείς και θα διευκολυνθεί το κράτος να χαράξει μια στρατηγική για την υιοθεσία και την αναδοχή.

Συνιστώνται ή αναδιοργανώνονται εθνικά μητρώα, τα οποία είναι τα εξής: το εθνικό μητρώο ανηλίκων, τα εθνικά μητρώα υποψήφιων αναδόχων και θετών γονέων, τα εθνικά μητρώα των εγκριμένων αναδόχων και υιοθεσιών.

Με τη σύσταση και την ορθή λειτουργία των μητρώων αυτών, που θα τηρούνται από το Εθνικό Κέντρο Κοινωνικής Αλληλεγγύης σε ηλεκτρονική μορφή, θα καταστεί δυνατή η δημιουργία μιας αξιόπιστης βάσης δεδομένων, ώστε το κράτος να γνωρίζει τον ακριβή αριθμό των ανηλίκων παιδιών που είτε φιλοξενούνται και ζουν σε ιδρύματα, δημόσια και ιδιωτικά, είτε πρόκειται να δοθούν σε υιοθεσία ή αναδοχή. Επίσης θα υπάρχει ακριβής και πλήρης εικόνα για τους υποψήφιους αναδόχους και θετούς γονείς.

Η ύπαρξη των μητρώων αυτών, σε συνδυασμό και με τη λειτουργία του ΕΣΑΥ, θα συντελέσουν τα μέγιστα στην προώθηση των θεσμών της υιοθεσίας και της αναδοχής και στην εξασφάλιση των ανηλίκων παιδιών μιας οικογένειας για αναδοχή ή υιοθεσία.

Επισημαίνεται ο χρόνος διενέργειας των απαιτούμενων κοινωνικών ερευνών. Είναι γνωστό ότι και για την αναδοχή και για την υιοθεσία απαιτούνται δύο κοινωνικές έρευνες, μια για την καταλληλότητα των υποψηφίων αναδόχων και θετών γονέων και μια για να γίνει αντιληπτό αν η συγκεκριμένη υποψήφια ανάδοχη οικογένεια είναι κατάλληλη για το συγκεκριμένο παιδί που έχει επιλέξει.

Η επίτευξη εδώ γίνεται με τη δυνατότητα χρησιμοποίησης πιστοποιημένων κοινωνικών λειτουργών από το ΣΚΛΕ, για τη διενέργεια των ερευνών αυτών. Μια από τις σημαντικές αιτίες της ανεπάρκειας του συστήματος είναι η έλλειψη κοινωνικών λειτουργών που ασχολούνται με αυτούς τους θεσμούς και τις έρευνες αυτές. Σήμερα οι κοινωνικοί λειτουργοί που υπηρετούν στους αρμόδιους φορείς εποπτείας που διεξάγουν τις έρευνες αυτές ανέρχονται μόνο σε ογδόντα. Με τον τρόπο, όμως, αυτόν και αφού πια εισάγονται και ιδιώτες κοινωνικοί λειτουργοί -όπως επίσης κι η δυνατότητα που παρέχεται σε έναν φορέα εποπτείας της αναδοχής να απευθυνθεί σε κοινωνικό λειτουργό άλλου φορέα άλλου δήμου ή νομαρχιακής αυτοδιοίκησης-, θα προκύψει και ένας μεγάλος αριθμός κοινωνικών λειτουργών, που ήδη υπηρετούν, οι οποίοι θα ασχοληθούν ειδικότερα με την εποπτεία των θεσμών της αναδοχής.

Με το νομοσχέδιο αυτό προβλέπονται επίσης τα εξής:

Η επιμόρφωση και η εκπαίδευση των υποψηφίων αναδόχων και θετών γονέων από ειδικούς επιστήμονες, ψυχολόγους, νομικούς και κοινωνικούς λειτουργούς, από τις υπηρεσίες που έχουν την εποπτεία της αναδοχής.

Η παρακολούθηση και η εποπτεία των αναδόχων και των αναδόχων γονέων και των παιδιών που έχουν δοθεί σε ανάδοχη οι-

κογένεια, του τρόπου με τον οποίο χειρίζονται οι ανάδοχοι γονείς τα ανήλικα παιδιά που έχουν υπό την προστασία τους.

Επίσης προβλέπεται η δυνατότητα από μέρους των φορέων εποπτείας της αναδοχής και η διενέργεια επιπλέον μαθημάτων και επιμορφωτικών σεμιναρίων για τους γονείς που ήδη έχουν παιδιά σε αναδοχή.

Η διεύρυνση του κύκλου των δυνάμενων να γίνουν ανάδοχοι γονείς, με την ένταξη σε αυτόν τον κύκλο και των οικογενειών που αποτελούνται από έχοντες συνάψει σύμφωνο συμβίωσης. Στο θέμα αυτό θα επανέλθω στο τέλος, γιατί έχουν προκύψει προβλήματα που είναι γνωστά σε όλους, για τη δυνατότητα που παρέχεται και σε ομόφυλα ζευγάρια να γίνουν ανάδοχοι γονείς.

Η οικονομική ενίσχυση όλων των αναδόχων γονέων, εφόσον το επιθυμούν, και η επέκτασή της σε τρεις κατηγορίες και μετά την ενηλικίωση των παιδιών που είναι σε αναδοχή: των ατόμων με αναπηρίες για όσο χρονικό διάστημα λειτουργεί η αναδοχή, των σπουδαστών για έξι χρόνια μετά την εγγραφή τους σε κάποια ανώτερη ή ανώτατη σχολή και μέχρι να συμπληρώσουν το εικοστό έτος της ηλικίας τους και στους εφήβους που είναι υπόχρεοι στρατιωτικής υποχρέωσης, ενόσω διαρκεί η στρατευσή τους.

Η ιατροφαρμακευτική κάλυψη των παιδιών από τον ασφαλιστικό φορέα του αναδόχου γονέα και, σε περίπτωση που ο ανάδοχος γονέας είναι ανασφάλιστος, παρέχεται με βάση τη νομοθεσία που ισχύει για τους ανασφάλιστους συμπολίτες μας και τις ευάλωτες κοινωνικές ομάδες.

Επίσης προβλέπεται η θέσπιση της επαγγελματικής αναδοχής για παιδιά με αναπηρία και σοβαρές ψυχικές διαταραχές. Εδώ θα μου επιτρέψετε να επιμείνω, γιατί ακούστηκαν αντιρρήσεις για τον θεσμό αυτό, ενώ καλύπτει ένα τεράστιο πρόβλημα που υπάρχει στην ελληνική κοινωνία. Πολλά από τα παιδιά αυτά είναι -ας μου επιτραπεί η έκφραση- στα αζήτητα, διότι ο υποψήφιος ανάδοχος γονέας ή ο υποψήφιος θετός γονέας επιλέγει ένα παιδί υγιές. Έτσι, λοιπόν, τα παιδιά αυτά είναι παιδιά ενός κατώτερου θεού και ο μοναδικός τρόπος να αποϊδρυματοποιηθούν είναι η καθιέρωση του θεσμού της επαγγελματικής αναδοχής. Άλλωστε, οι επαγγελματίες ανάδοχοι θα έχουν εκπαιδευτεί κατάλληλα και θα έχουν τα προσόντα που θα τους επιτρέψουν να ανταποκριθούν με επάρκεια στα καθήκοντά τους.

Τέλος, προβλέπεται η θέσπιση της βραχείας επαγγελματικής αναδοχής η οποία καλύπτει μια τεράστια ανάγκη και αφορά σε παιδιά για τα οποία συντρέχει η περίπτωση αφαίρεσης της γονικής μέριμνας λόγω κακού τρόπου άσκησης αυτής από την πλευρά των γονέων τους και επίκειται κίνδυνος για την υγεία και τη ζωή τους.

Θα μου επιτρέψετε τώρα να επανέλθω και να ασχοληθώ λίγο περισσότερο με το άρθρο 8 και ειδικότερα με το σημείο εκείνο που παρέχει τη δυνατότητα σε ομόφυλα ζευγάρια να γίνουν ανάδοχοι γονείς. Έχει ασκηθεί και εντός της Βουλής, αλλά και από τον Τύπο, δριμύτατη κριτική.

Λόγω της ανεπάρκειας του χρόνου, για το ζήτημα αυτό θα επανέλθω στη δευτερομιλία μου, γιατί είναι βέβαιο ότι θα...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Βαρεμένος): Μπορείτε να κάνετε χρήση του χρόνου της δευτερολογίας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΦΙΛΙΠΠΟΥ: Η κριτική επικεντρώνεται, ως προς το σημείο αυτό, είτε στο ότι η κοινωνία είναι ανώριμη να δεχθεί τον θεσμό αυτόν, είτε ότι θα αποβεί σε βάρος του συμφέροντος του παιδιού λόγω της μη διάκρισης του βιολογικού φύλου των ζευγαριών και της συνεπείας αυτής έλλειψης του ανδρικού και του γυναικείου προτύπου.

Η επιστημονική κοινότητα όμως -πρόσφατα μάλιστα υπήρξε μια ηχηρή παρέμβαση από την πλευρά πενήντα πέντε ακαδημαϊκών που εργάζονται είτε σε πανεπιστήμια της Ελλάδας είτε σε πανεπιστήμια του εξωτερικού- διαπιστώνει ότι το να μεγαλώσει ένα παιδί από ανάδοχους γονείς που είναι ομοφυλόφιλοι δεν ασκεί καμμία επίδραση ούτε στην ταυτότητα του φύλου του, ούτε στον σεξουαλικό του προσανατολισμό, ούτε στην ποιότητα των σχέσεών του με τους γονείς του και κρίνεται ότι οι γονείς αυτοί είναι εξίσου κατάλληλοι με τους γονείς μιας οικογένειας ετεροφυλόφιλων ανθρώπων.

Είναι επιτακτική ανάγκη η θεσμοθέτηση και αυτής της δυνα-

τότητας και για κοινωνικούς και για πολιτικούς και για νομικούς λόγους.

Να ξεκινήσουμε από τους νομικούς λόγους που επιβάλλουν τη θεσμοθέτηση. Είναι αδύνατο να εξαιρεθούν τα ομόφυλα ζευγάρια, εάν και εφόσον παρασχεθεί η δυνατότητα αυτή στα στερόφυλα ζευγάρια που έχουν συνάψει σύμφωνα συμβίωσης. Αν θα συμβεί κάτι τέτοιο, αυτό αντίκειται τόσο στο ελληνικό Σύνταγμα, στο άρθρο 4 παράγραφος 1 και στο άρθρο 21 παράγραφος 1, και εύκολα θα καταπέσει στα ελληνικά δικαστήρια.

Επίσης αντίκειται στην Ευρωπαϊκή Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου και είναι ευνόητο ότι θα καταπέσει στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.

Όμως και κοινωνικοί λόγοι επιβάλλουν τη θεσμοθέτηση αυτής της δυνατότητας. Σας είπα ότι τα παιδιά που ζουν σε ιδρύματα είναι τρεις χιλιάδες. Άρα, είναι επιτακτική ανάγκη να διευρυνθεί ο κύκλος των ανθρώπων που θα μπορούν να γίνουν ανάδοχοι γονείς.

Επίσης συντρέχουν και πολιτικοί λόγοι, γιατί με τον τρόπο αυτόν παρέχεται η δυνατότητα και στα ομόφυλα ζευγάρια και έτσι κατοχυρώνονται και διευρύνονται οι ατομικές τους ελευθερίες. Επιμένω, όμως, και πάλι ότι αυτό επ' ουδενί δεν θα αποβεί σε βάρος του συμφέροντος των ανήλικων παιδιών, γιατί -όπως προείπα- δεν θα ασκήσει καμμία απολύτως επίδραση στην ολοκλήρωση της προσωπικότητάς τους, στον σεξουαλικό τους προσανατολισμό και στην ταυτότητα φύλου τους.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Βαρεμένος): Κι εμείς ευχαριστούμε.

Η εισηγήτρια της Νέας Δημοκρατίας κ. Μάρκου έχει τον λόγο.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΜΑΡΚΟΥ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρία Υπουργέ, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, υπολογίζεται - γιατί ακριβή στοιχεία δεν έχουμε - ότι υπάρχουν σε ιδρύματα περίπου δύο με τρεις χιλιάδες παιδιά. Είναι παιδιά που έχουν εγκαταλειφθεί από τη φυσική τους οικογένεια, που οι γονείς τους δεν μπορούν να τα φροντίσουν για οικονομικούς λόγους, που εγκαταλείπονται σε ιδρύματα λόγω αναπηρίας, παιδιά που έχουν πέσει θύματα εγκλημάτων από τις φυσικές τους οικογένειες. Από αυτά μόλις το 10% φαίνεται να τοποθετείται σε ανάδοχη οικογένεια, ποσοστό που είναι απογοητευτικό, σε σχέση με άλλες χώρες όπου η αναδοχή ως εναλλακτική φροντίδα είναι καθιερωμένη πρακτική εδώ και χρόνια. Ο κανόνας στη χώρα μας είναι το ίδρυμα.

Σίγουρα τα ιδρύματα έχουν παίξει ένα σημαντικό ρόλο στην φροντίδα των παιδιών και δεν πρέπει να παραγνωρίζεται το έργο τους, αλλά και ο νέος ρόλος που μπορούν να παίξουν στην πρώτη υποδοχή και την μετάβαση.

Νομίζω, όμως, πως όλοι συμφωνούμε ότι ο φυσικός τόπος ενός παιδιού είναι η οικογένεια. Αυτό προβλέπει και η Διεθνής Συνθήκη για τα Δικαιώματα του Παιδιού στο άρθρο 20, που έχει κυρωθεί στη χώρα μας το 1992.

Το ίδιο όμως, προκύπτει και από σειρά επιστημονικών μελετών οι οποίες αναφέρουν τις αρνητικές συνέπειες που έχει η ιδρυματοποίηση στον ψυχισμό, αλλά και στην ανάπτυξη των παιδιών.

Η Νέα Δημοκρατία, αναγνωρίζοντας ακριβώς τις διαστάσεις που έχει λάβει το φαινόμενο της εγκατάλειψης παιδιών, ήδη από τον Ιούλιο του 2016 παρουσίασε μια ολοκληρωμένη δέσμη προτάσεων και παρεμβάσεων για την αναδοχή, την υιοθεσία και τα εγκαταλειμμένα παιδιά, προτάσεις όπως η σύσταση ενός πανελλαδικού συντονιστικού οργάνου με ουσιαστικές αρμοδιότητες εποπτείας και παρακολούθησης, η ενίσχυση του δικαστικού συστήματος προστασίας ανηλίκων, των εισαγγελιών ανηλίκων και των επιμελητών, η ενίσχυση των κοινωνικών υπηρεσιών με κινητικότητα ή στοχευμένες προσλήψεις, αλλά και η εισαγωγή ορισμένων προθεσμιών για την ολοκλήρωση των δικαστικών διαδικασιών της υιοθεσίας.

Λίγους μήνες μετά, τον Σεπτέμβριο του 2016, η κ. Φωτίου ανακοίνωσε ότι έχει έτοιμο νομοσχέδιο για τα θέματα της αναδοχής και της υιοθεσίας. Πέρασαν τελικά δεκαοκτώ ολόκληροι μήνες για να έρθει στη Βουλή το παρόν νομοσχέδιο, μια προσπάθεια αντιγραφής των περισσότερων από των δικών μας προτάσεων.

Θα μπορούσε, λοιπόν, από τότε να έχει γίνει, με πρωτοβουλία της Κυβέρνησης, μια προσπάθεια σύνθεσης των προτάσεων και συναίνεσης, μια ουσιαστική συζήτηση με την εμπλοκή και της κοινωνίας, ούτως ώστε σήμερα να συζητάμε πια για την ουσία.

Αντ' αυτού, έχουμε ενώπιον μας ένα νομοσχέδιο που επιφέρει θετικές μεν, αλλά ήσσονος σημασίας αλλαγές στο ισχύον πλαίσιο, που δεν λαμβάνει δραστηριτικά μέτρα για τον καλύτερο συντονισμό και την εποπτεία των θεσμών παιδικής προστασίας, που αφήνει ανέγγιχτο το ζήτημα της παιδικής δικαστικής προστασίας των παιδιών.

Παράλληλα, για πρώτη φορά στα χρονικά έχουμε την παραδοχή της απόλυτης κατάρρευσης του συστήματος παιδικής προστασίας στη χώρα. Φτάσαμε πλέον στο σημείο σε ένα νομικό κείμενο να προβλέπεται η δυνατότητα αρμόδια Αρχή να δηλώνει αδυναμία εκτέλεσης βασικής αρμοδιότητας, χωρίς παράλληλα να γίνεται οποιαδήποτε πρόβλεψη για ουσιαστική στήριξη των υπηρεσιών αυτών σε προσωπικό, τεχνογνωσία και εργαλεία.

Οι αποσπασματικές παρεμβάσεις που επιχειρούνται χωρίς να εντάσσονται σε μια συνολική και συνεκτική στρατηγική για την παιδική προστασία, χωρίς μακροπρόθεσμη επένδυση σε δομές, υπηρεσίες και προσωπικό, μπορούν στην καλύτερη περίπτωση να προσφέρουν μόνο προσωρινές λύσεις.

Να θυμίσω εδώ ότι τον Νοέμβριο του 2014 η προηγούμενη κυβέρνηση, κατόπιν ευρείας διαβούλευσης με αρμόδιους φορείς, εμπειρογνώμονες και ΜΚΟ, έδωσε σε δημόσια διαβούλευση νομοσχέδιο του Εθνικού Σχεδίου Δράσης για τα δικαιώματα του παιδιού για την περίοδο 2015-2020, που περιελάμβανε, μεταξύ άλλων, και σειρά ρυθμίσεων για τα θέματα της αναδοχής και της υιοθεσίας.

Σχεδόν τρία χρόνια αργότερα, τον Σεπτέμβριο του 2017, προχωρήσατε στη σύσταση Εθνικού Μηχανισμού Εκπόνησης Παρακολούθησης και Αξιολόγησης του Εθνικού Σχεδίου Δράσης για το παιδί με ορίζοντα πλέον για το Εθνικό Σχέδιο την περίοδο 2018-2020. Μάλιστα, είχατε πει τότε ότι βρίσκεται σε τελικό στάδιο εκπόνησης. Βρισκόμαστε ήδη στα μέσα του 2018 και ακόμα το Εθνικό Σχέδιο Δράσης, που θα μπορούσε να αποτελέσει αυτό το απαιτούμενο πλαίσιο στρατηγικής και για τα θέματα που συζητούμε σήμερα, δεν έχει παρουσιαστεί ακόμη.

Αυτά ως εισαγωγή για το γενικότερο ζήτημα της παιδικής προστασίας.

Όσον αφορά το θέμα του νομοσχεδίου, την αναμόρφωση και προώθηση των θεσμών της αναδοχής και της υιοθεσίας, από τα βασικότερα προβλήματα είναι η έλλειψη κεντρικού σχεδιασμού και συντονισμού και αυτό γιατί οι υπηρεσίες και οι αρμοδιότητες είναι κατακεραματισμένες σε κεντρικό, περιφερειακό και δημοτικό επίπεδο.

Έχουμε, λοιπόν, ως καινοτομία του νομοσχεδίου ακόμα ένα συμβούλιο που έχει, όμως, μόνο γνωμοδοτικό και συμβουλευτικό ρόλο, καμμία ουσιαστική αρμοδιότητα. Εμείς δεν είμαστε αντίθετοι, αλλά το συμβούλιο αυτό, με τις αρμοδιότητες που έχει, δεν απαντά στο πρόβλημα. Ήδη, έχουμε την εμπειρία του Εθνικού Συμβουλίου Υιοθεσιών. Ουσιαστικά, δεν λειτούργησε ποτέ.

Δεν ήταν απαραίτητος ένας νέος φορέας. Θα μπορούσε απλά το ΕΚΚΑ να ενισχυθεί με προσωπικό μέσα από στοχευμένη κινητικότητα και με τις αναγκαίες αρμοδιότητες για να συντονίζει τους υπόλοιπους φορείς.

Προβληματίζει, επίσης, η απουσία των ιδρυμάτων παιδικής προστασίας από τη σύνθεση του συμβουλίου.

Γενικά πολλές από τις ρυθμίσεις που εισάγονται, θα μπορούσαν να έχουν λυθεί με απλές διοικητικές βελτιώσεις, ιδίως στο θέμα των μητρώων, ενώ, ως επί το πλείστον, επαναλαμβάνετε τις ισχύουσες ρυθμίσεις με μικρές τροποποιήσεις. Μάλιστα, πουθενά δεν αναφέρετε ότι τέλος πάντων κληρονομήσατε και κάποιες δομές και θεσμούς από προηγούμενες κυβερνήσεις. Κουβέντα για το e-προνοία, έργο της προηγούμενης κυβέρνησης, που περιλαμβάνει τη λειτουργία ηλεκτρονικού φακέλου παιδιού, αλλά και την τήρηση και διαχείριση των διαφόρων μητρώων. Το 2015 κόψατε, βέβαια, την κορδέλα με τυμπανοκρουσίες και σήμερα νομοθετείτε σαν να μην υπάρχει.

Άλλο σοβαρό ζήτημα που δεν αντιμετωπίζεται επαρκώς, κατά τη γνώμη μας, είναι η μεταπαρακολούθηση της αναδοχής, η λε-

γόμενη «εποπτεία» του άρθρου 13. Είναι κάτι που τόνισαν και όλοι σχεδόν οι φορείς.

Ακούσατε τις ανησυχίες μας και κάνετε, βέβαια, κάποιες νομοτεχνικές βελτιώσεις και αυτό είναι θετικό. Θα θέλαμε, όμως, να δείτε και κάποια άλλα ζητήματα όπως η τοπική αρμοδιότητας των φορέων εποπτείας.

Σας αναφέρω ένα παράδειγμα από την επιτροπή. Έστω ένα παιδί που βρίσκεται στη Θεσσαλονίκη και ο ανάδοχος είναι στη Δράμα. Ποιος θα είναι ο αρμόδιος φορέας εποπτείας; Θα είναι αυτός που εποπτεύει το ίδρυμα στη Θεσσαλονίκη; Θα είναι οι κοινωνικές υπηρεσίες στη Δράμα; Αυτό νομίζω πρέπει να ξεκαθαριστεί με μεγαλύτερη σαφήνεια στο κείμενο του νόμου.

Δεύτερον, η εποπτεία της αναδοχής χρειάζεται μία διεπιστημονική προσέγγιση, όχι να πηγαίνει ένας κοινωνικός λειτουργός μία φορά τον μήνα ως χωροφύλαξ. Εδώ χρειάζεται ένα σύστημα κοινωνικών υπηρεσιών ολοκληρωμένο σε επίπεδο κοινότητας, με διεπιστημονική στήριξη και να στηρίζεται και η βιολογική οικογένεια -το ξανάλεω!- και να μπορεί, αναλόγως των συνθηκών, κάθε φορά να έχει πρόσβαση στο παιδί.

Τρίτον, λέτε ότι θα αναλάβουν φορείς εποπτείας. Μα, αυτοί είναι οι ίδιοι φορείς που βάσει του άρθρου 26 του νομοσχεδίου θα μπορούν να δηλώνουν αδυναμία να εκτελέσουν την απαραίτητη κοινωνική έρευνα. Με ποιον τρόπο οι ίδιοι αυτοί φορείς θα ασκούν αποτελεσματική εποπτεία στην αναδοχή;

Ξέρουμε όλοι για τον κανόνα των προσλήψεων. Θα μπορούσατε, όμως, αν η παιδική προστασία αποτελούσε πράγματι προτεραιότητα, μέσα στις χιλιάδες προσλήψεις που έχετε κάνει, να συμπεριλάβετε και κοινωνικούς λειτουργούς ή έστω να ενισχύσετε τις υπηρεσίες μέσω του θεσμού της κινητικότητας. Ούτε αυτό κάνετε.

Πηγαίνουμε στο άρθρο 26, σε μία ιδιωτικοποίηση των κοινωνικών υπηρεσιών μέσω του ΣΚΛΕ. Δεν αμφιβάλλει κανείς για την επιστημονική κατάρτιση του συνδέσμου, ούτε για τις εσωτερικές πειθαρχικές διαδικασίες. Όμως, θα πρέπει να έχει προβλεφθεί και ένα σύστημα εποπτείας και κυρώσεων και για τους κοινωνικούς λειτουργούς που θα αναλαμβάνουν ως εμπειρογνώμονες την κοινωνική έρευνα, όπως εισάγεται και για τους λοιπούς εμπλεκόμενους στο άρθρο 19.

Στο άρθρο 26 αναφέρεται μόνο η υποχρέωση συνεργασίας με τον φορέα εποπτείας και η τήρηση των προθεσμιών. Συνολικά είναι απαραίτητη για το συμφέρον του παιδιού μία τακτική εποπτεία. Δεν τοποθετούμε ένα παιδί σε μία οικογένεια και νίπτουμε τις χείρας μας. Πέραν αυτού, πρέπει να διασφαλίσουμε, ειδικά από τη στιγμή που θα χορηγείται και σχετικό επίδομα ή που εισάγεται η επαγγελματική αναδοχή με αντιμισθία, ότι δεν θα έχουμε φαινόμενα βιομηχανίας αναδόχων ή εκμετάλλευσης ανηλίκων σε αναδοχή, όπως έχει συμβεί σε άλλες χώρες.

Όσον αφορά το ίδιο το επίδομα, προφανώς είναι θετική η επέκταση ως κίνητρο για την αναδοχή. Όμως, δεν μας δίνετε καμμία λεπτομέρεια για τι ύψος μιλάμε, για παράδειγμα, εάν είναι όσο είναι και το επίδομα τέκνων.

Στις θετικές ρυθμίσεις συγκαταλέγουμε και τις λοιπές διευκολύνσεις του άρθρου 12 για την ασφαλιστική κάλυψη στα παιδιά από τον φορέα του αναδόχου, καθώς και την υποχρεωτική επιμόρφωση των υποψηφίων αναδόχων και θετών γονέων.

Βέβαια, όλα αυτά τα ζητήματα απαιτούν την έκδοση περίπου δέκα υπουργικών και κοινών υπουργικών αποφάσεων, γεγονός που με βεβαιότητα θα καθυστερήσει την εφαρμογή του νόμου.

Από τις δημόσιες δηλώσεις Υπουργών και Βουλευτών του ΣΥΡΙΖΑ καλλιεργείται η παραπλανητική και απλουστευτική εντύπωση ότι θα ψηφιστεί ο νόμος και ως δια μαγείας γονείς που περιμένουν δέκα χρόνια για να πάρουν παιδί, θα το έχουν στην αγκαλιά τους την επόμενη μέρα.

Μακάρι τα πράγματα να ήταν τόσο απλά. Ο χρόνος αυξάνεται, δεν μειώνεται. Το είπε η ίδια η κυρία Υπουργός και στην επιτροπή. Τρεις έλεγχοι, σε τρία στάδια, από ένα τρίμηνο ο καθένας. Άρα, σίγουρα εννιά μήνες, αντί για τους έξι μήνες που υπήρχαν στο προϊσχύον καθεστώς. Αυτό δεν είναι απαραίτητα πρόβλημα, με την έννοια ότι κύριο μέλημα είναι το συμφέρον του παιδιού, να διασφαλιστεί ότι το νέο περιβάλλον θα προσφέρει την ηρεμία, την αγκαλιά και την κανονικότητα που έχει στερηθεί. Μην λέμε,

όμως, ψέματα στον κόσμο ότι θα μειωθεί ο χρόνος.

Όσο για την υιοθεσία, σε αφιέρωμα ενημερωτικής ιστοσελίδας για τα θέματα αναδοχής και υιοθεσίας πριν έναν χρόνο, φιλοξενούνται δηλώσεις εκπροσώπων αρμοδίων φορέων για την υιοθεσία όπου αναφέρουν ότι υπάρχουν ήδη ζευγάρια σε αναμονή για τα επόμενα τέσσερα χρόνια. Τελικά, πού οφείλεται η πολυετής αναμονή; Είναι θέμα γραφειοκρατίας; Είναι θέμα δικαστικών διαδικασιών; Είναι θέμα έλλειψης παιδιών που είναι διαθέσιμα για υιοθεσία; Αυτά πρέπει να τα εξηγήσουμε στον κόσμο κι όχι για μικροκομματικά οφέλη να παριστάνουμε ότι αντιμετωπίζονται όλα τα προβλήματα.

Η διαδικασία της αναδοχής και υιοθεσίας δεν είναι διαγωνισμός με τις άλλες χώρες για να βελτιώσουμε τις στατιστικές. Έχει απαιτήσεις και δυσκολίες που δεν πρέπει να περνούν στα ψιλά γράμματα. Εδώ, ακριβώς, ανήκει και η προβληματική που αναπτύξαμε στην επιτροπή, σχετικά με το σύστημα δικαστικής προστασίας των ανηλίκων. Οι καθυστερήσεις για την ολοκλήρωση των υιοθεσιών είναι μεγάλες. Οι ίδιοι οι δικαστές και οι εισαγγελείς έχουν μιλήσει για τα μεγάλα προβλήματα που υπάρχουν στο θέμα της επιτροπείας και της αδυναμία τους να διαχειριστούν τον τεράστιο όγκο των υιοθεσιών. Τα ιδρύματα μας μίλησαν για τις καθυστερήσεις που αντιμετωπίζουν για να πάρουν μία απλή ληξιαρχική πράξη για ένα από τα παιδιά που φροντίζουν.

«Το θέμα δεν αγγίζεται λόγω αρμοδιότητας», μας είπατε. Βέβαια, μέσα σε δεκαοκτώ μήνες θα μπορούσατε να είχατε προχωρήσει σε μία ολοκληρωμένη παρέμβαση, σε συνεργασία, βέβαια, με το Υπουργείο Δικαιοσύνης.

Εν πάση περιπτώσει, θέλω να επαναλάβω κι από αυτό εδώ το βήμα, με την ελπίδα να ακούσει και ο Υπουργός Δικαιοσύνης, ότι πρέπει άμεσα να δούμε τα ζητήματα που έχουν να κάνουν είτε με την ίδρυση οικογενειακών δικαστηρίων που θα προχωρούν πιο γρήγορα και με μεγαλύτερη ειδικευση τις διαδικασίες που έχουν να κάνουν με παιδιά, είτε με την ενίσχυση των δικαστικών υπηρεσιών προστασίας των ανηλίκων.

Τέλος, θα αναφερθώ και στο ζήτημα της επέκτασης της αναδοχής και στα ζευγάρια με σύμφωνο συμβίωσης, επομένως και στα ομόφυλα ζευγάρια. Το θέμα είναι περίπλοκο και αφορά των ψυχισμό των παιδιών. Η ίδια η πραγματικότητα είναι περίπλοκη και πρέπει πρώτα να την καταλάβουμε. Για παράδειγμα, το συμφέρον του παιδιού εξυπηρετείται όταν το παιδί είναι παραμελημένο μέσα σε ένα ετερόφυλο ζευγάρι και ποιος θα το διαπιστώσει; Επίσης μπορεί να είναι στη φροντίδα ενός ομόφυλου ζευγαριού και λόγω ενός εξωτερικού περιβάλλοντος, δύσπιστος και επιφυλακτικός, το παιδί να είναι δυστυχισμένο, όσα «ναι» ή «όχι» και να πούμε, εμείς ή ο νόμος.

Μακριά από ακρότητες, κοιτάμε το συμφέρον του παιδιού και είναι κρίσιμο σε ποιον κοινωνικό περίγυρο και σε ποιο πλαίσιο τοποθετείται. Ακόμα και στην Αμερική τα πράγματα είναι πολύ διαφορετικά από πολιτεία σε πολιτεία.

Η Νέα Δημοκρατία επεσήμανε από την αρχή ότι δεν έχει προηγηθεί στην κοινωνία ο διάλογος αυτός που θα επιτρέψει να ανοίξει ένα τέτοιο ζήτημα. Αυτό δεν είναι πρόσχημα. Η πλειοψηφία του κόσμου θεωρεί ακόμη και σήμερα ότι μιλάμε για υιοθεσία και δεν έχει καταλάβει τη διαφορά μεταξύ της υιοθεσίας και της αναδοχής. Οι αντιδράσεις που υπάρχουν μέσα στα κόμματα, αντανακλούν και τις αντιδράσεις μέσα στην κοινωνία.

Πέρα από το θέμα της ετοιμότητας της κοινωνίας, πώς θα γίνει μία τέτοια κίνηση, τη στιγμή που η Κυβέρνηση, μέσα από το νομοσχέδιο, παραδέχεται ότι οι αρμόδιες κοινωνικές υπηρεσίες αδυνατούν να εκτελέσουν το έργο τους; Με ένα τέτοιο σύστημα που καταρρέει, ποιος θα προσφέρει τη στήριξη που ίσως χρειαστεί σε τέτοιες περιπτώσεις απέναντι σε μία δύσπιστη και επιφυλακτική κοινωνία;

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

Θα πάρω και χρόνο από τη δευτερολογία μου, κύριε Πρόεδρε.

Σε ευρωπαϊκό, θεσμικό επίπεδο τίθεται, όμως, και το ζήτημα της προστασίας των δικαιωμάτων, όπως αυτά έχουν αποτυπωθεί στην ΕΣΔΑ και αποκρυσταλλώνονται διαρκώς μέσα από τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου.

Το ζήτημα, λοιπόν, είναι σημαντικό και πολυσύνθετο και δεν προσφέρεται για πολιτική εκμετάλλευση. Το θέμα εδώ δεν είναι να καταθέσουμε τα διαπιστευτήριά μας, πόσο προοδευτικά ή συντηρητικά είναι, ούτε είναι θέμα γραμμής, να έχουμε, δηλαδή, μία απόλυτη άποψη.

Το θέμα είναι να μπορεί ένα παιδί, που ήδη έχει περάσει πολλά για να βρεθεί στην προσωρινή κατάσταση της αναδοχής, να έχει όσο το δυνατόν πιο ήρεμη και κανονική ζωή και να μην ζήσει νέες ματαιώσεις.

Σε κάθε περίπτωση, αυτή είναι η άποψη της Νέας Δημοκρατίας και τίθεται στην κρίση του κόσμου. Είναι, όμως, τουλάχιστον υποκριτικό να κουνάτε το δάχτυλο εσείς και στη Νέα Δημοκρατία και στην κοινωνία, αντί να κουνήσετε το δάχτυλο στους εταίρους σας και στους ίδιους τους Βουλευτές σας.

Ο κόσμος έχει καταλάβει πώς όλα αυτά δεν γίνονται στο όνομα κάποιας ιδεολογίας, κανενός προοδευτισμού, καμιάς δήθεν προστασίας των δικαιωμάτων. Γιατί εάν η πρόθεση ήταν να γίνει μια ουσιαστική συζήτηση, θα είχατε φροντίσει -όπως είπα και στην αρχή- να καλλιεργήσετε αυτή τη συναίνεση. Αυτά τα ζητήματα δεν λύνονται με μία διαβούλευση των δύο εβδομάδων, ούτε σε τρεις επιτροπές.

Συνολικά τα περισσότερα απ' όσα αναφέρονται στο νομοσχέδιο, είναι προφανή και όχι πρωτοφανή. Δεν εισάγεται κάποια μεγάλη μεταρρυθμιστική τομή, αλλά επιχειρούνται διορθώσεις σε θεσμούς που βρήκατε ως παρακαταθήκη από προηγούμενες κυβερνήσεις. Είχατε τη δυνατότητα τα τελευταία τρία χρόνια να έχετε λύσει πολλά από τα θέματα με διοικητικές παρεμβάσεις, αλλά δεν το κάνατε.

Για τη Νέα Δημοκρατία πρωταρχικό μέλημα είναι να διασφαλιστεί το βέλτιστο συμφέρον του παιδιού με τη λειτουργία ενός αποτελεσματικού συστήματος, που με ταχύτητα και με ευαισθησία θα φροντίζει ώστε κάθε παιδί να βρίσκει μία οικογένεια είτε προσωρινά είτε για πάντα, μία οικογένεια που θα του επιτρέψει να προχωρήσει και να αναπτυχθεί χωρίς τεχνητά μειονεκτήματα.

Συνολικά, παρά τις αδυναμίες, η Νέα Δημοκρατία είναι υπέρ επί της αρχής του νομοσχεδίου για την αναδοχή και αυτό διότι το νομοσχέδιο καλύπτει, έστω και με καθυστέρηση, σε πολύ μεγάλο βαθμό τις προτάσεις μας για την αναδοχή του Ιουλίου του 2016. Και πρέπει όλοι μαζί, για το χατίρι των παιδιών, να συμβάλουμε ώστε ο νόμος να μπορέσει να λειτουργήσει στην ουσία του.

Διατηρούμε, βέβαια, κάποιες επιφυλάξεις για τα θέματα που σας προανέφερα και περιμένουμε να δούμε τυχόν αλλαγές στην πορεία της συζήτησης.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Βαρεμένος): Τον λόγο έχει η κ. Χριστοφιλοπούλου.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΥ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, συζητώντας σήμερα για ένα νομοσχέδιο που αφορά ζητήματα αναδοχής και υιοθεσίας, πρέπει πρώτα να σκεφτούμε ότι το νομοσχέδιο αυτό πρέπει να ενώσει πολλές πτέρυγες της Βουλής προς το συμφέρον κυρίως των παιδιών μας, προς τα δικαιώματα των παιδιών μας που πρέπει να προτάσσονται και ιδιαίτερα για εκείνες τις παιδικές ψυχές που βρίσκονται μακριά από τη βιολογική τους οικογένεια -γιατί δεν μπορούν να είναι μαζί της για πάρα πολλούς λόγους- και που στερούνται τη στοργή και τη φροντίδα που θα έπρεπε να έχει κάθε παιδί.

Γι' αυτό εμείς στη Δημοκρατική Συμπράταξη σε όλη τη διαδικασία επεξεργασίας του νομοσχεδίου προτάξαμε αυτό το συμφέρον. Και προτάξαμε τα δικαιώματα των παιδιών πέρα από κάθε άλλου είδους ανθρώπινα δικαιώματα, τα οποία -όπως θα δείτε- και σεβόμαστε και προστασιζουμε.

Και γι' αυτό, παρά το γεγονός ότι το νομοσχέδιο δεν φέρνει την τομή την οποία θα θέλαμε, που τη συζητήσαμε και στην επιτροπή, που θα ήταν θεσμός του οικογενειακού δικαστηρίου -και αναγνωρίζω, κυρία Υπουργέ ότι αυτό είναι συναρμολόγηση με το Υπουργείο Δικαιοσύνης και ελπίζω με την σύμπραξη πολλών πολιτικών δυνάμεων να έρθει κάποια στιγμή και αυτό το νομοθέ-

τημα που θα φέρει μεγάλη τομή στο ζήτημα της υιοθεσίας- στη Δημοκρατική Συμπράταξη πιστεύουμε ότι στο νομοσχέδιο αυτό περιέχονται αρκετές θετικές διατάξεις που βοηθούν τόσο τον θεσμό της αναδοχής όσο και της υιοθεσίας προς την κατεύθυνση των δικαιωμάτων των παιδιών.

Και εδώ εισαγωγικά, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, προς όσους από εμάς, σε όποια πτέρυγα της Βουλής και αν ανήκουν, μιλούν για θέματα ωριμότητας ή μη της κοινωνίας, θα ήθελα να θυμίσω τις μεγάλες τομές του 1982 στο οικογενειακό δίκαιο, όπως ο πολιτικός γάμος, η ισότητα των φύλων. Οι αλλαγές αυτές συντάραξαν τότε την κοινωνία και καθόλου αποδεκτές δεν ήταν από την κοινωνία. Σήμερα, όμως, είναι κεκτημένο από πολιτικές δυνάμεις που έστω δεν τις ψήφισαν.

Αυτή η μεγάλη τομή του ΠΑΣΟΚ ακολουθήθηκε με μία τομή, επίσης, του νομοσχεδίου περί υιοθεσίας. Ήθελα να το δω στην αιτιολογική. Δεν πειράζει, κυρία Υπουργέ, δεν το βάλατε. Είναι ο ν.2447/1996, ο οποίος έφερε θετικές τομές -νομίζω ότι και εσείς το παραδέχεστε- προς τον θεσμό της υιοθεσίας. Και προσέξτε, ο νόμος του 1996, πλην της έλλειψης του οικογενειακού δικαστηρίου που είναι το επόμενο, δεν έχει τόσες πολλές αδυναμίες στο κανονιστικό μέρος, αλλά στην εφαρμογή. Και κάποιες από τις ρυθμίσεις, έτσι όπως διαμορφώθηκαν, του παρόντος νομοσχεδίου βοηθούν στην επίτευξη. Και γι' αυτό εμάς θα μας βρουν σύμφωνους ιδιαίτερα μετά τις αλλαγές που έκανε η κυρία Υπουργός και η Κυβέρνηση μετά την επεξεργασία στην επιτροπή.

Και θέλω να ευχαριστήσω, γιατί οι προτάσεις της Δημοκρατικής Συμπράταξης, σχεδόν καθολικά, έγιναν αποδεκτές. Διότι δεν είχαμε κανένα άλλο όφελος παρά να βοηθήσουμε, έτσι ώστε να μην υπάρχουν παρεξηγήσεις και οι όποιες αλλαγές να υπηρετούν, όπως είπα, την αποϊδρυματοποίηση, την ανάγκη του παιδιού να είναι κοντά στη βιολογική οικογένεια και, βεβαίως, τα συμφέροντά του.

Και ξεκινώ, λέγοντας ότι στις θετικές αυτές αλλαγές είναι πρώτα και κυρίαρχα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η αλλαγή του άρθρου 8. Διότι είχαμε επισημάνει και στην επιτροπή -και θέλω να πάρω ένα-δύο λεπτά για να το εξηγήσω- ότι όπως ήταν το παλιό προεδρικό διάταγμα, που έθετε την άκαμπτη σειρά υποψηφιότητας αναδόχων γονέων, μπορούσε να δράσει στρεβλωτικά ακόμα και για τα συμφέροντα του ίδιου του παιδιού όταν έλεγε ο νόμος ότι πρώτα το ζευγάρι -προστέθηκε το σύμφωνο συμβίωσης εφόσον έγινε νόμος του κράτους και το ψηφίσαμε- και βεβαίως τα μεμονωμένα άτομα.

Όμως, αυτή η άκαμπτη σειρά ενείχε τον κίνδυνο να προταχθεί μία οικογένεια που δεν ήταν η οικογένεια που θα έπρεπε, δηλαδή η πιο στοργική, η οικογένεια που θα έδινε την προστασία και την αγάπη στο παιδί έναντι μιας άλλης οικογένειας ή ενός μεμονωμένου ατόμου. Η τροποποίηση που έφερε η κ. Φωτίου με βάση και τη δική μας τοποθέτηση, μας βρίσκει σύμφωνους. Γιατί αυτή τη στιγμή το άρθρο 8 τι λέει; Λέει ότι η καταλληλότητα στην αναδοχή είναι το πρωτεύον κριτήριο. Και λέει, επίσης, ότι στην περίπτωση συγγενούς δεν ισχύει το όριο ηλικίας.

Αυτή η τροποποίηση, κυρία Υπουργέ, είναι προς τη σωστή κατεύθυνση, διότι ακριβώς βοηθάει στην περίπτωση που έχουμε έναν συγγενή του παιδιού να δώσουμε προτεραιότητα, γιατί το παιδί δεν πρέπει να αποκόπτεται, όπου αυτό είναι εφικτό, από τις ρίζες του.

Βεβαίως, θα ήθελα εδώ να τονίσω και το πόσο όλοι μας πρέπει να είμαστε προσγειωμένοι και στο Σύνταγμά μας. Απευθύνομαι σε όλους και στον εαυτό μου και δεν θέλω να παρεξηγηθώ γι' αυτό που θα πω: Περισσεύει η υποκρισία όλων μας όταν ξεχνάμε ότι έτσι όπως ισχύει ο νόμος σήμερα, πριν ψηφίσουμε το νομοσχέδιο αυτό, οποιοσδήποτε Έλληן πολίτης μεμονωμένος μπορεί να υιοθετήσει ένα παιδί ή να είναι ανάδοχος γονέας χωρίς, βεβαίως, αντισυνταγματικά να γίνονται διακρισεις με βάση το φύλο, τη θρησκεία ή τη σεξουαλική προτίμηση.

Και θέλω εδώ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, να επικαλεστώ και τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, που το 2008 έκρινε ότι η γαλλική διοίκηση έκανε διάκριση εις βάρος νηπιαγωγού, η οποία με περισσή φροντίδα ήθελε να υιοθετήσει ένα παιδάκι. Έκανε, λοιπόν, θετική κρίση το

Ευρωπαϊκό Δικαστήριο προς την κατεύθυνση της υπεράσπισης των δικαιωμάτων.

Τα δικαιώματα του παιδιού, λοιπόν, προτάσσονται, αλλά και τα δικαιώματα όλων μας ακολουθούν.

Για όλους αυτούς τους λόγους, λοιπόν, εμείς στη Δημοκρατική Συμπαρατάξη βλέπουμε θετικά τις αλλαγές που έφερε η κ. Φωτίου στο άρθρο 8 και το υπερψηφίζουμε.

Κύριε Πρόεδρε, θα ήθελα και εγώ εδώ λίγο την ανοχή σας, γιατί έχουμε μία συζήτηση επί των άρθρων και επί του νομοσχεδίου και είναι πολλά αυτά που θέλω να σταθώ.

Κατ' αρχάς, σε ό,τι αφορά το γνωμοδοτικό όργανο, αυτή την επιτροπή: Κυρία Υπουργέ, θέλουμε να προτείνουμε και πάλι, όπως κάναμε και στην επιτροπή, αυτό το Εθνικό Συμβούλιο Αναδοχής και Υιοθεσίας, πέρα από τον γνωμοδοτικό του χαρακτήρα, να έχει και εκπροσώπους της τοπικής αυτοδιοίκησης και όχι απλώς του Υπουργείου Εσωτερικών, καθώς και εκπροσώπους των ενώσεων ατόμων με αναπηρία, δηλαδή της ΕΣΑΜΕΑ και της ΠΟΣΓΚΑΜΕΑ, δηλαδή των γονιών και κηδεμόνων. Θεωρούμε ουσιαστική τη συμβουλή τους στο γνωμοδοτικό όργανο και παρακαλούμε θερμά να το δείτε.

Σε ό,τι αφορά τα μητρώα: Κοιτάξτε, πολύς λόγος έχει γίνει αν ήταν από πριν. Όντως, από προηγούμενη υπουργική απόφαση υπήρχε το μητρώο. Δεν είναι μεταρρύθμιση το νομοθετικό «copy paste» ούτε το να πάρουμε μια υπουργική απόφαση και να την κάνουμε μητρώο. Όμως, εγώ θα πω ότι δεν πρόκειται εμείς να σταθούμε αρνητικά στη νομοθέτηση των μητρώων, διότι υπήρχαν ήδη. Προσπαθείτε να κάνετε τη μετάπτωση των στοιχείων στην ΗΔΙΚΑ. Σας ευχόμαστε καλή επιτυχία σε αυτό το έργο, αλλά δεν είναι εκεί το μεγάλο ζήτημα της σύγκρουσης.

Έρχομαι τώρα σε δύο σημεία του νομοσχεδίου, τα οποία είναι προς τη θετική κατεύθυνση, μάλιστα έτσι όπως τροποποιήθηκαν από την κ. Φωτίου: Στους ιδιώτες πραγματογνώμονες, ρόλο τον οποίο θα παίξουν οι κοινωνικοί λειτουργοί. Θεωρούμε ότι ο Σύλλογος Κοινωνικών Λειτουργών Ελλάδας μπορεί να παίξει ένα σημαντικό ρόλο στην πιστοποίηση, στην επιμόρφωση, στη συμβουλευτική υποστήριξη όλου του θεσμού υιοθεσίας και αναδοχής.

Θεωρούμε, λοιπόν, ότι με τις κατάλληλες τροποποιήσεις και ιδίως με τη θέσπιση πιστοποιήσεων και πρωτοκόλλων με βάση τα οποία θα παρακολουθείται μια υιοθεσία, είναι πολύ σημαντικό να πάμε σε ιδιώτες πραγματογνώμονες και αυτοί οι άνθρωποι να συμπληρώσουν το έργο των κρατικών υπηρεσιών.

Δεν θέλουμε να απαξιώσουμε τις κοινωνικές υπηρεσίες. Όμως, θεωρούμε ότι αυτό είναι προς τη σωστή κατεύθυνση και μάλιστα θα ήθελα να αναφερθώ στο γεγονός ότι με τις τροποποιήσεις που επήλθαν στα άρθρα έχουμε και τη νομοτεχνική βελτίωση ότι η αναδοχή και η υιοθεσία, κυρίως η υιοθεσία, θα πρέπει τουλάχιστον κάθε μήνα να εποπτεύεται και να ελέγχεται. Αυτό, αν θέλετε, αίρει κάποιες επιφυλάξεις που είχαμε στην αρχή της συζήτησης για το αν θα έχουμε επαρκή εποπτεία και από πριν και, βεβαίως, μετά την αναδοχή και μετά την υιοθεσία.

Τέλος, θα κάνω κάποιες επιπλέον προτάσεις. Στο άρθρο 8 παράγραφος 2 θα ήταν καλό να διατηρήσουμε τη δυνατότητα υποψηφίων αναδόχων ατόμων με αναπηρίες τέτοιες που να μην τους αποτρέπουν, προφανώς, να ασκήσουν το έργο της αναδοχής. Δεν είναι ρητά στο άρθρο. Αν μπορούμε να το βελτιώσουμε, θα είναι προς τη σωστή κατεύθυνση.

Στο άρθρο 19, στο πλαίσιο της γενικής και ειδικής πρόληψης, θα πρέπει να προβλέψουμε ως επιβαρυντική περίπτωση την τέλεση ποινικών αδικημάτων εις βάρος του τέκνου από τους θετούς γονείς και τους αναδόχους. Είναι ακραία περίπτωση, αλλά καλό είναι ο νόμος να το προβλέπει. Είναι προς τη θετική κατεύθυνση, που με πρότασή μας η κ. Φωτίου έκανε δεκτή στο άρθρο 8 στην παράγραφο 2 και την περίπτωση άλλων ποινικών αδικημάτων, όπως η ληστεία, αλλά προσθέτουμε και αυτό στο άρθρο 19. Νομίζω ότι είναι προς τη σωστή κατεύθυνση.

Τέλος, για το οικογενειακό δικαστήριο νομίζω ότι έχω τοποθετηθεί. Νομίζω ότι μπορούμε, αν θέλετε, να χρησιμοποιήσουμε τη συζήτηση για αυτό το νομοσχέδιο, για να κάνουμε μια προετοιμασία και να κουνήσουμε λίγο τα πολιτικά νερά, γιατί έχει πολύ μεγάλη σημασία για τους δικαστές που κρίνουν υιοθεσίες -γιατί

έχουν και αυτοί ένα βαρύ έργο- να μην μπαίνει μια υπόθεση υιοθεσίας ή άλλου οικογενειακού δικαίου εν μέσω άλλων υποθέσεων, κλοπών, διαρρήξεων και άλλων ποινικών αδικημάτων ή άλλων αστικών σοβαρών υποθέσεων.

Θα μου επιτρέψετε, στον χρόνο που μου απομένει, να αναφερθώ σε μια τροπολογία που καταθέσαμε οι Βουλευτές της Δημοκρατικής Συμπαρατάξης στο νομοσχέδιο αυτό ως συναφές θέμα, επειδή αφορά αρμοδιότητες του Υπουργείου Εργασίας, όπως αυτό υπάρχει σήμερα.

Η τροπολογία αυτή είχε κατατεθεί και ως μέρος της πρότασης νόμου της Δημοκρατικής Συμπαρατάξης για την άρση των ακραίων αδικιών του νόμου Κατρούγκαλου για το ασφαλιστικό ή μάλλον για το αντισφαλιστικό, γιατί εκτός των άλλων πέραν από τις περικοπές είναι και ένας πάρα πολύ αντισφαλιστικός νόμος αυτός ο νόμος του 2016.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, επειδή λόγω κοινωνικών δεδομένων η πλειονότητα, η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων σε χρεία αυτή τη στιγμή που υφίστανται τις περικοπές είναι γυναίκες, επικαλούμαι όλους σας. Τι έχει συμβεί; Γνωρίζετε πάρα πολύ καλά ότι οι γυναίκες αυτές έχασαν το 70% της σύνταξης. Έχουν μόλις το 50%, το οποίο μάλιστα δίδεται για μια τριετία, εάν έχουν υπερβεί το πεντηκοστό πέμπτο, και δεν επανέρχεται καν, αν είναι κάτω από πενήντα δύο ετών στο εξηκοστό έβδομο. Μιλάμε για ακραία φτωχοποίηση, για ακραία αδικία. Προτείνουμε την επαναφορά στο προηγούμενο καθεστώς.

Επειδή η κ. Αχτσιόγλου, βλέποντας τις γυναίκες αυτές καθ' ομολογία των ιδίων, τους υποσχέθηκε ότι μετά τον Αύγουστο θα δει το θέμα τους, σας προτείνουμε, κυρία Υπουργέ, στη δική μας τροποποίηση του νόμου να βάλετε όποια ημερομηνία του Σεπτεμβρίου εσείς θέλετε. Βάλτε την όμως. Γιατί αλλιώς θα ψεύδεστε. Θα ψεύδεστε σε αυτές τις γυναίκες.

Με συγχωρείτε πάρα πολύ, κυρία Φωτίου, αλλά το ακούμε και από εσάς αλλά και από άλλους από την πλευρά του ΣΥΡΙΖΑ, που ψεύδονται ασυστόλως. Και ως γνωστόν, η Δημοκρατική Συμπαρατάξη έχει πει και το Κίνημα Αλλαγής εδώ και πρόσφατα στο συνέδριό του ότι όλος αυτός ο νόμος χρειάζεται σοβαρή αναθεώρηση. Τι ακούμε; Πάλι τη διγλωσσία. Ακούμε τον κ. Τσακαλώτο ή τον κύριο Πρόεδρο της Βουλής να λένε «παιδιά δεν μπορεί να γίνει αυτό, ας μη συζητάμε» και τώρα το ακούμε και από εσάς, κυρία Φωτίου, και λυπάμαι που το λέω αυτό, από τα πλέον αρμόδια χείλη. Είστε άξια μαθήτριά και εσείς και η κ. Αχτσιόγλου του κ. Κατρούγκαλου και του κ. Τσίπρα. Πάψτε, λοιπόν, να ψεύδεστε. Μη δουλεύετε τον κόσμο. Πείτε την αλήθεια στον κόσμο και σε κάθε περίπτωση εμείς μιλάμε για συνολική αναθεώρηση του νόμου Κατρούγκαλου, αλλά τουλάχιστον για αυτές τις χήρες βάλτε μια ημερομηνία Σεπτεμβρίου και εμείς θα το ψηφίσουμε.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Δημοκρατικής Συμπαρατάξης ΠΑΣΟΚ - ΔΗΜΑΡ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Βαρεμένος): Κι εμείς σας ευχαριστούμε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η συνάδελφος κ. Κασμάτη ζητεί άδεια ολιγοήμερης απουσίας στο εξωτερικό από 7 Μαΐου έως 10 Μαΐου 2018. Η Βουλή εγκρίνει;

ΟΛΟΙ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Βαρεμένος): Συνεπώς η Βουλή ενέκρινε τη ζητηθείσα άδεια.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι τη συνεδρίασή μας παρακολουθούν από τα άνω δυτικά θεωρεία, αφού προηγουμένως ξεναγήθηκαν στην έκθεση της αίθουσας «ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ» και ενημερώθηκαν για την ιστορία του κτηρίου και τον τρόπο οργάνωσης και λειτουργίας της Βουλής, είκοσι επτά μαθήτρες και μαθητές και μια εκπαιδευτικός συνοδός τους από το ιδιωτικό γενικό λύκειο Μαλλιάρα.

Η Βουλή τούς καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα απ' όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Ο κ. Αϊβατιδής από τη Χρυσή Αυγή έχει τον λόγο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΪΒΑΤΙΔΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Το εισαχθέν σχέδιο νόμου φέρει τον τίτλο «Μέτρα για την προώθηση των Θεσμών της Αναδοχής και Υιοθεσίας». Απαρτίζεται

από τέσσερα κεφάλαια: Το πρώτο κεφάλαιο εμπεριέχει διατάξεις για το Εθνικό Συμβούλιο Αναδοχής - Υιοθεσίας. Το δεύτερο κεφάλαιο εμπεριέχει διατάξεις για την αναδοχή. Το τρίτο κεφάλαιο διατάξεις για την υιοθεσία, το δε τέταρτο εμπεριέχει οργανωτικές διατάξεις για τις κοινωνικές υπηρεσίες και τα μητρώα.

Τίθεται ένα κρίσιμο ερώτημα: Ποιο είναι το κίνητρο της συγκυβέρνησης, προκειμένου να εισαχθεί το συγκεκριμένο σχέδιο νόμου; Ακουστήκαν διάφορες προφάσεις, αλλά ο πολιτικός πυρήνας του συγκεκριμένου σχεδίου νόμου είναι το άρθρο 8, το οποίο επιτρέπει την αναδοχή ανηλίκων παιδιών από ομόφυλα άτομα τα οποία έχουν συνάψει σύμφωνο συμβίωσης.

Ο ΣΥΡΙΖΑ πολλάκις στο παρελθόν έχει εισαγάγει διάφορα νομοθετήματα. Φρονούμε ότι με τον μανδύα του ανθρωπισμού εισάγει ιδεολογήματα του αναρχισμού. Και όχι μόνο αυτό, αλλά προωθεί αυτό το οποίο ονομάζεται «δικαιωματισμός».

Ποιος είναι ο μανδύας στο συγκεκριμένο σχέδιο νόμου; Ο πολιτικός μανδύας, εννοώ. Το καλό του παιδιού. Στην προσπάθεια να τεκμηριωθεί επιστημονικά το πολιτικό έρεισμα για το άρθρο 8 έλαβε χώρα μια παρέμβαση πενήντα πέντε ψυχολόγων της ακαδημαϊκής κοινότητας, οι οποίοι στο κείμενο το οποίο συνοψογράφουν και το οποίο έφερε έναν προβοκατόρικο τίτλο, παραπλανητικό, ουσιαστικά δεν αναφέρουν τίποτα για το επίμαχο ζήτημα της αναδοχής.

Θα ήθελα να τονίσω ότι κατά τη διάρκεια των επιτροπών ήταν εμφανής η προσπάθεια της κυρίας Υπουργού -θα έλεγα ότι έκανε απεγνωσμένες προσπάθειες και ακολούθησαν, δυστυχώς, πολλά κόμματα- να μετατοπίσει το κέντρο βάρους της συζήτησης σε άλλα άρθρα, πέραν του 8, που ενδεχομένως όσον αφορά τουλάχιστον στην υιοθεσία και τα σχετικά άρθρα έχουν κάποια θετικά στοιχεία.

Κατά τη διάρκεια των επιτροπών ξέσπασε μια εσωτερική διαμάχη στον ΣΥΡΙΖΑ. Επειδή κάποιοι Βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ φέρονταν ότι αντιλέγουν και δεν προτίθενται να υπερασπιστούν πολιτικά το συγκεκριμένο άρθρο, η κυρία Υπουργός επέλεξε να μην εστιάσει σε αυτό. Θα θυμίσω ότι υπήρξε μια έντονη διαμάχη μεταξύ της νεολαίας του ΣΥΡΙΖΑ και των Βουλευτών οι οποίοι φέρονταν ότι διαφοροποιούνται.

Ανάλογη εσωτερική διαμάχη ξέσπασε και στη Νέα Δημοκρατία και στο Κίνημα Αλλαγής, αλλά και στους Ανεξάρτητους Έλληνες, αφού υπήρχαν εμφανείς διαφοροποιήσεις. Αυτές οι διαμάχες εντάθηκαν μετά την προαναγγελία για κατάθεση αιτήματος ονομαστικής ψηφοφορίας από τη Χρυσή Αυγή.

Εκείνο το οποίο ήθελα να τονίσω είναι ότι κατά τη διάρκεια των επιτροπών διαπίστωσα μια μεταστροφή στη θέση της Νέας Δημοκρατίας. Αρχικά ακούστηκε ότι θα καταψηφίσει το άρθρο 8. Κατά το πέρασ δέ, στη δεύτερη ανάγνωση των επιτροπών, η εισηγήτρια της Νέας Δημοκρατίας υποστήριξε ή τουλάχιστον έθεσε υπ' όψιν των υπολοίπων μελών της επιτροπής ότι θα ψηφίσουν οι Βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας κατά συνείδηση.

Θα ήθελα να πω, για ιστορικούς λόγους, ότι το σύμφωνο συμβίωσης ψηφίστηκε ως νόμος του κράτους το έτος 2008 επί κυβερνήσεως Κωνσταντίνου Καραμανλή. Αρμόδιος Υπουργός ήταν ο κ. Αβραμόπουλος. Στη συνέχεια, τον Δεκέμβριο του 2015, η Νέα Δημοκρατία και συγκεκριμένα δεκαεπτά Βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας, προεξάρχοντος του Αρχηγού της Νέας Δημοκρατίας κ. Κυριάκου Μητσοτάκη, υπερψήφισαν το σύμφωνο συμβίωσης και για ομόφυλα άτομα. Διαπιστώνουμε, δηλαδή, μια αμφιθυμική προσέγγιση της Νέας Δημοκρατίας, η οποία ενδεχομένως συνάδει με μια λιμπεραλιστική, νεοφιλελεύθερη στάση.

Φρονούμε, όμως, ότι, στην περίπτωση που υπερψηφιστεί από την πλειονότητα, έστω και από μειονότητα, των Βουλευτών της Νέας Δημοκρατίας το συγκεκριμένο άρθρο 8 στην ονομαστική ψηφοφορία που θα ακολουθήσει, θα είναι επίμεμπτο, διότι τονίζουμε πως είναι εθνοφόρο άρθρο και ουσιαστικά υπερψηφίζεται από κόμματα τα οποία υποστηρίζουν την πολιτική ορθότητα. Η Χρυσή Αυγή προσέγγισε πολυεπίπεδα το συγκεκριμένο άρθρο. Είμαστε ιδεολογικά αντίθετοι στα περί συμφώνου συμβίωσης, πολλών δε μάλλον στην αναδοχή από ομόφυλα ζεύγη, διότι καταστρατηγείται ο θεσμός της οικογένειας, που ουσιαστικά αποτελεί τον θεμέλιο λίθο της κοινωνίας μας.

Εκτός, όμως, αυτής της προσέγγισης, η οποία είναι μια κα-

θαρά πολιτική προσέγγιση, ακολούθησε και μια επιστημονική προσέγγιση, η οποία βασίζεται σε πολυετείς επιστημονικές έρευνες, ακαταστράτηγχα επιστημονικά δεδομένα, τα οποία καταδεικνύουν τα εξής:

Πρώτον, τα παιδιά, τα οποία έχουν ως ανάδοχο «οικογένεια» ομόφυλα άτομα, εμφανίζουν δραματικά χαμηλές επιδόσεις στον γνωστικό τομέα. Δεύτερον, εμφανίζουν πλημμελή κοινωνικοποίηση. Και, τρίτον, -υπάρχουν πολύ μεγάλες μελέτες γι' αυτό, τις οποίες θα καταθέσω- εμφανίζουν σε υπερδιπλάσιο ποσοστό συναισθηματικές διαταραχές, σύνδρομο υπερκινητικότητας και σύνδρομο διάσπασης της προσοχής.

Καταθέτω, λοιπόν, τη σχετική έρευνα μαζί με κάποια μετάφραση.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Ιωάννης Αϊβατίδης καταθέτει για τα Πρακτικά την προαναφερθείσα έρευνα, η οποία βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Η απάντηση της κυρίας Υπουργού στα επιστημονικά αυτά επιχειρήματα ήταν η εξής: Ότι η Χρυσή Αυγή επιστημονικοποιεί την ομοφοβική της τάση. Η κυρία Υπουργός προσπαθεί να αντιπαρέλθει αυτά τα επιστημονικά επιχειρήματα. Και θα έλεγα ότι η φράση της αυτή, την οποία δεν ανακάλεσε, είναι πολιτικά επίμεμπτη. Της απάντησα στην αρμόδια επιτροπή ότι ο ΣΥΡΙΖΑ, τουλάχιστον στο συγκεκριμένο σχέδιο νόμου και στα συναφή, εμφανίζει μια νομοφοβική τάση, έναν νομοφοβικό πολιτικό λόγο, αφού αντιμετωπίζει κάθε τι εθνικό: τα ήθη, τα έθιμα, τις παραδόσεις, τη θρησκεία, τη γλώσσα μας. Αυτό είναι το πολιτικά επίμεμπτο.

Από την άλλη πλευρά, η αναφορά της αυτή συνεπάγεται κάτι πολύ συγκεκριμένο: Ότι η Χρυσή Αυγή χρησιμοποιεί επιστημονικά επιχειρήματα. Φυσικά διαθέτει πολύ αυτό που λέγεται «επιστήμη» από αυτό που λέγεται «επιστημονισμός». Διότι η προώθηση της παρέμβασής των πενήντα πέντε αυτών ψυχολόγων, τόσο από Βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ όσο και από τον Αρχηγό του κόμματός Το Ποτάμι, είναι επιστημονισμός.

Όσον αφορά στο ότι προάγεται ένας δικαιωματισμός από τη συγκυβέρνηση και ειδικά από τον ΣΥΡΙΖΑ, είναι δεδομένο. Αυτό αποτελεί ένα πολιτικό *modus operandi*, διότι διά του αντιρατσιστικού νόμου η Κυβέρνηση τα άτομα αυτά, τα οποία έχουν κάποιες ιδιορρυθμίες, τα χρησιμοποιεί. Σε περίπτωση που κάποιοι που ανήκουν στη συντριπτική πλειοψηφία εκφέρουν κάποια άποψη η οποία δήθεν «προσβάλλει» τα δικαιώματα αυτών των συμπολιτών μας, αμέσως κινητοποιείται, ενεργοποιείται ένας μηχανισμός ο οποίος χτυπάει τον δήθεν ρατσισμό. Επαναλαμβάνω ότι η πολιτική χρήση του δικαιωματισμού είναι κατακριτέα και θα πρέπει τα άτομα αυτά, τα οποία έχουν τις συγκεκριμένες ιδιορρυθμίες, να αντιληφθούν ότι τους χρησιμοποιούν κάποιοι οι οποίοι εμφανίζονται ως ανθρωπιστές.

Όσον αφορά τις έρευνες που έγιναν, θα ήθελα να πω ότι πράγματι υπάρχουν και αντίθετες έρευνες. Όμως, στις συγκεκριμένες μελέτες που έχουν γίνει από τους ψυχολόγους οι οποίοι υποστήριξαν ότι δεν υπάρχει πρόβλημα στα παιδιά αυτά που έχουν ανάδοχους γονείς ομόφυλα ζεύγη, το ερωτηματολόγιο για τη διερεύνηση των προβλημάτων αυτών τέθηκε στους ανάδοχους γονείς και όχι στα παιδιά αυτά, αφού ενηλικιωθούν.

Θέλω να πω ότι η μεγαλύτερη μελέτη, η οποία είναι και ο βασικός άξονας για τη θέση της ψυχιατρικής και ψυχολογίας στο συγκεκριμένο ζήτημα, έχει διενεργηθεί ήδη από το 1996 από έναν διακεκριμένο Έλληνα επιστήμονα της Αυστραλίας, τον Σωτήριο Σαραντάκο, επιστημονική άποψη που διάνθισαν στη συνέχεια επιστήμονες από τις Ηνωμένες Πολιτείες, από τον Καναδά και από άλλες χώρες.

Όσον αφορά στο άρθρο 5, το οποίο θα έλεγα ότι είναι επίμαχο, θα πρέπει να μεριμνήσει η Κυβέρνηση να μην υπάρξει ανεξέλεγκτη ένταξη των ασυνόδευτων ανηλίκων με προσφυγική ταυτότητα, προσφυγικό προφίλ ως πούμε, στον συγκεκριμένο αυτόν κατάλογο, στο μητρώο. Το λέω αυτό, διότι απ' ενός αυτό συνεπάγεται την ένταξη ατόμων που δεν γνωρίζει το ελληνικό κράτος τίποτα για την ταυτότητά τους, αλλά, ακόμα και αν γνωρίζει, οδηγεί σε πληθυσμιακή αλλοίωση τη χώρα. Να θυμίσω ότι ως ανήλικος εισήλθε στη χώρα μας ο Ιρανός Χουσεΐν Χαβάρι, ο

οποίος αποπειράθηκε να δολοφονήσει το 2013 μία φοιτήτρια στην Κέρκυρα και το 2016 δολοφονήσε στο Φράμπουργκ της Γερμανίας μια Γερμανίδα υπήκοο.

Στο άρθρο 8 πράγματι η κυρία Υπουργός έκανε μια νομοθετική βελτίωση, υιοθετώντας μια θέση της Χρυσής Αυγής, ότι πρέπει, τουλάχιστον το ποινικό αδίκημα της ληστείας, να εμπεριέχεται στις αιρέσεις για την ένταξη στον συγκεκριμένο κατάλογο. Όμως, μπορούν να αποτελούν αναδόχους άτομα τα οποία έχουν καταδικαστεί για ενδοοικογενειακή βία, για ανθρωποκτονία εκ προθέσεως, για βιασμούς, για διακεκριμένες κλοπές; Θα πρέπει να γίνει ένας εμπλουτισμός αυτού του καταλόγου.

Κλείνοντας, από όσα είπα αλλά και εν γένει από τη στάση της Χρυσής Αυγής στο συγκεκριμένο σχέδιο νόμου αλλά και σε άλλα συναφή, προκύπτει ότι στη Βουλή των Ελλήνων υπάρχει ένα πολιτικό κίνημα εθνοφρουρός, η Χρυσή Αυγή. Δυστυχώς, υπάρχει το κόμμα των κομμάτων που απαρτίζεται από τα λοιπά πολιτικά κόμματα, τα οποία έχουν εθνοφόρο στάση και πολιτική για την πατρίδα μας.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Χρυσής Αυγής)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Βαρεμένος): Τον λόγο έχει ο κ. Συντυχάκης από το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΣΥΝΤΥΧΑΚΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι, η Κυβέρνηση στο παρόν σχέδιο νόμου αναφέρει στην ανάγκη δημιουργίας ενός θεσμικού πλαισίου, με απώτερο στόχο την οικογενειακή αποκατάσταση των παιδιών που χρήζουν εξατομικευμένη φροντίδα και μέριμνα εκ μέρους του κράτους, έτσι ώστε να αποφεύγονται τα προβλήματα που παρουσιάζουν τα παιδιά που μεγαλώνουν σε δομές κλειστής φροντίδας.

Στο πλαίσιο, λοιπόν, αυτής της νομοθετικής παρέμβασης, θεσπίζεται το Εθνικό Συμβούλιο Αναδοχής - Υιοθεσίας, το Εθνικό Μητρώο Ανηλίκων που διαβιούν σε μονάδες παιδικής προστασίας, το Εθνικό Μητρώο Υποψήφιων Ανάδοχων Γονέων για όσους επιθυμούν να υιοθετήσουν παιδί ή να γίνουν ανάδοχοι, την ανάθεση της κοινωνικής έρευνας και της σύνταξης κοινωνικής έκθεσης σε ιδιώτες κοινωνικούς λειτουργούς του ΣΚΛΕ, ενώ καθιερώνει την επαγγελματική αναδοχή για παιδιά με χρόνια προβλήματα υγείας, έναντι μηνιαίας αντιμισθίας και ασφάλισης.

Διαμορφώνει, δηλαδή, από τη μια κάποιους κανόνες που θα διέπουν τη δημόσια και ιδιωτική υιοθεσία και αναδοχή, ένα είδος αναγκαίου αστικού εκσυγχρονισμού, χωρίς όμως να αμφισβητείται η βασική κατεύθυνση για αποποίηση της ευθύνης του κράτους από το θέμα της παιδικής προστασίας. Από την άλλη, μετατοπίζει την ευθύνη για την παιδική προστασία από το κράτος, τις δημόσιες δομές που στην οικογένεια -φυσική, θετή ή και ανάδοχη-, στο άτομο-γονέα, στον ιδιωτικό τομέα γενικότερα.

Αντιμετωπίζει δηλαδή την τεκνοποίηση και την τεκνοθεσία ως ατομική υπόθεση και όχι σαν ζήτημα κοινωνικό, ενώ ταυτόχρονα διατηρεί και ενισχύει όλο το σύστημα των ιδιωτικών υιοθεσιών, τη δράση των μη κυβερνητικών οργανώσεων και των ιδιωτών, που οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην εμπορία παιδιών.

Στη βάση αυτή, λοιπόν, θεσμοθετείται και η επαγγελματική αναδοχή των παιδιών με αναπηρία ή σοβαρές ψυχικές διαταραχές, με δικαστική απόφαση σε επαγγελματίες που προσφέρουν υπηρεσίες, έναντι της μηνιαίας αντιμισθίας.

Κατά τη γνώμη μας, οι επαγγελματίες ανάδοχοι θα είναι επαγγελματίες και όχι ανάδοχοι γονείς στη βάση μιας ύψιστης αλτρουιστικής πράξης βοήθειας προς το απροστάτευτο παιδί. Αντικειμενικά, το κίνητρο θα είναι η εξασφάλιση εισοδήματος από τον επαγγελματία. Θα υπάρξουν πιθανά φαινόμενα, που, προκειμένου να αυξηθεί το κέρδος, θα συμπίεζονται ακόμα και βασικές ανάγκες του παιδιού, προκειμένου να στοιχίζει λιγότερο. Η εμπειρία άλλωστε από το εξωτερικό έχει δείξει ότι οι επαγγελματίες ανάδοχοι ένιωθαν περισσότερο επαγγελματίες και λιγότερο γονείς και γι' αυτό υπάρχουν παιδιά που έχουν αλλάξει και δέκα διαφορετικούς επαγγελματίες αναδόχους, με σημαντικές επιπτώσεις στην ψυχοκοινωνική τους ανάπτυξη.

Η Κυβέρνηση, στην αδυναμία της να δικαιολογήσει τη συνέχιση της πολιτικής συρρίκνωσης και του κλεισίματος των δημό-

σιων δομών για την παιδική προστασία, αλλά και στην αγωνία της να δώσει χώρο στις μη κυβερνητικές οργανώσεις και τους επαγγελματίες αναδόχους, προβάλλει διάφορα επιστημονικοφανή επιχειρήματα, περί δήθεν αποασυλοποίησης των δημόσιων μονάδων.

Θυμίζουμε ότι με αντίστοιχο τρόπο απαξιώθηκαν και έκλεισαν στο παρελθόν οι δημόσιες ψυχιατρικές μονάδες, με ολέθριες συνέπειες για τους ψυχικά ασθενείς και τις οικογένειές τους. Οι όποιες έρευνες, τις οποίες επικαλείται ο ΣΥΡΙΖΑ και αποδεικνύουν τις σοβαρές επιπτώσεις που μπορεί να υπάρξουν σε ένα παιδί που μεγαλώνει σε ίδρυμα, αφορούν τις κρατικές δομές, δηλαδή τις δομές που οι κυβερνήσεις εγκατέλειψαν χωρίς υποδομές και προσωπικό, χωρίς επιστημονικό σχεδιασμό. Αυτά ακριβώς τα ιδρύματα, πρώτοι είμαστε εμείς που λέμε ότι είναι επικίνδυνα. Η απολυτοποίηση, όμως, αυτών των ερευνητικών δεδομένων σε συνδυασμό με τη δυσφήμιση του σημαντικού ρόλου των καλά όμως οργανωμένων και στελεχωμένων κοινωνικών δομών για το παιδί είναι εκ του πονηρού και οδηγεί αντικειμενικά σε εκπτώσεις από τα επιστημονικά, κοινωνικά κριτήρια για το τι είναι καλύτερο για τα συμφέροντα του παιδιού.

Η Κυβέρνηση, λοιπόν, αυτό κάνει και μάλιστα προσπαθεί να κρυφτεί πίσω από δηλώσεις του τύπου «καλύτερα σε μία οικογένεια, παρά στο ίδρυμα».

Είναι χοντρό ψέμα, το οποίο επαναλαμβάνει συνεχώς η κυρία Υπουργός, με τον τρόπο της βέβαια, ότι το ΚΚΕ είναι υπέρ του εγκλεισμού των παιδιών σε ιδρύματα. Από πού βγαίνει αυτό το συμπέρασμα;

Κυρία Υπουργέ, με την Κυβέρνησή σας και τον ΣΥΡΙΖΑ μας χωρίζει έτσι κι αλλιώς άβυσσος. Είναι, βέβαια, θεμιτό να υπάρχουν διαφορές. Άλλο αυτό, όμως, και άλλο η διαστρέβλωση της θέσης του ΚΚΕ. Πρόκειται για μια συνηθισμένη τακτική του ΣΥΡΙΖΑ, που την ενεργοποιεί όταν στριμώχνεται στην αντιπαράθεση, παρουσιάζοντας τις θέσεις του ΚΚΕ με το κεφάλι κάτω και τα πόδια πάνω.

Μια και καλή να το ξεκαθαρίσουμε, αν και τη γνωρίζετε τη θέση μας πάρα πολύ καλά: Το ΚΚΕ, από θέση αρχής, είναι υπέρ της αναδοχής και υπέρ της υιοθεσίας. Προτεραιότητα έχει η οικογένεια με το κατάλληλο περιβάλλον, όχι όμως γουρούνι στο σακί, όχι οποιαδήποτε οικογένεια, όχι οποιαδήποτε αναδοχή και υιοθεσία.

Η Κυβέρνηση, όμως, οφείλει να απαντήσει στο εξής: Τα παιδιά που δεν θα έχουν τη διέξοδο, την τύχη, να βρουν καταφύγιο σε μια οικογένεια, πού ακριβώς θα πάνε; Ποια είναι η μέριμνα του κράτους γι' αυτά; Καμμία. Γιατί το κράτος αυτό, το δικό σας κράτος, τα θεωρεί αυτά τα παιδιά κόστος, τα θεωρεί δημόσια σπατάλη! Δεν θα δεχτούμε στο όνομα των ανεπαρκών, που οι δικές σας κυβερνήσεις προκάλεσαν, τα απροστάτευτα παιδιά και κυρίως αυτά με αναπηρίες και σοβαρές ψυχικές διαταραχές να είναι εκτεθειμένα στις ΜΚΟ ή να γίνονται «μπαλάκι» ανάμεσα στους επαγγελματίες αναδόχους.

Όταν το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας αναφέρεται στην προστασία του παιδιού, εννοεί την υπεράσπιση και διεύρυνση των δικαιωμάτων του με κριτήριο την ομαλή ψυχοσωματική και κοινωνική του ανάπτυξη. Σαφέστατο; Σαφέστατο. Είναι αδιαπραγμάτευτη η θέση του ΚΚΕ για κατάρηση των συμβατικών και ιδιωτικών υιοθεσιών της οποιασδήποτε συναλλαγής μεταξύ φυσικών και θετών γονιών. Η ανάθεση ενός παιδιού σε μια οικογένεια, ανάδοχη ή θετή, πρέπει να γίνεται με τους καλύτερους δυνατούς όρους για το παιδί και άρα με τα πιο αυστηρά κριτήρια για τους υποψήφιους θετούς και αναδόχους γονείς. Ημίμετρα, πλημμελείς έλεγχοι και λογικές του τύπου «καλύτερα σε μια οποιαδήποτε οικογένεια, παρά σε ίδρυμα» ως ΚΚΕ μάς βρίσκουν απέναντι.

Το ΚΚΕ υποστηρίζει ότι το κράτος θα πρέπει να έχει την πλήρη, την αποκλειστική ευθύνη στον τομέα αυτό, ευθύνη που ξεκινάει από την πρόληψη του φαινομένου, τη στήριξη των οικογενειών με κάθε τρόπο, ταυτόχρονα με την αναδοχή και την υιοθεσία, από κατάλληλα επιλεγμένες και εκπαιδευμένες οικογένειες που δεν θα έχουν ως κίνητρο το κέρδος. Πρέπει να υπάρχουν σύγχρονες και υψηλού επιπέδου μονάδες παιδικής προστασίας, με όλες τις σύγχρονες υποδομές, στελεχωμένες με μόνιμο,

επαρκές και κατάλληλα εκπαιδευμένο προσωπικό, όχι μόνο για τα παιδιά που δεν μπορούν να ενταχθούν σε κάποια οικογένεια, αλλά και για εκείνα που έχουν ήδη οικογένεια, για τις μονογονεϊκές οικογένειες, τις οικογένειες που έχουν ανάπηρα παιδιά και είναι καταδικασμένα να ζουν στο σπίτι εν είδει ασύλου.

Εντάσσεται η θέση αυτή στην πρόταση του ΚΚΕ για το πρωτοβάθμιο σύστημα υγείας, με κορμό το κέντρο υγείας, που θα έχει την πλήρη εικόνα του πληθυσμού αναφοράς, ώστε να εντοπίζονται έγκαιρα οι οικογένειες και τα παιδιά που βρίσκονται σε κίνδυνο στο επίπεδο της κοινότητας, με τον οικογενειακό προγραμματισμό και τη στήριξη των μονογονεϊκών οικογενειών, γενικά με την ενίσχυση των οικογενειών σε κρίση, ώστε να περιορίζονται οι παθογένειες, κάτι που θα περιόριζε δραστικά τις περιπτώσεις των παιδιών που απαιτείται υιοθεσία ή αναδοχή;

Αυτό, κυρίες και κύριοι, είναι το κύριο και όχι η νομική κατοχύρωση του δικαιώματος ενός ατόμου ή ενός ζευγαριού για τη δυνατότητα αναδοχής ή υιοθεσίας, ειδικά για το παιδί χωρίς οικογένεια.

Κατά την άποψή μας χρειάζεται, η συγκρότηση ενιαίου πανελλαδικού ατόρας που να έχει την αποκλειστική ευθύνη γι' αυτό. Ο φορέας αυτός να έχει στην ευθύνη του τη λειτουργία των κρατικών μονάδων φιλοξενίας των παιδιών. Ταυτόχρονα, όσα νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου πληρούν τις προδιαγραφές να εντάσσονται στον φορέα αυτόν και τα υπόλοιπα να σταματούν να δραστηριοποιούνται στον τομέα της παιδικής προστασίας.

Ο ενιαίος φορέας, κατά τη γνώμη μας, πρέπει να έχει την ευθύνη για την προετοιμασία, εκπαίδευση, των υποψήφιων αναδόχων και θετών γονιών, την παρακολούθηση, τον έλεγχο, τη στήριξη των αναδόχων και θετών οικογενειών.

Κυρίες και κύριοι, αυτό το σοβαρό ζήτημα της προστασίας των παιδιών, κατά την άποψή μας, έχει ταξικό περιεχόμενο και η Κυβέρνηση προσπαθεί απεγνωσμένα να το κρύψει. Το κρύβει προβάλλοντας το σαν ένα πεδίο ουδέτερο ταξικά, αποφεύγει να τοποθετηθεί σε κρίσιμα ερωτήματα, που τα έχουμε θέσει στις επιτροπές και απάντησε δεν πήραμε: Γιατί αποδιαιρετώνται αυτές οι ελάχιστες δημόσιες υπηρεσίες για το παιδί; Γιατί είναι σχεδόν πλήρης η ανυπαρξία δημόσιων υποδομών και υπηρεσιών αναδοχής και υιοθεσίας; Γιατί θεωρείται η εκμετάλλευση και η εμπορία παιδιών; Το ίδιο για την κακοποιημένη και εκμεταλλευόμενη πολλαπλά γυναικία και μητέρα; Γιατί ενισχύονται όλα αυτά τα φαινόμενα; Ποιος ευθύνεται;

Το πρόσφατο παράδειγμα της μάνας που άφησε τα παιδιά της στον εισαγγελέα, γιατί δεν μπορούσε να τα συντηρήσει, αναδεικνύει το πρόβλημα και καταδεικνύει την ουδετερότητα του προβλήματος που επικαλείται η Κυβέρνηση και ο ΣΥΡΙΖΑ. Πρόκειται για ένα μόνο παράδειγμα από τις συνέπειες της δικαίως ανάπτυξης που στηρίζεται στην ανταγωνιστικότητα, στην κερδοφορία των επιχειρηματικών ομίλων, στη δημιουργία εξαθλιωμένων και στο κράτος που περιορίζεται στη διαχείρισή τους απλά και μόνο.

Μάλιστα, η κυρία Υπουργός αναφέρει και στην τοποθέτησή της κατά τη δεύτερη Ανάγνωση στην επιτροπή ότι κανένα κοινωνικό σύστημα δεν αντιμετώπιζε αυτές τις τραγωδίες στα παιδιά όχι μόνον στον 20^ο αιώνα αλλά και κατά το 19^ο αιώνα.

Το φέρατε από εδώ, το φέρατε από εκεί, στη Σοβιετική Ένωση το πήγατε. Αντί, όμως, να μας πείτε για τις πρώην, δεν μας λέτε καλύτερα για τις νυν; Για να δούμε ποια είναι η εικόνα στη σημερινή καπιταλιστική Ρωσία της απόλυτης χλιδής και της απόλυτης φτώχειας, που είναι φιλά γράμματα, βέβαια.

Όταν η Ελλάδα της Φρειδερίκης πουλούσε τα Ελληνόπουλα στην Αμερική, η Σοβιετική Ένωση έδινε τη μάχη, από την πρώτη στιγμή, μετά τη νίκη της Οκτωβριανής Επανάστασης, για την παιδική προστασία, για τη μάνα, για την αντιμετώπιση του αναλφabetισμού.

Κυρίες και κύριοι, το ζήτημα της παιδικής προστασίας στη Σοβιετική Ένωση ήταν λυμένο. Το φαινόμενο με τα υποσιτισμένα παιδιά που λιποθυμούν στα σχολεία ή τους παιδικούς σταθμούς ήταν άγνωστο. Η μεταφορά των παιδιών, όπου χρειαζόταν, γινόταν με έξοδα του κράτους και όχι να πρέπει ο γονιός να πληρώνει, όπως γίνεται εδώ και στον καπιταλιστικό κόσμο γενικότερα. Την προστασία της υγείας των παιδιών αναλάμβαναν τα ιδρύματα για τη θεραπεία και την πρόληψη παιδικών ασθενειών, τα

νοσοκομεία παιδών, πολυκλινικές, παιδικά τμήματα των γενικών νοσοκομείων, σανατόρια, παιδικοί σταθμοί, τμήματα παιδικής υγιεινής, υγειονομικοί σταθμοί και πάρα πολλά άλλα. Βασικό ρόλο έπαιζαν οι παιδικές πολυκλινικές και τα εξωτερικά ιατρεία. Καθιερώθηκε η γενική ιατρική παρακολούθηση των παιδιών από παιδίατρους και μόνιμες νοσοκόμες.

Αυτή η υπενθύμιση, κυρίες και κύριοι, έχει σήμερα τη δική της αξία, ειδικά σήμερα που η Κυβέρνηση αυτή, ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ, οι προηγούμενες, της Νέας Δημοκρατίας και του ΠΑΣΟΚ, που η μία σέρνει την άλλη τρενάκι, η Ευρωπαϊκή Ένωση με την πολιτική της μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα επιχειρούν να καλλιεργήσουν την αντίληψη στους εργαζόμενους ότι πρέπει να κάνουν εκπτώσεις από τις πραγματικές τους ανάγκες, να συμβιβαστούν με την ακραία φτώχεια, τα ψίχουλα του εισοδήματος της κοινωνικής αλληλεγγύης, τις πενιχρές συντάξεις, την πείνα, τη φτώχεια, την ανεργία, την ανεργία, με το να μην μπορούν να στείλουν το παιδί τους στον παιδικό σταθμό ή με το να πρέπει να πληρώσουν υπέρογκα ποσά για τροφεία.

Προφανώς, ο ΣΥΡΙΖΑ, η Νέα Δημοκρατία και το ΠΑΣΟΚ αποφεύγουν αυτή τη συζήτηση, διότι αποτελεί και το πιο καυτό, πολιτικά και ιδεολογικά, επίδικο, που αποκαλύπτει τη στρατηγική τους ταύτιση, που είναι η απαλλαγή του κράτους από την ευθύνη της παιδικής προστασίας και η ανάθεσή της σε ιδιώτες, στις ΜΚΟ, στον εθελοντισμό, στη φιλανθρωπία.

Η βαθύτερη στόχευση, όπως και για όλα άλλα ζητήματα που σήμερα βασανίζουν τη λαϊκή οικογένεια, είναι να αποσυνδεθούν από τα κοινωνικά και οικονομικά αίτια, να καλυφθεί με ένα αδιαπέραστο πέπλο η αιτία που τα δημιουργεί, πράγμα που θα αποτελούσε ένα ακόμα στοιχείο αμφισβήτησης του καπιταλιστικού συστήματος, που η Κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και τα υπόλοιπα κόμματα υπηρετούν ευλαβικά.

Εξ ου και η προσπάθεια να περιοριστεί η συζήτηση - βολικό αυτό για την Κυβέρνηση - στο άρθρο 8 από τα είκοσι επτά στο σύνολο σχετικά με τις προϋποθέσεις για να γίνουν κάποιοι ανάδοχοι γονείς και για την ακρίβεια για τη δυνατότητα ακόμα και σε ομόφυλα ζευγάρια να γίνονται ανάδοχοι γονείς.

Κατά τη γνώμη μας, με βασικό το κριτήριο της ομαλής ψυχοσωματικής και κοινωνικής ανάπτυξης των παιδιών, το ΚΚΕ εκφράζει τις σοβαρές του επιφυλάξεις για την αναδοχή από ομόφυλα ζευγάρια, που αποτελεί σκαλοπάτι για την επέκταση στην υιοθεσία.

Επαναλαμβάνουμε ότι, όσο σεβαστός και αν είναι ο προσωπικός σεξουαλικός προσανατολισμός, σε αντίθεση με την απαράδεκτη ομοφοβία και τον αντίστοιχο ρατσισμό διαφόρων ξενοφοβικών, ρατσιστικών, χρυσαιγίτικων ομάδων και αντιλήψεων, δεν δικαιολογεί την παραμόρφωση της γονικής σχέσης ανάμεσα στα δύο φύλα, ανεξάρτητα αν υπάρχει γάμος ή όχι, αν είναι προϊόν επιλογής και των δύο φύλων ή όχι.

Κυρίες και κύριοι, το ΚΚΕ τολμά να πει όλα όσα οι υπόλοιποι κρύβουν πίσω από το δάχτυλό τους, ακροβατώντας μεταξύ σφύρας και άκμονος, για τις αιτίες που αντικειμενικά οξύνουν το θέμα της παιδικής προστασίας, που ο πυρήνας βρίσκεται στην ίδια τη φύση του καπιταλιστικού συστήματος, σε αυτή τη σαπίλα, σε αυτή την απανθρωπιά που τον διακρίνει, που παράγει βία, ιμπεριαλιστικούς πολέμους, προσφυγιά, φτώχεια, ανεργία και οδηγεί στην αύξηση των εγκαταλελειμμένων και ασυνόδευτων παιδιών, που διογκώνει παθογένειες, όπως την ενδοοικογενειακή βία, τη σεξουαλική κακοποίηση προς τα παιδιά, την τοξικομανία, τις ψυχικές ασθένειες και άλλα προβλήματα, με αποτέλεσμα παιδιά να κακοποιούνται, να παραμελούνται ή να επιλέγεται η απομάκρυνσή τους από τους φυσικούς γονείς ή να στέλνονται στα μαιευτήρια και τα νοσοκομεία, τα οποία είναι γεμάτα αυτή τη στιγμή με τέτοια παιδιά, που οδηγεί στην υποστελέχωση των αρμόδιων δημόσιων υπηρεσιών για θέματα υιοθεσίας και αναδοχής.

Για αυτό και, κατά την άποψή μας, είναι τουλάχιστον άστοχη - επιεικής χαρακτηρισμός - η προχθεσινή τοποθέτηση της κυρίας Υπουργού, η οποία διαπίστωσε ότι δεν έχουν αυξηθεί τα παιδιά προς υιοθεσία την περίοδο της καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης.

Αντίθετα, κυρίες και κύριοι, επιδεινώνεται το πρόβλημα ακόμα

περισσότερο στα χρόνια της κρίσης, με την ανέχεια και την ανεργία, επιπτώσεις που εκφράζονται σε μεγαλύτερο βαθμό στις μονογονεϊκές οικογένειες από τις οποίες προέρχεται ένα σημαντικό μέρος αυτών των παιδιών.

Ας απαντήσει, όμως, η Κυβέρνηση, ο ΣΥΡΙΖΑ, από πού αντλούν αυτά τα στοιχεία, όταν όλοι γνωρίζουμε ότι τα δημόσια ιδρύματα είναι ανύπαρκτα, έχουν κλείσει ή φυτοζωούν, με πολύ περιορισμένο αριθμό παιδιών, δεν υπάρχει καταγραφή, όπως επίσης ότι η συντριπτική πλειοψηφία των υιοθεσιών που γίνονται είναι παράνομες. Από πού αντλεί αυτά τα στοιχεία; Δεν ξέρετε, για παράδειγμα, για τα κυκλώματα με τις Βουλγάρες, με τις Ρουμάνες, για τις παράνομες αγοραπωλησίες βρεφών; Πού ζείτε;

Αντί, λοιπόν, να παραπληροφορείτε, ας μας πείτε τι μέτρα θα πάρει η Κυβέρνηση για το γεγονός ότι σε συνθήκες κρίσης αυξάνει ο αριθμός των ζευγαριών που επιθυμούν να αποκτήσουν παιδί, αλλά δυσκολεύονται να τεκνοποιήσουν. Από τη μια, λέει, υπάρχει μια πληθώρα άτεκνων ζευγαριών που επιθυμούν να υιοθετήσουν, από την άλλη είναι λίγες οι περιπτώσεις οικογενειών που επιθυμούν να γίνουν ανάδοχοι οικογένειες. Η έλλειψη προγραμματισμένης ενημέρωσης, εκπαίδευσης και στήριξης των οικογενειών, ώστε να αναλάβουν αναδοχή, έχει σαν αποτέλεσμα οικογένειες που θα μπορούσαν να εξασφαλίσουν ένα κατάλληλο περιβάλλον για το διάστημα που χρειάζεται ένα παιδί να μη συμμετέχουν σε αυτή τη διαδικασία.

Η Κυβέρνηση, λοιπόν, έχει πλήρη επίγνωση της κατάστασης. Συνειδητά, όμως, δεν αντιμετωπίζει με ουσιαστικό τρόπο και με κριτήριο την ψυχοσωματική και κοινωνική ανάπτυξη των παιδιών το ζήτημα της παιδικής προστασίας. Αρκείται σε αυτά τα μέτρα «μερεμέτια» –η καταγραφή των παιδιών προς αναδοχή και υιοθεσία, η αποσυμφόρηση των δημόσιων δομών παιδικής προστασίας, η αξιοποίηση ιδιωτών κοινωνικών λειτουργών μέσω ΣΚΛΕ και κάποια άλλα–, που δεν αμφισβητούν, όμως, την αιτία των προβλημάτων, απλά, παίρνοντας ως δεδομένα τα προβλήματα αυτά, προσπαθεί να μειώσει την επίδραση των συνεπειών τους.

Όσα μερεμέτια κι αν γίνουν, ακόμα κι αν απαλύνουν προσωρινά τον πόνο των οικογενειών των παιδιών, η ίδια η φύση του καπιταλισμού, τα χαρακτηριστικά του είναι εκείνα που αναζωπυρώνουν, διογκώνουν το πρόβλημα, κάνοντας ακόμα πιο αφόρητη τη ζωή των εργατικών λαϊκών οικογενειών, αφήνοντας εκτεθειμένα τα παιδιά.

Ολοκληρώνοντας, κυρίες και κύριοι, αυτό που πραγματικά χρειάζεται ο τόπος, ο λαός μας είναι άλλου τύπου οικονομία και εξουσία, που πραγματικά να θέτει ως στόχο την εξυπηρέτηση των λαϊκών αναγκών, που οι ίδιες οι συνθήκες ζωής και η ανατροπή των παιδιών να θεωρούνται πριν από όλα, πάνω απ' όλα κρατική ευθύνη. Μόνο σε μια τέτοιου τύπου κοινωνία μπορούν τα παιδιά και μάλιστα τα παιδιά χωρίς οικογένεια να είναι πλήρως εξασφαλισμένα.

Για όλους, λοιπόν, τους παραπάνω λόγους που αναλύσαμε, ως ΚΚΕ ψηφίζουμε «παρών» συνολικά για το νομοσχέδιο και κατ' άρθρον θα επιφυλαχθούμε στη δευτερολογία μας.

Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Βαρεμένος): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχουν εγγραφεί εβδομήντα ομιλητές. Είναι προφανές ότι θα πάμε σε δύο συνεδριάσεις. Απόψε θα πάμε το πολύ μέχρι τις 22.30' – 23.00'. Αύριο, η δεύτερη συνεδρίαση, θα ξεκινήσει στις 10.00', με απώτατο όριο τις 14.00'. Οποιαδήποτε διαδικασία, δηλαδή, κι αν προκύψει, δεν μπορεί να πάει μετά τις 14.00'. Αν προκύψει θέμα ψηφοφορίας, το απώτατο όριο θα είναι στις 14.00' η ώρα. Συνεχίζουμε με αυτά τα δεδομένα και τα χρονικά πλαίσια.

Έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι τη συνεδριάσή μας παρακολουθούν από τα άνω δυτικά θεωρεία, αφού προηγουμένως ξεναγήθηκαν στην έκθεση της αίθουσας «ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ» και ενημερώθηκαν για την ιστορία του κτηρίου και τον τρόπο οργάνωσης και λειτουργίας της Βουλής, τριάντα οκτώ μαθητές και μαθήτριες και δύο εκπαιδευτικοί συνοδοί τους από το 1^ο Γυμνάσιο Πετρούπολης (πρώτο τμήμα).

Η Βουλή τούς καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα απ' όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Τον λόγο έχει ο κ. Γεώργιος Λαζαρίδης από τους ΑΝΕΛ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η απόφαση να γίνει κάποιος ανάδοχος είναι απόφαση ζωής και σίγουρα καθοριστική για τη ζωή ενός παιδιού. Σημαίνει την υποστήριξη ενός παιδιού και της οικογένειάς του με στόχο να επιτευχθούν μόνιμες βελτιώσεις στην ποιότητα της καθημερινότητάς τους και γενικά της ζωής τους.

Δυστυχώς στη σύγχρονη Ελλάδα τα εγκαταλελειμμένα βρέφη που φιλοξενούνται σε ιδρύματα κι έχουν γεννηθεί από μόνες μητέρες, χρήστριες ναρκωτικών ουσιών ή περιπτώσεις γονιών που απλά δεν αντιλαμβάνονται τον ρόλο τους κι εγκαταλείπουν τα ίδια τους τα παιδιά, πληθαίνουν. Η δυσάρεστη αυτή εξέλιξη έχει φέρει την Κυβέρνηση να μελετά και να καταθέτει ένα νέο νομοσχέδιο για να ενισχύσει νομοθετικά και οικονομικά τον θεσμό της αναδοχής. Η ουσία του νομοσχεδίου είναι ότι επισπεύδει τον χρόνο για την υιοθεσία και αναδοχή, πράγμα πολύ σημαντικό και κατοχυρώνει θεσμικά την όλη διαδικασία με γνώμονα την προστασία για την προστασία των παιδιών για κάτι το οποίο μας βρίσκει όλους σύμφωνους.

Οφείλουμε να τονίσουμε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πως οι συνεδριάσεις της αρμόδιας επιτροπής ήταν αρκετά ωφέλιμες και για να δημιουργηθεί και για να διαμορφωθεί το κείμενο αυτό που συζητούμε σήμερα προς ψήφιση, καθώς συζητήθηκαν οι ενστάσεις όλων των κομμάτων και οι προτάσεις για την περαιτέρω βελτίωση του σχεδίου νόμου.

Αρκετές από αυτές εισακούστηκαν και εισήχθησαν στο κατατεθέν κείμενο. Άλλωστε, το κοινό συμπέρασμα στο οποίο συνέκλιναν σχεδόν όλοι, είναι η αναγκαιότητα για τη σταδιακή αποϊδρυματοποίηση των παιδιών, της αποσυμφόρησης των ιδρυμάτων και της επίσημης των διαδικασιών για την τεκνοθεσία ή την αναδοχή τους.

Όσον αφορά τη δική μας θέση, αυτή έχει ήδη εκφραστεί. Απόψη μας είναι ότι το να γίνει κάποιος ανάδοχος αποτελεί απόφαση ζωής και σίγουρα είναι καθοριστική για τη ζωή ενός παιδιού, που θα ενισχύσει την ποιότητα στην καθημερινότητά του και που θα το βοηθήσει εξελκτικά στην πορεία του μέσα στην κοινωνία.

Ο ρόλος της αναδοχής κρίνεται πολύ σημαντικός ως θεσμός της παιδικής προστασίας. Απαιτείται, όμως, μεγάλη προσοχή και σοβαρή προετοιμασία τόσο από πλευράς επιστημονικής προσέγγισης όσο και κατεύθυνσης και κυρίως από πλευράς των υποψηφίων αναδόχων.

Για τον λόγο αυτό, οι Ανεξάρτητοι Έλληνες ζητούμε την ενίσχυση των διαδικασιών της υιοθεσίας, κυρίως για τις πολύ μικρές ηλικίες παιδιών και κατά το δυνατόν να προκρίνεται η τεκνοθεσία για όλες τις περιπτώσεις, όταν τα κριτήρια και οι συνθήκες το επιτρέπουν, με σύντμηση των διαδικασιών, κάτι το οποίο επιβάλλεται από τις τρέχουσες ανάγκες.

Έχουμε, όμως, εκφράσει και τις αντιθέσεις μας. Σχετικά με το άρθρο 8 του κατατεθέντος σχεδίου νόμου, οι Ανεξάρτητοι Έλληνες έχουμε δηλώσει ότι κάθε μορφή υιοθεσίας ή αναδοχής από ομόφυλα ζευγάρια που έχουν ενωθεί υπό το σύμφωνο συμβίωσης μας βρίσκει αντίθετους, καθώς πέραν των λοιπών αντιθέσεων όπως τις έχουμε εκφράσει θεωρούμε πως αποτελεί ένα ακόμη βήμα και για την υιοθεσία, κάτι που θέλουμε να αποτρέψουμε να συμβεί. Πέρα από θέση του κόμματός, θεωρούμε, όπως άλλωστε έχουν δείξει και οι έρευνες, πως εκφράζουμε και την άποψη της κοινωνίας.

Όλοι γνωρίζουμε τις συνθήκες που επικρατούν στα ιδρύματα ανηλίκων και θεωρούμε επιτακτική ανάγκη την αποϊδρυματοποίηση των παιδιών αυτών. Αυτή, όμως, πρέπει να γίνει με τον εκσυγχρονισμό του οικείου νομικού πλαισίου κι όχι σε βάρος της ομαλής και απρόσκοπτης ψυχοσωματικής ανάπτυξής τους.

Εδώ θα ήθελα να κάνω μία παρένθεση και να σταθώ σε μία άποψη που κατέθεσε μία συνάδελφος. Δεν θα αναφέρω το κόμμα, γιατί εδώ συζητούμε για την προστασία των παιδιών, συζητούμε για την ομαλή ανάπτυξη των παιδιών κι αυτό προέχει κι όχι η όποια κομματική αντιπαράθεση. Μίλησε προηγουμένως η συνάδελφος για τα δικαιώματα κάποιων ανθρώπων, κάποιων ζευγαριών κ.λπ.. Βεβαίως, έχουν κι αυτοί τα δικαιώματα, αλλά αυτά που υπερισχύουν και είναι πάνω απ' όλα είναι τα δικαιώματα των

παιδιών. Εδώ, η ανάγκη αυτού του νομοσχεδίου είναι ακριβώς η προστασία, η προβολή και η κατοχύρωση των δικαιωμάτων των παιδιών και η ομαλή ανάπτυξή τους.

Εκφράζεται έντονα το τελευταίο διάστημα, κυρίες και κύριοι, η γενική αντίθεση στη διάταξη που δίνει τη δυνατότητα σε ομόφυλα ζευγάρια να αιτηθούν και να γίνουν ανάδοχοι γονείς, καθώς θέτει σε κίνδυνο το δικαίωμα του ανήλικου παιδιού να διαμορφώσει και να ολοκληρώσει ελεύθερα και ανεπηρέαστα την προσωπικότητα και την ψυχοσωματική του ανάπτυξη, αλλά και καθιστά το παιδί αυτό ευάλωτο σε πιθανές κοινωνικές αντιδράσεις, κάτι που οι Ανεξάρτητοι Έλληνες δεν παραβλέπουν. Σεβαστές, λοιπόν, όλες οι απόψεις, αλλά εμείς είμαστε αντίθετοι στο άρθρο 8 και στη δυνατότητα που δίνει σε ομόφυλα ζευγάρια να αιτηθούν και να γίνουν ανάδοχοι γονείς.

Όσον αφορά τις διατάξεις για τη διαδικασία ανάρτησης των υποψηφίων και της επιλογής, διαμορφώνονται πλέον τρία ηλεκτρονικά μητρώα που τηρούνται στην ΗΔΙΚΑ: Μητρώο Ανηλίκων, Μητρώο Υποψηφίων Αναδόχων και Θετών Γονέων, Μητρώο Εγκριμένων Αναδόχων και Υιοθεσιών.

Θεωρούμε ως κόμμα -και το έχουμε εκφράσει από την πρώτη συνεδρίαση- ότι θα πρέπει να είναι ενιαίος ο φορέας που διεξάγει τα ζητήματα της έρευνας και της εκπαίδευσης στην υιοθεσία και ότι η πολυδιάσπαση αυτών των υπηρεσιών σε διάφορους φορείς είναι αρνητική για τους υποψήφιους γονείς, αλλά και για τον έλεγχο τους από τις αρμόδιες υπηρεσίες.

Δική μας πρόταση είναι η ενοποίηση των μητρώων, που θα αποτυπώνει την εικόνα με ενδεχόμενες μεταβολές, όπως για παράδειγμα άρση της αναδοχής, ταυτόχρονα και με μεγαλύτερη ασφάλεια και κυρίως με άμεση επικαιροποίηση των στοιχείων, προκειμένου η πολιτεία να γνωρίζει τον ακριβή αριθμό των παιδιών που υπάρχουν στα ιδρύματα ή που δίδονται για αναδοχή και υιοθεσία, τον ακριβή αριθμό υποψηφίων γονέων καθώς και των επαγγελματιών αναδόχων και κυρίως να γνωρίζει τις μεταβολές εν τη γενέσει τους.

Πρέπει να γίνει, κυρία Υπουργέ, μία προσπάθεια προς αυτή την κατεύθυνση όσο κοστοβόρο ή χρονοβόρο μπορεί να είναι κάτι τέτοιο.

Όσον αφορά τη μετέπειτα διαδικασία για την ολοκλήρωση της αναδοχής ή υιοθεσίας απαιτούνται τρεις δικλίδες ασφαλείας: δύο κοινωνικοί έλεγχοι και η επιτυχής παρακολούθηση ενός επιμορφωτικού προγράμματος, τα οποία θεωρούνται απαραίτητα. Το γεγονός ότι γίνεται για πρώτη φορά αυτό όχι μόνο για τους ανάδοχους αλλά και για τους υποψήφιους θετούς γονείς είναι καινοτόμο και αναγκαίο για την ορθή στάση και συμπεριφορά απέναντι στα παιδιά, κυρίως για το πρώτο διάστημα της υποδοχής τους και της συμβίωσης με τη νέα τους οικογένεια.

Κάτι αντίστοιχο, όμως, πρέπει να εξασφαλίσουμε ως πολιτεία και για το εξειδικευμένο προσωπικό των υπηρεσιών καθότι και οι ίδιοι χρειάζονται καθοδήγηση για να μπορέσουν να ανταποκριθούν στις νέες απαιτήσεις, κάτι το οποίο οφείλουμε, κυρία Υπουργέ, να καταστήσουμε υποχρεωτικό. Η ενίσχυση αυτή πέρα από ποιοτική με την ορθή εκπαίδευσή τους, ίσως πρέπει να είναι και αριθμητική, με ενίσχυση του προσωπικού που θα κληθεί να «τρέξει» τις περιπτώσεις αναδοχής.

Εδώ βλέπουμε ότι συστήνεται ένα κεντρικό όργανο για την παιδική προστασία, το Εθνικό Συμβούλιο Αναδοχής και Υιοθεσίας, το οποίο θα παρέχει συμβουλευτική υποστήριξη στους φορείς παιδικής προστασίας, θα επιλύει τα όποια προβλήματα ερμηνείας του νόμου και θα επιβλέπει πανελλαδικά την εφαρμογή των θεσμών της αναδοχής και υιοθεσίας. Βλέπουμε δηλαδή ότι ο σχετικός σχεδιασμός για έλεγχο μετά την αναδοχή εισάγεται. Και όχι μόνον αυτό, αλλά ο αρμόδιος φορέας που έχει την εποπτεία της αναδοχής είναι και υποχρεωμένος ανά εξαμήνο να συντάσσει σχετική έκθεση και να την αποστέλλει στον αρμόδιο εισαγγελέα.

Είμαστε βέβαια σύμφωνοι σε αυτό, αλλά οι Ανεξάρτητοι Έλληνες θεωρούμε απαραίτητη και την αύξηση αριθμού εισαγγελέων ανηλίκων για τη νομική κατοχύρωση και φροντίδα των παιδιών, καθώς θα ενισχυθεί η εποπτεία και θα εξασφαλιστεί η άμεση επέμβαση σε περιπτώσεις άρσης της αναδοχής.

Αναφορικά με την επαγγελματική αναδοχή, είναι μια νεοεισερ-

χόμενη μορφή αναδοχής η οποία ακόμη δεν ισχύει στην Ελλάδα και σύμφωνα με αυτήν θα υπάρχουν ανάδοχοι επί πληρωμή. Ανησυχούμε και εδώ, καθώς δεν υφίσταται προηγούμενη εμπειρία και για τον λόγο αυτό ζητούμε την ενίσχυση των εισαγγελιών ανηλίκων, που θα επεμβαίνουν άμεσα όταν δεν εκπληρώνεται ο ρόλος της αναδοχής και θα εγγυώνται τη μη διατάραξη της υγιούς εξέλιξης των παιδιών. Θεωρούμε πως θα ήταν πιο αποτελεσματικό να υπάρχουν οργανωμένες υπηρεσίες ανά νομό στελεχωμένες ή συνεργαζόμενες με διεπιστημονικές ομάδες, που θα συνεκτιμούν τι είναι καλύτερο για το κάθε παιδί. Και κυρίως εμείς εμμένουμε στον θεσμό της υιοθεσίας. Θέλουμε ενίσχυση του θεσμού της υιοθεσίας με σύντομες και δεσμευτικές προθεσμίες για την παροχή της αναγκαίας συναίνεσης των φυσικών γονέων, του ελέγχου των προσόντων και της καταλληλότητας των υποψηφίων γονέων και αναδόχων, καθώς και για την έκδοση των σχετικών δικαστικών αποφάσεων σε σύντομο χρονικό διάστημα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, με αυτές τις προτάσεις θεωρούμε πως ενισχύεται και θωρακίζεται ακόμη περισσότερο η σημαντική αυτή νομοθετική πρωτοβουλία. Η εξέλιξη των παραμελημένων ή ορφανών παιδιών, η προσαρμογή τους στην κοινωνία και η ευεξία τους χρήζει απαραίτητα της αρωγής της πολιτείας όταν οι φυσικοί αρμόδιοι γι' αυτό δεν ανταποκρίνονται στον γονεϊκό τους ρόλο, αλλά θα πρέπει να γίνεται σε ξεκάθαρα πλαίσια και με τη δέουσα προσοχή, προκειμένου να μη διαταράσσεται η υγιής ανάπτυξη τους ούτε όμως να διαταράσσεται και η κοινωνική συνοχή.

Τα κακοποιημένα, εγκαταλελειμμένα, παραμελημένα και ορφανά παιδιά είναι παιδιά όλων μας. Η ανάπτυξη και η εξέλιξη τους έχει άμεση σχέση και με τη δική μας ζωή, είναι η ελπίδα μας για το αύριο και οφείλουμε να σταθούμε πλάι τους.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα των ΑΝΕΛ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Βαρεμένος): Καί εμείς ευχαριστούμε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι τη συνεδρίασή μας παρακολουθούν από τα άνω δυτικά θεωρεία, αφού προηγουμένως ξεναγήθηκαν στην έκθεση της αίθουσας «ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ» και ενημερώθηκαν για την ιστορία του κτηρίου και τον τρόπο οργάνωσης και λειτουργίας της Βουλής, τριάντα οκτώ μαθητρίες και μαθητές και τρεις εκπαιδευτικοί συνοδοί τους από το 1^ο Γυμνάσιο Πετρούπολης (δεύτερο τμήμα).

Η Βουλή τους καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα απ' όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Τον λόγο έχει ο ειδικός αγορητής από το Ποτάμι κ. Μαυρωτάς.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΥΡΩΤΑΣ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Βασικός σκοπός του παρόντος νομοθετήματος: «Μέτρα για την προώθηση των Θεσμών της Αναδοχής ή Υιοθεσίας» είναι η αποϊδρυματοποίηση των παιδιών που είναι στα διάφορα ιδρύματα, όχι γιατί δεν είναι καλά τα ιδρύματα και οι διάφορες δομές, αλλά γιατί και το καλύτερο ίδρυμα δεν μπορεί να υποκαταστήσει την αγκαλιά της οικογένειας στην ψυχή ενός παιδιού.

Στη Βουλιγαμένη, στον λόφο πάνω από την πλαζ του «Αστέρα», υπάρχει το Εκκλησιαστικό Ορφανοτροφείο Βουλιγαμένης σε ένα ειδυλλιακό τοπίο -θα το έχετε δει όσοι έχετε περάσει-, με τα επιβλητικά πέτρινα κτήρια που χρονολογούνται από το 1920. Το έβλεπα, όμως, στα μάτια των παιδιών αυτών -παραθερίζαμε εκεί δίπλα για πολλά χρόνια- ότι ακόμα και αυτό το ζηλευτό περιβάλλον δεν μπορούσε να υποκαταστήσει στην ψυχή τους την οικογενειακή φροντίδα και θαλπωρή.

Το λέω αυτό για να τονίσω ότι η αποϊδρυματοποίηση δεν έχει να κάνει με ιδρύματα - καταγώνια, όπως αυτά που έγραφε ο Κάρολος Ντίκενς. Όσο καλό, λοιπόν, και να είναι ένα ίδρυμα, όσο καλούς ανθρώπους και να έχει, δεν θα υποκαταστήσει ποτέ το οικογενειακό περιβάλλον, την αγκαλιά, τη φροντίδα, το χάδι της οικογένειας.

Αποϊδρυματοποίηση, λοιπόν, και δυστυχώς τα φώτα της δημοσιότητας έπεσαν στο άρθρο 8, αδικώντας τις υπόλοιπες σημαντικές διατάξεις. Αφήνω, λοιπόν, το άρθρο 8 για το τέλος και πάω στα άλλα μέρη του νομοσχεδίου.

Κάναμε στην επιτροπή την κριτική και τις παρατηρήσεις μας. Αρκετά εισακούστηκαν και κάποια μένουν προς διευκρίνιση, όπως η τελευταία παράγραφος του άρθρου 8 που αναφέρεται στην ισχύ των προϋποθέσεων και μπορεί να προκαλέσει ακόμα και την ανάκληση της αναδοχής, αν κάποιος χάσει τη δουλειά του. Ή όπως το άρθρο 12, που αναφέρεται σε παροχές και διευκολύνσεις σε ανάδοχους γονείς και έρχεται λίγο σε σύγκρουση με το άρθρο 8, καθότι με βάση την παράγραφο 2δ' του άρθρου 8 προϋπόθεση για να επιτραπεί η αναδοχή ανηλίκου είναι και το να έχουν οι ανάδοχοι γονείς αποδεδειγμένα τη δυνατότητα να καλύψουν τα βασικά έξοδα διατροφής, μόρφωσης και ιατρικής περίθαλψης του ανάδοχου τέκνου, διαθέτοντας επαρκείς προς τούτο οικονομικούς πόρους και καταβάλλοντας προσωπική φροντίδα.

Επίσης, αναρωτήθηκα και στις επιτροπές μήπως είναι λίγο προβληματικό να λέμε ότι έχουν προτεραιότητα και φοιτούν δωρεάν σε παιδικούς σταθμούς τα παιδιά αυτά χωρίς να βάζουμε κάποιο εισοδηματικό κριτήριο. Να δούμε, επίσης, και τα όρια ηλικίας -και να τα προσαρμόσουμε στην εποχή μας- μεταξύ του αναδόχου και του τέκνου.

Και μια γενικότερη πρακτική καλής νομοθέτησης, που πάντα επισημαίνω στα νομοσχέδια και λείπει και από το συγκεκριμένο -το είπα και στην επιτροπή στην Υπουργό- είναι ότι όποτε έχουμε κανονιστικές διατάξεις και προβλέπονται από τον νόμο υπουργικές ή κοινές υπουργικές αποφάσεις καλό θα είναι να μπαίνει και μία προθεσμία, έτσι ώστε να υπάρχει μία πίεση για τη διοίκηση να τις εκδώσει. Αλλιώς νομοθετούμε και μετά επαφίεται στην καλή διάθεση των υπηρεσιακών παραγόντων το πότε θα υλοποιηθούν οι διατάξεις για την εφαρμογή της νομοθεσίας. Και το συγκεκριμένο νομοσχέδιο δεν είναι εξαίρεση: Παραπέμπει σε επτά υπουργικές αποφάσεις, έξι κοινές υπουργικές αποφάσεις, που δεν έχουν όμως χρονοδιάγραμμα. Και έτσι ένα ορθό νομοθέτημα μπορεί να βαλτώσει στην εφαρμογή.

Το άρθρο 8, όπως είπαμε, μονοπώλησε το ενδιαφέρον. Ο λόγος ήταν ότι επιτρέπει την αναδοχή σε άτομα που έχουν συνάψει σύμφωνο συμβίωσης, άρα μπορεί να είναι και ομόφυλα. Αυτό ενεργοποίησε τα συντηρητικά ανακλαστικά της κοινωνίας μας, οδηγώντας σε υπερβολές.

Η αναδοχή από ομόφυλα ζευγάρια είναι μία δυνατότητα που θα την κρίνει ad hoc ο εκάστοτε ειδικός, όπως ακριβώς θα κρίνει την καταλληλότητα των έγγαμων ζευγαριών, των ετερόφυλων ζευγαριών με σύμφωνο συμβίωσης, των μεμονωμένων ατόμων, των συγγενών κ.λπ.. Μάλιστα, στη νέα βελτιωμένη έκδοση αποσφηνίστηκε ακόμα περισσότερο, καθώς έφυγε η προτεραιοποίηση που υπήρχε και μπήκε η έκφραση «η επιλογή μεταξυ περισσότερων υποψηφίων θα γίνεται με βάση το συμφέρον του ανήλικου υπό το πρίσμα και της Διεθνούς Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Παιδιού».

Είτε ετερόφυλο, λοιπόν, είτε ομόφυλο είναι ένα ζευγάρι το παιδί λένε οι έρευνες ότι αναπτύχθει σωστά, αν στην οικογένεια αυτή βρίσκεται αγάπη και φροντίδα. Γι' αυτά, λοιπόν, θα κρίνονται οι υποψήφιοι ανάδοχοι, για την ψυχική και συναισθηματική τους διαθεσιμότητα και όχι για τον σεξουαλικό τους προσανατολισμό.

Είδαμε και διαβάσαμε εκτενή διάλογο για το ζήτημα τις τελευταίες ημέρες με το ερώτημα αν οι ομοφυλόφιλοι μπορούν να είναι το ίδιο καλοί γονείς με τους ετεροφυλόφιλους. Χθες μάλιστα ογδόντα τρεις -τις προηγούμενες ημέρες ήταν πενήντα πέντε- καθηγητές ψυχολογίας κατέθεσαν τη θετική επιστημονική τους άποψη επί του θέματος. Η Αμερικανική Ένωση Ψυχολόγων έχει σχετικό ψήφισμα ήδη από το 2004. Η Ευρώπη το έχει αποφασίσει εδώ και χρόνια. Η ελληνική Επιτροπή για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου συμφωνεί. Η έκθεση της δικής μας Επιστημονικής Υπηρεσίας της Βουλής λέει «όχι» στη διάκριση.

Στο σημείο αυτό επιτρέψτε μου να πω κάτι που ίσως σας παραξενέψει, αλλά πρέπει να ειπωθεί. Θα ήθελα και από το Βήμα αυτό να επικροτήσω τη στάση της Ιεραρχίας σε αυτό το νομοσχέδιο. Εξηγούμαι: Την επικροτώ όχι επειδή συμφώνησε. Διαφώνησε η Εκκλησία με το άρθρο αυτό. Ο εκπρόσωπος της Ιεράς Συνόδου, που ακούσαμε στην ακρόαση των φορέων, είπε μάλιστα ότι δεν είναι τόσο το θέμα των ομόφυλων και ετερόφυλων

ζευγαριών, αλλά διαφωνεί κυρίως στο θέμα της αναδοχής από άτομα που έχουν συνάψει σύμφωνο συμβίωσης, που το θεωρεί ως έναν χαλαρό θεσμό σε σχέση με τον γάμο.

Μπορεί να μη συμφωνώ με την άποψη αυτή, όμως τη σέβομαι, όπως σέβομαι και επικροτώ τον τρόπο που χειρίστηκε η Ιεραρχία το θέμα, σε θεσμικό επίπεδο, με επιχειρήματα, χωρίς κραυγές, ένας διάλογος όπως θα πρέπει να γίνεται, χωρίς καταγγελλτικό λόγο, χωρίς αφορισμούς, χωρίς ακραίες φωνές όπως είχαμε -θα θυμάστε- στο πρόσφατο παρελθόν. Και αυτό νομίζω ότι θα πρέπει όλοι να το χαιρετιστούμε.

Όμως, ας επιστρέψουμε στα παιδιά. Κάποιοι λένε ότι τα παιδιά με αναδόχους ομόφυλα ζευγάρια θα δεχτούν bullying. Κατ' αρχάς θεωρώ ότι όσοι ισχυρίζονται πως τα παιδιά με αναδόχους γονείς ομόφυλα ζευγάρια θα δέχονται bullying, άθελά τους προφανώς, προλείπουν το έδαφος γι' αυτόν τον στιγματισμό και αυτό είναι κάτι που θα πρέπει όλοι να αποφύγουμε.

Άλλοι πολιτικοί ισχυρίζονται ότι η κοινωνία μας δεν είναι ακόμη έτοιμη. Μα, το εύκολο για έναν πολιτικό είναι να ακολουθεί την κοινή γνώμη. Το δύσκολο είναι να την οδηγεί. Όμως, συνήθως το δύσκολο είναι και το χρήσιμο. Είμαστε μια συντηρητική κοινωνία και αυτό δεν έχει να κάνει με κόμματα αριστερά ή κεντροδεξιά, αλλά με τη στάση μας απέναντι στην αλλαγή. Είμαστε δύσπιστοι, καχύποπτοι απέναντι στο νέο, που στα λόγια όλοι το ευαγγελίζονται και το επικαλούνται, όμως στις πράξεις οι περισσότεροι το ξορκίζουν. Ρίξτε μια ματιά γύρω σας. Τι εμπιστοσύνη δείχνουμε στους νέους; Πόσο εύκολα σπάμε καλούπια για να δημιουργήσουμε νέα, προσαρμοσμένα στην εποχή μας;

Πολλοί λένε ότι το άρθρο 8 και η αναδοχή από ομόφυλα ζευγάρια παραείναι προοδευτικό για την ελληνική κοινωνία. Όμως, μάλλον η ελληνική κοινωνία παραείναι συντηρητική -και εγώ θα έλεγα ότι είναι και παραπληροφορημένη- με αποτέλεσμα να δυσκολεύεται να βάλει τα δικαιώματα και το συμφέρον των παιδιών πάνω από τις προκαταλήψεις και τα στερεότυπα της.

Επίσης, τα δικαιώματα δεν μπορεί να είναι άμεσα πλειοψηφιών, έτσι ώστε η πλειοψηφία να μπορεί να περιορίζει ατομικά δικαιώματα, όπως και τα στερεότυπα και οι προκαταλήψεις δεν μπορούν να περιορίζουν το πραγματικό συμφέρον και τα δικαιώματα των παιδιών. Το ακούσαμε αυτό και από πολύ εμπειρότερους από εμένα πολιτικούς, όπως ο κ. Βενιζέλος κι η κ. Μπακογιάννη.

Στο άρθρο 8, λοιπόν, πυξίδα μας πρέπει να είναι τα δικαιώματα και το συμφέρον των παιδιών και όχι οι προκαταλήψεις μιας μερίδας της κοινωνίας. Επειδή, λοιπόν, το Ποτάμι σήκωσε από την αρχή το βάρος για το άρθρο 8 και χάρη σε αυτό πέρασε από την επιτροπή όταν όλοι περίμεναν να δουν πού θα πάει το πράγμα, επειδή το Ποτάμι πήρε από την αρχή θέση, του έριξαν πολλή χολή αποκαλώντας το «δεκανίκι», «το πρόθυμο Ποτάμι», «οι χρήσιμοι ηλίθιοι» κ.λπ. οι «έγκριτοι» δημοσιογράφοι, στήλες, sites, τσολης του διαδικτύου, όλοι δηλαδή όσοι το περίφημο πολιτικό σύνθημα του κ. Τσίπρα «ή τους τελειώσουμε ή μας φάμε».

Να το ξεκαθαρίσουμε, λοιπόν: Εμείς σε αυτές τις καταστροφικές πολιτικές της πόλωσης δεν «τσιμπάμε», δεν ετεροπροσδιορίζομαστε. Όπως έχουμε αποδείξει πολλές φορές, η στάση μας στα δικαιώματα δεν είναι αλά κάρτ, ανάλογα με το τι ψηφίζουν δηλαδή οι ΑΝΕΛ και τι όχι.

Θεωρούμε τα δικαιώματα πολύ σοβαρή υπόθεση για να τα αφήνουμε στον κ. Καμμένο. Η αξιοπιστία ενός χώρου κρίνεται από τις αρχές του και από το πόσο νερό βάζει στις αρχές του ανάλογα με την πολιτική συγκυρία. Εμείς, καλώς ή κακώς, δεν έχουμε νερωμένες αρχές.

Επιτρέψτε μου, όμως, στο σημείο αυτό να επισημάνω και μια υποκρισία, την υποκρισία του ΣΥΡΙΖΑ. Σίγουρα η κυβερνητική συμμαχία ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ δεν σημαίνει ότι συμφωνούν σε όλα. Συμφωνούν σε κάποιες βασικές προτεραιότητες, όπως πολλές φορές έχουν πει και οι δυο αγκαλιασμένοι. Και τα δικαιώματα δεν είναι βασική προτεραιότητα για τον ΣΥΡΙΖΑ; Και αν ναι, πώς συνεργάζεται με κάποιον που τα τσαλαπατάει; Αυτή, λοιπόν, είναι η μεγάλη υποκρισία, να λες ότι τα δικαιώματα είναι για σένα προτεραιότητα και από τις πράξεις σου να αποδεικνύεις ότι τελικά προτεραιότητα είναι η διατήρηση της εξουσίας.

Να μην ψηφίσετε, για να τους εκθέσετε, λένε κάποιοι. Ας το δούμε και αυτό. Ας πούμε ότι δεν ψηφίζονται τα σχετικά νομοσχέδια και τα σχετικά άρθρα, γιατί ένα μέρος της Αντιπολίτευσης, αν και συμφωνεί, δεν τα ψηφίζει για να εκθέσει την Κυβέρνηση. Τι θα γίνει; Ο ΣΥΡΙΖΑ θα ηρωοποιηθεί, λέγοντας «εγώ το έφερα, έκανα ό,τι μπορούσα, αλλά αυτοί οι ψευδοπροοδευτικοί έκαναν πίσω, βρίσκοντας πρόφαση τους ΑΝΕΛ, που το ξέρουμε εξαρχής ότι δεν το ψηφίζουν».

Από την άλλη, ο κ. Καμμένος θα είναι ευχαριστημένος, γιατί χάρη στη στάση του απέτρεψε κάτι που δεν ήθελαν οι ψηφοφόροι του και που έτσι μπορεί να τους αβγατίσει κιόλας.

Ποιος χάνει; Πρώτα η Αντιπολίτευση, που θα χρεωθεί την παραβίαση των αρχών της για μικροπολιτικούς σχεδιασμούς και χάνει και ένα μέρος από το προοδευτικό ακροατήριο που συνήθως βρίσκεται στο κέντρο και είναι αυτό που αμφιταλαντεύεται κάθε φορά και βέβαια χάνει και το τμήμα της κοινωνίας που αυτές οι διατάξεις θα του βελτίωναν τη ζωή. Έστω και αν είναι μειοψηφίες. Τα δικαιώματα εξάλλου δεν μετρούνται ανάλογα με το πόσα «κουκιά» αφορούν.

Αν κάποιος, λοιπόν, νομίζει ότι ροκανίζει την καρέκλα της συγκυβέρνησης από τη μη ψήφιση τέτοιων νομοσχεδίων, κάνει λάθος. Και προσέξτε και την αντίφαση: Από τη μια κατηγορεί τον ΣΥΡΙΖΑ ότι είναι ανήθικος, ανεύθυνος, ομορτοουνιστής, δεν έχει αρχές και από την άλλη περιμένει ηθική, υπεύθυνη συμπεριφορά και φιλότιμο, ώστε να τα χαλάσει με τον συνέταιρό του και να αφήσει την καρέκλα αν δεν περάσει ένα άρθρο ή ένα νομοσχέδιο. Ή το ένα θα ισχύει ή το άλλο.

Ψηφίζοντας αυτά τα νομοσχέδια, λοιπόν, δεν κάνουμε πλάτες στον ΣΥΡΙΖΑ. Κάνουμε πλάτες σε όλους αυτούς που περιμένουν λύση στα προβλήματά τους τώρα και όχι σε μια δεύτερη πολιτική παρουσία, που και εκεί δεν ξέρουμε αν και πόσο θα λυθούν. Εξάλλου, έχουμε τόσα θέματα για να κάνουμε αντιπολίτευση στον ΣΥΡΙΖΑ και μάλιστα αντιπολίτευση ουσίας, που κλονίζει την απέναντι πλευρά, και όχι αντιπολίτευση κραυγών και του «όχι σε όλα», που συσπειρώνει την απέναντι πλευρά.

Κλείνω αυτό το θέμα λέγοντας το εξής. Κύριοι συνάδελφοι, θα δώσουμε στον κ. Καμμένο τα κλειδιά των δικαιωμάτων της κοινωνίας και αύριο τα κλειδιά των εθνικών θεμάτων; Η Βουλή δεν είναι για μικροπολιτική στην πλάτη της κοινωνίας. Αν ήταν μια πρόταση εμπιστοσύνης στην Κυβέρνηση, δεν θα την ψηφίζαμε. Αυτά τα άρθρα, όμως, είναι πρόταση εμπιστοσύνης στα δικαιώματα της κοινωνίας και εκεί λέμε ναι.

Άσχετα, λοιπόν, με το ποια κυβέρνηση τα φέρνει, εμείς βάζουμε τα δικαιώματα πάνω από όποιους πολιτικούς σχεδιασμούς και τα πρωτοεξέλιξη δυο - τριών ημερών. Μπορεί να μην έχουμε τα μέσα να το προβάλουμε αυτό, μπορεί να μην έχουμε πρωτοσέλιδα, εκπομπές και σπόνσορες, μπορεί να μας κτυπούν και από αριστερά και από δεξιά, αλλά ξέρουμε μέσα μας ότι παίζουμε κομβικό ρόλο στο να αλλάξουν κάποια πράγματα και όχι να μένουν ακίνητα μέχρι να είναι η κοινωνία έτοιμη, που αυτό αν δεν τολμήσουν κάποιοι δεν θα γίνει ποτέ.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του Ποταμιού)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Βαρεμένος): Και εμείς σας ευχαριστούμε, κύριε Μαυρωτά.

Ο κ. Φωκάς, ειδικός αγορητής από την Ένωση Κεντρώων, έχει τον λόγο.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΦΩΚΑΣ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, όλοι μέσα σε αυτή την Αίθουσα θεωρώ πως θα έπρεπε να έχουμε ως κύριο μέλημά μας τη διασφάλιση δυνατότητας στα παιδιά να έχουν καλύτερες επιλογές ζωής και εξέλιξης από αυτές που τους παρέχει ένα ίδρυμα. Αυτός θα έπρεπε να είναι ο στόχος του νομοσχεδίου που σήμερα συζητάμε.

Ωστόσο, όπως προκύπτει και από τις προηγούμενες συζητήσεις, δεν αποτελεί αυτό ζητούμενο για την Κυβέρνηση. Αντιθέτως, για την Κυβέρνηση ο στόχος είναι η στήριξη της δικής της κατ' επιφάνεια προοδευτικότητας, αδιαφορώντας για το γεγονός πως τα παιδιά που θα ζουν με ανάδοχους ομόφυλους γονείς θα στιγματιστούν και θα βιώσουν μια νέα απομόνωση. Δείχνετε να μην αντιλαμβάνεστε, για πολλοστή φορά, τις συνέπειες που έχουν οι πράξεις σας, οι ακραίες αντιλήψεις σας, τα νομοθετή-

ματά σας, που συχνά έρχονται κόντρα στην κοινή λογική και στο ανθρώπινο συναίσθημα.

Κυρίαρχο και πρωτεύον είναι το δικαίωμα του παιδιού και της σωστής ψυχικής και σωματικής ανάπτυξής του, καθώς και η ενίσχυση του θεσμού της οικογένειας. Η Ένωση Κεντρώων, συνεπώς σε αυτή την άποψη, δεν θα κουραστεί να το επαναλαμβάνει.

Αγαπητοί συνάδελφοι, εδώ δεν μιλάμε για την κατοχύρωση δικαιωμάτων των ομόφυλων ενηλίκων, αλλά για τα δικαιώματα των ανήλικων παιδιών, που κάθε άλλο παρά φαίνεται να τα προασπίζει το παρόν νομοσχέδιο και δη το άρθρο 8, που επιτρέπει την αναδοχή τέκνων από ομόφυλα ζευγάρια. Πολύ φοβάμαι πως με τη διάταξη ανοίγει ο δρόμος και για την υιοθεσία. Εμείς το είχαμε προβλέψει αυτό από το νομοσχέδιο για το σύμφωνο συμβίωσης, ότι δηλαδή θα ακολουθήσουν και άλλα νομοσχέδια που θα επιτρέπουν την ανάθεση και υιοθεσία παιδιών από ομόφυλα ζευγάρια.

Ο κάθε ενήλικος προφανώς και έχει το δικαίωμα στον αυτοπροσδιορισμό του και στον τρόπο ζωής που θα επιλέξει. Τα παιδιά, όμως, δεν επιλέγουν τους γονείς τους. Εδώ θα έπρεπε να βρίσκεται η πολιτεία, ώστε να διασφαλίζει αυτά τα παιδιά που βρίσκονται σε ιδρύματα και να τους εξασφαλίζει ένα καλύτερο μέλλον.

Σύμφωνα με μια σειρά ερευνών, σημαντικότεροι παράγοντες στην υγιή προσαρμογή και ανάπτυξη των παιδιών είναι η ποιότητα των σχέσεων γονέα-παιδιού, η ποιότητα των σχέσεων ανάμεσα στους γονείς και οι οικονομικοί και οι άλλοι πόροι που είναι στη διάθεσή τους.

Γίνεται αντιληπτό πως το άλφα και το ωμέγα για τη σωστή κοινωνικοποίηση ενός ατόμου είναι η οικογένεια. Η οικογένεια είναι αυτή που γαλουχεί τα παιδιά, που διαμορφώνει την προσωπικότητά τους, που δίνει αξίες και αρχές, που δημιουργεί τις βάσεις του χαρακτήρα που θα τα συνοδεύουν σε όλη τους τη ζωή.

Κατά συνέπεια η αναδοχή και η υιοθεσία, που αποτελούν τον κεντρικό πυρήνα του παρόντος νομοσχεδίου, οφείλουν να συμβάλουν τα μέγιστα στην υγιή ψυχοσωματική ανάπτυξη των παιδιών. Γι' αυτόν τον λόγο είναι απαραίτητο να μεγαλώσουν σε ένα πλαίσιο οικογένειας με σχέση πατέρα - μητέρας.

Αναμφίβολα, κύριο ζητούμενο σε κάθε αναδοχή και υιοθεσία είναι οι ανάγκες του κάθε παιδιού. Μέσα στον κυκλώνα των προβλημάτων που ταλανίζουν αυτή τη στιγμή τη χώρα μας, δημιουργείτε ένα ακόμη ζήτημα, προκειμένου να αποπροσανατολίσετε την κοινή γνώμη. Μοιάζετε με τους «μπαχαλάκηδες» που διαλύουν τα πάντα, υποκινούμενοι από τις ιδεοληψίες τους. Ανοίγετε συνεχώς νέα ζητήματα, χωρίς να είστε όμως ικανοί να ολοκληρώσετε καμμία σας ενέργεια ή πολιτική.

Δημιουργείτε εντυπώσεις την ώρα που βρίσκεστε σε αποδρομή, προκειμένου να παραμείνετε με νύχια και με δόντια στην καρέκλα της εξουσίας, αδιαφορώντας για τις επιπτώσεις των πράξεών σας.

Στο πλαίσιο αυτό προσπαθείτε να ενισχύσετε τη δεξαμενή των ψηφοφόρων σας, κλείνοντας το μάτι σε μια πολύ μικρή μερίδα πολιτών. Η πραγματικότητα αποδεικνύει ότι η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας είναι αντίθετη στην αναδοχή παιδιών από ομόφυλα ζευγάρια, η πορεία των οποίων είναι άγνωστο τι μονοπάτια θα ακολουθήσει.

Γιατί επιδιώκετε να πάτε κόντρα, αδιαφορώντας για πολλοστή φορά για την κοινή γνώμη και μάλιστα, ειδικά αυτή την περίοδο; Δείχνετε να αδιαφορείτε για τις πιθανές αντιδράσεις του κοινωνικού περιγύρου και περιγέλου, δη του σχολικού, απέναντι στα παιδιά που θα μεγαλώνουν με ανάδοχους ομοφυλόφιλους γονείς. Θεωρείτε πως μια τέτοια επιλογή είναι παιδαγωγική; Αδιαφορείτε για το ότι ένα τέτοιο εγχείρημα χρειάζεται τεράστια ψυχολογική υποστήριξη, κάτι που στην Ελλάδα, δυστυχώς, δεν έχουμε ακόμα πετύχει. Δεν νοιάζεστε για το bullying που θα αντιμετωπίσουν τα παιδιά αυτά και τις επιπτώσεις που θα έχει αυτή η μαρτυρική καθημερινότητά τους για τον ψυχισμό τους. Όσο θα πιέζεστε από τις συνθήκες που εσείς οι ίδιοι δημιουργήσατε, όσο οι μέρες σας ως κυβερνώντες θα μειώνονται, τόσο θα μπαίνετε στη διαδικασία γέννησης νέων επεισοδίων στο σίριαλ της τλαπιωρίας που προξενεί στους πολίτες η παραμονή σας στην εξουσία.

Ζείτε στον κόσμο σας, αυτόν της εξουσίας, της προπαγάνδας και της επιβολής και αδιαφορείτε για την καθημερινότητα του πολίτη, που τον τσακίζετε με την υπερφορολόγηση. Επιδεικνύετε περισσή απάθεια για την αγωνία των νέων ανθρώπων που δεν βρίσκουν εργασία, για τους εργαζόμενους που αδυνατούν να τα φέρουν εις πέρας, για τους συνταξιούχους που αγωνιούν για τις νέες περικοπές στις συντάξεις τους.

Είμαστε η μόνη χώρα που έχουμε capital controls, γεγονός που αποτελεί αγκάθι για τον επιχειρηματικό κόσμο, τον οποίον αντιμετωπίζετε με καχυποψία και παράλληλα ως την παχιά αγελάδα, παίρνοντας τα όποια έσοδα μπορεί να έχει. Πολίτες και επαγγελματίες πληρώνουμε αυξημένο ΦΠΑ παντού. Όλα αυτά για χάρη της δημοσιονομικής φούσκας των πλεονασμάτων, στην οποία προστέθηκε η καραμέλα της καθαρής εξόδου, την ώρα που έχουν ήδη ληφθεί μέτρα για την επόμενη περίοδο.

Κυρίες και κύριοι, πρέπει να πούμε την αλήθεια στον ελληνικό λαό: Στις 20 Αυγούστου δεν βγαίνουμε από τα μνημόνια. Στις 20 Αυγούστου σταματάει η χρηματοδότηση από τους εταίρους στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Σταματάμε να παίρνουμε φθηνό χρήμα και αναγκάζομαστε να βρούμε στις αγορές, να δανειστούμε με πολυπλάσιο επιτόκιο. Τα μνημόνια παραμένουν εδώ. Οι υποχρεώσεις μας απέναντι στα μνημόνια είναι εδώ: μειώσεις συντάξεων από την 1-1-2019, πλεόνασμα 3,5% για τα επόμενα χρόνια, υπερταμείο για την αξιοποίηση της δημόσιας περιουσίας για τα επόμενα ενενήντα εννιά χρόνια. Και δεν έχουμε τελειωμό.

Παράλληλα, συμβάλλετε σε ένα δυσνόητο χάος σχετικά με το σκοπιανό, που εσείς ανοίξατε, σαν να πρόκειται για μια απλή παρτίδα πόκερ. Δεν θέλουμε εμείς να μπούμε στην Ευρωπαϊκή Ένωση ούτε στο ΝΑΤΟ. Το κρατίδιο των Σκοπίων θέλει να μπει στην Ευρωπαϊκή Ένωση και στο ΝΑΤΟ.

Αυτοί πρέπει να παρακαλούν την Ελλάδα να τους βοηθήσει. Το κρατίδιο των Σκοπίων θέλει να μπει στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Να τους βοηθήσουμε, αλλά χωρίς να παραδώσουμε την ιστορία μας, το όνομά μας. Η Μακεδονία είναι Ελλάδα και η Ελλάδα είναι Μακεδονία. Αυτό το φώναξαν τετρακόσιες χιλιάδες Έλληνες στο συλλαλητήριο της Θεσσαλονίκης. Στην Αθήνα μαζεύτηκαν ενάμισι εκατομμύριο Έλληνες για να υπερασπιστούν το όνομα «Μακεδονία».

Όμως και για τα ελληνοτουρκικά φάσκετε και αντιφάσκετε, την ώρα μάλιστα που οι δύο εταίροι δεν έχετε καν κοινή γνώμη. Πώς να αισθανθεί ασφάλεια ο Έλληνας πολίτης, όταν καθημερινά αυτοαναιρείστε, όταν καθημερινά ανοίγετε νέα ζητήματα και δημιουργείτε νέους εχθρούς, όταν ακολουθείτε μια υψηλού ρίσκου στρατηγική, χωρίς να γνωρίζετε από στρατηγική; Εξακολουθείτε να πιστεύετε πως οι πολίτες δεν αντιλαμβάνονται την επικοινωνιακή σας υποκρισία; Αν ναι, σίγουρα αυταπατάστε. Δεν είναι, άλλωστε, και η πρώτη φορά που σας συμβαίνει. Το ζείτε αυτό από το πρώτο επτάμηνο του 2015 και συνεχίζετε στο ίδιο τέμπο.

Η θέση της Ένωσης Κεντρώων είναι μία και ξεκάθαρη: Σταματήστε να αποπροσανατολίζετε την κοινή γνώμη, όπως επιχειρείτε εν πολλοίς και με το άρθρο 8. Εμείς δεν θα σας ακολουθήσουμε σε αυτή την τακτική.

Καταψηφίζουμε επί της αρχής, καταψηφίζουμε όλα τα άρθρα ένα προς ένα και ζητάμε από την κυρία Υπουργό να αποσύρει το άρθρο 8.

Ευχαριστώ.

(Θόρυβος από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Βαρμενός): Η κυρία Υπουργός έχει τον λόγο.

ΘΕΑΝΩ ΚΩΤΙΟΥ (Αναπληρώτρια Υπουργός Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης): Αγαπητές και αγαπητοί συνάδελφοι, συζητάμε ένα πολύ σημαντικό νομοσχέδιο σήμερα και φαίνεται από τον τρόπο που τοποθετούνται όλα τα κόμματα.

Το σημερινό νομοσχέδιο πρώτα απ' όλα γεφυρώνει δύο επιθυμίες που διατρέχουν όλη την ελληνική κοινωνία: Την επιθυμία χιλιάδων παιδιών στα ιδρύματα να βρουν μια ζεστή αγκαλιά και ένα σπιτικό να τα υποδεχτεί και την επιθυμία χιλιάδων ζευγαριών και μεμονωμένων ατόμων να την προσφέρουν είτε με τη μορφή της αναδοχής είτε της υιοθεσίας-τεκνοθεσίας.

Όλες οι επιστημονικές απόψεις -κοινωνικών λειτουργών, παι-

δαγωγών, παιδοψυχιάτρων, κοινωνιολόγων και ψυχολόγων- συγκλίνουν στην άποψη ότι κάθε μέρα που περνάει ένα παιδί σε ένα ίδρυμα, όσο καλό και να είναι αυτό, είναι επιζήμια για την ψυχική και νοητική του υγεία και κατάσταση. Οι κοινωνικοί και επιστημονικοί φορείς είπαν στη διαβούλευση που έγινε στη Βουλή, ότι το παιδί υφίσταται μια βλάβη μέσα στο ίδρυμα, η οποία το ακολουθεί σε όλη του τη ζωή και ιδιαίτερα τα μικρά παιδιά έως τριών ετών, τα οποία μπαίνουν από την αρχή στο ίδρυμα.

Τι οδηγεί τα παιδιά στα ιδρύματα; Το αναρωτήθηκε και ο εκπρόσωπος του ΚΚΕ. Η ενδοοικογενειακή βία, ο θάνατος, η απουσία του ενός γονιού, η ανημποριά του άλλου, η ανέχεια, φαινόμενα διαχρονικά, εντός και εκτός καπιταλισμού λέμε εμείς. Υπάρχει διαφωνία σε αυτό;

Πόσα παιδιά είναι στα ιδρύματα σήμερα, νομικά πρόσωπα ιδιωτικού και δημοσίου δικαίου;

Δυστυχώς το κράτος δεν έχει σήμερα εκείνον τον μηχανισμό -παρ' όλο που τον έχουμε στήσει από πέρυσι, με συγκεκριμένο νομοσχέδιο-, ο οποίος να παρακολουθεί κάθε μέρα που βρίσκεται κάθε παιδί, πότε μπαίνει, για ποιες αιτίες κ.λπ.. Είναι ανολοκλήρωτη ακόμη η προσπάθεια που κάνουμε για τα ιδρύματα.

Δεν έχουμε, λοιπόν, εικόνα και τους μηχανισμούς εκείνους για να ελέγχουμε την κίνηση ενός παιδιού.

Μέσα σε ενάμιση μήνα από τη λειτουργία του, θα υπάρχει ο ηλεκτρονικός φάκελος για το παιδί. Δεν λέω από την ψηφισή του νομοσχεδίου, λέω από τη λειτουργία. Και εγώ δεν κρύβομαι πίσω από το δάκτυλό μου. Ο νόμος θα απαιτήσει πέντε με έξι μήνες για την εφαρμογή του, τη λειτουργία του. Χρειάζονται ηλεκτρονικά μητρώα, χρειάζεται να δώσει όλο το ψηφιοποιημένο του σύστημα σε όλα τα ιδρύματα, χρειάζεται να κάνει εθνικά μητρώα, χρειάζεται πράγματι να βγάλει κοινές υποργικές αποφάσεις και υποργικές αποφάσεις. Έχουμε αποδείξει όμως, ότι είμαστε στην ώρα μας σε όλα αυτά, όταν το υποσχεθούμε, όπως κάναμε πολλές φορές στο Κοινοβούλιο. Επομένως θα λειτουργήσει φέτος.

Ενάμιση μήνα, λοιπόν, από τη λειτουργία του, θα υπάρχει ο ηλεκτρονικός φάκελος για το παιδί. Έτσι θα ξέρουμε. Δηλαδή, μόλις μπει το παιδί στο ίδρυμα, θα δημιουργείται ο ηλεκτρονικός του φάκελος που θα διατηρείται στο ηλεκτρονικό μητρώο του ιδρύματος, αλλά θα υπάρχει και στο Εθνικό Μητρώο των Ανηλίκων, που ιδρύεται.

Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει κάτι πολύ σημαντικό, αγαπητοί συνάδελφοι, και συνάδελφοι της Νέας Δημοκρατίας, που θεωρείτε ότι αυτό το νομοσχέδιο δεν φέρνει καινούργια πράγματα. Σημαίνει ότι με τον νόμο αυτό κανένα παιδί δεν μπορεί να δοθεί για αναδοχή ή υιοθεσία, χωρίς την κατάρτιση και την άνοδο του φακέλου του στα ηλεκτρονικά εθνικά και ειδικά μητρώα.

Αυτό σημαίνει ότι όταν το παιδί ενηλικιωθεί και επιθυμεί να βρει τις ρίζες του, θα έχει άμεση πρόσβαση σε αυτό το ηλεκτρονικό μητρώο και επομένως, θα σταματήσουν μεγάλες τραγωδίες, τραύματα και αγωνίες.

Διασφαλίζουμε, λοιπόν, το μέλλον και φροντίζουμε το παρόν. Τι εννοώ με αυτό; Το μέλλον θα είναι διασφαλισμένο γι' αυτά τα παιδιά. Σήμερα, όμως, πάρα πολλοί ενήλικες αναζητούν τις ρίζες τους. Σε συνεργασία με το Υπουργείο Δικαιοσύνης, λοιπόν, λέω σήμερα εδώ, ότι θα δημιουργήσουμε την ψηφιοποίηση όλων των φακέλων που υπάρχουν στα πρωτοδικεία και στα εφετεία.

Το σημερινό νομοσχέδιο, όμως, κάνει και ένα δεύτερο πράγμα. Επιχειρεί να δώσει τέλος σε μια ψυχοφθόρα αναμονή τεσσάρων έως έξι ετών, πολλές φορές -όπως είπατε και εσείς οι ίδιοι στην επιτροπή- και οκτώ ετών κ.ο.κ., μια αναμονή που δημιουργεί μεγάλα δράματα και αδιέξοδα στους υποψήφιους θετούς ή ανάδοχους γονείς, διογκώνει τις υιοθεσίες -και, βεβαίως, το ξέρουμε, κύριε Συνταχάκη- από τις ξένες χώρες και τρέφει το εμπόριο βρεφών.

Με το νομοσχέδιο αυτό, η αναμονή για μεν τις αναδοχές θα τελειώνει σε οκτώ έως δώδεκα μήνες, για δε τις υιοθεσίες θα εκκρεμεί μόνο η διαδικασία, η δικάσιμος, που ελπίζουμε -και πάλι σε συνεργασία με το Υπουργείο Δικαιοσύνης- να επιπυεύεται. Άρα αλλάζει άρδην το τοπίο.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Δ' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΝΙΚΗΤΑΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ**)

Γιατί υπήρχε τεράστια αναμονή; Όχι γιατί επί ΣΥΡΙΖΑ κατακρημνίστηκε το κοινωνικό κράτος που είχατε φτιάξει οι προηγούμενοι. Δυστυχώς παραλάβαμε σαράντα κοινωνικούς λειτουργούς στα κέντρα κοινωνικής προστασίας και άλλους σαράντα στις περιφέρειες. Αυτοί ήταν οι μόνοι δύο δημόσιοι φορείς που μπορούσαν να βάζουν κοινωνικό λειτουργό για να κάνει την έκθεση. Γι' αυτό περίμεναν οι άνθρωποι τόσα χρόνια.

Πώς το λύνουμε αυτό; Διευρύνουμε αυτό το Σώμα. Πρώτον, βάζουμε κοινωνικούς λειτουργούς, δημοσίους υπαλλήλους στους δήμους. Δεύτερον, με τη μεγάλη δεξαμενή του Συνδέσμου Κοινωνικών Λειτουργών Ελλάδος. Τι είναι ο ΣΚΛΕ, λοιπόν; Είναι ένα νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου -το οποίο εσείς ψηφίσατε και το κάνατε δημοσίου δικαίου πέρυσι, κάτι δηλαδή σαν το ΤΕΕ, το δικηγορικό σύλλογο κ.λπ.- με χιλιάδες μέλη, αφού αυτός απονέμει την άδεια ασκήσεως επαγγέλματος, με δώδεκα περιφέρειες ακά τμήματα και, βέβαια, με πειθαρχικά συμβούλια κ.ο.κ.. Αυτός θα δημιουργήσει το Σώμα Πιστοποιημένων Κοινωνικών Λειτουργών, ένα σώμα με λειτουργούς οι οποίοι θα πιστοποιούνται με ειδικές εξετάσεις και ειδική διαδικασία.

Αυτή η τεράστια δεξαμενή, πια, του ΣΚΛΕ θα δημιουργήσει την καινούργια κατάσταση, ώστε όλες οι διαδικασίες να επιτυγχάνονται.

Υπήρχε πουθενά αυτό; Δεν υπήρχε και το ξέρετε. Άρα επιταχύνουμε με ασφάλεια τις διαδικασίες.

Μία τρίτη καινοτομία του νομοσχεδίου αυτού, που ίσως, πάλι, δεν έγινε σαφής, είναι ότι κατοχυρώνει για πρώτη φορά στην Ελλάδα σαφή και ενιαία διαδικασία, κοινή διαδικασία, για την καταλληλότητα του ζευγαριού είτε πρόκειται για την αναδοχή είτε πρόκειται για την υιοθεσία. Αυτό μας πήρε πράγματι δύο χρόνια. (Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Υπουργού)

Κύριε Πρόεδρε, ζήτησα να έχω δεκαπέντε με είκοσι λεπτά, αντί για δέκα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικήτας Κακλαμάνης): Θα υπάρξει μια μικρή ανοχή, κυρία Υπουργέ. Συνεχίστε.

ΘΕΑΝΩ ΦΩΤΙΟΥ (Αναπληρώτρια Υπουργός Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης): Ευχαριστώ.

Αυτό, λοιπόν, μας πήρε δύο χρόνια, γιατί ακριβώς έπρεπε να ταϊράξουμε δύο διαφορετικά νομοθετικά πλαίσια: Από τη μια τον Αστικό Κώδικα με άλλες διαδικασίες που αφορά την υιοθεσία και από την άλλη, τη νομοθεσία για τις αναδοχές. Αυτό ήταν πολύ δύσκολο. Δηλαδή ήταν μια κοινή διαδικασία. Και αυτό τι σημαίνει; Η αναδοχή, όπως ξέρετε, είναι μια συμβολαιογραφική πράξη, ενώ για να γίνει η αναθεώρησή του Αστικού Κώδικα χρειάζεται δύο με τρία χρόνια και όλη τη διαδικασία την εγείρει, την ξεκινά το Υπουργείο Δικαιοσύνης.

Εδώ θα ήθελα να αναφέρω τη μεγάλη διαφορά αναδοχής - υιοθεσίας, γιατί πιστεύω πως ένα μεγάλο μέρος της συζήτησης που έγινε στην κοινωνία, του φόβου, των ενστάσεων κ.λπ., εδράζεται στην άγνοια του τι είναι ο θεσμός της αναδοχής.

Η αναδοχή είναι μια πράξη κατά την οποία το παιδί δεν έρχεται σε σένα με μία κατάσταση κατά την οποία θα μείνει πάντα σε σένα. Αντίθετα, το παιδί πρέπει από την πρώτη στιγμή να είναι σε επαφή με τον φυσικό του γονιό και αν κάποτε θελήσει να πάει στη φυσική του οικογένεια, να μπορεί να πάει.

Επομένως, κατά τη γνώμη μου, η αναδοχή είναι μια πράξη εξαιρετικής γενναιοδωρίας, εξαιρετικού αλtruισμού, μια πράξη που αλλάζει τον ίδιο τον άνθρωπο. Δεν θα χάσει το παιδί. Το παιδί πάντα θα αναφέρεται σε αυτόν σαν γονιό του, γιατί αυτός τον μεγάλωσε στο μεγαλύτερο μέρος και στη δύσκολη ώρα της ζωής του. Και αυτό θα το εισπράττει για πάντα ο γονιός.

Γι' αυτό λέω σε όλους: Κοιτάξτε την αναδοχή. Πηγαίνετε προς αυτή την κατεύθυνση, έχει τεράστια σημασία!

Γι' αυτό δημιουργούμε και την επαγγελματική αναδοχή, μία ακόμη πιο εξειδικευμένη κατάσταση. Δηλαδή, τους αναδόχους γονείς τους εκπαιδούμε περαιτέρω, ώστε να μπορούν να γίνουν επαγγελματίες ανάδοχοι. Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι ούτε ένα παιδί, που δεν το ζητάει κανείς, να μην μπορεί να μείνει μέσα στο ίδρυμα.

Για παράδειγμα, τα παιδιά με αναπηρίες έχουν δυσκολίες είτε να πάνε σε ανάδοχες οικογένειες είτε σε θετές. Επομένως δημι-

ουργούμε τον θεσμό της επαγγελματικής αναδοχής.

Δεύτερον, το παιδάκι, το μωράκι που γεννιέται και μένει μέσα στο μαιευτήριο, να μπορεί να το πάρει αμέσως ο επαγγελματίας ανάδοχος για να περιμένει πια την ώρα που θα το υιοθετήσει κάποιος ή θα γίνει κάποιος ανάδοχος.

Νομίζω, λοιπόν, ότι η επαγγελματική αναδοχή έχει τεράστια σημασία.

Μίλησα για μια ενιαία διαδικασία είτε στη μία είτε στην άλλη περίπτωση. Δεν θα μπορεί κανείς να γίνει ανάδοχος ή θετός γονιός αν δεν κάνει αυτή την ενιαία διαδικασία. Αυτό είναι καινούργιο. Και νομίζω ότι αυτό είναι εξαιρετικό.

Ποια είναι η διαδικασία; Πάει το ζευγάρι, είτε στα κέντρα κοινωνικής προστασίας των περιφερειών είτε στις υπηρεσίες των περιφερειών, και κάνει μια ηλεκτρονική αίτηση. Μόλις κάνει την ηλεκτρονική αίτηση, αυτή ανεβαίνει στο ειδικό μητρώο αυτών των δύο φορέων. Είναι δημόσιοι φορείς και είναι σε όλη την Ελλάδα. Αμέσως μετά, με τη διαδικασία που σας εξήγησα, ορίζεται ο κοινωνικός λειτουργός. Αν η μία δεξαμενή δεν έχει, δανείζεται από την άλλη σε συγκεκριμένα χρονικά διαστήματα. Τρεισήμισι μήνες μετά για να κάνει την έκθεση. Μόλις γίνεται η έκθεση, ανεβαίνει στο ειδικό μητρώο. Και τότε του δίνουμε μαθήματα γονεϊκότητας. Και αυτό είναι καινούργιο. Θα είναι βραχύβια. Αμέσως μετά ανεβαίνει στο Εθνικό Μητρώο Γονέων. Μόλις ανέβει στο Εθνικό Μητρώο Γονέων και επειδή έχουμε το Εθνικό Μητρώο Ανηλίκων, όπως είπα πριν, τον ηλεκτρονικό φάκελο του παιδιού, δηλαδή, ξέρουμε αμέσως πού υπάρχουν τα παιδιά και ξέρουμε αμέσως πού υπάρχουν και οι γονείς. Άρα, μπορούν να κατευθύνονται. Κατευθύνονται στις περιοχές που υπάρχουν. Και από τη στιγμή που εντοπίσουν το παιδί με τη συμβουλή των ειδικών, των ψυχολόγων, τότε γίνεται ο δεύτερος κοινωνικός έλεγχος, η δεύτερη κοινωνική έκθεση που είναι το ταίριασμα του υποψήφιου γονιού με το παιδί. Και η δεύτερη έκθεση γίνεται με τον ίδιο τρόπο που ανέφερα πριν, με τις ίδιες αυστηρές ημερομηνίες, τρίμηνη. Άρα, είναι εξάμηνη η διαδικασία και όχι εννεάμηνη. Εξάμηνη, λοιπόν, είναι η διαδικασία συν την εκπαίδευση, που μπορεί να είναι όλο μαζί ένας μήνας. Γι' αυτό μιλάμε για οκτώ έως δώδεκα μήνες για να ολοκληρώνεται αυτή η διαδικασία με σαφήνεια.

Και όταν τελειώσει αυτή η διαδικασία, τι γίνεται μετά; Αν μεν πρόκειται για αναδοχή, γίνεται η συμβολαιογραφική πράξη, αναρτάται στα μητρώα των εγκεκριμένων αναδοχών και αρχίζει η εποπτεία. Η εποπτεία είναι αυστηρή. Είναι επί δύο ή τρία χρόνια και έχει όχι μόνον εκθέσεις κάθε μήνα, αλλά και έκτακτες εκθέσεις. Ποτέ δεν υπήρχε με τέτοια σαφήνεια και τέτοιον προσδιορισμό όλη αυτή η διαδικασία και ο έλεγχος. Αυτό είναι δώρο για την κοινωνία. Είναι δώρο για όλους εμάς και για τα παιδιά.

Αυτή η αδιάβλητη, καθαρή, επιστημονικά έγκυρη διαδικασία θα γίνεται με σαφήνεια και καθαρότητα. Θα είναι γνωστή σε όλους. Δεν υπάρχουν πια περιέργια μονοπάτια. Υπάρχει μία υποχρεωτική διαδικασία. Και αυτό νομίζω ότι είναι καινούργιο. Έτσι εκτιμάται σε κάθε βήμα -όλα τα βήματα που περιέγραψα- η καταλληλότητα του υποψήφιου γονιού και όχι ο σεξουαλικός του προσανατολισμός, ιδιαίτερα και αποκλειστικά για την αναδοχή. Όχι για την υιοθεσία, γιατί, όπως είπα, αυτό, δυστυχώς, εμπίπτει στον Αστικό Κώδικα και δεν μπορεί να γίνει.

Δίνουμε, λοιπόν, αυτό το δικαίωμα σε ετερόφυλα και ομόφυλα ζευγάρια που έχουν συνάψει σύμφωνο συμβίωσης, να κριθούν με την ίδια διαδικασία, όπως και τα ζευγάρια που έχουν συνάψει πολιτικό ή θρησκευτικό γάμο, καθώς και μεμονωμένα άτομα.

Όλες αυτές οι διαδικασίες που περιέγραψα εποπτεύονται από ένα συλλογικό συμβουλευτικό, γνωμοδοτικό όργανο, το ΕΣΑΝΥ, το «Εθνικό Συμβούλιο Αναδοχής - Υιοθεσίας», το οποίο υπάγεται στο Υπουργείο Εργασίας, στο χαρτοφυλάκιο της κοινωνικής αλληλεγγύης.

Τι κάνει το ΕΣΑΝΥ; Το ΕΣΑΝΥ παρακολουθεί, γνωμοδοτεί, προωθεί τη διάδοση των δύο θεσμών αναδοχής και υιοθεσίας, συντονίζει τους εμπλεκόμενους φορείς, καθορίζει το περιεχόμενο των μαθημάτων γονεϊκότητας και τα προσόντα των εκπαιδευτών, κυρίως όμως προωθεί τους δύο θεσμούς στην κοινωνία. Αυτή είναι η δουλειά του. Έχει εξειδικευμένους ανθρώπους και αυτό κάνει.

Τελειώνοντας, αγαπητοί συνάδελφοι, το άρθρο 8 ανέδειξε σημαντικές πτυχές του νομοσχεδίου.

Ανέδειξε την άγνοια για το τι είναι η αναδοχή, την άγνοια επισημονικών απόψεων για την συγκρότηση του φύλου. Και εδώ είχαμε την άποψη εξήντα τεσσάρων ακαδημαϊκών ειδικών που διαβεβαιώνουν με όλες τις παγκόσμιες έρευνες ότι η συγκρότηση φύλου του παιδιού δεν εξαρτάται από τον σεξουαλικό προσανατολισμό των γονιών, όπως ίσως νομίζουμε πολλοί. Είναι λάθος.

Ανέδειξε την άγνοια του νομικού μας πολιτισμού, όπου το Επισημονικό Συμβούλιο της Βουλής θεωρεί ότι δεν επιτρέπονται διακρίσεις.

Κυρίως, όμως, ανέδειξε τον φόβο για τον άλλον, γι' αυτόν που δεν ξέρουμε. Ο φόβος αυτός καταπολεμιέται μόνο με τη γνώση και μόνο έτσι σπάει τον ρατσισμό, τις διακρίσεις και την ομοφοβία. Δεν την σπάει αλλιώς, μόνο με τη γνώση.

Πιστεύω, λοιπόν, συνάδελφοι, ότι η Βουλή θα αρθεί στο ύψος των περιστάσεων και θα ανοίξει έναν δρόμο για όλους τους Έλληνες πολίτες και για τα παιδιά. Το κοινωνικό σχέδιο του ΣΥΡΙΖΑ αρνείται κάθε κοινωνικό αποκλεισμό. Στα κοινωνικά δικαιώματα πρέπει να είμαστε σώφρονες και τολμηροί.

Προκάτοχοί μας σε αυτή εδώ την Αίθουσα τόλμησαν με την ψήφο τους, την ψήφο στις γυναίκες...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικήτας Κακλαμάνης): Σας παρακαλώ πολύ, κυρία Φωτίου, να ολοκληρώσετε.

ΘΕΑΝΩ ΦΩΤΙΟΥ (Αναπληρώτρια Υπουργός Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης): Ολοκληρώνω.

Τόλμησαν τον πολιτικό γάμο, τόλμησαν τη νομιμοποίηση των αμβλώσεων, το σύμφωνο συμβίωσης και πρόσφατα την ταυτότητα του φύλου.

Επομένως, αγαπητοί συνάδελφοι, κάνουμε σήμερα όλοι μαζί ένα βήμα μπροστά όχι άτολμο ούτε παράτολμο, αλλά ένα βήμα σίγουρο που το χρειάζεται η κοινωνία μας, ένα βήμα που ανοίγει νέους ορίζοντες. Θα ακολουθήσουν τα επόμενα βήματα. Να σας τα πω και αυτά τώρα με αυτή την ευκαιρία.

Δύο βήματα θα γίνουν μέσα στο 2018: η Εθνική Στρατηγική της Αποϊδρυματοποίησης που έχει ανάγκη η χώρα μας και ο νέος νόμος πλαίσιο για τα ιδρύματα της χώρας.

Στέλνουμε, λοιπόν, σήμερα ένα μήνυμα στην κοινωνία: Κανένα παιδί στα ιδρύματα! Ανοίξτε την αγκαλιά σας για τα παιδιά, υποδεχθείτε τα, μάθετε από αυτά, αλλάξτε μέσα από αυτά!

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικήτας Κακλαμάνης): Λόγω του ότι ήταν ειδικό το θέμα και το χειρίζεται σε επίπεδο Υπουργείου η κ. Φωτίου δέχθηκα να είναι αυτή η ανοχή, ο διπλάσιος χρόνος. Σας υπενθυμίζω, όμως, ότι είστε εξήντα εννέα συνάδελφοι. Από ό,τι με πληροφόρησε ο Πρόεδρος, αύριο στις 14.00' θα κλείσει η συνεδρίαση. Εάν θέλετε να μιλήσετε όλοι, παράκληση να τηρείται ο χρόνος.

Τώρα για λόγους που όλοι γνωρίζουμε, παρ' ότι δεν είναι η σειρά του, θα μου επιτρέψετε να δώσω τον λόγο στον συνάδελφο κ. Κουράκη. Μετά θα πάρει τον λόγο ο κ. Χαρίσης, για να υποστηρίξει την τροπολογία του για τρία λεπτά. Στη συνέχεια ξεκινάμε πέντε συνάδελφοι, ένας Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος. Έχουν δηλώσει, ήδη, δύο Κοινοβουλευτικοί Εκπρόσωποι.

Ορίστε, κύριε Κουράκη, έχετε τον λόγο.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, συζητάμε σήμερα ένα νομοσχέδιο το οποίο έρχεται να ρυθμίσει την πιο ευαίσθητη πτυχή, τον πυρήνα των δημόσιων πολιτικών για την παιδική προστασία, τα θέματα δηλαδή της υιοθεσίας και της αναδοχής.

Προφανώς και συγκεκριμένα ζητήματα είναι φορτισμένα με κοινωνικές και ψυχολογικές διαστάσεις, οι οποίες τα καθιστούν εξαιρετικά ευαίσθητα όχι μόνο σε σχέση με τις κοινωνικές αντιλήψεις αλλά και στο επίπεδο της νομοθέτησης.

Στο πλαίσιο αυτό μια βασική μέριμνα του νομοσχεδίου είναι η ενίσχυση της διαφάνειας, η δημιουργία των συγκοινωνούντων βάσεων δεδομένων του Εθνικού Μητρώου Ανηλίκων και των Εθνικών Μητρώων Υποψηφίων και Εγκεκριμένων Αναδόχων Γονέων

καθώς και των διασυνδεδεμένων με αυτά των ειδικών μητρώων, πράγμα που αποτελεί ένα τεράστιο έργο, το οποίο και θα επιταχύνει και θα θωρακίσει τις διαδικασίες.

Δεύτερο σημείο στο οποίο θα ήθελα να σταθώ είναι ότι το παρόν νομοσχέδιο και στο θέμα της υιοθεσίας και στο θέμα της αναδοχής δίνει έμφαση σε έναν πολύ συγκεκριμένο στόχο, αυτόν της αποϊδρυματοποίησης των παιδιών. Ο στόχος αυτός είναι κομβικός και κρίσιμος για την ομαλή ψυχοκοινωνική ανάπτυξη του παιδιού. Δεν θα συμφωνήσω με τον εισηγητή του Κομμουνιστικού Κόμματος που ισχυρίζεται ότι οι κρατικές δομές -μπορεί να είναι επαρκώς στελεχωμένες, βεβαίως- είναι υπέρτερες από μία οικογένεια ανάδοχη ή αυτή που έχει υιοθετήσει ένα παιδί. Η προσωπική σχέση που αναπτύσσει το παιδί με τον γονιό είναι αναντικατάστατη. Αυτό, λοιπόν, που κάνει αυτό το νομοσχέδιο είναι να συντονίζει όλους τους φορείς σε αυτή την κατεύθυνση.

Ο τρίτος μεγάλος στόχος είναι αυτός της επιτάχυνσης των διαδικασιών. Σημείο κλειδί στο ζήτημα αυτό, εκτός από την ψηφιοποίηση των μητρώων, είναι και η επιτάχυνση της κοινωνικής έρευνας μέσω της δυνατότητας ανάθεσης σε κοινωνικούς λειτουργούς του Συνδέσμου Κοινωνικών Λειτουργών Ελλάδας.

Θα ήθελα τώρα να έρθω στις προβλέψεις του άρθρου 5, οι οποίες σχετίζονται με το Εθνικό Μητρώο Ανηλίκων και τη συμπερίληψη σε αυτό των ασυνόδευτων ανηλίκων. Πρόκειται, πραγματικά, για μια τεράστια σημασία ρύθμιση η δυνατότητα συμπερίληψης και των παιδιών αυτών που, ωθούμενα από τον πόλεμο ή άλλες τραγικές περιστάσεις, βρίσκονται στη χώρα μας και αποτελούν τμήμα οργανικό της νέας γενιάς μας.

Ακούστηκαν αδιανόητα και ακραία πράγματα στην Αίθουσα αυτή, δυστυχώς, περί άλωσης του ελληνικού γένους με αυτή τη διάταξη. Θα πρέπει να ειπωθεί, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, σε όλους τους τόνους ότι η πολιτεία οφείλει να μεριμνήσει για τα παιδιά αυτά, επειδή αυτά είναι δικά της παιδιά. Η προστασία των παιδιών αυτών μέσω της φιλοξενίας τους στις κατάλληλες δομές είναι το πρώτο καθήκον. Το επόμενο βήμα είναι η συμπερίληψή τους στο πλαίσιο για την αναδοχή και η προσπάθεια αναζήτησης μιας οικογένειας και γι' αυτά.

Θα ήθελα να κλείσω την τοποθέτησή μου στο νομοσχέδιο με μια αναφορά στο θέμα του άρθρου 8, το άρθρο δηλαδή με το οποίο διευρύνεται το δικαίωμα στην αναδοχή και στα ζευγάρια με σύμφωνο συμβίωσης, ομόφυλα και ετερόφυλα. Θέλω να πω το εξής: Γονιός δεν γεννιέσαι, γίνεσαι. Άκουσα κάποιους συναδέλφους να ισχυρίζονται ότι ένα παιδί με ομόφυλους αναδόχους γονείς απειλείται από ψυχιατρικές διαταραχές, όπως άλλοι να περιγράφουν τα ομόφυλα ζευγάρια ως ανθρώπους ψυχικά άρρωστους ή να αντιλαμβάνονται τη σεξουαλική επιλογή ως εκτροπή και να υπερασπίζονται έμφυλα στερεότυπα περί σύγχυσης των παιδιών με δύο μαμάδες, με δύο μπαμπάδες, όπως χαρακτηριστικά ακούστηκε.

Νομίζω ότι είναι ώρα να ξεφύγουμε από τέτοιες σκοταδιστικές αντιλήψεις. Η ισορροπία της οικογένειας δεν εξαρτάται από το αν τα άτομα που την απαρτίζουν είναι ομόφυλα ή ετερόφυλα ή αν η οικογένεια είναι μονογονεϊκή. Θεωρώ ότι η αγάπη, η θέση και η αφοσίωση στα παιδιά τα οποία αναλαμβάνουν οι οικογένειες που υιοθετούν ή είναι ανάδοχοι γονείς, είναι πρωταρχική και το μόνο κριτήριο για το αν η οικογένεια αυτή είναι κατάλληλη. Ούτε φυσικά εξαρτάται -γιατί ακούστηκε κι αυτό- από το βλέμμα των άλλων απέναντι σε ένα παιδί του οποίου η αναδοχή έχει ανατεθεί σε ένα ομόφυλο ζευγάρι.

Ήδη ακούσαμε στην ακρόαση των φορέων γονείς με ομόφυλες σχέσεις που έχουν παιδιά από προηγούμενη ετερόφυλη σχέση να λένε ότι στο σχολείο το μπουλινγκ γίνεται κυρίως στα παιδιά που είναι κοντά, χοντρά αλλά όχι για τον σεξουαλικό προσανατολισμό των γονιών τους.

Η σεξουαλική επιλογή, λοιπόν, δεν σχετίζεται με την ικανότητα κάποιου να προσφέρει σε ένα παιδί το ασφαλέστερο πλαίσιο που χρειάζεται. Η σεξουαλική επιλογή δεν είναι πάθηση. Δεν είναι επιλογή. Είναι κάτι που προκύπτει στο άτομο.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

Θα χρησιμοποιήσω την ιδιότητα μου ως καθηγητή της Ιατρικής και παιδίατρο που να σας πω ότι δεν είναι ιατρικό το θέμα, όπως οι κοινωνιολόγοι θα πρέπει να θεωρούν ότι δεν είναι θέμα κοινω-

νιολογίας. Είναι αποτέλεσμα μιας πολυσύνθετης, πολυπαραγοντικής διαδικασίας, έτσι ώστε κάποια άτομα να γίνονται ετερόφυλα και κάποια ομόφυλα.

Σκεφτείτε ότι είναι κάτι ανάλογο με την αριστεροχειρία, που παλιότερα καταπίεζαν τα παιδιά για να γίνουν δεξιόχειρες. Δεν το επιλέγεις. Προκύπτει.

Θέλω να υπογραμμίσω, σε αντιδιαστολή με τα σημεία της διαφωνίας του Κομμουνιστικού Κόμματος, ότι η κλασική θεώρηση της οικογένειας δεν ανταποκρίνεται σήμερα στις κοινωνικές εξελίξεις. Οφείλουμε να ερμηνεύουμε τα πράγματα δυναμικά. Τα πρότυπα του ανδρός και της γυναίκας, στο πλαίσιο ενός πυρηνικού μοντέλου οικογένειας, δεν καλύπτει την κοινωνική πραγματικότητα του σήμερα και αναφέρεται, δυστυχώς, σε έμφυλα στερεότυπα μιας σκληρής πουριτανικής ηθικής.

Δεν μου λέτε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, που υποστηρίζετε αυτό το πυρηνικό πρότυπο, όταν έχουμε ένα ζευγάρι που έχει ένα ή δύο παιδιά και χωρίζει, υπάρχει θάνατος ή απομάκρυνση για διάφορους λόγους, οι μονογονεϊκές οικογένειες παύουν να είναι οικογένειες; Δεν είναι οικογένειες οι μονογονεϊκές οικογένειες; Και δεν μπορεί μια μονογονεϊκή οικογένεια, που μπορεί να υιοθετήσει, μετά να συνάψει σχέση με έναν ομόφυλο σύντροφο;

Η ομοφυλοφιλία, η ταυτότητα φύλου γενικότερα, είναι μία συμπεριφορά, όπως είπαμε, παλαιοχρονική και πρέπει να ξεφύγουμε από ένα μεσαιωνικό κυνήγι μαγισσών σε σχέση με το πώς αντιλαμβανόμαστε τη σεξουαλική συμπεριφορά συνολικά.

Ακούσαμε ακόμη στην ακρόαση φορέων σοβαρές προσεγγίσεις οργάνωσης που εκπροσωπούν ομόφυλα ζευγάρια, αλλά και θεσμικούς φορείς παιδικής προστασίας να υπογραμμίζουν το γεγονός ότι σε άπειρες περιπτώσεις σήμερα ομόφυλα ζευγάρια έχουν παιδιά, είναι ήδη βιολογικοί γονείς.

Ακούσαμε, επίσης, για την πραγματικότητα στο εξωτερικό. Τονίστηκε η περίπτωση της Ιταλίας, όπου χιλιάδες παιδιά ζουν με ομόφυλα ζευγάρια, ενώ και οι φορείς της ψυχικής υγείας υπογράμμισαν ότι δεν υπάρχει καμία συσχέτιση ανάμεσα στον σεξουαλικό προσανατολισμό των γονέων και στην ψυχική υγεία των παιδιών ή στην ψυχοκοινωνική τους ανάπτυξη.

Άρα, λοιπόν, θα πρέπει να επαναπροσδιορίσουμε τις αναφορές μας στο θέμα αυτό και να ακούσουμε τους φορείς, οι οποίοι αυτό που μας είπαν είναι ότι δεν πάμε αρκετά μακριά στο ζήτημα, καλώντας να ανοίξουμε ακόμα περισσότερο αυτή τη συζήτηση και σε σχέση με την υιοθεσία.

Εκτιμώ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι το θέμα αυτό είναι ώριμο και η κοινωνία ζητά από εμάς να προχωρήσουμε πιο γρήγορα, όπως κάναμε στο πρόσφατο παρελθόν στα θέματα της ιθαγένειας, του συμφώνου συμβίωσης ή της ταυτότητας φύλου και να ξεφύγουμε, επιτέλους, από φοβικές και στερεοτυπικές αντιλήψεις και αναφορές. Άρα, λοιπόν, θα πρέπει να το πούμε καθαρά. Ναι, είναι ώριμες οι συνθήκες για να προχωρήσουμε στην πραγματική εδραίωση της ισότητας σε σχέση με τον σεξουαλικό προσανατολισμό.

Κυρία Υπουργέ, είπατε ότι θα πρέπει να προχωρήσουμε χωρίς αποκλεισμούς. Θα έλεγα, λοιπόν, πως και σε ό,τι αφορά τον πολιτικό γάμο και σε σχέση με την τεκνοθεσία, είναι η ώρα να προχωρήσουμε τάχιστα στην αναθεώρηση του Αστικού Κώδικα και να εδραιώσουμε όχι απλά μια πολιτική αποϊδρυματοποίησης των παιδιών, που βεβαίως είναι πάρα πολύ σημαντική, αλλά και κάτι ακόμα. Είναι σημαντικό να εγγράψουμε στο Αστικό Δίκαιο το δικαίωμα στον γάμο και την υιοθεσία για τα ομόφυλα ζευγάρια, για την πλήρη άρση των εμποδίων για την ίση μεταχείριση των ομόφυλων ατόμων, πραγματικά χωρίς αποκλεισμό.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικήτας Κακλαμάνης): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι τη συνεδρίασή μας παρακολουθούν από τα άνω δυτικά θεωρία, αφού προηγουμένως ενημερώθηκαν για την ιστορία του κτηρίου και τον τρόπο οργάνωσης και λειτουργίας της Βουλής, είκοσι εννέα μαθητές και μαθήτριες και τέσσερις εκπαιδευτικοί συνοδοί τους από το 26^ο Δημοτικό Σχολείο Τρικάλων.

Η Βουλή τους καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα απ' όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Κύριε Χαρίτση, έχετε τον λόγο. Μπορείτε να μιλήσετε από τη θέση σας. Δεν χρειάζεται να έρθετε εδώ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΧΑΡΙΤΣΗΣ (Αναπληρωτής Υπουργός Οικονομίας και Ανάπτυξης): Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Πολύ συνοπτικά, θα ήθελα να πω ότι πρόκειται για μία τροπολογία, βάσει της οποίας προβλέπεται η δυνατότητα ορισμού ενδιάμεσου φορέα διαχείρισης για τις δράσεις κρατικών ενισχύσεων τομεακών και περιφερειακών προγραμμάτων του ΕΣΠΑ, καθώς επίσης και για τους εθνικούς πόρους του Προγράμματος Δημοσίων Επενδύσεων.

Πρόκειται για μία τεχνική μεν ρύθμιση, η οποία, όμως, είναι πολύ ουσιαστική, καθώς δίνει τη δυνατότητα στις περιφέρειες, κυρίως, που μέχρι σήμερα δεν έχουν προχωρήσει στην προκήρυξη αντίστοιχων δράσεων για την ενίσχυση μικρομεσαίων επιχειρήσεων, να προχωρήσουν σε ορισμό του ΕΦΕΠΑΕ, του Ενδιάμεσου Φορέα Προγραμμάτων Ανταγωνιστικότητας και Επιχειρηματικότητας, ο οποίος ήδη χρησιμοποιείται στα εθνικά προγράμματα του ΕΣΠΑ με αυτόν τον ρόλο, για να προχωρήσουν πολύ γρήγορα οι σχετικές προκηρύξεις προσκλήσεων για μικρομεσαίες επιχειρήσεις στις δεκατρείς περιφέρειες της χώρας.

Ταυτόχρονα η συγκεκριμένη ρύθμιση θα αξιοποιηθεί -όπως είπα- και για τα κονδύλια που προβλέπονται στο εθνικό σκέλος του Προγράμματος Δημοσίων Επενδύσεων και συγκεκριμένα στη ρύθμιση η οποία θα έρθει πολύ σύντομα στο Κοινοβούλιο προς ψήφιση για τη θέσπιση του μεταφορικού ισοδύναμου στα νησιά.

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικήτας Κακλαμάνης): Κι εγώ, κύριε Υπουργέ.

Ήσασταν εξαιρετικά σύντομος.

Αναγιγνώσκω τώρα την πρώτη πεντάδα: Ο κ. Καραγιαννίδης, η κ. Καραμανλή, ο κ. Μπαργιώτας, ο κ. Κασιδιάρης, ο κ. Λαμπρούλης. Μετά τον λόγο θα πάρει ο κ. Αμυράς.

Μετά τη δεύτερη πεντάδα είναι: Ο κ. Κατσίκης, ο κ. Δανέλλης, ο κ. Σαρίδης, ο κ. Θεοχάρης, η κ. Κεραμέως και μετά ο κ. Θεοχαρόπουλος.

Μετά τον κ. Καραγιαννίδη, θα πάρει τον λόγο η κ. Παπανάτσιου -επειδή είναι εδώ- για να πει για την τροπολογία της για δύο λεπτά.

Ορίστε, κύριε Καραγιαννίδη, έχετε τον λόγο.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΙΔΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Μετά απ' όσα έχει πει η Υπουργός για το νομοσχέδιο και μετά απ' όσα καταπληκτικά έχει πει ο Τάσος Κουράκης, νομίζω πολύ λίγα πράγματα μπορούμε να πούμε.

Τούτων δοθέντων, όμως, θα επικεντρωθώ σε ένα και μοναδικό σημείο, γιατί μπορεί να αδικεί μεν το νομοσχέδιο η υπερτόνιση του άρθρου 8, αλλά εδώ έχουμε σύγκρουση δύο απόψεων και πρέπει να το πούμε.

Υπάρχει μια αντίληψη -που δυστυχώς συναντιούνται δύο πολιτικές ομάδες, αντίπαλες κατά τα άλλα- που λέει ότι στα ιδρύματα τα παιδιά μπορούν να μεγαλώσουν υγιώς. Και υπάρχει η άλλη αντίληψη που λέει ότι σε οικογενειακό περιβάλλον τα παιδιά μπορούν να είναι παιδιά και να μεγαλώσουν υγιώς. Τη δεύτερη υποστηρίζει αυτό το νομοσχέδιο. Τη δεύτερη υποστηρίζει όχι μόνο ο ΣΥΡΙΖΑ, αλλά -θεωρώ- η πλειονότητα της κοινωνίας.

Το άλλο επιχείρημα που θα πω είναι το εξής. Όταν έρχονται νομοσχέδια που αφορούν κοινωνικές ομάδες, θεωρητικά πρέπει να τις ακούμε τι λένε. Λέει, λοιπόν, η Colour Youth για τη Νέα Δημοκρατία και λάβετε το υπ' όψιν, γιατί απεικονίζει το σύνολο της ΛΟΑΤΚΙ κοινότητας σε αυτό που λένε: «Οι δράσεις και οι πολιτικές που ακολουθήθηκαν στο παρελθόν από τον κ. Μητσοτάκη με τις συναντήσεις και τις δηλώσεις, έρχονται να ξεσκεπάσουν το δηθεν του ευρωπαϊκού προσανατολισμού που ευαγγελίζεται με τόση σπουδή η Νέα Δημοκρατία, επιλέγοντας να αγνοήσει -όπως φαίνεται- ότι δεκαεπτά από τις είκοσι οκτώ χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχουν θεσμοθετήσει χωρίς προβλήματα την παιδοθεσία για ομόφυλα ζευγάρια.

Ο δε επιστημονικός λόγος και οι έρευνες που επικαλούνται τα στελέχη της Νέας Δημοκρατίας προσπαθώντας να διατηρήσουν κάποια ψήγματα προοδευτικού προσώπου, ήρθαν να διαψευστούν με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο από μια επιστολή πε-

νήτητα πέντε ακαδημαϊκών».

Κάνω μια γέφυρα, γιατί είστε υποστηρικτές της αριστείας και της ακαδημαϊκότητας και της επιστημοσύνης. Όταν δεν σας αρέσουν αυτά που λένε οι επιστήμονες, απλώς δεν τα ακούτε.

Λένε, λοιπόν, αυτοί οι πενήντα πέντε ακαδημαϊκοί κάτι που δεν είναι δικό τους, αλλά είναι απόδειξη από την επιστημονική κοινότητα. Η ανασκόπηση της σχετικής επιστημονικής βιβλιογραφίας καταλήγει στο ξεκάθαρο συμπέρασμα ότι ο σεξουαλικός προσανατολισμός των γονέων δεν έχει μετρήσιμες επιπτώσεις στην ποιότητα των σχέσεων γονέα-παιδιού στην ψυχική υγεία των παιδιών.

Εάν θέλετε να το ακούσετε, το λένε επιστήμονες. Δεν το λένε κάποιοι ως ιδιωτική άποψη. Και έρχομαι στο ΚΚΕ που είπε επίσης το εκπληκτικό: «Αυτά είναι ιδιωτικές απόψεις κάποιων ανθρώπων».

Θα ήθελα να θυμίσω στην πλευρά του ΚΚΕ ότι ο Γαλιλαίος πριν από περίπου πέντε αιώνες διατύπωσε την άποψη ότι η Γη είναι στρογγυλή και κινδύνευσε η ζωή απ' αυτό. Το έκανε μετά από μελέτη.

Επίσης, πριν από εκατόν πενήντα χρόνια δύο κύριοι, ο Καρλ Μαρξ και ο Φρίντριχ Ένγκελς, κάθισαν στο Βέλγιο, στις Βρυξέλες, και έγραψαν ένα πενήντασέλιδο, το Κομμουνιστικό Μανιφέστο. Ιδιωτικές απόψεις έγραψαν σε αυτό το βιβλιαράκι. Γέννησαν, όμως, το κομμουνιστικό κίνημα αυτές οι ιδιωτικές απόψεις.

Εάν θέλουμε κάτι να το ενισχύσουμε, να το ενισχύσουμε με επιχειρήματα, όχι με παρανόηση και διαστρέβλωση αυτών των πραγμάτων. Οι επιστημονικές, λοιπόν, απόψεις είναι Αμερικάνοι, είναι Ευρωπαίοι, είναι δυτικός κόσμος, είναι –δεν ξέρω– καπιταλισμός. Τα πάντα ανάγονται στον καπιταλισμό, τέλος πάντων. Αλλά εάν θέλουμε να έχουμε μια επαρκή διατύπωση επιχειρημάτων, τουλάχιστον αυτό να ανήκει στον επιστημονικό κόσμο.

Πάω τώρα, λοιπόν, στην κοινωνία που δεν είναι έτοιμη και έχει ακουστεί κατά κόρον. Θα διαβάσω, για να μην το αδικήσω, ένα καταπληκτικό κείμενο που έχει γράψει ο Κωστής Λιερός, ένας φίλος. Λέει σε ένα κόμμιτι του κεμένου αυτού: «Όσοι το λένε αγνοούν πως οι σχέσεις των ομόφυλων ζευγαριών σήμερα παρουσιάζουν μια ποιοτική διαφορά σε σχέση με τις προηγούμενες δεκαετίες. Οι άνθρωποι αυτοί σήμερα δεν σκοπεύουν να ζήσουν στο σκοτάδι. Ζευγάρια όλων των προσανατολισμών και των έμφυλων αποχρώσεων ζουν μαζί για πολλά χρόνια και για πολλά από αυτά η απόκτηση των παιδιών, εάν δεν αποτελεί ήδη πραγματικότητα, υπάρχει ως συνειδητό μέρος του οικογενειακού τους προγραμματισμού».

Η γνώμη τού κάθε πολιτικού στελέχους, που αντιλαμβάνεται τον εαυτό του ως τροχονόμο στη ζωή των άλλων και ανάγει τις περιρρέουσες αναχρονιστικές απόψεις σε άτεγκτες ιδιότητες μιας εκλογικής πελατείας που πρέπει να ικανοποιήσει, δεν αποτελεί κάτι για το οποίο πρέπει να αδιαφορούμε. Αποτελεί κάτι το οποίο η Αριστερά πολεμούσε και πολεμάει και θα πρέπει να το πολεμάμε με όλες τις δυνατότητες.

Οι βαθιά ριζωμένες αντιλήψεις για το σώμα, το φύλο, τον σεξουαλικό προσανατολισμό και την οικογένεια αποτελούν μια πραγματικότητα για όλες τις κοινωνίες. Ωστόσο, η ωριμότητα μιας κοινωνίας να αντεπεξέρχεται σε πιο σύγχρονους όρους της πραγματικότητας, να αναστοχάζεται και τελικά να αλλάζει, δεν καθορίζεται αμιγώς και αφηρημένα από την κεκτημένη ταχύτητα ενός τρένου που έρχεται από το παρελθόν. Πολύ περισσότερο η πιπίλα της ωριμότητας έχει βασική της θεμελίωση την κοινή γνώμη, μια κατασκευή που δεν υπάρχει πέρα από κάποιες μεμονωμένες μετρήσεις.

Ας αφήσουμε, λοιπόν, την αυθεντικότητα της υποστήριξης της κοινωνίας και ας δούμε τι υπάρχει σήμερα στην κοινωνία».

Τούτο το λέω για τον εξής λόγο: Συνήθως το ουράνιο τόξο βγαίνει μετά από βροχή και όταν εμφανίζεται ο ήλιος. Την προηγούμενη Κυριακή δεν συνέβη αυτό. Το «Ουράνιο Τόξο» στην Ακαδημία Πλάτωνος έκανε την έκκτη γιορτή οικογενειών «Ουράνιο Τόξο». Δεκάδες παιδιά, δεκάδες γονείς ήταν εκεί και ενημέρωσαν, συζήτησαν και διασκέδασαν. Είναι ένας κόσμος που υπάρχει.

Για εσάς δεν υπάρχει ουράνιο τόξο, αλλά υπάρχει το μαύρο και το άσπρο και οι αποχρώσεις του γκρι. Δεν θέλετε να βλέπετε

το ουράνιο τόξο, όταν βγαίνει έξω στην κοινωνία. Το ουράνιο τόξο, όμως, είναι εδώ και όλα του τα χρώματα από τη δική μας πλευρά τουλάχιστον είναι αποδεκτά.

Θα κλείσω με κάτι το οποίο έχει πει στέλεχος του ΚΚΕ, αλλά σήμερα δεν θα έρθει να ψηφίσει. «Γεννιότερες είμαστε εν δυνάμει όλοι, γονείς μόνο κρίνονται ως τέτοιοι από τα παιδιά μας».

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικήτας Κακλαμάνης): Κυρία Παπανάτσιου, έχετε τον λόγο για να παρουσιάσετε την τροπολογία σας, για τρία λεπτά από τη θέση σας.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΠΑΠΑΝΑΤΣΙΟΥ (Υφυπουργός Οικονομικών): Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Είναι η τροπολογία με γενικό αριθμό 1572 και ειδικό 111. Το πρώτο άρθρο αφορά την τροποποίηση του άρθρου 16 του ν. 1798/1988. Αφορά την απαλλαγή από τα τέλη κυκλοφορίας σε οχήματα που εξυπηρετούν ανήλικα πρόσωπα με αναπηρίες. Ειδικότερα δεν είναι πλέον υποχρεωτική η έκδοση άδειας κυκλοφορίας στο όνομα του ανήλικου αναπήρου για τη χορήγηση της ως άνω απαλλαγής, δεδομένου ότι το δικαίωμα αυτό μπορεί να παραχωρείται στους γονείς ή τον επίτροπο και ισχύει ως την ενηλικίωση του αναπήρου.

Το δεύτερο άρθρο ρυθμίζει θέματα δαπανών της ΑΑΔΕ. Ειδικότερα ρυθμίζονται θέματα δαπανών που έχουν πραγματοποιηθεί από τις περιφερειακές υπηρεσίες και ειδικές αποκεντρωμένες υπηρεσίες της ΑΑΔΕ από την αρχή του έτους 2017 και μέχρι την έκδοση της απόφασης του διοικητή της ΑΑΔΕ περί μεταβίβασης αρμοδιοτήτων στις δημοσιονομικές υπηρεσίες εποπτείας ελέγχου για τις δαπάνες των περιφερειακών υπηρεσιών και της διαπιστωτικής πράξης του ιδίου περιορισμού των οργανικών μονάδων της ΑΑΔΕ, οι οποίες αποτελούν χωριστές επιχειρησιακές μονάδες.

Ρυθμίζονται, επίσης, θέματα που αφορούν τα έξοδα μετακίνησης πρώτης εγκατάστασης και μεταφοράς οικοσκευής αποσπασμένων υπαλλήλων της ΑΑΔΕ σε Υπηρεσίες Ευρωπαϊκής Ένωσης και στη μόνιμη ελληνική αντιπροσωπεία όπως, επίσης, έξοδα εγκατάστασης αποσπασμένων υπαλλήλων της ΑΑΔΕ σε περιφερειακές ή ειδικές αποκεντρωμένες υπηρεσίες, σε αποζημίωση για υπερωριακή εργασία και εργασία κατά τις εξαιρετικές μέρες και νυχτερινές ώρες, έξοδα μετακίνησης παρελθόντων ετών, σε δαπάνες διοικητικής εκτέλεσης για το διάστημα από 1-1-2014 έως 31-12-2016.

Επίσης, στο τρίτο άρθρο με τις προτεινόμενες διατάξεις ρυθμίζονται θέματα προσωπικού καθαριότητας, που απασχολήθηκε στις υπηρεσίες της ΑΑΔΕ και πάλι κατά το χρονικό διάστημα από τις 13-12-2017 μέχρι τις 14-3-2018.

Τι δυνατότητα δίνεται; Παρέχει τη δυνατότητα για όλους τους εξαιρετικούς λόγους του δημοσίου συμφέροντος να καταρτιστούν συμβάσεις μίσθωσης έργου για την απασχόληση κατά το ως άνω χρονικό διάστημα και μετά τον χρόνο λήξης αυτής. Και παρέχεται η δυνατότητα να θεωρούνται οι δαπάνες, που αφορούν στην απασχόληση προσωπικού καθαριότητας των υπηρεσιών της ΑΑΔΕ για το χρονικό διάστημα από 13-12-2017 μέχρι 14-3-2018 για τις οποίες δεν έχει τηρηθεί η διαδικασία δόσμευσης των πιστώσεων, νόμιμες ώστε να είναι δυνατή η καταβολή τους από τις πιστώσεις του προϋπολογισμού της ΑΑΔΕ του τρέχοντος οικονομικού έτους, τηρουμένων των προϋποθέσεων νομιμότητας και κανονικότητας των δαπανών αυτών.

Σχετικά με το τελευταίο άρθρο: Δίνεται η δυνατότητα συμμετοχής στη δευτεροβάθμια επιτροπή καθορισμού του αιγιαλού και παραλίας, είναι για τη χάραξη του αιγιαλού. Εκεί υπάρχει μια επιτροπή σε κάθε νομό και σε εξαιρετικές περιπτώσεις υπάρχει και δεύτερη. Στη δεύτερη, επειδή το προσωπικό των κτηματικών υπηρεσιών είναι πάρα πολύ λίγο, δίνεται με τις ίδιες πάλι ιδιότητες στα μέλη να μπορούν να είναι και από κάποια άλλη υπηρεσία κάποιου όμορου νομού κ.λπ., προκειμένου να ολοκληρωθεί το έργο της χάραξης των αιγιαλών μέσα στα χρονικά περιθώρια, στα οποία πρέπει να ολοκληρωθεί.

Ευχαριστώ.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΘΕΟΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ: Κύριε Πρόεδρε, μπορώ να έχω τον λόγο για ένα λεπτό;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικήτας Κακλαμάνης): Ωραία, συνεχίζουμε.

Ένα λεπτό, κύριε Θεοχαρόπουλε, δεν υπάρχει τέτοια διαδικασία.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΘΕΟΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ: Ο Κανονισμός λέει ότι μετά από τον Υπουργό, ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικήτας Κακλαμάνης): Όχι, δεν λέει, όταν είναι για τροπολογία, ο Κανονισμός. Δεν λέει κάτι τέτοιο ο Κανονισμός. Μην επικαλούμαστε τον Κανονισμό.

Τέλος πάντων, για ένα λεπτό, επειδή ξέρω ότι θα το τηρήσετε, έχετε τον λόγο και όχι εξαιτίας του Κανονισμού.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΘΕΟΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ: Απολύτως, κύριε Πρόεδρε. Κυρία Υπουργέ, πρώτα-πρώτα η συγκεκριμένη τακτική μάς φέρνει σε πολύ δύσκολη θέση και ευθύνεστε εσείς και ο τρόπος νομοθέτησης. Φέρνεται τροπολογία που σε μερικά άρθρα της, σε μερικές παραγράφους συμφωνούμε και σε μερικές διαφωνούμε. Φέρνεται μια τροπολογία, δεν είναι άρθρα μέσα στο νομοσχέδιο με αποτέλεσμα να μην μπορούμε να τη χειριστούμε ενιαία. Τέτοια κρίσιμα θέματα να έρχονται σε άρθρα νομοσχεδίου.

Τώρα επί της ουσίας: Επιχειρείτε μια σειρά από νομιμοποιήσεις δαπανών της ΑΑΔΕ, περιφερειακές υπηρεσίες, οδοιπορικά, έξοδα οκοσυσκευών, δαπάνες μετακίνησης για το απασχολούμενο με συμβάσεις προσωπικό καθαριότητας. Αφού το Υπουργείο Οικονομικών καθάρισε τις δικές του δαπάνες με το τελευταίο νομοσχέδιο, τώρα κάνει το ίδιο με τις δαπάνες της ΑΑΔΕ. Θεωρούμε ότι είναι εξαιρετικά προβληματικό για το Υπουργείο να παρουσιάζει μια τέτοια εικόνα.

Τι ακριβώς γίνεται εδώ και γι' αυτό θέλω μια απάντηση. Δεν τηρούνται οι διαδικασίες δέσμευσης πιστώσεων. Γίνονται δαπάνες καθ' υπέρβαση των εγγεγραμμένων πιστώσεων, χωρίς την τήρηση των περί ανάληψης σχετικών διατάξεων ή και χωρίς έκδοση φορολογικών στοιχείων πολλές φορές. Έρχεται μετά ουσιαστικά μια τροπολογία που τα διευθετεί όλα. Αυτό δεν είναι τρόπος λειτουργίας του κράτους, ούτε είναι η ασφάλεια δικαίου και παρακαλώ για την απάντησή σας, τόσο επί της ουσίας όσο επί και του τρόπου, γιατί, για παράδειγμα, στην παράγραφο 1, που θέσατε, συμφωνούμε. Στην παράγραφο 2 δεν συμφωνούμε. Πώς μπορεί να χειριστεί αυτή τη διαδικασία ένα κόμμα της Αντιπολίτευσης με αυτή τη λογική;

Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικήτας Κακλαμάνης): Κυρία Υπουργέ, έχετε τον λόγο για ένα-ένα λεπτό, εφόσον θέλετε και εσείς να απαντήσετε.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΠΑΠΑΝΑΤΣΙΟΥ (Υφυπουργός Οικονομικών): Κύριε συνάδελφε, όσον αφορά τις δαπάνες της ΑΑΔΕ. Πραγματικά, επειδή έχουμε μια μεταβίβαση στην ΑΑΔΕ από Γενική Γραμματεία Δημοσίων Εσόδων στην ανεξάρτητη αρχή και στα έξοδα, τα οποία μέχρι πρότινος μπορούσαν να τα πληρωθούν από τις περιφερειακές υπηρεσίες, πλέον γίνονται όλα από τις κεντρικές υπηρεσίες.

Με αυτή τη λογική, μέχρις ότου να γίνει η όλη διαδικασία, έπρεπε να λειτουργήσει η ΑΑΔΕ. Δεν μπορούσαν να μη γίνουν κάποιες δαπάνες. Όλα αυτά ερχόμαστε τώρα και τα καλύπτουμε. Επίσης, τα έξοδα μετακίνησης για τη μόνιμη αντιπροσωπεία στην Ευρωπαϊκή Ένωση, τα έξοδα που γίνονται κάθε φορά με τις εκλογές που είναι από την 1-1-2014 μέχρι 31-12-2016, που ξέρετε ότι όλα αυτά αργούν πάρα πολύ να φτάσουν στις υπηρεσίες και να μπορούν να γίνουν οι πληρωμές.

Θα ήθελα, επίσης, εδώ να αναφέρω ότι δεν υπάρχει περίπτωση να γίνονται χωρίς παραστατικά. Σε καμμία περίπτωση! Όλα είναι με το νόμιμο τρόπο, όλα είναι με τη διαδικασία που υπάρχει με τις συγκεκριμένες πιστώσεις της ΑΑΔΕ. Δεν ξεφεύγουμε από τις πιστώσεις. Υπάρχουν πιστώσεις στην ΑΑΔΕ και τα αντίστοιχα κονδύλια και με αυτόν τον τρόπο θα πρέπει κάποια στιγμή να ολοκληρωθούν κι αυτές οι πληρωμές. Δεν υπάρχει κάτι το περίεργο ούτε κάτι το διαφορετικό από το να πληρωθούν οι οφειλές που υπάρχουν στους συγκεκριμένους.

Θα ήθελα εδώ να τονίσω ότι πραγματικά σεβόμαστε το δημόσιο χρήμα και από ό,τι θα είδατε και στα αποτελέσματα του 2017, τα έξοδα του δημοσίου είναι μειωμένα κατά πάρα πολλά εκατομμύρια. Είναι πάνω από 1.200.000.000 μειωμένα. Αυτό σημαίνει πως ό,τι πληρωμή γίνεται από εμάς, γίνεται μετά από μεγάλη σκέψη και μετά από μεγάλη σύνεση.

Προσπαθούμε το δημόσιο χρήμα να το διαχειριζόμαστε όσο το δυνατόν καλύτερα. Προς αυτή την κατεύθυνση είναι και οι δύο συγκεκριμένες τροπολογίες.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικήτας Κακλαμάνης): Ωραία, εντάξει, προχωρούμε.

Τον λόγο έχει η Βουλευτής Β' Αθηνών κ. Άννα Καραμανλή από τη Νέα Δημοκρατία.

ΑΝΝΑ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Πριν αρχίσω την ομιλία μου θέλω να υπενθυμίσω στον συνάδελφό μου κ. Καραγιαννίδη τις υποδείξεις να μην τις κάνει προς τη Νέα Δημοκρατία αλλά προς τους συναδέλφους του που θα καταψηφίσουν το άρθρο 8 και βεβαίως στους ΑΝΕΛ, με τους οποίους συγκυβερνά ο ΣΥΡΙΖΑ.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, την ώρα που η Κυβέρνηση πελαγοδρομεί σε όλα τα μέτωπα, την ώρα που τα προβλήματα διογκώνονται και η κοινωνία βράζει, εκδηλώνοντας την οργή της, το Μαξίμου προσπαθεί επί ματαίω να αποπροσανατολίσει μια ακόμη φορά και να διχάσει.

Αντικείμενο του σχεδίου νόμου είναι η βελτίωση των όρων και των συνθηκών για την υιοθεσία και την αναδοχή. Είναι αλήθεια ότι η κατάσταση στη χώρα μας είναι πολύ χειρότερη σε σχέση με άλλες χώρες. Το ποσοστό υιοθεσιών υπολείπεται κατά πολύ του ευρωπαϊκού μέσου όρου και οι δαιδαλώδεις γραφειοκρατικές διαδικασίες αποθαρρύνουν ή αποτρέπουν ανθρώπους που εκδηλώνουν το ενδιαφέρον τους να υιοθετήσουν ή να μεγαλώσουν ένα παιδί, με αποτέλεσμα βρέφη να μεγαλώνουν στοιβαγμένα στα νοσοκομεία της χώρας και την ίδια ώρα το εμπόριο βρεφών να ανθεί.

Η Νέα Δημοκρατία έχει καταθέσει εδώ και δυο χρόνια μια συγκεκριμένη δέσμη μέτρων. Πάνω σε αυτή τη βάση θα μπορούσαμε να συνδιαμορφώσουμε ένα επαρκές θεσμικό πλαίσιο. Αντί γι' αυτό βλέπουμε μια προσπάθεια να εμφανιστούν ως τομές και μεταρρυθμίσεις πράγματα που, εν πολλοίς, ισχύουν και σήμερα.

Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση των ηλεκτρονικών μητρώων, όπου τα τέσσερα από τα πέντε ήδη υφίστανται. Χρειάζεται νομοθετική παρέμβαση για τη μετατροπή του σε ψηφιακή μορφή; Δεν αρκούσε μια απλή υπουργική απόφαση; Απουσιάζει ακόμη κάθε ρύθμιση που αφορά την αντιμετώπιση των καθυστερήσεων που παρατηρούνται στο δικαστικό σύστημα, ώστε να επιταχύνονται οι διαδικασίες υιοθεσίας.

Η κυρία Υπουργός δήλωσε αναμόδια και παρέπεμψε στο Υπουργείο Δικαιοσύνης. Το νομοσχέδιο υπογράφει και ο Υπουργός Δικαιοσύνης, ο κ. Κοντονής. Μα, καλά, επί ενάμιση χρόνο, που έχει εξαγγείλει αυτό το νομοσχέδιο, δεν πρόλαβε να συνεννοηθεί με το συναρμόδιο Υπουργείο και να φέρουν μια ολοκληρωμένη πρόταση;

Ως Νέα Δημοκρατία επιμένουμε στην ανάγκη παρεμβάσεων στο δικαστικό σύστημα, έχοντας προτείνει αύξηση του αριθμού των εισαγγελέων ανηλίκων και αποκλειστική προθεσμία για την ολοκλήρωση του δικαστικού σκέλους της υιοθεσίας. Γιατί αυτό είναι το κλειδί για την πάταξη της γραφειοκρατίας, αλλά και της διαφθοράς σε αυτό το κομμάτι. Όταν οι διαδικασίες πάψουν να είναι χρονοβόρες και ψυχοφθόρες, τότε θα σταματήσουν και οι ενδιαφερόμενοι να απευθύνονται στα κυκλώματα εμπορίας παιδιών.

Σε θετική κατεύθυνση η εγγραφή στο μητρώο υποψήφιων θετών γονέων αλλά δεν αρκεί. Σε θετική κατεύθυνση βρίσκονται ακόμη κι άλλες ρυθμίσεις του νομοσχεδίου, όπως η επαγγελματική αναδοχή με δικλίδες ασφαλείας βέβαια, για να αποτραπούν φαινόμενα εκμετάλλευσης των παιδιών, τα κίνητρα για τους αναδόχους και η υποχρεωτική επιμόρφωσή τους.

Μια διαδικασία που θα μπορούσε, λοιπόν, να κυλήσει σε κλίμα απόλυτης συναίνεσης, ναρκοθετείται από επικοινωνιακά κόλπα, μέσα από μία ακόμα επίδειξη του ψευτοπροοδευτισμού, με ζητήματα που η κοινωνία μας είναι συντηρητική και που δεν μπορεί να αποδεχθεί και αναφέρομαι στο επίμαχο άρθρο 8, το οποίο προβλέπει την αναδοχή τέκνων από ζευγάρια που έχουν συνάψει σύμφωνο συμβίωσης, συμπεριλαμβανομένων και των ομόφυλων ζευγαριών.

Κανείς δεν αρνείται την ανάγκη όλων των παιδιών για φροντίδα και αγάπη, πόσω μάλλον όταν μιλούμε για παιδιά εγκαταλελειμ-

μένα ή παιδιά που φιλοξενούνται σε ιδρύματα, για αθώες ψυχές που έχουν γνωρίσει από πολύ νωρίς το σκληρότερο πρόσωπο της ζωής.

Και επειδή καιροφυλακτούν διάφοροι «προοδευτικοί» να απαγγείλουν κατηγορίες περί ρητορικής μίσους, να ξεκαθαρίσω ότι φυσικά οι προσωπικές επιλογές κάθε πολίτη είναι απολύτως σεβαστές και δεν αποτελούν αντικείμενο κριτικής, πόσω μάλλον να γίνονται αιτία προσβλητικών επιθέσεων. Από την άλλη πλευρά, όμως, δεν μπορούμε να συναινούμε υπό το βάρος των κατηγοριών περί δήθεν συντηρητισμού. Άλλο η αποδοχή του διαφορετικού σεξουαλικού προσανατολισμού και άλλο η αλλοίωση του βασικού κυττάρου της ελληνικής κοινωνίας. Άλλο πράγμα η ρύθμιση νομικών ζητημάτων μεταξύ ανθρώπων ίδιου φύλου που έχουν αποφασίσει να ζήσουν μαζί και άλλο η οικογένεια με την έννοια που την αποδέχεται η ανθρωπότητα εδώ και αιώνες.

Η οικογένεια είναι ο πρώτος θεσμός με τον οποίο έρχονται σε επαφή τα παιδιά. Τα πρώτα τους πρότυπα είναι αυτά της πατρικής και της μητρικής παρουσίας. Και αυτά τα διαχρονικά πρότυπα της ελληνικής οικογένειας επιχειρείτε να τα αλλοιώσετε, να περάσουμε δηλαδή σταδιακά από τον πατέρα και τη μητέρα στον γονέα Α και στον γονέα Β, όταν σε αρκετές χώρες, που επιτρέπεται η αναδοχή από ομόφυλα ζευγάρια, επιβάλλεται να υπάρχει και άτομο στο οικογενειακό περιβάλλον διαφορετικού φύλου.

Θα ήθελα να σταθώ στο γεγονός ότι η Υπουργός κ. Φωτίου έσπευσε να διαβεβαιώσει ότι η αναδοχή από ομόφυλα ζευγάρια δεν θα οδηγήσει και σε υιοθεσία, ενδεχομένως για να κατευνάσει τα πνεύματα και να απορροφήσει τους κραδασμούς στο εσωτερικό της Κυβέρνησης.

Στην προκειμένη περίπτωση, όμως, αυτή η διάκριση ανάμεσα στην αναδοχή και την υιοθεσία είναι δυσδιάκριτη, γιατί, πέρα από το νομικό κομμάτι, στην καθημερινότητα των παιδιών δεν υπάρχουν τεράστιες διαφορές. Στην αναδοχή το παιδί ζει και μεγαλώνει με τους ανάδοχους γονείς, με την επιμέλεια να την έχουν οι φυσικοί γονείς και στην υιοθεσία ζει και μεγαλώνει με τους θετούς γονείς, οι οποίοι έχουν και την επιμέλεια. Την ίδια επίδραση θα έχει στην ψυχυσύνθεσή του, τις ίδιες αντιδράσεις και τον ίδιο στιγματισμό θα αντιμετωπίσει στο σχολικό και κοινωνικό του περιβάλλον. Θα νιώθει ίσως μειονεκτικά, όταν θα αντιλαμβάνεται γύρω του μια διαφορετική πολιτισμική πραγματικότητα. Είναι έτοιμη η πολιτεία να στηρίξει το παιδί απέναντι στη δυσπιστία και την απόρριψη που μπορεί να γνωρίσει; Έχει τις κατάλληλες δομές και υποδομές στις κοινωνικές της υπηρεσίες, για να ανταποκριθεί σε τέτοιες συνθήκες;

Εάν κρίνουμε από τα όσα προβλέπει το άρθρο 26, προφανώς και όχι. Γιατί, όταν ομολογείτε την αδυναμία των κοινωνικών δομών να διενεργήσουν την κοινωνική έρευνα πριν την αναδοχή, πώς θα πραγματοποιείται μετά η εποπτεία της αναδοχής, η στήριξη της ανάδοξης οικογένειας και του παιδιού; Δεν μπορείτε, κυρία Υπουργέ, να βάξετε στην ίδια ζυγαριά τις ζωές κάποιων παιδιών με μικροπολιτικές σας παιχνίδια και βέβαια με το βλέμμα σας στραμμένο στις κάλπες. Όπως σας επεσήμαναν ακόμα και οι κυβερνητικοί Βουλευτές στην επιστολή τους, δεν υπάρχουν μόνο τα δικαιώματα των ομόφυλων ενηλίκων αλλά και τα δικαιώματα των ανήλικων παιδιών.

Κλείνοντας, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η συνειδησή μου μου υπαγορεύει την καταψήφιση του άρθρου 8 του υπό συζήτηση σχεδίου νόμου. Σέβομαι απεριόριστα το δικαίωμα του κάθε συμπολίτη μου να διαλέγει τον τρόπο ζωής που τον κάνει ευτυχισμένο, αλλά διατηρώ ακέραιο και το δικό μου δικαίωμα να υποστηρίζω με συνέπεια αξίες, όπως είναι ο θεσμός της οικογένειας, χωρίς συμβιβασμούς και χωρίς υποχωρήσεις.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικήτας Κακλαμάνης): Ο συνάδελφος από τη Δημοκρατική Συμπαράταξη κ. Κωνσταντίνος Μπαργιώτας έχει τον λόγο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΠΑΡΓΙΩΤΑΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Βρισκόμαστε ενώπιον ενός νομοσχεδίου που έχει να κάνει με τα κοινωνικά δικαιώματα, ένα κοινωνικό νομοσχέδιο. Εάν έχουν ένα κοινό χαρακτηριστικό οι συζητήσεις των νομοσχεδίων αυτού του τύπου απ' αυτή την Κυβέρνηση και απ' αυτή τη Βουλή είναι

ότι παγίως συζητούνται πρακτικά στην ίδια εβδομάδα μαζί με ένα μείζονος σημασίας πολιτικό ή οικονομικό νομοσχέδιο.

Από την πρώτη στιγμή, από την εποχή της συζήτησης για το σύμφωνο συμβίωσης, αυτά τα νομοσχέδια συμπίπτουν χρονικά πάντα, μα πάντα και ακολουθούν με μικρή διαφορά τη συζήτηση είτε των εφαρμοστικών του τρίτου μνημονίου είτε άλλων νομοσχεδίων είτε σ' αυτή την περίπτωση το ξεπούλημα της ΔΕΗ.

Είναι μια πάγια κυβερνητική τακτική να επιδιώκεται η αλλαγή της πολιτικής ατζέντας επικοινωνιακά με τη χρήση τέτοιων νομοσχεδίων. Ουσιαστικά πρόκειται για εργαλειοποίηση των κοινωνικών μεταρρυθμίσεων, για εργαλειοποίηση των δικαιωμάτων. Και αυτό προέρχεται από μια πολιτική παράταξη, η οποία διεκδικεί, αν όχι την εφεύρεση, σίγουρα την πατρότητα του κινήματος των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Και δεν είναι έτσι.

Όμως έτσι, με την επιδίωξη αντιπαλότητας και έντασης, η συζήτηση υποβαθμίζεται εκ των πραγμάτων. Και εκ των πραγμάτων γίνεται συζήτηση, η οποία γίνεται με όρους μανιχαϊστικούς και χωρίζει το Κοινοβούλιο στα δύο σε συζητήσεις σε θέματα, τα οποία κανονικά έπρεπε να γίνονται κατά συνείδηση, ήρεμα και κατά τα δυνατόν συναινετικά.

Από την άλλη μεριά, αυτού του είδους την αντίδραση και την οξύτητα την πυροδοτεί κατ' αρχάς η ίδια η σύσταση και η φύση της Κυβέρνησης. «Είμαστε με τα δικαιώματα των παιδιών» άκουσα περισσότερες από μία φορές στις επιτροπές. Με αυτή τη λογική, που το θέτουν και οι συνάδελφοι του ΣΥΡΙΖΑ, είμαστε από την από 'δω πλευρά και εσείς είσατε από την απέναντι όχθη. Η αλήθεια είναι: Ποιοι; Αναρωτιόμουν. Ο ΣΥΡΙΖΑ μόνο; Είστε με τα δικαιώματα των παιδιών, όλοι μαζί, ως Κυβέρνηση; Εισηγήστε το νομοσχέδιο ως Κυβέρνηση; Έχει χαθεί ο άλλος εταίρος, όταν δεν εκπέμπει κηρύγματα μίσους. Ουσιαστικά απουσιάζει. Είσατε όλος ο ΣΥΡΙΖΑ μαζί; Ή λείπουν οι πασοκογενείς στην περίπτωση αυτή; Δεν μπόρεσα παρά να σχολιάσω τον όρο, ο οποίος όχι τυχαία πέρασε στον Τύπο, χαρακτηρίζοντας τους δέκα συνδελφούς, οι οποίοι εξέφρασαν στην αρχή τουλάχιστον της συζήτησης επιφυλάξεις.

Το άμεσο αποτέλεσμα είναι όπως είπα, μία δημόσια συζήτηση, ανορθολογική, οξεία, με όρους μανιχαϊστικούς, η οποία, μοιραία, ερεθίζει προκαταλήψεις, φοβίες και συντηρητικά αντανάκλαστικά, που υπάρχουν στην κοινωνία. Και μιλάω για τους καλοπροαίρετους ανθρώπους, οι οποίοι βλέπουν ένα αξιακό σύστημα να μεταβάλλεται σιγά-σιγά και έχουν εύλογες επιφυλάξεις. Το είδαμε -από τη μικρή μνήμη που έχω- από την εποχή της αποικοποίησης της μοιχείας και με τα δικαιώματα που πέρασαν τα προηγούμενα χρόνια, της ισότητας των δύο φύλων, της νομιμοποίησης των αμβλύσεων κ.ο.κ.. Τέτοιου είδους αντιδράσεις στην κοινωνία υπήρχαν.

Στόχος μιας τέτοιας συζήτησης θα έπρεπε να είναι να καταπραυνθούν και να καθησυχαστούν και όχι να γίνουν πιο οξείες και πιο επιθετικές. Αυτό όμως που έγινε με τον τρόπο που συζητούνται αυτά τα νομοσχέδια τα τελευταία χρόνια, είναι απ' ενός η εμφάνιση ήδη αντιδράσεων για πρώτη φορά στο εσωτερικό του κυβερνώντος κόμματος σε ό,τι αφορά δικαιώματα και κοινωνικά δικαιώματα. Και ταυτόχρονα, οδήγησε και χάρη στην πολιτική της ατολμία οφείλω να ομολογήσω στην σίγαση των φιλελεύθερων φωνών που υπήρχαν μέχρι και μέσα στη Νέα Δημοκρατία, αφήνοντας πραγματικά ανυπεράσπιστες τις αρχές του κοινωνικού φιλελευθερισμού από εκείνη την πλευρά και δείχνοντας ένα σκληρό, σιγά-σιγά, υπερσυντηρητικό πρόσωπο. Δεν θα σχολιάσω πράγματα που άκουσα τις τελευταίες ημέρες και, πραγματικά, παρά τις προσπάθειες της κ. Μάρκου, από άλλους έχω ακούσει πράγματα τα οποία δεν θέλω να αναπαράγω.

Όλοι είμαστε με τα δικαιώματα των παιδιών. Πρέπει να συζητάμε για τα δικαιώματα των παιδιών. Και πρέπει να συζητάμε και για τα δικαιώματα των μειονοτήτων, την ελευθερία του ατόμου, τα δικαιώματα του ατόμου, της αυτοδιάθεσης κ.λπ.. Είναι πάνω στις αρχές που έχει κατοχυρώσει ένας αιώνας, τουλάχιστον, αγώνων, κοινωνικού φιλελευθερισμού στην Ευρώπη, στην ευρωπαϊκή ήπειρο εδώ και πολλά-πολλά χρόνια και που πάει, αν θέλετε, πίσω, μέχρι την εποχή του Ιωάννη του Ακτήμονα. Αυτή είναι η ευρωπαϊκή παράδοση και πάνω σε αυτή πρέπει να σταθούμε. Η παράδοση της προάσπισης των ατομικών ελευθεριών και των

δικαιωμάτων.

Η εργαλειοποίηση των κοινωνικών δικαιωμάτων δεν προσφέρει σε αυτή τη διαδικασία. Η συζήτηση χωρίς προκαταλήψεις είναι αυτό που πρέπει να επιδιώκουμε πάντα. Και, δυστυχώς, σε αυτή τη φάση αυτό δεν έγινε.

Για να γυρίσω στο περίφημο άρθρο 8, για το οποίο έγινε – κακώς κατά τη γνώμη μου- η όλη συζήτηση: δεν συνιστά στην πραγματικότητα κανενός είδους μεταρρύθμιση, μα καμμία. Δεν υπάρχει τίποτε στο υφιστάμενο νομοθετικό πλαίσιο –και σωστά κατά τη γνώμη μου- που να απαγορεύει την αναδοχή παιδιών με βάση τον σεξουαλικό προσανατολισμό, το φύλο, τη φυλή, την καταγωγή ή οτιδήποτε άλλο. Δεν υπάρχει και καλώς δεν υπάρχει. Και ούτε μπορεί να σταθεί –και πρέπει να το πούμε στον ελληνικό λαό- ουδεμία τέτοια διάταξη ούτε στον ελληνικό, νομικό πολιτισμό ούτε πολύ περισσότερο στην ευρωπαϊκή παράδοση. Είναι κάτι το οποίο απλώς είναι ασύμβατο με τα ήθη, με το ήθος, αν θέλετε, της εποχής μας, στο μέρος του κόσμου στο οποίο έχουμε ταχθεί και έχουμε προσπαθήσει να ενταχθούμε με πολλούς τρόπους τα τελευταία πενήντα χρόνια. Αντίκειται στις ευρωπαϊκές αρχές οποιοσδήποτε διαχωρισμός με βάση φυλετικά, σεξουαλικά ή θέματα καταγωγής.

Το άρθρο 8, όμως, με τον τρόπο που βελτιώθηκε και μετά από δική μας παρέμβαση, είναι ένα άρθρο το οποίο βοηθάει –όπως και γενικά το νομοσχέδιο- έναν άνθρωπο στο θέμα της αναδοχής, το εκσυγχρονίζει, το κάνει πιο εύκολο. Θα το ψηφίσουμε μετά την υιοθέτηση των βελτιώσεων που έκανε η κ. Φωτίου με γνώμονα πάντα το συμφέρον των παιδιών, το οποίο είναι δεδομένο. Δεν θα επαναλάβω όσα πολλά έχουν ακουστεί για το πόσο καλύτερα μεγαλώνουν τα παιδιά εκτός ιδρυμάτων. Είναι κάτι για το οποίο έχουμε καταλήξει εδώ και πολλά χρόνια.

Με αυτή τη λογική, με τη λογική μιας προσπάθειας που εκσυγχρονίζει και βελτιώνει το υφιστάμενο νομικό πλαίσιο –ούτε μεγάλη μεταρρύθμιση είναι ούτε καμμία τεράστια αλλαγή- που βελτιώνει τα σημεία ενός νομικού πλαισίου, ενός θεσμικού πλαισίου που έχει προβλήματα, με αυτή τη λογική το προσεγγίσαμε κι εμείς και κάναμε προτάσεις. Έγιναν εν μέρει αποδεκτές, γιατί έτσι πρέπει να γίνεται η συζήτηση γι' αυτού του είδους τα νομοσχέδια και γι' αυτού του είδους τα άρθρα και τονίσαμε, όσο μπορούσαμε, ότι η ουσία βρίσκεται αφ' ενός μεν στην επιτάχυνση της διαδικασίας, η οποία χωλαίνει στην Ελλάδα, αλλά και στον έλεγχο, στον έλεγχο κατά περίπτωση, στον έλεγχο στην αξιολόγηση των υποψηφίων αναδόχων και προς υιοθεσία και των γονέων για υιοθεσία, στον έλεγχο της διαβίωσης του παιδιού σε όλη τη διάρκεια.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Ένα λεπτό, κύριε Πρόεδρε, δεν θα το ξεπεράσω.

Ας μην κρυβόμαστε. Ζώντας σε μια κοινωνία, στην οποία κάθε μέρα ακούμε για κακοποίηση παιδιών από τους ίδιους τους φυσικούς τους γονείς, αυτό που πρέπει να συζητάμε κι αυτό που πρέπει να υπογραμμίζουμε είναι η ανάγκη του διαρκούς ελέγχου της κατάστασης του παιδιού ανά πάσα στιγμή στη διαδικασία της αναδοχής και της υιοθεσίας. Αυτό είναι το σημαντικό. Ελπίζουμε, πραγματικά, ότι και με την έκδοση, την ολοκλήρωση των διαταγμάτων θα βελτιωθεί το υφιστάμενο πλαίσιο, το οποίο έχει πολλά μεγάλα κενά. Προς αυτή την κατεύθυνση πρέπει να επικεντρώσουμε.

Λυπάμαι που έφυγε η κ. Αχτσιόγλου. Ήθελα να της τονίσω ότι μαζί με την κατάργηση του ειδικού φόρου στο κρασί, η διευθέτηση του θέματος των συντάξεων χρήσιμα καταντούν να γίνουν τα δύο μεγάλα ανέκδοτα αυτής της Κυβέρνησης. Κάθε εβδομάδα πηγαίνουν στην επόμενη. Καταθέσαμε ξανά μια τροπολογία. Είμαστε έτοιμοι να συζητήσουμε οποιαδήποτε άλλη πρόταση. Κάποια στιγμή, όμως, επιτέλους αυτό το πράγμα πρέπει να τελειώσει. Ή το κάνω έτσι και να το συζητήσουμε ή δεν το κάνω, βρε αδελφέ. Κάθε εβδομάδα να πηγαίνουμε μετά από δεκαπέντε μέρες, δεν έχει κανένα νόημα.

Τέλος, ένα σχόλιο για την τροπολογία του Υπουργείου Υγείας, στο πνεύμα της παρατήρησης που έκανε ο κ. Θεοχαρόπουλος προηγούμενης στην κ. Παπαναγιώτη. Δεν μπορεί να υπάρχουν τροπολογίες-σκουπά, οι οποίες, πραγματικά, από παράγραφο σε

παράγραφο είναι εντελώς αλλοπρόσallee.

Η πρώτη παράγραφος της τροπολογίας του Υπουργείου Υγείας φορτώνει στους προϋπολογισμούς των νοσοκομείων, οι οποίοι είναι πετσοκομμένοι και πετσοκόβονται διαρκώς, και τα έξοδα που προκύπτουν από καταδικαστικές αποφάσεις εναντίον των νοσοκομείων και των γιατρών. Πληρώνονται κατ' ευθείαν από τους προϋπολογισμούς των νοσοκομείων, το οποίο είναι, κατά τη γνώμη μας, απαράδεκτο. Οι υπόλοιπες έχουν κατά περίπτωση θετική ή αρνητική αντίκτυπο στην κατάσταση του συστήματος υγείας και των νοσοκομείων ειδικότερα. Επιτέλους είναι αδύνατον να συζητηθούν, από τη στιγμή που είναι ένα ολόκληρο κατεβατό, εντελώς αλλοπρόσallee και χωρίς καμμία λογική σύνδεση η μία με την άλλη. Θα ήταν καλύτερο να κατατίθεντο σε ένα νομοσχέδιο, να είναι άρθρα, για να μπορούμε να τα συζητήσουμε και να συνεισφέρουμε εκεί που μπορούμε να συνεισφέρουμε.

Σας ευχαριστώ και λυπάμαι για την κατάχρηση του χρόνου, κύριε Πρόεδρε.

(Χειροκροτήματα από τις πτέρυγες του Ποταμιού και της Δημοκρατικής Συμπράταξης ΠΑΣΟΚ - ΔΗΜΑΡ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικήτας Κακλαμάνης): Τον λόγο έχει ο συνάδελφος από τη Χρυσή Αυγή κ. Ηλίας Κασιδιάρης.

ΗΛΙΑΣ ΚΑΣΙΔΙΑΡΗΣ: Λοιπόν, ο ΣΥΡΙΖΑ έχει ψηφίσει πάρα πολύ σοβαρά νομοσχέδια για την πρόοδο της χώρας σε περίοδο κρίσης, όπως το νομοσχέδιο άντρας να παντρεύεται με άντρα, το νομοσχέδιο η κάνναβη να είναι ελεύθερη για να καίγονται τα μυαλά και να μην υπάρχει αντίδραση στην κοινωνία, το νομοσχέδιο ο άντρας να γίνεται γυναίκα με μια υπογραφή από τα δεκαπέντε του χρόνια –εκεί διαφώνησε η Νέα Δημοκρατία, είπε να γίνεται μεν, αλλά στα δεκαοκτώ του χρόνια-, ένα σωρό άλλα εθνομηδενιστικά νομοθετήματα, να δίνουνται λεφτά σε μετανάστες, να γεμίσει η χώρα με ισλαμικά τζαμιά και να ισλαμοποιηθεί. Έχει ψηφίσει τον αντιρατσιστικό νόμο, ούτως ώστε εάν κάποιος αντιδράσει σε όλα αυτά τα αίτια, να πηγαίνει φυλακή, να πηγαίνει ο εισαγγελέας να τον συλλαμβάνει και να τον βάξει και διοικητικό πρόστιμο κάποιες εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ.

Το συμπέρασμα από όλη αυτή την ιστορία είναι το σημερινό νομοθέτημα που εισάγετε, όπου ο άντρας που έχει παντρευτεί με άντρα, θα μπορεί να υιοθετεί και παιδί.

Μιλάμε για την ύστατη παρακμή, για την οριστική διάλυση των πάντων, για τον απόλυτο εκφυλισμό.

Θα ήθελα για την οικονομία της συζήτησης, κατ' αρχάς να ορίσουμε –να πούμε εδώ με βάση την ετυμολογία, με βάση την ελληνική γλώσσα-, τι είναι το «φυσιολογικό». Αν ετυμολογήσουμε, λοιπόν, τη λέξη «φυσιολογικό», η έννοια αυτής της λέξης είναι, ότι εξελίσσεται σύμφωνα με τη φύση. Όπως ξέρουμε, στη φύση δυνατότητα αναπαραγωγής, δυνατότητα τεκνοποίησης, δυνατότητα δημιουργίας απογόνων έχουν τα ετερόφυλα άτομα. Αν εσείς σήμερα, λοιπόν, νομοθετείτε να υιοθετούν παιδιά τα ομόφυλα άτομα, είστε μη φυσιολογικοί. Αυτό το νομοθέτημα είναι μη φυσιολογικό, είναι παρά φύση.

Υπάρχει, βέβαια, η περιβόητη «καραμέλα» περί «ρατσισμού». Θα έλεγα ότι υπάρχει ρατσισμός. Σε κάθε περίπτωση ιδίως όταν εισάγονται τέτοιου είδους νομοθετήματα, υπάρχει ρατσισμός, ο ρατσισμός που ασκείται σε βάρος των φυσιολογικών. Δηλαδή εσείς είστε ρατσιστές και με αυτόν τον ιδιότυπο ρατσισμό αντιμετωπίζετε οποιονδήποτε σκέφτεται και δρα φυσιολογικά. Και βέβαια υπάρχει και ο ρατσισμός εναντίον των παιδιών. Διότι –προσέξτε- εδώ τα θύματα στην όλη υπόθεση είναι τα παιδιά. Γιατί ο νόμος του κράτους εμπεριέχει βία, διότι λέτε ότι με τον νόμο του κράτους και χωρίς τη θέλησή τους κάποια συγκεκριμένα παιδιά, θα βιώσουν μια κατάσταση άνευ προηγουμένου, μια κατάσταση όχι απλώς αλλοπρόσallee, αλλά μια κατάσταση απόλυτης περιθωριοποίησης και ψυχικής καταπίεσης και κοινωνικού στιγματισμού. Διότι αυτό είναι βέβαιο, αυτή είναι η πραγματικότητα.

Εδώ στη Βουλή μπορεί να ακούγονται από τους εισηγητές της πλειοψηφίας ωραία λόγια, αλλά δεν ζούμε σε έναν κόσμο, όπως είναι ο κόσμος του ΣΥΡΙΖΑ, όπου είναι όλα ροζ, όπου δεν υπάρχουν φύλα, όπου τα παιδιά πηγαίνουν μόνο στο αμερικανικό κολέγιο και στις Σχολές Χίλλ. Ζούμε σε έναν κόσμο, όπου θα υπάρχουν παιδάκια μετά από αυτό το νομοθέτημα το οποίο εισάγετε

σήμερα, που θα πηγαίνουν σχολείο και θα τους λένε τα άλλα παιδιά: «έρχεται η μαμά σου για τον έλεγχο;» και θα λέει: «όχι έρχεται ο Λάκης». Θα έρχονται οι μαμάδες και γι' αυτό το παιδάκι θα έρχεται ένας καράφλας. Και θα ρωτάει το παιδάκι αυτό τον εαυτό του: «γιατί εγώ βιώνω αυτή την κατάσταση;». Και δεν είναι μόνο αυτό που λέτε «bullying», δηλαδή ο σχολικός εκφοβισμός, που θα βιώσει ένα παιδί που θα βρεθεί στην κατάσταση αυτή. Είναι, κυρίως, αυτό που θα αντιμετωπίσει στον εσωτερικό του κόσμο.

Γι' αυτό το ξαναλέω, αν υπάρχει ένας ρατσισμός, είναι ο ρατσισμός που ασκείται σε βάρος αυτών των παιδιών, που χωρίς τη θέλησή τους θα βιώσουν αυτή την κατάσταση περιθωριοποίησης και κοινωνικού στιγματισμού στην πραγματική ζωή και όχι σε αυτή που παρουσιάζετε εσείς, την εικονική ζωή του ΣΥΡΙΖΑ που δεν έχει καμμία σχέση με την πραγματικότητα.

Βάλατε και κάποιους πανεπιστημιακούς -εντάξει ξέρουμε ότι στα πανεπιστήμια αν δεν είσαι συριζαίος, δεν υπάρχει ποτέ περίπτωση να γίνεις καθηγητής, να έχεις μια έδρα και να διδάσκεις- να υπογράψουν ένα έγγραφο, το οποίο βρίθει αντιεπιστημονικών απόψεων. Από την άλλη πλευρά, ο ειδικός αγορητής της Χρυσής Αυγής, ο κ. Αϊβατίδης, ιατρός, ιατροδικαστής, πρώην Πρόεδρος των Ελλήνων Ιατροδικαστών, είναι ένας από τους πολλούς «αμόρφωτους» της Χρυσής Αυγής. Είμαστε αμόρφωτοι εμείς! Τελειώσαμε ελληνικά πανεπιστήμια, αλλά σύμφωνα με τη δική σας νοοτροπία -που τα ηγετικά σας στελέχη δεν ξέρουν να μιλούν την ελληνική γλώσσα-, είμαστε αμόρφωτοι! Εμείς, λοιπόν, οι «αμόρφωτοι» καταθέσαμε όλα τα σχετικά στοιχεία, επιστημονικά στοιχεία, που αποδεικνύουν ότι αυτό το οποίο εισάγεται σήμερα ως σχέδιο νόμου, είναι και επιστημονικά απαράδεκτο.

Από εκεί και πέρα υπάρχει ένας απώτερος στόχος σε όλη αυτή τη διαδικασία. Ο στόχος είναι η διάλυση της οικογένειας. Η οικογένεια είναι το βασικό κύτταρο του εθνικού κράτους. Μέσω της διάλυσης του θεσμού της οικογένειας έχετε στόχο να διαλύσετε τον πυρήνα της κοινωνίας, να ισοπεδώσετε το εθνικό κράτος. Αυτός είναι ο σκοπός. Είναι ένα κλασικό και οργανωμένο σχέδιο της παγκοσμιοποίησης, στο οποίο αντιστέκεται μόνο η Χρυσή Αυγή. Μόνο ο Λαϊκός Σύνδεσμος - Χρυσή Αυγή με τη ρητορική και τις πολιτικές θέσεις που εκφράζει μέσα στη Βουλή και τον αγώνα του στην κοινωνία, αντιστέκεται στο σχέδιο της παγκοσμιοποίησης σε αντίθεση με το κόμμα της Νέας Δημοκρατίας. Βεβαίως ο Κυριάκος Μητσοτάκης ψήφισε το σύμφωνο συμβίωσης, η Ντόρα Μπακογιάννη τώρα θα ψηφίσει την υιοθεσία παιδιών από ομόφυλα ζευγάρια. Δεν μπορεί, λοιπόν, να λέει η Νέα Δημοκρατία ότι εκπροσωπεί τον συντηρητικό ψηφοφόρο. Με αυτή τη νοοτροπία, ξαναλέω, είναι κόμμα «τραβεστί». Το πρώτο είναι με την Εκκλησία, το βράδυ είναι με τους τρανσέξουαλ. Είναι κόμμα «τραβεστί», δεν είναι κόμμα το οποίο έχει συγκεκριμένη πολιτική θέση και σε καμμία περίπτωση δεν εκφράζει τον συντηρητικό κόσμο στην Ελλάδα.

Από εκεί και πέρα υπάρχει κάτι απείρως σημαντικότερο και χειρότερο για την πορεία του έθνους μας στο σημερινό νομοθέτημα. Είναι η αναδοχή και αλλοδαπών παιδιών. Και δεν μιλάω για τα παιδιά αυτά, τα οποία μπορεί να προέρχονται από ζώνες πολέμου -εδώ η Χρυσή Αυγή έχει συγκεκριμένη θέση και βεβαίως να περιθάλψουμε όσα παιδιά προέρχονται από ζώνες πολέμου-, όμως με το να εισάγονται συνεχώς στην ελληνική κοινωνία αμέτρητοι -καθημερινά έρχονται μέσα στη χώρα παράνομα- λαθρομετανάστες, σε λίγο καιρό θα είναι πλειοψηφία μέσα στην Ελλάδα και εμείς οι Έλληνες θα είμαστε μειοψηφία μέσα στη χώρα μας.

Το μείζον πρόβλημα είναι ο αφελληνισμός της Ελλάδας, τον οποίο με κάθε νομοθέτημα προσπαθείτε να επιβάλλετε στη χώρα και βέβαια είναι το χτύπημα στις ρίζες του Ελληνισμού, είναι το χτύπημα στους συνεκτικούς δεσμούς του Ελληνισμού. Κάποτε ο Ηρόδοτος, τον 5^ο αιώνα π.Χ., είχε ορίσει το όμιον, το ομόθρησκον, το ομότροπον. Με τους σημερινούς κανόνες ο Ηρόδοτος θα είχε δίωξη με βάση τον αντιρατσιστικό νόμο! Όταν μιλούσε για το όμιον, μιλούσε για κοινό αίμα, κοινή φυλετική καταγωγή. Και βέβαια, το κοινό αίμα, η κοινή φυλετική καταγωγή πλήττονται σήμερα από τη λαθροεισβολή, γιατί θέλετε μια Ελλάδα χωρίς Έλληνες. Το ομόθλωσσον πλήττεται με σχέ-

διο, από τη δεκαετία του '70, ακόμα όταν ήταν η κυβέρνηση Ράλλη, Νέας Δημοκρατίας, όταν καταργήθηκε η διδασκαλία των Αρχαίων Ελληνικών. Το ομόθρησκον, βεβαίως, πλήττεται με τα συνεχή νομοθετήματα περί ισλαμοποίησης της Ελλάδας και ισλαμικών τζαμιών, τα οποία ψηφίζουν όλες οι πτέρυγες της Βουλής, από τον ΣΥΡΙΖΑ μέχρι τη Νέα Δημοκρατία, με μοναδική εξαίρεση και φωνή αντίστασης τη Χρυσή Αυγή. Και βέβαια πλήττεται το ομότροπον με τα ξενόφερτα ήθη, με τα τουρκοσίριαλ που έχουν γίνει νόμος, με τα Survivor, με τα παρακμιακά ριάλιτι που φέρνει ο Αλαφούζος σε συνεργασία με έναν Τούρκο. Αυτό είναι το μιντιακό σύστημα στην Ελλάδα. Μόνο στην Ελλάδα βλέπουμε κάθε μέρα στα δελτία ειδήσεων Ερντογάν και προπαγάνδα υπέρ του τουρκικού ιμπεριαλισμού.

Όλη αυτή η κατάσταση, λοιπόν, έχει απέναντί της τον ελληνικό λαό, ο οποίος εμπιστεύεται ακόμα και σήμερα, φανατικά, ελπίζει ακόμα και σήμερα στο τρίπτυχο: πατρίδα, θρησκεία, οικογένεια και γι' αυτόν τον λόγο η Χρυσή Αυγή είναι η ανερχόμενη πολιτική δύναμη.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Χρυσής Αυγής)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικήτας Κακλαμάνης): Τον λόγο έχει ο συνάδελφος κ. Γεώργιος Λαμπρούλης.

Ορίστε, κύριε Αντιπρόεδρε, έχετε τον λόγο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΑΜΠΡΟΥΛΗΣ (ΣΤ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Η συζήτηση του νομοσχεδίου γίνεται σε μια περίοδο, που το θέμα της παιδικής προστασίας οξύνεται σημαντικά από τις συνέπειες της καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης, με πολλαπλασιασμό των παθολογιών στην οικογένεια, ενδοοικογενειακή βία, παιδική σεξουαλική κακοποίηση, τοξικοεξάρτηση, ψυχικές ασθένειες και άλλα, αλλά και από τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους και τις άθλιες συμφωνίες Ευρωπαϊκής Ένωσης - Τουρκίας - Ελληνικής Κυβέρνησης, που μετατρέπουν τη χώρα μας σε αποθήκη ασυνόδευτων προσφυγούπων.

Βέβαια η Κυβέρνηση έχοντας επίγνωση της σοβαρότητας της κατάστασης και των προβλημάτων που έχει να αντιμετωπίσει, τι κάνει; Ανάγει σε αιτία του προβλήματος το αποτέλεσμα, όπως δηλώνει άλλωστε, μιλώντας για παιδιά που μένουν μέσα στα ιδρύματα για μεγάλο διάστημα, για το ότι δεν γνωρίζει τον αριθμό των παιδιών αυτών ούτε την πορεία τους ή για το ότι λόγω των ελλείψεων κοινωνικών λειτουργιών καθυστερούν οι υιοθεσίες και οι αναδοχές κ.λπ. Έτσι αφήνει απ' ενός απείραχτη τη ρίζα, τις πραγματικές αιτίες του προβλήματος, απ' ετέρου αρκείται σε μέτρα διαχείρισης ορισμένων πλευρών του προβλήματος στο πλαίσιο της πολιτικής της και με όσο το δυνατόν λιγότερες δαπάνες και ευθύνες για το αστικό κράτος που υπηρετεί. Όμως την ίδια ώρα η συνολικότερη πολιτική και της σημερινής Κυβέρνησης, όπως και των προηγούμενων κυβερνήσεων, συνεχίζει να δημιουργεί και να αναπαράγει τους κοινωνικούς όρους: εκμετάλλευση, βία, πολέμους, φτώχεια και ανεργία, που οδηγούν στην αύξηση των εγκαταλελειμμένων παιδιών, των παιδιών χωρίς οικογένεια ή των παιδιών από ακατάλληλα οικογενειακά περιβάλλοντα. Και ακριβώς αυτό που προσπαθεί και μέσω του νομοσχεδίου, είναι να διαχειριστεί και να μειώσει την επίδραση των συνεπειών αυτής της ίδιας της πολιτικής της, μιας πολιτικής που είναι πιστή στις ευρωενωσιακές στρατηγικές επιλογές για μείωση της βλάβης και διατήρηση της κοινωνικής συνοχής. Να γιατί στο νομοσχέδιο δεν γίνεται πουθενά αναφορά, για παράδειγμα, στην εξασφάλιση της καλύτερης λειτουργίας των υποχρηματοδοτούμενων και υποστελεχωμένων δημόσιων υπηρεσιών παιδικής προστασίας, αλλά αντίθετα συνεχίζεται η υπονόμευση της λειτουργίας τους, αφού και αυτές οι δομές είναι ενταγμένες στην πολιτική συρρίκνωσης των δημόσιων ιδρυμάτων, σταδιακά, εδώ και πάνω από είκοσι χρόνια.

Ποιος είναι ο στόχος; Η αποποίηση της κρατικής ευθύνης και στο ζήτημα της παιδικής προστασίας και η ανάθεσή της στους παντός είδους ιδιώτες, με ενίσχυση του ρόλου τους, συντηρώντας συγχρόνως το σύστημα των ιδιωτικών υιοθεσιών, που επιτρέπει τη λειτουργία κυκλωμάτων και την εμπορία παιδιών.

Μάλιστα με την εισαγωγή του απαράδεκτου και προκλητικού θεσμού των επαγγελματιών αναδόχων για τις δύσκολες περιπτώσεις παιδιών με αναπηρία, με ψυχολογικά προβλήματα αντικαθί-

σταται η αναδοχή από πράξη βοήθειας και αλτρουισμού προς το απροστάτευτο παιδί, με επαγγελματίες που προσφέρουν υπηρεσίες έναντι μισθού, ασφάλισης κ.λπ.. Στόχος; Το κέρδος αλλά και συγχρόνως η βαθύτερη στόχευση είναι και ο επηρεασμός της συνείδησης του λαού μας για αποδοχή της σαπίλας του ίδιου του συστήματος, του γεγονότος, δηλαδή, πως όλα πουλιούνται και όλα αγοράζονται, μετατρέποντας τα ίδια τα παιδιά σε εμπόρευμα.

Όπως η συνεισφορά σας, κύριοι της Κυβέρνησης και του ΣΥΡΙΖΑ, στο σύστημα και μέσω αυτής της πράξης είναι πολύτιμη. Προκειμένου να πείσει η Κυβέρνηση, τι κάνει; Περνά σε μια υπεραπλούστευση των επιστημονικών δεδομένων για την παραμονή του παιδιού στο ίδρυμα, προβάλλοντας το επιχείρημα της δήθεν αποασυλοποίησης και δαιμονοποίησης των ιδρυμάτων.

Αλήθεια οι έρευνες που επικαλείστε, σε ποια ιδρύματα αναφέρονται; Σε αυτά που έχετε αφήσει στο έλεος, χωρίς προσωπικό και υποδομές, χωρίς επιστημονικό σχεδιασμό και γι' αυτό είναι επικίνδυνα; Εμείς δεν υπερασπιζόμαστε τη σημερινή κατάσταση αυτών των ιδρυμάτων, όμως δεν ανεχόμαστε, δεν δεχόμαστε στο όνομα των αδυναμιών, των προβλημάτων που οι πολιτικές σας προκάλεσαν και προκαλούν, τα απροστάτευτα παιδιά και κυρίως αυτά με αναπηρίες και ψυχικές διαταραχές να μένουν εκτεθειμένα, να γίνονται κλοτσοσκούφι ανάμεσα σε αναδόχους επαγγελματίες. Εμείς θεωρούμε, πως η κατεύθυνση αυτή θα έχει σημαντικές επιπτώσεις στην ψυχοκοινωνική ανάπτυξη των παιδιών, γεγονός που αναδεικνύεται και από την εμπειρία στο εξωτερικό.

Η ίδια τακτική, εξάλλου, δεν ακολουθήθηκε στο πλαίσιο της πολιτικής της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των ελληνικών κυβερνήσεων, προκειμένου το κράτος να αποσυρθεί από την ευθύνη που πρέπει να έχει στη λειτουργία των ψυχιατρικών μονάδων; Έτσι στο όνομα της αποασυλοποίησης αφού πρώτα απαξιώθηκαν και εγκαταλείφθηκαν οι ψυχιατρικές δομές, το αποτέλεσμα ποιο ήταν; Οι ασθενείς να οδηγούνται στον ιδιωτικό τομέα, όσοι μπορούν να πληρώσουν, ενώ η αναпарξία κρατικών δομών και υπηρεσιών ψυχικής υγείας αύξησε κατακόρυφα το φαινόμενο της περιστρεφόμενης πόρτας, open door όπως το λέτε, να μπαίνουν βγαίνουν δηλαδή ασθενείς στα εναπομείναντα ψυχιατρικά νοσοκομεία που στενάζουν.

Αποδεικνύεται με τον πιο ανάγλυφο τρόπο ότι οι πολιτικές της ιδιωτικοποίησης και εμπορευματοποίησης της ψυχικής υγείας που εφαρμόστηκαν και εφαρμόζονται, έχουν ως πρώτα θύματα τους ίδιους τους πάσχοντες και τις οικογένειές τους που υποτίθεται πως ευεργετούν.

Θεωρούμε, λοιπόν, πως η αναδοχή πρέπει να γίνεται με αυστηρούς όρους και προϋποθέσεις από κατάλληλα επιλεγμένες και εκπαιδευμένες οικογένειες, που δεν θα έχουν ως κίνητρο το κέρδος, ενώ για όσα παιδιά δεν θα εντάσσονται σε κάποια οικογένεια, θα πρέπει να υπάρχουν σύγχρονες, υψηλού επιπέδου μονάδες παιδικής προστασίας, με σύγχρονες υποδομές, στελεχωμένες με μόνιμο, επαρκές και κατάλληλα εκπαιδευμένο προσωπικό.

Έχοντας ως κριτήριο το τι είναι πραγματικά συμφέρον για το απροστάτευτο παιδί, την ομαλή ψυχική, σωματική και κοινωνική του ανάπτυξη, υποστηρίζουμε πως το κράτος, θα πρέπει να έχει την πλήρη και αποκλειστική ευθύνη σε αυτόν τον τομέα, με στόχο την πρόληψη του φαινομένου και τη στήριξη των οικογενειών με κάθε τρόπο, τον εντοπισμό έγκαιρα των οικογενειών και των παιδιών που αντιμετωπίζουν προβλήματα μέσα από το πρωτοβάθμιο σύστημα υγείας, μέσα από το κέντρο υγείας που θα έχει την εικόνα του πληθυσμού αναφοράς του και μέσω του οικογενειακού προγραμματισμού θα στηρίζει μονογονεϊκές οικογένειες, τις οικογένειες σε κρίση, με στόχο βέβαια την εκδήλωση των παθογενειών.

Για το απροστάτευτο παιδί, το παιδί χωρίς οικογένεια απαιτείται η συγκρότηση ενιαίου πανελλαδικού φορέα στελεχωμένου επιστημονικά, με επιστημονικό προσωπικό, με τεχνικό προσωπικό, που θα έχει την πλήρη ευθύνη για τη λειτουργία των κρατικών μονάδων φιλοξενίας των παιδιών, ένταξης στον φορέα όσων νομικών προσώπων ιδιωτικού δικαίου πληρούν τις προδιαγραφές, ενώ μέσω του φορέα να γίνεται η προετοιμασία, η εκπαί-

δευση και η στήριξη των υποψήφιων αναδόχων και θετών γονιών.

Άρα, πού ακούσατε ότι το ΚΚΕ θέλει τα παιδιά στα ιδρύματα; Πρόκειται, κύριοι της Κυβέρνησης και κύριοι Βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ, ξεκάθαρα για συκοφάντηση και συνειδητή διαστρέβλωση των θέσεων του ΚΚΕ.

Όπως και η προστασία των ασυνόδευτων ανηλίκων πρέπει ή δεν πρέπει να αποτελεί βασική υποχρέωση του κράτους και όχι των μη κυβερνητικών οργανώσεων; Και γι' αυτό τι λέτε; Τι κάνετε;

Εμείς λέμε ότι απαιτείται ανάπτυξη επαρκών κρατικών υποδομών με την αναγκαία στελέχωση στα σημεία εισόδου και διέλευσης των προσφυγικών ροών, ώστε να εντοπίζονται έγκαιρα και να εξασφαλίζεται άμεσα η προστασία των παιδιών και όχι παιδιά σε καθεστώς κράτησης σε κοινούς καταυλισμούς με ενήλικες και επισφαλείς συνθήκες.

Απαιτείται στελέχωση και ανάπτυξη των κρατικών υπηρεσιών σε θέματα ασύλου και οικογενειακών επανενώσεων, ώστε να προωθούνται με ταχύτητα οι διαδικασίες, ενώ για τα παιδιά που δεν διαθέτουν οικογένεια, να προβλέπεται η άμεση τοποθέτησή τους σε ανάδοχη οικογένεια ή υιοθεσία και το κράτος να αναλαμβάνει την ευθύνη για την στήριξη των γονιών αυτών, οικονομική, κοινωνική, κ.λπ..

Δεν έχουμε καμμία αυταπάτη, πως αυτά μπορούν να επιτευχθούν μέσα σε αυτό το σύστημα που σαπίζει και που δεν μπορεί να δώσει λύσεις σε βασικά κοινωνικά ζητήματα εν έτει 2018 και γι' αυτό λέμε ότι απαιτείται αγώνας μέσα από το εργατικό λαϊκό κίνημα, ενάντια σε αυτό το σύστημα που οδηγεί τη χώρα μας και τον λαό μας σε αυτή την σαπίλα, στη φτώχεια, στην εξαθλίωση και στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, ανοίγοντας παράλληλα τον δρόμο, να μπορέσει ο λαός πραγματικά να γίνει αφέντης, αυτός να γίνει εξουσία στη χώρα μας, γιατί μόνο έτσι θα βρεθεί στο επίκεντρο η εξυπηρέτηση των λαϊκών αναγκών, ανάμεσά τους και η εξασφάλιση των συνθηκών ζωής και ανατροφής των παιδιών με την τεκνοποίηση και την τεκνοθεσία, που δεν θα αντιμετωπίζονται ως ατομική υπόθεση, όπως γίνεται σήμερα, αλλά ως ζήτημα κοινωνικό που πρέπει να διασφαλίζεται πλήρως μέσω του κράτους, των υπηρεσιών και των δομών του.

Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικήτας Κακλαμάνης): Η Βουλευτής κ. Μαρία Αντωνίου ζητεί άδεια ολιγοήμερης απουσίας στο εξωτερικό από 13 Μαΐου έως 16 Μαΐου 2018. Η Βουλή εγκρίνει;

ΟΛΟΙ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικήτας Κακλαμάνης): Συνεπώς η Βουλή ενέκρινε τη ζητηθείσα άδεια.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι τη συνεδρίασή μας παρακολουθούν από τα άνω δυτικά θεωρεία, αφού προηγουμένως ενημερώθηκαν για την ιστορία του κτηρίου και τον τρόπο οργάνωσης και λειτουργίας της Βουλής, είκοσι δύο μαθητίριες και μαθητές και δύο εκπαιδευτικοί συνοδοί της από το Γυμνάσιο Αγίου Ανδρέα Αρκαδίας.

Η Βουλή τούς καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα απ' όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Τον λόγο έχει ο κ. Αμυράς, Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος από το Ποτάμι.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΜΥΡΑΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι η ελληνική κοινωνία τόσο συντηρητική, που να καταντά οπισθοδρομική όταν συζητάμε για ανθρώπινα δικαιώματα, όταν συζητάμε για την αυτονομία υποχρέωση της πολιτείας, να παρέχει ίση πρόσβαση προς όλους για το ίδιο δικαίωμα;

Αυτή την συζήτηση θα έλεγα ότι την έχουμε ξαναζήσει όσον αφορά την ατμόσφαιρά της και στο πρόσφατο παρελθόν και όταν συζητούσαμε για την επέκταση του συμφώνου συμβίωσης στα ομόφυλα ζευγάρια και για την ταυτότητα φύλου και πιο παλιά από εμάς, όταν συζητούσαν οι εκπρόσωποι της ελληνικής Βουλής για τον πολιτικό γάμο, για την αποποινικοποίηση της μοιχείας και ακόμα πιο παλιά για την ψήφο των γυναικών.

Εγώ, λοιπόν, θα πω ότι όχι, η ελληνική κοινωνία δεν είναι οπισθοδρομική. Συντηρητική είναι, οπισθοδρομική δεν είναι. Οπισθοδρομικοί είναι αρκετοί πολιτικοί, αρκετοί Βουλευτές που φοβούνται, τρέμουν τους ψηφοφόρους τους και τρέχουν πίσω

από τους ψηφοφόρους τους, λέγοντας την γνωστή «καραμέλα» - επιχείρημα: «δεν είναι έτοιμη ακόμα η κοινωνία». Και τότε θα είναι έτοιμη η κοινωνία; Και ποιος θα κρίνει εάν είναι έτοιμη η κοινωνία; Η κοινωνία ξέρει πολύ καλά εάν είναι έτοιμη. Είναι και παραείναι έτοιμη, για να δεχτεί και την αναδοχή από ομόφυλα ζευγάρια.

Μια μικρή αναδρομή στο παρελθόν, βέβαια, θα μας κάνει σοφότερους. Το 1893 στην οδό Αθηνάς, τον δρόμο που ενώνει την Ομόνοια με το Μοναστηράκι, κυκλοφορούσαν επί μέρες πάνω στο οδόστρωμα τέσσερις οδοστρωτήρες βάρους εξήντα τόνων. Το έκαναν αυτό, διότι οι Αθηναίοι δεν ήθελαν να μπουν στον ηλεκτρικό. Φοβόντουσαν, διότι και ο Τύπος, που δεν έχει αλλάξει και πολύ από τότε, έβγαине με πρωτοσέλιδα και έλεγε: «Η γη θα πέσει να πλακώσει εκείνους που θα βρίσκονται από κάτω παγιδευμένοι», εννοώντας τους επιβάτες του ηλεκτρικού σιδηροδρόμου στο κομμάτι της οδού Αθηνάς που ήταν υπόγειο, τούνελ, ακόμα και σήμερα.

Άρα θέλω να πω ότι με ενημέρωση, με σωστή πληροφόρηση του κόσμου -και έχει βεβαίως και ο κόσμος ευθύνες και για το πώς ενημερώνεται και για το πού στρέφει την προσοχή του- μπορούν να γίνουν θαύματα σε αυτή την χώρα. Δεν περιμένουμε κανέναν πολιτικό που να κρύβεται, να φοβάται και να μας λέει ότι η κοινωνία δεν είναι έτοιμη. Δεν τον θέλουμε, δεν τον χρειαζόμαστε.

Μήπως ήταν η κοινωνία έτοιμη τότε με την αποποινικοποίηση της μοιχείας; Κάποιοι είχαν ξεσηκωθεί και τότε. Μήπως ήταν η κοινωνία έτοιμη με τον πολιτικό γάμο;

Άρα πρέπει να ανοίξουμε τα μάτια μας και αναφέρομαι κυρίως στους Έλληνες και στις Ελληνίδες της πολιτικής. Πρέπει να ανοίξουμε τα μάτια μας.

Το 1982 -συνεχίζω τις μικρές ιστορικές αναδρομές και πλησιάζω προς το σήμερα- είχαμε στην Ελλάδα τη γέννηση του πρώτου και παγκοσμίως δέκατου τρίτου «παιδιού του σωλήνα», όπως λέγονταν τότε. Δηλαδή παιδιά που προήλθαν από εξωσωματική γονιμοποίηση, μια ευρέως διαδεδομένη σήμερα μέθοδο τεκνοποίησης, μέθοδο που ανακάλυψαν Βρετανοί γιατροί και στην πορεία των χρόνων ο όρος «σωλήνας» χάθηκε. Όταν η ελληνική κοινωνία ήρθε πρώτη φορά σε επαφή με την εξωσωματική γονιμοποίηση, είχαμε τίτλους όπως: «Τα πρώτα δίδυμα του σωλήνα». Στην Αγγλία από την «DAILY MAIL» είχαμε τον τίτλο «Super baby», «Το υπερμωρό έφτασε». Στην Ελλάδα ήταν ένα μεγάλο, καυτό θέμα. Μάχη ποιος θα γίνει νονός. «Συναγερμός στην Τήνο για τα βαφτίσια του παιδιού του σωλήνα». Σήμερα γεννιούνται χιλιάδες παιδιά με τη μέθοδο της εξωσωματικής γονιμοποίησης και ευτυχώς πέρασε στη σφαίρα του κανονικού και του συνηθισμένου.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, για ποιον λόγο να ψηφίσουμε «ναι», όσον αφορά το άρθρο 8 του παρόντος σχεδίου νόμου για τη δυνατότητα σε ομόφυλα ζευγάρια να προχωρούν σε αναδοχή παιδιών; Διότι έχουμε τα εξής: Άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, το δικαίωμα στην οικογενειακή ζωή και τον σεβασμό της είναι αυτονόητο. Έχουμε το άρθρο 14 της ίδιας σύμβασης, όπου απαγορεύονται οι διακρίσεις λόγω φύλου, φυλής, χρώματος, γλώσσας, θρησκείας, πολιτικών ή άλλων πεποιθήσεων. Έχουμε τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, που λέει ότι πρέπει να υπάρχει ίση μεταχείριση ατόμων, πρέπει να έχουν ίσα και ίδια δικαιώματα ανεξαρτήτως σεξουαλικού προσανατολισμού ή σεξουαλικής επιλογής. Έχουμε στο κάτω κάτω το άρθρο 4 του Συντάγματος, που λέει ότι όλοι οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου, ότι οι Έλληνες και οι Ελληνίδες έχουν ίσα δικαιώματα και υποχρεώσεις. Έχουμε τέλος και το άρθρο 2 του Συντάγματος, με το αυτονόητο ότι ο σεβασμός και η προστασία της αξίας του ανθρώπου αποτελεί πρωταρχική υποχρέωση της πολιτείας. Αυτή είναι η πρωταρχική υποχρέωση εμάς των Ελλήνων Βουλευτών και των Ελληνίδων Βουλευτριών. Όχι να κρυβόμαστε πίσω από τους ψηφοφόρους, αλλά να οδηγούμε μπροστά την κοινωνία εκεί που πρέπει. Και η κοινωνία σας πληροφορώ ότι είναι πολύ πιο έτοιμη, για πάρα πολλά πράγματα απ' ό,τι φαντάζεται κάποιος Βουλευτής, που φοβάται μη χτυπήσει το καμπαναριό εις βάρος του στην τοπική του περιφέρεια.

Η προστασία των παιδιών είναι αυτονόητη και αδιαπραγμάτευτη για εμάς στο Ποτάμι, αλλά και των μελλοντικών γονιών που θα τα αναδεχθούν είναι μία κατάκτηση του δυτικού πολιτισμού. Πώς να το κάνουμε;

Στα ιδρύματα της χώρας μας βρίσκονται δύο χιλιάδες παιδιά. Ανά έτος υιοθετούνται διακόσια παιδιά. Μόλις είκοσι έως τριάντα παιδιά οδηγούνται σε ανάδοχες οικογένειες. Όπως παραδέχεται και η αιτιολογική έκθεση, έχει παρατηρηθεί διεθνώς και είναι προτιμότερο για τα παιδιά να βρουν ένα σπίτι, αγάπη, φροντίδα, από το να παραμένουν σε κλειστές δομές όπως τα ιδρύματα. Άρα το συμφέρον του παιδιού είναι αυτό που μας οδηγεί να δεχθούμε φυσικά το άρθρο 8. Εμείς θα το θέλαμε και διευρυμένο στο Ποτάμι. Εμείς είμαστε υπέρ της τεκνοθεσίας από ομόφυλα ζευγάρια. Εμείς είμαστε υπέρ της αναγνώρισης του δικαιώματος ομόφυλων ανθρώπων στον πολιτικό γάμο, είμαστε πολύ πιο μπροστά απ' αυτά που σήμερα συζητάμε. Όμως θεωρούμε ότι είναι καθήκον της πολιτείας, να επιλέγει τους καταλληλότερους ανάδοχους γονείς για την ποιοτικότερη ανατροφή του παιδιού. Αυτό πρέπει να είναι το κριτήριο μας και κανένα άλλο.

Ας έρθουμε τώρα σε κάποια θέματα που δεν ήθελα να απαντήσω και να ασχοληθώ, αλλά επειδή άκουσα κάποια τέρατα να βγαίνουν από τα στόματα κάποιων συναδέλφων, οφείλω να απαντήσω. Η Αμερικανική Ψυχολογική Εταιρεία διαπιστώνει σε πλήθος μελετών της ότι δεν υπάρχουν επιστημονικά στοιχεία, που να υποστηρίζουν ότι η γονεϊκή αποτελεσματικότητα εξαρτάται από τον σεξουαλικό προσανατολισμό των γονέων. Σε όσους Βουλευτές και Βουλευτρίες μας λένε το αντίθετο, να τους κλείσω εγώ ένα ραντεβού με την Αμερικανική Ψυχολογική Εταιρεία, να πάνε να αντιπαρατεθούν στους επιστήμονες της Αμερικανικής Ψυχολογικής Εταιρείας, μήπως τους κάνουν να αλλάξουν γνώμη, αν έχουν τέτοια ατράνταχτα στοιχεία για το αντίθετο. Όμως δεν έχουν απολύτως τίποτα.

Έχουμε τους πενήντα πέντε ακαδημαϊκούς ψυχολόγους από Ελλάδα και εξωτερικό, που στο γνωστό κείμενό τους που υπέγραψαν και που όλοι έχουμε διαβάσει καταλήγουν στο εξής: Ισχυρισμοί ότι παιδιά ομοφυλόφιλων γονέων δεν αναπτύσσονται τάχα μου το ίδιο καλά σε σχέση με τα παιδιά ετεροφυλόφιλων γονέων, δεν βρίσκουν υποστήριξη στην επιστημονική ερευνητική βιβλιογραφία.

Αντιθέτως επιστημονικά ευρήματα συμφωνούν ότι οι ομοφυλόφιλοι άνθρωποι είναι τόσο κατάλληλοι και ικανοί ως γονείς όσο και οι ετεροφυλόφιλοι.

Για μένα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τρία είναι τα πολύ σημαντικά και τα κύρια που θα πρέπει να έχουμε στο μυαλό μας, όταν συζητούμε οτιδήποτε σε σχέση με τα παιδιά. Πρώτον, την ποιότητα των σχέσεων μεταξύ του γονιού και του παιδιού, δεύτερον, την ποιότητα των σχέσεων μεταξύ των γονέων που ανήκουν στο περιβάλλον του παιδιού και τρίτον, τους οικονομικούς πόρους ή όποια άλλα μέσα διάθεσης για τη στήριξη των παιδιών κατέχουν οι γονείς, ανεξαρτήτως σεξουαλικού προσανατολισμού.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το Ποτάμι, φυσικά, λέει «ναι». Δεν μας ενδιαφέρει τι λένε οι ANEL. Δεν περιμένουμε εμείς, να ακούσουμε από τους ANEL αν θα πούνε «ναι» ή «όχι», για να προκληθεί πρόβλημα στην Κυβέρνηση. Κανένα πρόβλημα δεν έχουν. Πορεύονται μια χαρά ΣΥΡΙΖΑ και ANEL κι έτσι θα πάνε μέχρι τέλους.

Εμείς, όμως, τα ανθρώπινα δικαιώματα, τις βασικές μας αρχές περίξ αυτών, δεν τις θυσιάζουμε για τίποτα και γι' αυτό μπαίνουμε πάντοτε μπροστά σε τέτοιες μάχες.

Θέλω να κλείσω με το εξής: Ο Γρηγόριος Ξενόπουλος, το 1904 έγραψε ένα χρονογράφημα με τίτλο «Παράξενη Ζωή. Δια τον φόβον των Αθηναίων», αναφερόμενος στον φόβο των Αθηναίων να μπουν στον ηλεκτρικό σιδηρόδρομο και να πάνε από την Ομόνοια στο Μοναστηράκι, διότι φοβόντουσαν το τούνελ ότι θα πέσει η γη και θα τους πλακώσει. Ακούστε, λοιπόν, τι έλεγε ο Ξενόπουλος στις 16 Σεπτεμβρίου 1904, που νομίζω ότι έχει απόλυτη εφαρμογή και στο 2018. Έλεγε: «Η πάλη που θα υπάρχει, θα είναι μεταξύ παλαιού και νέου, ερχομένου και απερχομένου, παρελθόντος και μέλλοντος. Παρόμοιοι αγώνες...» -της εποχής του Ξενόπουλου του 1900 δηλαδή- «...λανθάνοντες ή απτοί, νοητοί

ή ορατοί, εσημείωσαν κατά τα τελευταία έτη τη θριαμβευτική πορεία προς την πρόοδο και τον πολιτισμό».

Καλώ, λοιπόν, κι εγώ τους Έλληνες Βουλευτές και τις Ελληνίδες Βουλευτίνες, να προχωρήσουμε προς την πρόοδο και τον πολιτισμό.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είμαστε στο 2018. Δεν είμαστε ούτε καν στο 1893, όπου οι Αθηναίοι φοβόντουσαν να μπουν στον ηλεκτρικό σιδηρόδρομο. Ελάτε, λοιπόν, να γίνετε κι εσείς επιβάτες του μέλλοντος και να μην είστε προσκολλημένοι στον μωτζούρη.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικήτας Κακλαμάνης): Τον λόγο έχει ο συνάδελφος κ. Κατσίκης από τους Ανεξάρτητους Έλληνες.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΤΣΙΚΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν είμαι ο εισηγητής ούτε ο ειδικός αγορητής για την επεξεργασία και τη συζήτηση του νομοσχεδίου αυτού. Τοποθετούμαι κατά μόνας, θέλοντας να ενσπείρω, όχι δαιμόνια, αλλά ανησυχίες στη σκέψη, στη λογική και στο συναισθημα όλων μας, εκφράζοντας, ταυτόχρονα, τις θέσεις και τη βούληση των πολιτών, που μου ανέθεσαν την ευθύνη της εκπροσώπησής τους στο ελληνικό Κοινοβούλιο.

«Και εποίησεν ο Θεός άνθρωπον άρρεν και θήλυ. Εποίησεν αυτούς και ευλόγησεν αυτούς ο Θεός, λέγων: Αυξάνεσθε και πληθύνεστε». Γένεσις, Παλαιά Διαθήκη, χωρίο 27-28.

(Θόρυβος στην Αίθουσα)

Παρ' όλα τα επιφωνήματα που ακούγονται στην Αίθουσα, αυτή είναι η αλήθεια και αυτή λέω.

Ο Θεός, όμως, δεν έπλασε μόνον τον άνθρωπο. Του κάλυψε και την ανάγκη για συντροφικότητα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι. «Ού καλόν είναι τον άνθρωπον μόνον, ποιήσωμε autō βοηθόν κατ' αυτόν». Από το ίδιο βιβλίο της Γενέσεως, Δεύτερο κεφάλαιο, χωρίον 18. Έτσι δημιούργησε τη γυναίκα ομότιμη αλλά και διαφορετική από τον σύντροφό της, δίνοντάς του τη συναίσθηση και την ανάγκη, για να ζουν μαζί και να αλληλοσυμπληρώνονται.

Αυτή τη συζυγία ανδρός και γυναικός ευλόγησε ο Θεός και τους χάρισε τη δυνατότητα απόκτησης τέκνων, με το θεϊκό του πρόσταγμα «αυξάνεσθε και πληθύνεσθε». Πρόκειται για έναν εντελώς ξεχωριστό δεσμό στενότερο από κάθε άλλη συγγένεια και γι' αυτούς μόνο ισχύει το «ένεκεν τούτου καταλείψει άνθρωπος τον πατέρα αυτού και την μητέρα και προσκολληθήσεται προς την γυναίκα αυτού και έσονται οι δύο εις σάρκα μίαν». Βιβλίο της Γενέσεως πάλι, Δεύτερο κεφάλαιο, χωρίο 24.

Η διαφορετικότητα των φύλων επιστημονικά τεκμηριωμένη σε επίπεδο βιολογικό, φυσιοανατομικό και συναισθηματικό, συνηγορεί υπέρ της ανάγκης της αλληλοσυμπλήρωσής τους, προκειμένου να συμβιώνουν αρμονικά ο άνδρας και η γυναίκα.

Δύο λόγους, κατά την άποψή μου, προκαλούν την ομοφυλοφιλία. Ο πρώτος έχει να κάνει -όπως επιστημονικά ερευνάται και σε ένα βαθμό τεκμηριώνεται- με την επιστήμη της γενετικής και τους βιογενετικούς δείκτες, που είναι διαφορετικοί σε κάποιους ανθρώπους. Ο δεύτερος λόγος είναι ότι η ομοφυλοφιλία προκύπτει από το στενό ή το ευρύτερο περιβάλλον ενός ανθρώπου. Τα αίτια σε κάθε περίπτωση, όμως, της ομοφυλοφιλίας δεν είναι απόλυτα σαφή. Εξαρτώνται από διάφορους ψυχογενείς, οικογενειακούς και κοινωνικούς παράγοντες.

Σε πολλές περιπτώσεις η ομοφυλοφιλία αποτελεί επιλογή και όχι αναπόφευκτο αποτέλεσμα. Η επιχειρηματολογία των θιασωτών της ομοφυλοφιλίας πως η αγάπη δεν είναι αμαρτία, έχει απάντηση. Φυσικά και δεν είναι αμαρτία η αγάπη. Εξαρτάται, όμως, και το πού κατευθύνεται. Η αγάπη στο χρήμα που καθιστά τον άνθρωπο πλεονέκτη και ικανό να διαπράξει φρικτά εγκλήματα υποδουλωμένος σε αυτό του το πάθος, δεν είναι αμαρτία; Η αγάπη ενός πατέρα προς την κόρη του που είναι διαφορετική της πατρικής, είναι ή όχι αμαρτία;

Την ίδια αγάπη θα μπορούσαν να ισχυριστούν πως έχουν και οι παιδόφιλοι, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι. Σε αυτές τις περιπτώσεις η αγάπη είναι αμαρτία και μάλιστα τερατώδης! Στις ομοφυλοφιλικές σχέσεις θεωρείται αθώα αυτή η αγάπη;

Όλα τούτα ξεπερνούν, πράγματι, τη λογική μας. Έχουν γίνει

λογική της παράνοιας. Ανακαλέστε στηθύμησή σας, τις σκηνές που διαδραματίστηκαν εδώ, στα θεωρεία αυτής της Βουλής, όταν περάσατε το σύμφωνο συμβίωσης. Εάν οι απρεπείς -και ξέρετε πολύ καλά τι εννοώ- και ξέφρενοι πανηγυρισμοί των ανθρώπων αυτών -εάν σημειώνω!- είχαν συντελεστεί στα ίδια θεωρεία από ετερόφυλους με αφορμή κάτι που θα τους αφορούσε, θα αντιμετωπιζόνταν με την ίδια ανοχή, που αντιμετωπίστηκαν οι συγκεκριμένοι; Σας απαντώ πως όχι, δεν θα αντιμετωπιζόνταν όμοια. Και ξέρετε γιατί; Γιατί βιώνουμε τη δικτατορία του διαφορετικού. Φοβόμαστε να πούμε αυτό που σκεπτόμαστε, όχι βέβαια εγώ, γιατί φίμωτρο δεν μου βάζει κανείς. Στηρίζω την ελευθερία του λόγου μου και τη διακίνηση της ελευθερίας των ιδεών μου. Σκεπτόμαστε, λοιπόν, και φοβόμαστε να πούμε αυτό που θέλουμε, γιατί φοβόμαστε ότι θα μας τρολάρουν, θα μας περιλούσουν με μύρια όσα κοσμητικά επίθετα, θα μας μηνύσουν.

Εμένα, μάλιστα, με έχουν μηνύσει. Με μηνύσε το Παρατηρητήριο του Ελσίνκι για τις απόψεις μου για το σύμφωνο συμβίωσης, επειδή είπα ότι πρόκειται για μικρή πληθυσμιακή ομάδα σεξουαλικά παρεκτρεπομένων. Σε λίγο θα είμαι στο δικαστήριο, για να υπερασπιστώ τον εαυτό μου. Και όταν έρθει εκείνη η ώρα, θα σας ζητήσω να άρετε την ασυλία μου. Θα μας χαρακτηρίσουν, λοιπόν, ρατσιστές και ομοφοβικούς για την άποψή μας. Είναι όνειδος -βλέπετε- να την εκφράζουμε, εάν δεν συμπίπτει με τη δική τους.

Και τώρα, μετά την κορυφή του παγόβουνου που ζήσαμε με την αναγνώριση του συμφώνου συμβίωσης ομόφυλων ζευγαριών, φτάνουμε στο μέσον -είναι βέβαιο ότι θα βιώσουμε και άλλα- με τη θεσμοθέτηση της αναδοχής παιδιών από τα ζευγάρια αυτά, την καλή πρόθεση των οποίων, βεβαίως, αμφισβητώ.

Και σας αναφέρω το εξής: Οι άνθρωποι αυτοί που έχουν την ικανότητα να συνενυθρύνονται σεξουαλικά με σεβασμό στον σεξουαλικό τους προσανατολισμό, δεν θέλουν να χρησιμοποιήσουν αυτή την ικανότητα για να αναπαράχθουν, για να διαιωνίσουν το γένος τους, αλλά θέλουν να γίνουν ανάδοχοι, για παιδιά που τα κακά ιδρύματα δεν τους προσφέρουν όλες εκείνες τις υπηρεσίες για να περνάνε καλά. Και εδώ έχει ευθύνη η ίδια η πολιτεία, γιατί αυτά τα ιδρύματα δεν λειτουργούν σωστά και υποφέρουν αυτά τα ορφανά παιδιά. Από την άλλη εκείνα τα ετερόφυλα ζευγάρια που προσπάθησαν και δεν κατάφεραν να τεκνοποιήσουν, να μην έχουν το απόλυτο δικαίωμα της αναδοχής και της υιοθεσίας, αλλά να τους παρακάμψετε, γιατί θα το αποκτήσουν με αυτό το νομοθέτημα -εάν ψηφιστεί- και εκείνα τα ομόφυλα ζευγάρια, που σε καμία περίπτωση δεν το δικαιούνται.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Δύο λεπτά την ανοχή σας, κύριε Πρόεδρε, σας παρακαλώ θερμά. Δύο λεπτά και τελειώνω.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικήτας Κακλαμάνης): Ένα λεπτό και κλείνετε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΤΣΙΚΗΣ: Το ζητούμενο, όμως, στη συγκεκριμένη περίπτωση, είναι πρωτίστως η συναισθηματική και ψυχική ασφάλεια των παιδιών. Προφανώς το περιβάλλον της οικογένειας προκρίνεται έναντι του περιβάλλοντος που διαμορφώνει η καθημερινότητα στα ιδρύματα, όπου τα παιδιά αυτά φιλοξενούνται, της οικογένειας της οποίας, όμως, οι ρόλοι είναι διακριτοί και αλληλοσυμπληρωμένοι, της οικογένειας που ακόμα και εννοιολογικά κανείς δεν θα μπορούσε να προσδώσει χαρακτηριστικά αμφισβητίας. Η οικογένεια δεν είναι λέξη σε καρκινική επιγραφή, για να διαβάζεται με διάφορους τρόπους. Έχει δομή και πυλώνες.

Η συγχυτική κατάσταση στην οποία θα περιέλθει ένα νήπιο, προκειμένου να ξεκαθαρίσει και να οριοθετήσει στο συνειδητό του την έννοια του πατέρα και της μητέρας, δηλαδή του στενού πυρήνα της οικογένειας, πώς θα αντιμετωπιστεί;

Παρατηρώ την ελαφρότητα με την οποία αντιμετωπίζεται το θέμα αυτό από τους συναδέλφους διαφόρων πολιτικών σχηματισμών και μέν ενεός. Η νομοθέτηση διατάξεων που επιφέρουν τέτοιες πρωτόγνωρες νομικές αλλαγές στον κοινωνικό πυρήνα, θα πρέπει να έχει σημείο αναφοράς την απόλυτη κοινωνική συναίνεση.

Και επειδή η Κυβέρνηση πρέπει να αποτελεί τον πολιτικό εγ-

γυητή της κοινωνικής συνοχής, θέλω να ρωτήσω την αξιότιμη κυρία Υπουργό, η οποία δεν βρίσκεται αυτή τη στιγμή εδώ το εξής: Έχει εξαντληθεί προς κάθε κατεύθυνση με διάλογο και συζήτηση, έχει παραμετροποιηθεί κάθε πτυχή του νομοθετήματος αυτού και έχει εξασφαλιστεί συνολικά η κοινωνική αποδοχή; Γιατί ξέρετε, τα παιδιά αυτά δεν θα μεγαλώσουν εδώ μέσα, προστατευμένα από «προοδευτικά» μυαλά, που θα έχουν αποφασίσει το πώς αυτά θα μεγαλώσουν. Θα μεγαλώσουν εκεί έξω, φορτωμένα με μια διαφορετικότητα, που θα είναι παντελώς αδύνατο να διαχειριστούν, όταν η κοινωνική καθημερινότητα δεν θα είναι έτοιμη να το κάνει.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικήτας Κακλαμάνης): Κύριε Κατσίκη, ολοκληρώστε, παρακαλώ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΤΣΙΚΗΣ: Ολοκληρώνω, κύριε Πρόεδρε.

Σε νομοθετήσεις αυτού του ειδικού βάρους πρέπει πρώτα και πάνω απ' όλα να εξασφαλίζεται η συνοχή και η ακρίβεια της κοινωνικής βάσης πάνω στην οποία θα τοποθετηθούν.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικήτας Κακλαμάνης): Κύριε Κατσίκη, μη με αναγκάσετε να κλείσω μικρόφωνο. Παρακαλώ πολύ, κλείστε. Έχετε πάρει δυόμισι λεπτά πάνω από τον κανονικό σας χρόνο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΤΣΙΚΗΣ: Δεν νομίζω να είμαι ο μόνος.

Εν πάση περιπτώσει, κλείνω λέγοντας ότι οι Ανεξάρτητοι Έλληνες, προσπαζόμενοι την πολιτική μας αυθυπαρξία, αυτονομία και αυτοτέλεια, θα καταψηφίσουμε το άρθρο 8 του σχεδίου νόμου, προτρέποντας και όσους τείνουν ευήκοα ώτα στα θέλω της κοινωνίας, να πράξουν το ίδιο υπακούοντας στους ισχυρότερους νόμους όλων, στους νόμους της ηθικής και των αξιών που κανείς νομοθέτης δεν έγραψε.

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικήτας Κακλαμάνης): Τον λόγο έχει ο κ. Σπύρος Δανέλλης από το Ποτάμι.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΔΑΝΕΛΛΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ας ξεκαθαρίσω κάτι εξαρχής. Η θετική μου ψήφος, κύριε Υπουργέ, δεν ακολουθείται από επαίνους. Και αυτό οφείλεται στη λογική του «μη χείρον βέλτιστο».

Πριν διαβάσω το νομοσχέδιο, από τον ντόρο που είχε προκληθεί, νόμιζα πως επιτέλους θα ολοκληρώναμε κάποιες από τις μισές δουλειές, που αφήσαμε όταν ψηφίσαμε για το σύμφωνο συμβίωσης. Μεταξύ αυτών των μισών δουλειών που αφήσαμε, ήταν και οι υποθέσεις της υιοθεσίας, όρος που πρέπει να αλλάξει και να αντικατασταθεί από την «τεκνοθεσία» ή «παιδοθεσία», γιατί ας μην ξεχνάμε ότι ο μόνος τρόπος να περιγράψουμε μεταξύ μας τον κόσμο και να συνεννοηθούμε, είναι βεβαίως η γλώσσα και η ακρίβεια των όρων.

Δυστυχώς, όμως, διαψεύστηκα. Δεν είμαστε ακόμα ικανοί να το συζητήσουμε, όπως φαίνεται, και ας είναι κυρίαρχο το πρόταγμα της διευθέτησης και της επίλυσης ζητημάτων, που έχουν να κάνουν με τη ζωή των ανθρώπων και ειδικά με εκείνη των παιδιών. Προτιμούμε να αφήνουμε τα παιδιά να σαπίζουν στα ιδρύματα, παρά να τους δώσουμε μια ευκαιρία να αλλάξουν το πεπρωμένο τους, παρά να τους εξασφαλίσουμε να έχουν καλύτερες επιλογές ζωής και εξέλιξης, από αυτές που τους παρείχε ένα ίδρυμα όσο καλές προθέσεις και αρχές κι αν διαθέτει.

Ποιες είναι, όμως, οι αντιρρήσεις; Με τι επιχειρήματα αντιστέκεται μια σεβαστή μερίδα της κοινωνίας στο αναμικτά φιλελεύθερο άρθρο 8, που προβλέπεται η αναδοχή –προσχολή, όχι η υιοθεσία!– από ζευγάρια τα οποία συνδέονται με σύμφωνο συμβίωσης και προφανώς σε αυτά συμπεριλαμβάνονται και τα ομόφυλα ζευγάρια;

Το πρώτο επιχείρημα προέρχεται από μία στείρα αναπαγωγή στερεοτύπων, μια δουλειά που θέλει όλους τους ομοφυλόφιλους, ανεξαρτήτως, σεξομανείς, παιδόφιλους και διαφθορείς και, βεβαίως, τους μόνους δράκους στην αγγελικά πλασμένη κοινωνία μας.

Βέβαια είναι η νόρμα, που συνιστά ευκολία σκέψης για την πλειοψηφία της κοινωνίας και, βεβαίως, χρησιμοποίησης από πολλούς αυτής της ιδεοληψίας και της εμμονής. Αλλά και λογικά να το δει κανείς, δεν προκύπτει από πουθενά, πως τα ομόφυλα ζευγάρια δεν είναι κατάλληλα για γονείς. Έρευνες καταδεικνύουν, πως έχουν κατά μέσο όρο υψηλότερο κίνητρο και επιδεικνύουν περισσότερη δέσμευση σε σχέση με τα ετερόφυλα

ζευγάρια στην ανατροφή παιδιών, αφού πάντα η επιλογή τους να μεγαλώσουν παιδιά είναι συνειδητή. Επιπλέον πρέπει να περάσουν τη δοκιμασία της υιοθεσίας, μια διαδικασία χρονοβόρα, ψυχοφθόρα και γραφειοκρατική πριν φτάσουν στο τέλος του δρόμου.

Με την ευκαιρία ο χρόνος, οι διαδικασίες πρέπει να συντομευθούν, χωρίς, βεβαίως, αυτό να σημαίνει και έκπτωση στην ουσιαστική αξιολόγηση της καταλληλότητας των αιτουμένων την τεκνοθεσία.

Οι ομόφυλοι γονείς έχουν, λοιπόν, αποδείξει την ισχυρή επιθυμία τους και το κίνητρό τους, να αποκτήσουν οικογένεια πριν ακόμη πάρουν στην αγκαλιά τους το παιδί τους. Αντιθέτως ίσως το 50% των ετερόφυλων ζευγαριών γίνονται γονείς κατά λάθος. Και το ξέρουμε πολύ καλά και εμείς από εμάς.

Επανερχομαι, όμως, στο θέμα της υιοθεσίας ή της τεκνοθεσίας. Εδώ δεν έχουμε «κατά λάθος». Έχουμε συνειδητή επιλογή και γι' αυτό επιμένω. Η Κυβέρνηση πρέπει να δώσει τη δυνατότητα σε ζευγάρια του συμφώνου συμβίωσης και να υιοθετήσουν. Η δικαιολογία είναι πως η τεκνοθεσία διέπεται από τον Αστικό Κώδικα και αφορά έγγαμα ζευγάρια και μόνο.

Ας τροποποιήσουμε, λοιπόν, τον Αστικό Κώδικα, με τον ίδιο τρόπο που το κάναμε για το σύμφωνο συμβίωσης, όπου λίγο ή πολύ τροποποιήσαμε δεκαπέντε άρθρα ή για τα συναινετικά διαζύγια όπου τροποποιήσαμε δυο άρθρα.

Επιμένω, γιατί στα ιδρύματα της χώρας βρίσκονται τουλάχιστον δύο χιλιάδες παιδιά. Ανά έτος τα παιδιά που υιοθετούνται είναι μόλις διακόσια, ενώ μόλις δεκαπέντε έως είκοσι δίνονται σε ανάδοχες οικογένειες, όταν μάλιστα εκκρεμούν πολύ περισσότερες αιτήσεις.

Οικογένειες με δυο μπαμπάδες ή δυο μαμάδες υπάρχουν στην κοινωνία και ας κάνουμε, εξαιτίας της υποκρισίας μας και των αρχών μας, πως δεν τις βλέπουμε. Ας μην επιτρέψουμε στον στρουθοκαμηλισμό της κοινωνίας, να παρεισφρήσει και στο νομοθετικό μας έργο. Έχουμε άλλη ευθύνη άλλη βαρύτητα. Το θέμα είναι να πάψουμε να υπεκφεύγουμε, σε ό,τι αφορά τα ανθρώπινα δικαιώματα, σε αυτό που δοκιμαζόμαστε όλοι, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, όχι μονάχα όσοι αυτοπροσδιοριζόμαστε ως προοδευτικοί αλλά και εκείνοι που αυτοπροσδιορίζονται ως φιλελεύθεροι.

Είναι τα ζητήματα εκείνα, που έχουν να κάνουν με τα δικαιώματα με τα δικαιώματα του ανθρώπου και τα δικαιώματα του πολίτη. Βεβαίως τα δικαιώματα της κάθε μειοψηφίας δεν επιδέχονται τη βάση του απολύτου δικαίου της πλειοψηφίας. Τα δικαιώματα αυτά είναι πρώτης προτεραιότητας και, βεβαίως, δεν επιδέχονται συμψηφισμών, τακτικισμών και μικροπολιτικών θεωρήσεων.

Εμείς, το Ποτάμι, από την πρώτη στιγμή της ύπαρξής μας δεν ετεροπροσδιοριζόμαστε ως προς τη στάση μας σε τέτοιας τάξης ζητήματα και ψηφίζουμε σήμερα γι' αυτό το θέμα, η επίλυση του οποίου δεν μπορεί να μετατεθεί αύριο.

Το «στρίβειν διά του αρραβώνος», η δήθεν ψήφος κατά συνείδηση σε τέτοιου είδους νομοσχέδια που αφορούν τα δικαιώματα του ανθρώπου ή του πολίτη, είναι ψευδεπίγραφη και υποκριτική, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, και δεν αρμόζει σε πολιτικούς. Άλλωστε η δουλειά των πολιτικών, όπως κατ' επανάληψη ο μεγάλος Ζακ Ντελέρ έλεγε, είναι να ανοίγει δρόμους, πείθοντας την κοινωνία στα δύσκολα και όχι να χαϊδεύει τα αφτιά και να ακολουθεί, αλλιώς αυτοακυρώνεται, δεν έχει ρόλο να παίζει.

Εξάλλου σύμφωνα με το Σύνταγμα η ψήφος κάθε Βουλευτή, ούτως ή άλλως και σε κάθε νομοσχέδιο, πρέπει να είναι πάντα κατά συνείδηση. Το ότι στην καθημερινή κοινοβουλευτική μας πρακτική η συνείδηση των Βουλευτών χρησιμοποιείται κατά το δοκούν για να βγάλει τα κόμματα από τα πολιτικά τους αδιέξοδα, είναι ένα ζήτημα που πρέπει να μας απασχολήσει ως πολιτικό σύστημα για την ποιότητα της δημοκρατίας μας. Και όσοι μιλούν και κόπτονται για τις απειλές που το κράτος δικαίου κατά καιρούς αντιμετωπίζει, να σκεφθούν ότι αυτός ακριβώς ο σεβασμός στο κράτος δικαίου, τους υποχρεώνει να ψηφίσουν «ναι» στο άρθρο 8 του νομοσχεδίου, έτσι κολοβά και μισό όπως είναι σήμερα.

Η αλά κάρτ σχέση μας με το κράτος δικαίου με τον ευρωπαϊ-

σμό και τον φιλελευθερισμό δεν μπορεί να ισχύει. Ισχύει μόνο στην ψευδή δημοκρατία, που πιθανώς φτιάχνουμε στο μυαλό μας, γιατί νομίζουμε ότι κάποια στιγμή μας βολεύει.

Ουαί δε υμίν, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριτές ότι η μοναστική κοινότητα του Αγίου Όρους που μας θυμήθηκε και μας έστειλε τη γνωστή επιστολή που λάβαμε όλοι, ενώ σιωπά εν ειρήνη σε όλα τα άλλα ζητήματα αδικιών που έχουμε να αντιμετωπίσουμε, με τους αυτονομαζόμενους προοδευτικούς ή ευρωπαϊστές ή φιλελεύθερους ή όσους κόπτονται, κατά τα λοιπά, για τα δικαιώματα και, βεβαίως, για την αναγκαιότητα προστασίας των παιδιών.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από τις πτέρυγες του Ποταμιού και του ΣΥ-ΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικήτας Κακλαμάνης): Καλείται στο Βήμα ο συνάδελφος κ. Ιωάννης Σαρίδης από την Ένωση Κεντρώων.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΑΡΙΔΗΣ: Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

Κύριοι συνάδελφοι, θα πρέπει να ξεκινήσουμε, απαντώντας σε ένα βασικό ερώτημα σήμερα μέσα απ' αυτή την Αίθουσα: Για ποιους νομοθετούμε σήμερα εμείς εδώ; Ποιανών τη ζωή αλλάζουμε με την παρουσία μας και με την ψήφο μας; Ποιους επιχειρούμε να προστατεύσουμε;

Αυτά είναι τα πραγματικά ερωτήματα, που θα πρέπει να μας απασχολούν κάθε φορά που νομοθετούμε σ' αυτή την Αίθουσα. Εάν η απάντηση στο συγκεκριμένο ερώτημα σήμερα είναι για τα παιδιά, εάν, πράγματι, αυτό που θέλουμε να πετύχουμε, είναι η προστασία της παιδικής ηλικίας και η θεραπεία των πληγών που αφήνει σε ένα παιδί ο χωρισμός για οποιονδήποτε λόγο από τους γονείς του, τότε ξαφνικά, αγαπητοί συνάδελφοι, τα άρθρα και οι διατάξεις του υπό συζήτηση νομοσχεδίου απλουστεύονται και γίνονται ευκολότερα κατανοητές.

Προσωπικά, λυπάμαι πολύ για το τραγικό και αδιαμφισβήτητο γεγονός πως το εγχώριο πολιτικό σύστημα των τελευταίων σαράντα ετών απέτυχε παταγωδώς στο να διατηρήσει ζωντανό και γόνιμο τον απαραίτητο διάλογο μέσα στην κοινωνία, τη συζήτηση δηλαδή εκείνη που κρατά ζωντανή τη δημοκρατία σ' έναν τόπο, γιατί γίνεται με τη βάση της παραδοχής της αλήθειας, της ίδιας αλήθειας, ώστε αυτή να είναι κοινή ανάμεσα στον Υπουργό που προτείνει νόμους για τον πολίτη, τον νομοθέτη που ψηφίζει νόμους για τον πολίτη και τον δικαστή που εφαρμόζει τους νόμους για τον πολίτη.

Αυτός ο διάλογος στη χώρα μας, αγαπητοί συνάδελφοι, πνίγηκε, χάθηκε ανάμεσα στις απάτες και τις αυταπάτες. Μπλέχτηκε στα πόδια των λαϊκιστών και ποδοπατήθηκε. Η αλήθεια στην πατρίδα μας έχει σπάσει σε χίλια κομμάτια και τα κομμάτια αυτά, δυστυχώς, απέκτησαν κομματική ταυτότητα. Έχουμε φθάσει στο σημείο να ακούγεται σοβαρός ο ισχυρισμός «πες μου τι ψηφίζεις και θα σου πω τι πιστεύεις πως έγινε».

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η ιστορία και η αλήθεια δεν ψηφίζουν, δεν εκλέγονται και δεν έχουν κομματική ταυτότητα. Εάν ο διάλογος ανάμεσα σε εμάς που βρισκόμαστε σ' αυτήν εδώ την Αίθουσα και σε όσους βρίσκονται εκτός αυτής και υφίστανται τις συνέπειες των δικών μας πράξεων, τα αποτελέσματα, δηλαδή, των δικών μας αποφάσεων, ήταν πραγματικά ειλικρινής, τότε θα έπρεπε να ξεκινά θέτοντας επιτακτικά το ερώτημα «για το καλό ποιων νομοθετούμε».

Εάν αυτό που μας νοιάζει σήμερα είναι τα παιδιά, τότε ένας νόμος που προβλέπει λιγότερα παιδιά στα ιδρύματα και στοχεύει –δεν ξέρουμε αν θα το πετύχει– στο κανένα παιδί σε ίδρυμα, είναι σίγουρα καλύτερος από ένα νόμο που προβλέπει την ιδιωτικοποίηση των ιδρυμάτων ή το χτίσιμο νέων και περισσότερων ιδρυμάτων.

Τι σημαίνει ίδρυμα; Τι σημαίνει ανακλητική κατάθλιψη; Τι σημαίνει προδρομική μορφή ιδρυματισμού; Τι σημαίνει η έκφραση *spasmus nutans*;

Σας διαβάζω από βιβλίο που διδάσκεται στα πανεπιστήμια μας: «Τα βασικά χαρακτηριστικά του ιδρυματισμού είναι η απάθεια, η έκφραση δυστυχίας, η ανορεξία, η απώλεια βάρους, η περιορισμένη κινητικότητα και η σημαντική καθυστέρηση της πνευματικής εξέλιξης. Στις περισσότερες βαριές καταστάσεις επέρχεται ο μαρasmus». Τα παιδιά που πάσχουν από μαρasmus δεν έχουν τις

δυνατότητες να δημιουργήσουν κοινωνικές σχέσεις».

Αυτά γράφουν τα βιβλία μας, αυτή είναι η αλήθεια. Κάθε απόφαση, κάθε απόφασή μας που κρατά παιδιά σε ιδρύματα καταδικάζει αυτά τα παιδιά στον κίνδυνο του μαρasmus.

Με αυτά μέσα στο μυαλό μου η πρότασή μου προς το κόμμα, η οποία δεν έγινε αποδεκτή, ήταν η υπερψήφιση επί της αρχής του συγκεκριμένου νομοσχεδίου και η καταψήφιση των άρθρων εκείνων στα οποία διαφωνούμε, τηρώντας έτσι την πολιτική μας δέσμευση και επιλογή να στηρίζουμε ό,τι είναι σωστό και να καταψηφίζουμε ό,τι είναι λάθος.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Ένωσης Κεντρώων)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικήτας Κακλαμάνης): Προχωρούμε με την κ. Νίκη Κεραμέως και στη συνέχεια θα ακολουθήσει ο κ. Θεοχάρης.

Κυρία Κεραμέως, έχετε τον λόγο.

ΝΙΚΗ ΚΕΡΑΜΕΩΣ: Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, παρακολουθώ μέρες τώρα, εβδομάδες τώρα, πολύ στενά τον δημόσιο διάλογο που εξελίσσεται σχετικά με το παρόν νομοσχέδιο περί αναδοχής και υιοθεσίας και οφείλω να ομολογήσω ότι είναι μια εικόνα, μια έκφανση του δημόσιου διαλόγου που με λυπεί πραγματικά.

Και εξηγούμαι. Η συντριπτική πλειοψηφία των Ελλήνων ξέρουν για αυτό το νομοσχέδιο μονάχα ένα πράγμα, μονάχα ένα τμήμα ενός εκ των είκοσι οκτώ άρθρων του: το άρθρο 8 που προβλέπει τη δυνατότητα αναδοχής παιδιού από ζευγάρια που έχουν συνάψει σύμφωνο συμβίωσης και, άρα, που προβλέπει τη δυνατότητα αναδοχής παιδιού από ομόφυλα ζευγάρια, με ευθύνη βεβαίως και της Κυβέρνησης, που για λόγους ψηφοθηρικούς και πόλωσης επιλέγει να επενδύει στο συγκεκριμένο αυτό άρθρο και να εργαλειοποιεί τη συγκεκριμένη συζήτηση.

Εδώ θέλω να είμαι σαφής. Ασφαλώς το άρθρο 8 είναι ένα σημαντικό άρθρο, το οποίο μάλιστα διχάζει την ελληνική κοινωνία. Άλλοι συμφωνούν, άλλοι διαφωνούν και η άποψη του καθενός και της καθεμιάς είναι απολύτως σεβαστές.

Έρχομαι, όμως, στο γιατί με λυπεί ο δημόσιος διάλογος που διεξάγεται γύρω απ' αυτό το νομοσχέδιο. Γιατί πολύ απλά, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν υπάρχει μόνο το άρθρο 8, όσο σημαντικό και αν είναι αυτό το άρθρο. Με λυπεί, γιατί είναι λυπηρό ο Έλληνας πολίτης που παρακολουθεί την επικαιρότητα να μην έχει την ευκαιρία να πληροφορηθεί για το μείζον πρόβλημα το οποίο έχουμε ως πολιτεία να αντιμετωπίσουμε αναφορικά με την αναδοχή και την υιοθεσία. Γιατί είναι λυπηρό να μην γίνει ευρέως γνωστό ότι στη χώρα μας υπάρχουν περίπου τρεις χιλιάδες παιδιά που διαβιούν σε μαιευτήρια και σε ιδρύματα της χώρας, τρεις χιλιάδες παιδιά που είτε είναι εγκαταλελειμμένα είτε έχουν απομακρυνθεί από τους φυσικούς τους γονείς με εισαγγελική εντολή λόγω κακοποίησης. Παιδιά που είναι υγιή και που παρ' όλα αυτά, παραμένουν σε μαιευτήρια για χρονικό διάστημα που πολλές φορές υπερβαίνει τον ένα χρόνο, σε μαιευτήρια ενίοτε χωρίς πρόσβαση σε φυσικό φως, χωρίς να μπορούν να νιώσουν τη στοργή ενός γονέα. Και, βεβαίως, το προσωπικό σ' αυτά τα μαιευτήρια καταβάλλει υπεράνθρωπες προσπάθειες, για να ανταποκριθεί σε ένα έργο το οποίο δεν είναι το αντικείμενο εργασίας του. Γεγονός, όμως, είναι ότι αυτά τα υγιή παιδιά παραμένουν σε νοσοκομεία μόνο και μόνο γιατί το καθεστώς αναδοχής και υιοθεσίας στη χώρα μας είναι εξόχως προβληματικό.

Έχουμε, λοιπόν, κυρίες και κύριοι, το εξής παράδοξο: Από τη μια, έχουμε τόσα εγκαταλελειμμένα παιδιά, τα οποία σε μαιευτήρια και κυρίως ιδρύματα της χώρας μπορούν να μείνουν μέχρι επτά και οκτώ χρόνια και από την άλλη, έχουμε τόσα νεαρά ζευγάρια που θέλουν απεγνωσμένα να αποκτήσουν ένα παιδί, να γίνουν ανάδοχοι ή θετοί γονείς και που όμως δεν τα καταφέρνουν.

Γιατί δεν τα καταφέρνουν; Γιατί, για παράδειγμα, υπάρχουν μόνο δυο εισαγγελείς ανηλίκων σήμερα σε όλη την Αθήνα και αυτοί οι δυο εισαγγελείς πρέπει να δώσουν την απαραίτητη έγκριση, για να μεταφερθούν τα εγκαταλελειμμένα παιδιά από τα μαιευτήρια σε ιδρύματα και, εν συνεχεία, σε αναδόχους ή θετούς γονείς.

Γιατί δεν υπάρχουν οργανωμένες λίστες υποψηφίων αναδόχων και θετών γονέων σε εθνικό επίπεδο, προκειμένου να μην κα-

θυστερεί η διαδικασία όταν θα έχει ήδη βρεθεί ένα παιδί προς αναδοχή ή προς υιοθεσία. Γιατί δεν υπάρχει συντονισμός μεταξύ των αρμόδιων φορέων. Γιατί τα ιδρύματα και οι αρμόδιοι φορείς είναι υποστελεχωμένοι, με αποτέλεσμα, κυρίες και κύριοι, για να ολοκληρωθεί μια υιοθεσία στη χώρα μας, να χρειάζεται πολλές φορές σήμερα πέντε, έξι, ακόμη και επτά χρόνια.

Κυρίες και κύριοι, οι μελέτες έχουν δείξει ότι τα παιδιά τα οποία έχουν μείνει σε μαιευτήρια και ιδρύματα για παρατεταμένα χρονικά διαστήματα αντιμετωπίζουν πολύ συχνά σοβαρά προβλήματα, προβλήματα στη σωματική τους ανάπτυξη, προβλήματα στην πνευματική τους ανάπτυξη, προβλήματα στη νευρολογική ανάπτυξη και στη συναισθηματική ανάπτυξη.

Και επειδή, κυρίες και κύριοι, τα λόγια είναι φτωχά μπροστά στις πραγματικές εικόνες, σας προτρέπω να επισκεφτείτε ένα τέτοιο νοσοκομείο, όπως το Νοσοκομείο Παιδών, στο οποίο διαβιούν τέτοια παιδιά και να δείτε ίδιους όμμασι πραγματικά την άδικη ζωή που επιφυλάσσει η πολιτεία μας στα παιδιά αυτά.

Έρχεται, λοιπόν, προς ψήφιση το νομοσχέδιο αυτό, το οποίο παρά τα κάποια τρωτά σημεία του, κινείται στη σωστή κατεύθυνση. Βλέπετε, κυρία Υπουργέ, δεν έχω τον παραμικρό ενδοιασμό να αναγνωρίσω τη σωστή κατεύθυνση και τις θετικές επιπτώσεις που θα έχει το παρόν νομοσχέδιο στα τρεις χιλιάδες αυτά εγκαταλειμμένα παιδιά, αλλά και στους υποψήφιους θετούς και αναδόχους γονείς. Το πιστεύω πραγματικά.

Θα περίμενε, όμως, κάποιος ότι κι εσείς θα είχατε την πολιτική ωριμότητα και το πολιτικό σθένος να αναγνωρίσετε ότι στο νομοσχέδιο αυτό ενσωματώνετε σχεδόν στο σύνολο τις προτάσεις που είχε κάνει η Νέα Δημοκρατία πριν από δύο χρόνια, τον Ιούλιο του 2016, προτάσεις συγκεκριμένες που είχε θέσει στον δημόσιο διάλογο.

Προτάσεις της Νέας Δημοκρατίας όπως η λειτουργία ενός Εθνικού Μητρώου Ανηλίκων, στο οποίο θα καταγράφονται υποχρεωτικά όλα τα παιδιά που διαβιούν σε μονάδες παιδικής προστασίας.

Προτάσεις όπως η λειτουργία ενός Εθνικού Μητρώου Εγκριμένων Αναδόχων και Θετών Υποψηφίων Γονέων, για να προχωρήσει πιο γρήγορα η διαδικασία όταν θα έχει βρεθεί ένα παιδί προς αναδοχή ή υιοθεσία.

Προτάσεις όπως η θεσμοθέτηση ενός συνολικού χρονικού πλαισίου, μέσα στο οποίο να ολοκληρώνεται η διαδικασία της αναδοχής ή υιοθεσίας.

Προτάσεις όπως η σύσταση ενός πανελλαδικού συντονιστικού οργάνου, το οποίο θα είναι αρμόδιο για τη διευκόλυνση της συνεργασίας των εμπλεκόμενων φορέων και υπηρεσιών επί θεμάτων υιοθεσιών και αναδοχών.

Περιμέναμε, κυρία Υπουργέ, να αναγνωρίσετε ότι ενσωματώνετε σχεδόν στο σύνολό τους τις προτάσεις αυτές της Νέας Δημοκρατίας, όπως κι εμείς σήμερα αναγνωρίζουμε ότι το νομοσχέδιο αυτό κινείται στη σωστή κατεύθυνση.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, υπάρχουν θέματα που είναι πέρα και πάνω από κόμματα, πέρα και πάνω από πολιτικούς τυχοδιωκτισμούς και ψηφοθηρικές τακτικές και ο δημόσιος διάλογος, όπως και η συζήτηση στο εθνικό Κοινοβούλιο, θα έπρεπε να αφορά τη μεγάλη αυτή εικόνα, θα έπρεπε να αφορά πρωτίστως τα παιδιά τα οποία αυτά δεν έχουν ίσες ευκαιρίες στη ζωή και που αγωνίζονται και ευελπιστούν να γνωρίσουν μια μέρα γονείς που θα τα περιβάλλουν με φροντίδα και με αγάπη.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τα παιδιά αυτά θα πρέπει και θα έπρεπε να είναι η πολιτική μας προτεραιότητα.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικήτας Κακλαμάνης): Λοιπόν, είναι δύο συνάδελφοι, ο κ. Θεοχάρης και ο κ. Χαρακόπουλος που θα μιλήσουν, μετά, όπως είπα, ο κ. Θεοχαρόπουλος. Τώρα, κύριε Θεοχαρόπουλε, σας ερωτώ -μόνο εάν συμφωνήσετε-, επειδή θέλει να μιλήσει για τρία λεπτά ο κ. Ξανθός για την τροπολογία, μήπως θέλετε να τον ακούσετε, γιατί νομίζω ότι παρόμοια παρατήρηση θα κάνετε, γιατί παρόμοια περίπτωση είναι και αυτή η τροπολογία.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΘΕΟΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ: Την ξέρετε καλά εσείς.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικήτας Κακλαμάνης): Επομένως, τον λόγο

έχει ο κ. Θεοχάρης, ο κ. Χαρακόπουλος, μετά ο κ. Ξανθός για τρία λεπτά και ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος της Δημοκρατικής Συμπαράταξης.

Ορίστε, κύριε Θεοχάρη, έχετε τον λόγο.

ΘΕΟΧΑΡΗΣ (ΧΑΡΗΣ) ΘΕΟΧΑΡΗΣ: Σας ευχαριστώ πάρα πολύ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, συζητάμε ένα νομοσχέδιο για πράγματα αυτονόητα. Το 2005 ο Αμερικανός συγγραφέας Ντέιβιντ Φόστερ Γουάλας μίλησε στην τελετή αποφοίτησης των φοιτητών του Kenyon College. Η συγκινητική ομιλία του για τη δυσκολία της ενσυναίσθησης, τη σημασία της ισορροπίας στη ζωή, αλλά και τη μελαγχολία και τη μοναξιά του ενήλικου βίου είχε τίτλο «Αυτό είναι το νερό».

Ξεκινούσε με μια διασκεδαστική όσο και διδακτική παραβολή: Δύο νεαρά ψάρια κολυμπούν και συναντούν ένα μεγαλύτερο ψάρι που κολυμπούσε από την αντίθετη κατεύθυνση. Το μεγάλο ψάρι τα χαιρετάει και τους λέει: «Καλημέρα παιδιά. Πώς είναι το νερό;». Τα δύο ψάρια συνεχίζουν να κολυμπούν και μετά από λίγο το ένα γυρίζει και λέει στο άλλο: «Τι στο καλό είναι το νερό;».

Οι αυτονόητες αλήθειες είναι οι πιο δύσκολες να δούμε. Αν επιλέξουμε να κλείσουμε τα μάτια μας σε αυτές, δεν φεύγουν επειδή τα κλείσαμε. Ίσα-ίσα, έτσι ίσως να είναι πιο εύκολο να τις δούμε. Με κλειστά τα μάτια.

Η Διεθνής Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού αναφέρει: «Όταν οι μεγάλοι παίρνουν αποφάσεις που αφορούν τα παιδιά πρέπει να υπολογίζουν πριν από όλα το συμφέρον των παιδιών. Η πολιτεία πρέπει να προστατεύει και να φροντίζει τα παιδιά, αν οι γονείς τους δεν μπορούν να το κάνουν».

Συζητάμε σήμερα, λοιπόν, για τα παιδιά και για το καλό τους, όχι για τους γονείς. Συζητάμε για παιδιά που η πολιτεία τα προστατεύει από τους ίδιους τους γονείς τους, αφαιρώντας από τους τελευταίους την επιμέλεια. Συζητάμε στην πραγματικότητα ένα νομοσχέδιο διοικητικής φύσεως, που τακτοποιεί ένα άναρχο τοπίο πολλών δεκαετιών.

Με την ευκαιρία -είναι εδώ η Υπουργός-, να κάνω μια παρέμβαση για να προτείνω και κάτι: Κυρία Υπουργέ, ενεργοποιήστε μηχανισμό δικαστικής διαμεσολάβησης για την υιοθεσία από εξειδικευμένους στο Οικογενειακό Δίκαιο δικαστές. Πρέπει να σταματήσει αυτή η τλαιπωρία και η καθυστέρηση τόσων συμπολιτών μας που θέλουν να υιοθετήσουν. Ακόμα, αυξήστε τον αριθμό των εισαγγελών ανηλίκων. Μίλησε για τα προβλήματά τους προηγουμένως η συνάδελφος η κ. Κεραμέως. Πνίγονται με τραγικές συνέπειες.

Επιστρέφω στο νομοσχέδιο, που θέτει αυστηρούς κανόνες σχετικά με τις οικογένειες που είναι ικανές να δέχονται ένα παιδί στους κόλπους τους, καταπολεμώντας κυκλώματα που λυμάνονται αυτούς τους χώρους, εκμεταλλευόμενα συναισθήματα και ανθρώπινες ανάγκες. Συζητάμε, όμως αυτό; Όχι. Για την ακρίβεια δεν συζητάμε. Κραυγάζουμε και προκαλούμε σύγχυση. Οι μεν με μισαλλοδοξία. Προσπαθούσα να παρακολούθησω προηγουμένως τον κ. Κατσίκη και δεν τα κατάφερα. Οι δε λύνοντας τα προβλήματα στάγδην, για να κρατούν πολιτικούς όμηρους τους πολίτες. Και αυτήν τη στιγμή είναι συμπολίτες μας όμηροι του ΣΥΡΙΖΑ, που δεν λύνει τα προβλήματα με τη μια, αλλά λίγο-λίγο για να τους κρατάει.

Εξηγήσαμε πως η διαδικασία της υιοθεσίας και της αναδοχής είναι δύο διαδικασίες που πρακτικά αλλά και ουσιαστικά είναι αντίθετες μεταξύ τους; Πως η υιοθεσία είναι μια διαδικασία που δίνει λύση σε δύο γονείς που δεν μπορούν να κάνουν παιδί, ενώ η διαδικασία της αναδοχής είναι μια διαδικασία προστασίας του ίδιου του παιδιού; Και πως όλη αυτή η διαδικασία της αναδοχής πραγματοποιείται μέσω ενός επιστημονικού συμβουλίου, το οποίο και αποφασίζει στο τέλος αν ένα ζευγάρι, είτε ομόφυλο είτε όχι, είναι ικανό και πληροί όλες εκείνες τις προϋποθέσεις που απαιτούνται, για να ολοκληρωθεί η αναδοχή για κάθε συγκεκριμένο παιδί;

Σήμερα, χωρίς να υπάρχουν επίσημα στοιχεία, υπολογίζεται ότι πάνω από δύο χιλιάδες παιδιά φιλοξενούνται σε ιδρύματα, κρατικά, δημόσια ή ιδιωτικά. Ανά έτος δίνονται για υιοθεσία λίγο πάνω από διακόσια παιδιά, σύμφωνα με στοιχεία της Στατιστικής Υπηρεσίας και ακόμα λιγότερα για αναδοχή. Στην πραγματικό-

τητα και με το νομοσχέδιο αυτό, οι πιθανότητες να δοθεί ένα παιδί για αναδοχή σε ομόφυλο ζευγάρι είναι ελάχιστες. Εξάλλου, δεν είναι καν αυτό το ζητούμενο. Το ζητούμενο είναι να βρίσκεται κάθε παιδί την αγάπη που αξίζει σε μια κατάλληλη οικογένεια.

Ισχυρίζονται κάποιοι: «Μα, δεν είναι έτοιμη η ελληνική κοινωνία». Μα, ήταν έτοιμη πριν από τριάντα χρόνια, όταν ξεκινούσε η διαδικασία αποϊδρυματισμού του Ασύλου της Λέρου, τότε που όλοι μιλούσαν για επικίνδυνους τρελούς που θα τους αφήσουμε ελεύθερους;

Και από πότε τα ανθρώπινα δικαιώματα ενός παιδιού ζυγίζονται με την ετοιμότητα της κοινωνίας;

Ας το δούμε όμως και με αυτούς τους όρους. Ας το δούμε και με τους όρους του φόβου και των φόβων της κοινωνίας. Η έρευνα της ακαδημαϊκής βιβλιογραφίας στην επιστήμη της ψυχολογίας δείχνει ότι ο σεξουαλικός προσανατολισμός των γονιών δεν επηρεάζει αρνητικά το παιδί σε μια σειρά κρίσιμων δεικτών για την ανάπτυξη του, όπως η κοινωνική προσαρμογή, το άγχος, η αυτοεκτίμηση, η κατάθλιψη, τα προβλήματα συμπεριφοράς. Δεν είναι τα ομόφυλα ζευγάρια από τη φύση τους ακατάλληλα να μεγαλώνουν ένα παιδί ή να το φροντίζουν.

Δεν αρκεί, βέβαια, μόνη της η νομοθετική ρύθμιση. Απαιτείται ενίσχυση των δομών του κοινωνικού κράτους και των εξειδικευμένων υπηρεσιών ψυχοκοινωνικής παρέμβασης για την πλήρη ενσωμάτωση των παιδιών, που μπορεί να δεχτούν οποιαδήποτε διάκριση. Διότι πρέπει τα παιδιά αυτά -και οφείλουμε- να τα προστατεύουμε και από τον στιγματισμό και από το μπουλινγκ.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ζούμε στην εποχή όπου, δυστυχώς, λείπει η νηφαλιότητα στη δημόσια συζήτηση όσον αφορά σπουδαία κοινωνικά ζητήματα και γι' αυτό έχει μεγάλες ευθύνες σύσσωμο το πολιτικό σύστημα.

Σε μια εποχή όπου τα κοινωνικά δικαιώματα δέχονται βάνανυση καταπάτηση οφείλουμε όλοι όσοι πιστεύουμε στο μεγαλείο της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας να ακούσουμε τουλάχιστον τους ειδικούς της επιστήμης οι οποίοι διδάσκουν ότι οι ομόφυλοι άνθρωποι είναι το ίδιο κατάλληλοι και ικανοί ως γονείς όσο και οι ετεροφυλόφιλοι. Στο κάτω κάτω η συντηρητική πλειοψηφία αυτών των παιδιών έχει αφαιρεθεί η επιμέλεια από ετεροφυλόφιλους γονείς.

Κλείνοντας, θα πω μια ιστορία που μου διηγήθηκε ο Πρόεδρος του Κέντρου Βρεφών «Μητέρα». Είναι η ιστορία ενός παιδιού με υπερδεμένη σεξουαλική ταυτότητα που ούτε ίδρυμα ήθελε να μπλέξει, αλλά ούτε οικογένεια βρέθηκε για να το αποδεχθεί. Ζούσε, λοιπόν, στους δρόμους και έπεσε αντικείμενο εκμετάλλευσης από γνωστά κυκλώματα. Αν το παιδί αυτό είχε δοθεί έστω για αναδοχή, θα είχε μεγαλώσει σε ένα καλύτερο περιβάλλον, θα είχε μορφωθεί, θα είχε μια άλλη διαδρομή στη ζωή του.

Τα παιδιά χρειάζονται μια οικογένεια για να τα προστατεύει και να τα αγαπά. Αυτή η μεγάλη αλήθεια, που την ξέρει κάθε γονιός αλλά και κάθε ενήλικας που θέλει αλλά δεν μπορεί να τεκνοποιήσει, πρέπει να φωτίσει τον δρόμο της ψήφου μας. Αυτή με οδηγεί να ψηφίσω θετικά.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από τις πτέρυγες του ΣΥΡΙΖΑ, της Δημοκρατικής Συμπράταξης ΠΑΣΟΚ – ΔΗΜΑΡ και του Ποταμιού)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικήτας Κακλαμάνης): Τον λόγο έχει ο κ. Μάξιμος Χαρακόπουλος.

Παρακαλώ, κύριε συνάδελφε.

ΜΑΞΙΜΟΣ ΧΑΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η ελληνική κοινωνία δεν αποτελείται από χρυσόψαρα. Αντιλαμβάνεται ότι το υπό συζήτηση νομοσχέδιο, που έρχεται με καθυστερήσεις, με ελλείψεις και στρεβλώσεις, στοχεύει πρωτίστως στον αποπροσανατολισμό της κοινής γνώμης από τη зоφερή οικονομική πραγματικότητα.

Ενώ καλούμαστε να βρούμε λύσεις σε ένα μείζονος σημασίας ζήτημα, όπως είναι αυτό των παιδιών που βρίσκονται σε ιδρύματα και αναζητούν την οικογενειακή στοργή, η Κυβέρνηση το χρησιμοποιεί για αλλότριους σκοπούς, και ας φωνασκει για το αντίθετο.

Διότι πράγματι το συγκεκριμένο πρόβλημα επιδεινώνεται χρόνο με τον χρόνο. Η οικονομική κρίση που κάνει πολλές οικογένειες να μην μπορούν να αντεπεξέλθουν στα βάρη που συνεπά-

γεται η ανατροφή των παιδιών, αλλά και οι μεταναστευτικές ροές που φέρνουν στις ακτές μας πολλά ασυνόδευτα παιδιά συνιστούν λόγους για την όξυνση του φαινομένου.

Την ίδια ώρα, όμως, έχουμε και την επιθυμία πολλών ζευγαριών να υιοθετήσουν παιδιά. Δυστυχώς, οι υιοθεσίες ακολουθούν σταθερά πτωτική πορεία. Λιμνάζουν τα αιτήματα σε μια ατέρμονη γραφειοκρατική διαδικασία. Οι υποψήφιοι γονείς περνούν μια ψυχοφθόρα περιπέτεια, απογοητεύονται και έτσι συνήθως εγκαταλείπουν την προσπάθεια. Το περιβάλλον αυτό αποθαρρύνει εύλογα και άλλα ζευγάρια που θα επιθυμούσαν να υιοθετήσουν παιδιά ή τα κατευθύνει σε παράνομες οδούς για την επίτευξη του ονείρου τους. Αρκεί να ανατρέξει κανείς στο αστυνομικό δελτίο όπου θα συναντήσει περιστατικά εμπορίας βρεφών, κυρίως, από χώρες της Βαλκανικής.

Ως εκ τούτου, πρωταρχικός στόχος μιας κυβέρνησης που θα έθετε ως λογική προτεραιότητα τη στήριξη της οικογένειας θα ήταν η απλοποίηση των διαδικασιών για την υιοθεσία, χωρίς εκπτώσεις, εννοείται, στις προϋποθέσεις για την έγκριση γονέων. Αυτό ήταν κάτι που ζήτησε η Νέα Δημοκρατία εξ αρχής με την κατάθεση ολοκληρωμένης πρότασης, αναδεικνύοντας την αξία της καθιέρωσης αποκλειστικής προθεσμίας για την ολοκλήρωση του δικαστικού σκέλους της υιοθεσίας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το παρόν νομοσχέδιο, αν και κινείται προς τη σωστή κατεύθυνση, παρουσιάζει και άλλα κενά. Εγείρονται ζητήματα σε σχέση με την απουσία ενίσχυσης των υπαρχουσών δομών φιλοξενίας για τα παιδιά με την πρόσληψη επιπλέον εξειδικευμένου προσωπικού, αλλά και με τον τρόπο επιλογής των ζευγαριών που θα γίνουν ανάδοχοι και πρωτίστως με τη διαδικασία παρακολούθησης της συμπεριφοράς τους.

Προσοχή πρέπει να δοθεί και σε ό,τι αφορά την επαγγελματική αναδοχή, η οποία έρχεται να δώσει λύσεις σε δύσκολες περιπτώσεις παιδιών που θα παρέμεναν στα ιδρύματα, αλλά θα μπορούσε να οδηγήσει σε φαινόμενα εκμετάλλευσης.

Έρχομαι τώρα στο περιβόητο άρθρο 8. Όταν διαβεβαιώνατε ότι το σύμφωνο συμβίωσης δεν σκόπευε στη δυνατότητα τεκνοθεσίας σε ομόφυλα ζευγάρια, προφανώς παραπλανούσατε τη Βουλή και τον ελληνικό λαό, γιατί εκείνο ήταν το πρώτο βήμα για να μπορούν ομόφυλα ζευγάρια να γίνουν ανάδοχοι. Και ας δήλωνε ο τότε αρμόδιος Υπουργός Δικαιοσύνης κ. Παρασκευόπουλος ότι η «Κυβέρνηση σχεδιάζει νόμους τίμια, αν ήθελε την τεκνοθεσία ή την υιοθεσία, θα το έκανε ρητά, είναι ένα θέμα που ενδιαφέρει την κοινωνία και η Κυβέρνηση δεν θα το περνούσε αορίστως ή κρυμμένο σε μια διάταξη ενός νομοσχεδίου».

Καταθέτω το σχετικό απόσπασμα στα Πρακτικά.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Μάξιμος Χαρακόπουλος καταθέτει για τα Πρακτικά το προαναφερθέν έγγραφο, το οποίο βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Πρόκειται ασφαλώς για μια απόφαση που συλλαμβάνει εξαπίνης την κοινωνία, δεν έχει συζητηθεί επαρκώς και συναντά τεράστιες και -θα έλεγα- εύλογες αντιδράσεις. Τούτο δεν οφείλεται, βεβαίως, σε μια εγγενή συντηρητική στάση των Ελλήνων, όπως υποστηρίζουν οι αυτοχαρακτηριζόμενοι προοδευτικοί. Διότι δεν σημαίνει πως κάθε μέτρο που αντίκειται σε θεμελιώδεις αρχές που έχει θεσπίσει μια κοινωνία, όπως αυτή της οικογένειας, αυτόματα πρέπει να βαφτίζεται και ως προοδευτικό και ως εκ τούτου και θετικό.

Φοβούμαι ότι πίσω από αυτή τη λογική υποκρύπτεται σαφώς μια αντιδημοκρατική διάθεση, όταν μειονότητες προσπαθούν να επιβάλουν τα πιστεύω τους στις πλειονότητες.

Ο θεσμός της οικογένειας και η ανατροφή των παιδιών στηρίζεται στη σχέση του πατέρα και της μητέρας και ο καθένας από τους δύο συμβάλλει, κατά τη φύση του, στη σωστή διαπαιδαγώγηση των παιδιών.

Σήμερα ερχόμαστε αυτήν την αυταπόδεικτη αλήθεια να την αμφισβητήσουμε, με τη γνώμη κάποιων ψυχολόγων και την επίκληση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, παρά το γεγονός ότι η γνώμη κάποιων ψυχολόγων δεν συνιστά επιστημονικό θέσφατο, καθολικά αποδεκτό από την παγκόσμια ακαδημαϊκή κοινότητα.

Νομίζω ότι η επίκληση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων γίνεται μονόπλευρα προς τους ανθρώπους που θα ήθελαν να γίνουν

ανάδοχοι ενός παιδιού. Ωστόσο, δικαιώματα έχει και το ίδιο το παιδί, τα οποία, όπως φαίνεται, δεν λαμβάνονται υπ' όψιν, διότι εξαναγκάζεται να συμβιώσει με μια κατάσταση, η οποία ασφαλώς είναι δικαίωμα του κάθε ενήλικα να τη βιώνει, αλλά του ίδιου του παιδιού θα του δημιουργήσει το λιγότερο σύγχυση. Γι' αυτό και καλούμε την Κυβέρνηση να αποσύρει, έστω την ύστατη ώρα, τη σχετική ρύθμιση.

Ολοκληρώνοντας, κύριε Πρόεδρε, θα ήθελα να τονίσω ότι η προστασία του παιδιού, αλλά και εν γένει της οικογένειας, πρέπει να αναχθεί σε βασική προτεραιότητα για την πολιτεία. Ο τρόπος που διαχειριζόμαστε το πρόβλημα με τα παιδιά που ζητούν την οικογενειακή θalπωρή και αγάπη μας χαρακτηρίζει και ως πολιτισμό.

Πέρα από τις όποιες μικροπολιτικές, κομματικές ή άλλες επιδιώξεις, είμαστε υπεύθυνοι απέναντι σε ευαίσθητες ανθρώπινες ψυχές και η σκέψη αυτή θα πρέπει να διέπει τις πράξεις, αλλά και τις αποφάσεις μας.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας).

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικήτας Κακλαμάνης): Κύριε Υπουργέ, έχετε τον λόγο για τρία τέσσερα λεπτά από την θέση σας για να παρουσιάσετε την τροπολογία σας.

Μετά θα μιλήσει ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος της Δημοκρατικής Συμπράταξης ο κ. Θεοχαρόπουλος.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΞΑΝΘΟΣ (Υπουργός Υγείας): Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Αγαπητοί συνάδελφοι, θέλω να παρουσιάσω μια τροπολογία του Υπουργείου με γενικό αριθμό 1569 και ειδικό 109, η οποία αφορά ρυθμίσεις εκκρεμοτήτων που υπάρχουν στην καθημερινότητα του συστήματος υγείας - μικροεκκρεμοτήτων θα έλεγα - που έχουν, όμως, έναν επείγοντα χαρακτήρα, διότι δημιουργούν πολλές δυσκολίες.

Το πρώτο σημείο είναι στην περίπτωση που επιδικάζονται αποζημιώσεις από τα δικαστήρια στα νοσοκομεία μετά από προσφυγές γιατρών ή λοιπών εργαζομένων, μετά από δικαστικές αποφάσεις για δεδουλευμένα, τα οποία δεν έχουν καταβληθεί, κ.λπ., αυτή η αποζημίωση, η διαδικασία της εκκαθάρισης να γίνεται από τα νοσοκομεία και όχι από τις υπηρεσίες του Υπουργείου, όπως γινόταν στο παρελθόν με αποτέλεσμα να χρονοτριβούν πάρα πολύ, να καθυστερεί η πληρωμή και να υπάρχουν και τόκοι υπερημερίας που επιβαρύνουν το δημόσιο.

Το δεύτερο σημείο είναι η απαλλαγή των νοσοκομείων από πρόστιμα και προσauξήσεις προς τον ΕΔΣΝΑ, Σύνδεσμος Διαχείρισης Αποβλήτων στην Αττική, για την διαχείριση των αποβλήτων των νοσοκομείων για οφειλές που έχουν αποπληρωθεί, αλλά για λίγες μέρες υπήρξαν προσauξήσεις και πρόστιμα. Θεωρούμε λογικό αυτό να μην επιβάλλεται από την στιγμή που έχουν αποπληρωθεί πλήρως να διαγραφούν αυτές οι απαιτήσεις για να διευκολυνθεί και η διαχείριση των νοσοκομείων.

Το τρίτο σημείο είναι ο οικονομικός απολογισμός των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου και των εποπτευόμενων φορέων από το Υπουργείο που οφείλουν να υποβάλλουν στο Ελεγκτικό Συνέδριο με βάση έναν νόμο, τον ν.4129/2013, εντός διμήνου από το κλείσιμο του προηγούμενου οικονομικού έτους. Ρυθμίζουμε αυτό να αφορά τον απολογισμό των χρηματοδοτήσεων και των πληρωμών και όχι τον απολογισμό της συνολικής οικονομικής διαχείρισης, ο οποίος μπορεί να γίνεται σε διάστημα ενός εξαμήνου, γιατί είναι πρακτικά αδύνατον να συμβεί αυτό μέσα σε δύο μήνες.

Το τέταρτο αφορά την μισθοδοσία. Υπήρξε ένα νομοθετικό κενό στη μισθοδοσία των ειδικευόμενων στη ιατροδικαστική και τοξικολογία, όπου για διάφορους γραφειοκρατικούς λόγους είχαν μείνει για πολλούς μήνες απλήρωτοι. Είναι λίγοι αυτοί οι συνάδελφοι στο σύστημα υγείας. Διευθετείται αυτό και πληρώνονται πλέον από τον προϋπολογισμό του Υπουργείου Υγείας και όχι του Υπουργείου Παιδείας, γιατί αυτοί υπηρετούν σε εργαστήρια του πανεπιστημίου του ΕΚΠΑ και του ΑΠΘ.

Υπάρχει, επίσης, μια ρύθμιση που αποσαφηνίζει την διαδικασία έκδοσης διαπιστωτικών πράξεων κατάταξης των πρώην γιατρών του ΙΚΑ-ΕΟΠΥΥ σε θέσεις γιατρών-οδοντιάτρων ΕΣΥ. Είναι η θητεία των αιρετών μελών των υπηρεσιακών συμβουλίων στα

ΝΠΔΔ του Υπουργείου που παρατείνεται και λήγει στις 31-12-2018 και εναρμονίζεται με το πλαίσιο που αφορά όλο τον υπόλοιπο δημόσιο τομέα.

Αποσαφηνίζεται η διαδικασία τοποθέτησης έμμισθων ειδικευόμενων ακτινοφυσικών. Παλαιότερα οι ακτινοφυσικοί έκαναν ένα χρόνο ειδικότητα άμισθοι. Τώρα προβλέψαμε να έχουν τρία χρόνια διάρκεια στην ειδικότητα και να είναι έμμισθοι. Διευκρινίζουμε, λοιπόν την διαδικασία με βάση τον ν.4486/2017 και τις προϋποθέσεις για να δώσουμε άδεια ασκήσεως επαγγέλματος.

Και τελευταίο, κάνουμε μία επαναδιατύπωση στον ν.4532/2018 που μας δίνει τη δυνατότητα να παρατείνουμε τη θητεία σε περίπου πεντακόσιους επικουρικούς γιατρούς, οι οποίοι χρηματοδοτούνταν μέσω ενός ειδικού προγράμματος του ΕΣΠΑ. Τους δώσαμε τη δυνατότητα διασφαλίζοντας ένα επιπλέον κονδύλιο από το Υπουργείο Οικονομίας, μέσα από συγχρηματοδοτούμενα προγράμματα, να παρατείνεται η θητεία τους μέχρι 31-1-2019.

Αυτές είναι οι ρυθμίσεις και σας ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικήτας Κακλαμάνης): Ευχαριστώ.

Τον λόγο έχει ο κ. Αθανάσιος Θεοχαρόπουλος.

Κύριε Θεοχαρόπουλε, θα έχετε και μία ανοχή αν θέλετε να κάντε παρατήρηση επί της τροπολογίας.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΘΕΟΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κύριε Υπουργέ, κατ' αρχάς -το είπαμε και πριν από λίγο- αυτή η διαδικασία της τροπολογίας, η οποία περιλαμβάνει πολλά άρθρα, πολλές παραγράφους, αντί αυτά να έρθουν ως άρθρα σε ένα νομοσχέδιο έτσι ώστε να μπορούμε να τοποθετηθούμε θετικά και αρνητικά σε κάποια, καταλαβαίνετε ότι δεν είναι ορθή νομοθετική πρακτική και δεν μπορούμε να λειτουργήσουμε όπως θα έπρεπε. Για παράδειγμα η συγκεκριμένη ρύθμιση, την οποία φέρνεται αν ήταν ξεχωριστά από τις παραγράφους 3 έως 8 θα τις ψηφίζαμε. Την παράγραφο 1 και τη 2 δεν θα την ψηφίζαμε. Αυτήν τη στιγμή μας φέρνεται σε μία λογική. Συνεπώς, θα ψηφίσουμε «παρών» στη συγκεκριμένη τροπολογία λόγω του ότι στην πρώτη παράγραφο ουσιαστικά φορτώνονται οι προϋπολογισμοί των νοσοκομείων σε ένα υπαρκτό πρόβλημα, το οποίο βλέπουμε μπροστά μας. Στη δε παράγραφο 2 δεν αποσαφηνίζετε πρώτον, ποια νοσοκομεία αφορά, πώς θα επιφορτιστεί το κόστος των ήδη επιβληθέντων προστίμων και κυριότερα λέτε στην αιτιολογική έκθεση ότι κρίνεται αναγκαία για τη διασφάλιση της εύρυθμης λειτουργίας νοσοκομείων, λαμβανομένης υπ' όψιν της δυσχερούς δημοσιονομικής κατάστασης σε συνδυασμό με τη στέρηση της χρηματοδότησης των νοσοκομείων από τους φορείς κοινωνικής ασφάλισης.

Ενώ δηλαδή στον προϋπολογισμό μιλάτε για πλεονάσματα νοσοκομείων, ενώ έχετε αυξήσει την ασφαλιστική εισφορά των ασφαλισμένων υπέρ υγείας και κατά συνέπεια υπέρ των εσόδων του ΕΟΠΥΥ που προορίζονται για την αποπληρωμή των νοσοκομείων, τώρα κάνετε λόγο για δυσχερή οικονομική κατάσταση. Διγλωσσία! Και αφού υπάρχει οικονομική δυσχέρεια, γιατί με την παράγραφο 1 κάνετε ακριβώς το αντίθετο;

Αυτά είναι ερωτήματα που καταλαβαίνω ότι δεν μπορούν να συζητηθούν σε ένα τόσο κρίσιμο νομοσχέδιο, όπως αυτό που συζητάμε σήμερα της αναδοχής. Σας λέω όμως ότι είναι καλό να μπορούμε να τα συζητάμε σε νομοσχέδια στα οποία θα υπάρχουν και τα ξεχωριστά άρθρα.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, τα παιδιά έχουν μόνο μία ευκαιρία να μεγαλώσουν σε συνθήκες ασφάλειας και αυτή η ευκαιρία είναι που θα καθορίσει τη σωματική και ψυχική τους υγεία ως ενήλικες. Θα έπρεπε, λοιπόν, σήμερα με την υπευθυνότητα και τη σοβαρότητα που απαιτεί η προστασία των δικαιωμάτων του παιδιού να εστιάσουμε τη συζήτησή μας στους κρίσιμους θεσμούς της αναδοχής και της υιοθεσίας τους οποίους και αναφέρει το νομοσχέδιο, αλλά και στο πώς αυτοί εντάσσονται σε ένα συνολικό σχέδιο δράσης για την παιδική προστασία, σε ένα σχέδιο που θα εξελίσσεται σε πολλαπλά επίπεδα, από την πρόληψη, την ευαισθητοποίηση και την εκπαίδευση έως τη λειτουργία των θεσμών και των δομών παιδικής προστασίας και που θα προτάσσει αποκλειστικά το συμφέρον του παιδιού κι όχι να μονοπωλεί τη συζήτησή μας το ζήτημα της επέκτασης της αναδοχής σε όσους έχουν υπογράψει σύμφωνο συμβίωσης ετερόφυλα και

ομόφυλα ζευγάρια. Το μονοπώλησε γιατί από την αρχή Βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ και του συγκυβερνώντος κόμματος των ΑΝΕΛ αρνήθηκαν αυτήν την αλλαγή.

Κυριαρχεί στον δημόσιο διάλογο για άλλη μια φορά με τα γνωστά στερεότυπα, μια επιχειρηματολογία που στο βάθος της κρύβει συντηρητικά αντανakλαστικά για θέματα που έχουν αντιδημοφιλή χαρακτήρα και ανήκουν στο δύσκολο πεδίο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Είναι, όμως, ανεπίτρεπτο σε μια χώρα που θέλει να συγκρατηθεί στα σύγχρονα ευρωπαϊκά κράτη, αντί να επιταχύνονται τα βήματα για την κατάργηση των διακρίσεων και την υπεράσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων να μπαίνουν τρικλοποδιές. Και η ανάγκη προοδευτικών αλλαγών, όπως αυτή, και τομών, ιδίως στο πεδίο του Οικογενειακού Δικαίου να παρακωλύεται από φοβικές ενστάσεις και αντιλήψεις.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η πρόβλεψη για επέκταση της αναδοχής σε όσους έχουν υπογράψει σύμφωνο συμβίωσης, είτε αυτά είναι ετερόφυλα είτε ομόφυλα ζευγάρια. Μια αυτόνομη προοδευτική αλλαγή.

Το δικαίωμα στην αναδοχή από ζευγάρια χωρίς διάκριση φύλου είναι νομικό επακόλουθο του συμφώνου συμβίωσης που αποτελεί νόμο του κράτους και που το ψηφίσαμε σε αυτήν εδώ την Αίθουσα. Δεν υπάρχει καμμία διάκριση για το σύμφωνο συμβίωσης, δεν θα υπάρχει ούτε εδώ. Είναι αδιανόητο το δικαίωμα στην ίση προστασία του νόμου, όπως προβλέπει και η οικουμενική διακήρυξη των δικαιωμάτων του ανθρώπου, αυτό το δικαίωμα να διαφυλάσσεται κατ' επιλογήν.

Η ρύθμιση για τις προϋποθέσεις αναδοχής δεν μπορεί να εμπεριέχει οποιαδήποτε διάκριση. Οποιαδήποτε διαφοροποίηση για τα ομόφυλα ζευγάρια θα κατέπιπτε –και σωστά θα κατέπιπτε– στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, που βασίζεται στην αρχή της απαγόρευσης των διακρίσεων.

Αυτό οφείλουμε να κάνουμε κι εμείς εδώ, αγαπητοί συνάδελφοι. Και η κατεύθυνσή μας πρέπει να είναι η προστασία των δικαιωμάτων, ο σεβασμός της ευρωπαϊκής σύμβασης δικαιωμάτων του ανθρώπου και της νομολογίας. Ας σταματήσουμε, επιτέλους, να τρέχουμε πίσω από τις εξελίξεις. Η χώρα μας εξακολουθεί και σήμερα να συγκρατείται στην πρώτη πεντάδα, από πλευράς αριθμού, καταδικαστικών αποφάσεων. Ας διεκδικήσουμε άλλες πρωτίες.

Εν τέλει, από πού κι ως πού ο σεξουαλικός προσανατολισμός επηρεάζει τη γονεϊκή αποτελεσματικότητα και την υγιή ψυχοσωματική ανάπτυξη των παιδιών; Αν θέλουμε μια ειλικρινή απάντηση, μακριά από υποκειμενικές αντιλήψεις, αρκεί να ανατρέξουμε σε όσα λένε οι ειδικοί.

Πρόσφατη δημόσια παρέμβαση ακαδημαϊκών ψυχολόγων από την Ελλάδα και το εξωτερικό καταλήγει στο συμπέρασμα ότι οι πιο σημαντικοί παράγοντες που επηρεάζουν την υγιή προσαρμογή των παιδιών είναι η ποιότητα των σχέσεων γονέα-παιδιού και των σχέσεων μεταξύ των σημαντικών ενηλίκων στη ζωή του παιδιού, κυρίως δηλαδή μεταξύ των γονέων και ότι ο σεξουαλικός προσανατολισμός δεν έχει επιπτώσεις στην ποιότητα των σχέσεων γονέα-παιδιού, στη ψυχική υγεία των παιδιών ή στην κοινωνική τους προσαρμογή.

Ερχόμαστε, όμως, για μια ακόμη φορά αντιμέτωποι με συντηρητικές αντιλήψεις και με εγκλωβισμό σε στερεότυπα, τις οποίες δεν συναντούμε μόνο στους ΑΝΕΛ. Εδώ θέλω να κάνω μία παρένθεση, κυρία Υπουργέ. Ακούσαμε πριν από λίγο τον συγκυβερνήτη σας, εννοώ της Κυβέρνησης, τον κ. Κατσίκη, να λέει για την ομοφυλοφιλία ότι είναι έγκλημα, αντίστοιχο της παιδοφιλίας.

Αυτά θα τα περιμέναμε, ίσως, από τη Χρυσή Αυγή, αλλά πρόκειται για μία δήλωση –τους χαρακτήρισε εγκληματίες– που έρχεται από το σκοτεινό παρελθόν και η οποία πρέπει να καταδικαστεί. Γιατί δεν είναι δυνατόν, και μάλιστα ένας Βουλευτής της κυβερνητικής πλειοψηφίας, να αναφέρεται με αυτόν τον τρόπο σε μία ομάδα στη χώρα μας, η οποία διεκδικεί τα δικαιώματά της. Βέβαια, δεν είναι λίγες οι φορές που έχουν ξεδιπλώσει και άλλες χειρότερες, ομοφοβικές, ρατσιστικές θέσεις. Σήμερα, όμως, πραγματικά νομίζω ότι ξεπέρασαν κάθε όριο.

Όπως, βέβαια, και τα επιχειρήματα για την «ανέτοιμη κοινωνία» –τα ακούσαμε από τη Νέα Δημοκρατία, τα ακούσαμε και από Βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ στον δημόσιο διάλογο– αποτελούν μία

γνήσια συντηρητική και δεξιά νοοτροπία και αντίληψη. Από πότε η πολιτική, όπως και η κοινοβουλευτική λειτουργία μπορούν να έχουν στην ημερήσια διάταξη μόνο τα μεγάλα προβλήματα της οικονομίας για παράδειγμα και όχι τα δικαιώματα, που χρειάζονται δημοκρατικές ρυθμίσεις, νομικές αποφάσεις, που καθορίζουν τη ζωή των πολιτών.

Ας αφήσουμε στην άκρη το παραμύθι της «ανέτοιμης κοινωνίας», εξετάζοντας τις πραγματικές αντοχές της. Δεν αμφισβητεί κανείς ότι υπάρχουν συντηρητικά αντανakλαστικά σε ένα μέρος της κοινωνίας. Ήταν, όμως, η κοινωνία έτοιμη τη δεκαετία του 1980, όταν προχώρησε ο πολιτικός γάμος το 1982; Αμέσως μετά το δέχθηκε, όμως, η κοινωνία. Εν τέλει, πώς ετοιμάζεται μια κοινωνία; Δεν συμβάλλει σε αυτό η πολιτική της ηγεσίας; Δεν οφείλει να καταβάλλει επίμονη προσπάθεια για την απομάκρυνσή της από τέτοιους συντηρητισμούς και για έμφαση στην ουσία των ζητημάτων και στην πρόληψη;

Η Δημοκρατική Συμπαράταξη και το Ποτάμι, το Κίνημα Αλλαγής, με τις ομιλίες των εισηγητών, της κ. Χριστοφιλοπούλου και του κ. Μαυρωτά, τοποθετήθηκαν ξεκάθαρα σε αυτό το θέμα, όπως έχει τοποθετηθεί και η κ. Γεννηματά. Οι πολιτικές ηγεσίες δεν είναι να καθοδηγούνται από την κοινωνία, είναι να καθοδηγούν την κοινωνία και σε αυτό το πλαίσιο εμείς λειτουργούμε.

Και βέβαια, τι να πει κάποιος και για την Αξιωματική Αντιπολίτευση που επιβεβαιώνει και πάλι, δια της ηγεσίας της, ότι αδυνατεί να μετατραπεί σε ένα σύγχρονο, ευρωπαϊκό, φιλελεύθερο, κεντροδεξιό κόμμα.

Είναι απολύτως λογικό, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, να τέμνουν ορίζοντα το πολιτικό σύστημα. Επομένως, είναι λογικό να υπάρχουν αποχωρήσεις σε κάθε κόμμα. Και βεβαίως, είναι αυτόνομα θέματα ανθρωπίνων δικαιωμάτων να μην μπαίνουν στη σφαίρα οποιασδήποτε κομματικής πειθαρχίας. Τουλάχιστον σε αυτό το θέμα, φαίνεται ότι έχει ωριμάσει το πολιτικό μας σύστημα. Είναι άλλο θέμα οι οριζόντιες αποχωρήσεις στο κομματικό σύστημα κι άλλο ποια θέση παίρνουν οι ηγεσίες.

Σε αυτό το θέμα ο κυβερνητικός σας εταίρος οι ΑΝΕΛ και η Αξιωματική Αντιπολίτευση της Νέας Δημοκρατίας, είναι κατώτεροι των περιστάσεων. Είναι δυνατόν ο κυβερνητικός εταίρος μίας σύγχρονης ευρωπαϊκής χώρας να διαφωνεί συντεταγμένα και με αυτή τη ρητορική που ακούσαμε πριν από λίγο; Επίσης, Βουλευτές του κυβερνητικού ΣΥΡΙΖΑ να ψηφίζουν τις μειώσεις συντάξεων και όλα τα δογματικά μέτρα λιτότητας και να αντιδρούν στην αναδοχή των παιδιών χωρίς διακρίσεις και να θεωρούνται κίολας Βουλευτές της Ριζοσπαστικής Αριστεράς;

Εμείς, όμως, δεν λειτουργούμε σε συνάρτηση με το εάν έχετε πλειοψηφία ή όχι, ούτε με τακτικισμούς σε θέματα ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Στηρίζουμε την επέκταση της αναδοχής και σε ζευγάρια που έχουν συνάψει σύμφωνο συμβίωσης. Όπως έχουμε ψηφίσει όλες τις προοδευτικές αλλαγές χωρίς ετεροπροσδιορισμούς, το σύμφωνο συμβίωσης, την ιθαγένεια, τη δυνατότητα άγερσης τζαμιού. Όπως σταθερά έπραττε ο χώρος της προοδευτικής παράταξης που υπερασπίστηκε τον πολιτικό γάμο, την ισότητα των φύλων στην πράξη, που προώθησε τομές στον τομέα της υιοθεσίας, της επιτροπείας ανηλίκων και της δικαστικής συμπαράστασης, που ήταν θετικός σε προοδευτικές αλλαγές, όπως οι αστυνομικές ταυτότητες και το θρήσκευμα, σε όλα τα πεδία. Αυτό πράττουμε και τώρα.

Τέτοιες προοδευτικές αλλαγές για την κατοχύρωση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων βρίσκονται στον πυρήνα της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας, που στέκεται απέναντι σε κάθε είδους διάκριση.

Οι ενστάσεις που διατυπώθηκαν από ΑΝΕΛ και Νέα Δημοκρατία έχουν δύο πιθανά κίνητρα: Μία κακώς εννοούμενη θεώρηση της έννοιας της πολιτικής που αφορά μόνο τα μεγάλα αφηγήματα, αλλά δεν πιάνει το νήμα με τις καθημερινές αγωνίες, και μία άλλη που κρύβει έναν βαθύ συντηρητισμό σε όλα τα αίτηματα μειοψηφικών ομάδων. Είναι μια συγκροτημένη αντίθεση στο αίτημα της ανοιχτής κοινωνίας.

Η σημερινή, λοιπόν, συζήτηση στην Βουλή αποκαλύπτει τελικά ότι οι ιδεολογικές διαφορές δεν είναι μόνο αυτές που αφορούν στο ποιος είναι ο φίλος του λαού και ποιος όχι, γιατί σε αυτή τη διάκριση κρύβονται πολλοί. Αλλά είναι και αυτές που αφορούν

μια αντιδημοφιλή ατζέντα, η οποία αφορά πολλές φορές και θέματα δικαιωμάτων. Εκεί που το φανταστικό υπερσχύει της πολιτικής ορθότητας, εκεί που οι διακρίσεις νικούν την αλήθεια. Σήμερα, λοιπόν, αποκαλύπτεται μια σοβαρή διάκριση ιδεών, η διάκριση της ανοιχτής και της κλειστής κοινωνίας.

Εάν, όμως, θέλουμε πραγματικά ένα σύγχρονο ευρωπαϊκό κράτος, εάν θέλουμε να διαγράψουμε κάθε οπισθοδρόμηση και να χαράξουμε έναν κύκλο ισονομίας και σεβασμού στην προσωπικότητα προς όλους, οφείλουμε να διεκδικήσουμε επιτέλους την ανοιχτή κοινωνία.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, αποδεικνύουμε επίσης, στην πράξη ότι δεν δεχόμαστε ούτε απορρίπτουμε άκριτα ό,τι φέρνεται στην Βουλή. Αυτό κάνει η προγραμματική αντιπολίτευση. Αυτός είναι ο ρόλος ο δικός μας. Σας καταθέτουμε προτάσεις, επιδιώκουμε και διεκδικούμε ουσιαστικές αλλαγές και όταν αυτές επιτυγχάνονται –όπως έγινε στο συγκεκριμένο θέμα στο άρθρο 8, που καταθέσαμε συγκεκριμένες προτάσεις, γιατί τις αποδεχθήκατε και δείξατε διάθεση βελτιώσεων και στο συγκεκριμένο άρθρο– τότε προχωρούμε στο επόμενο βήμα.

Τι ζητήσαμε, για να το πούμε ξεκάθαρα; Να μην υπάρχει προτεραιότητα, δηλαδή, πρώτα να έχουν προτεραιότητα στην αναδοχή όσοι βρίσκονται σε γάμο, μετά όσοι βρίσκονται στο σύμφωνο συμβίωσης και μετά τα μεμονωμένα άτομα. Το προεδρικό διάταγμα του 2009 δεν ανταποκρίνεται στη σημερινή κατάσταση, που έχει επεκταθεί και στο σύμφωνο συμβίωσης. Βάλαμε προτεραιότητα το συμφέρον του παιδιού. Ζητήσαμε την προτεραιότητα αυτή. Το αποδεχθήκατε.

Και λέει χαρακτηριστικά η έκθεση της Επιστημονικής Υπηρεσίας της Βουλής: «Το κριτήριο του συμφέροντος του ανήλικου κατά την επιλογή του αναδόχου γονέα, κριτήριο κυρίαρχο στο πλαίσιο του εν λόγω θεσμού, σύμφωνο με τη διεθνή σύμβαση για τα δικαιώματα του παιδιού, υπερτερεί του δικαιώματος των υποψηφίων αναδόχων γονέων να καταστούν εν τέλει ανάδοχοι». Μας επιβεβαιώνει, δηλαδή, σε αυτό το οποίο διεκδικήσαμε την αλλαγή και στη οποία προχωρήσατε.

Το νομοσχέδιο δεν παύει να έχει και ορισμένες βέβαια ασάφειες και ορισμένα άλλα ζητήματα. Κάθε βήμα, κυρία Υπουργέ, προς την αποϊδρυματοποίηση των παιδιών είναι θετικό. Επιτρέψτε μου, όμως, να πω ότι και εδώ υπάρχει ένας βολονταρισμός. Γιατί; Γιατί σε κάποιες περιπτώσεις ανάμεσα στην απομάκρυνση του παιδιού από την οικογένεια και την τοποθέτησή του σε φιλοξενία, χρειάζονται κάποια μεταβατικά στάδια. Χρειάζεται ένας μεταβατικός χώρος. Υπάρχουν ορισμένες δύσκολες περιπτώσεις και χρειάζεται μια ομαλή διαδικασία σύνδεσης παιδιού με την οικογενειακή φιλοξενία. Χρειάζεται να προχωρήσουμε στην αποϊδρυματοποίηση, αλλά να γνωρίζουμε και τις δύσκολες περιπτώσεις και πώς θα τις αντιμετωπίσουμε. Εξάλλου, πρόσφατα βρεθήκαμε στη διαδικασία για παράδειγμα στην Βέροια στη «Πρωτοβουλία για το Παιδί» με πολύ δύσκολες περιπτώσεις εκεί, και με τον τρόπο με τον οποίο προσπαθούν αυτές τις μεταβατικές περιόδους να τις υποστηρίξουν.

Δεν αρκεί, επίσης, η λειτουργία του θεσμού της αναδοχής αλλά χρειάζεται και μια καμπάνια ενημέρωσης. Πρέπει να δούμε με πολύ προσοχή τόσο τον αριστοκρατικό έλεγχο της αναδοχής όσο και τη μετά παρακολούθησή της. Διότι και ο έλεγχος πριν την αναδοχή πρέπει να είναι πλήρης και αποτελεσματικός. Αλλά και αυτός της εποπτείας μετά την έγκριση της αναδοχής, θα πρέπει να είναι συνεχής και προϋποθέτει την ανάπτυξη συνεργειών.

Δεν σημαίνει ότι ο σημερινός πιο κατάλληλος ανάδοχος θα παραμείνει και ο πιο κατάλληλος μετά από πέντε χρόνια. Το πρόσφατο παράδειγμα του ιερέα αναδόχου στην Κύπρο, γονέα που κακοποιούσε σεξουαλικά ανάδοχο παιδί και που τελικά το οδήγησε στην αυτοκτονία, αποτελεί χαρακτηριστικό τραγικό παράδειγμα και για τις δύο αυτές περιπτώσεις.

Δυστυχώς, η κοινωνία μας βρίθκει από άτομα τέτοια «κατάλληλα» και υπεράνω υποψίας. Αυτό δεν έχει καμμία σχέση με οποιαδήποτε διάκριση μεταξύ ετερόφυλων και ομόφυλων ζευγαριών. Πρέπει να ενεργοποιηθούν ουσιαστικά οι κρατικές υπηρεσίες για όλα αυτά τα προβλήματα, γιατί το κύριο είναι η προστασία του συμφέροντος του παιδιού και η υγιής ανάπτυξή του.

Επίσης, αναφερθήκατε ότι θα χρειαστούν πέντε-έξι μήνες για την εφαρμογή. Και εμείς σας έχουμε κάνει αυτή την κριτική. Αμφιβάλλουμε με βάση τις υπουργικές αποφάσεις και τις κοινές υπουργικές αποφάσεις, κρούουμε τον κώδωνα του κινδύνου να μη χρειαστεί πολύ πιο μεγάλο χρονικό διάστημα, να μη χρειαστεί πάνω από χρόνος για να εφαρμοστούν όλα αυτά.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο ΣΤ' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΑΜΠΡΟΥΛΗΣ)

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, για τη διαμόρφωση ενός σύγχρονου αφηγήματος για το μέλλον της Ελλάδας, για την επικράτηση, επιτέλους, της ανοιχτής κοινωνίας των αξιών της κοινωνικής δικαιοσύνης, της ισότητας και της αλληλεγγύης απαιτούνται προοδευτικές αλλαγές, ορισμένες φορές με πολιτικό κόστος, που, όμως, είναι πρόσκαιρο, διότι η κοινωνία σύντομα αντιλαμβάνεται την ανάγκη τέτοιων αλλαγών. Και σήμερα έχουμε μια τέτοια ευκαιρία, να αποδείξουμε αν θα λειτουργήσουμε σαν κατάλληλοι «ανάδοχοι» των αξιών αυτών και αν θα προχωρήσουμε επιτέλους στην «υιοθεσία» προοδευτικών πολιτικών.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Ο κ. Κέλλας από την Νέα Δημοκρατία έχει τον λόγο.

Κύριε συνάδελφε, έχετε τον λόγο.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΕΛΛΑΣ: Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, με το παρόν σχέδιο νόμου επιχειρείται η ενίσχυση των θεσμών της αναδοχής και της υιοθεσίας. Προς τον σκοπό αυτό επικαλείστε στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ, που δείχνουν την δραματική μείωση των υιοθεσιών κατά τα τελευταία πέντε έτη.

Όλοι μας θέλουμε λιγότερα παιδιά στα ιδρύματα και συμφωνούμε πως η υπάρχουσα νομοθεσία χρειάζεται βελτίωση με νέες ρυθμίσεις, που θα καταστήσουν τους θεσμούς περισσότερο αποτελεσματικούς.

Το νομοσχέδιο περιλαμβάνει κάποιες διατάξεις, οι οποίες εμπίπτουν στο φάσμα των προτάσεων του κόμματός μας που είχαν γίνει ήδη γνωστές από τον Ιούλιο του 2016, αλλά θα πρέπει να επισημάνουμε συγκεκριμένα σημεία που δείχνουν «επαναληψιμότητα» και ελλείψεις και κυρίως, να τονίσουμε την αντιπαιδαγωγική διάσταση, που η Κυβέρνηση επιχειρεί να επιβάλει, χωρίς να υπολογίζει τις επιπτώσεις της στην κοινωνικοποίηση των παιδιών και αδιαφορώντας για την απόρριψή της από την συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας.

Το νομοσχέδιο αποτελείται από είκοσι οκτώ άρθρα. Από αυτά, τα δεκαπέντε αφορούν την αναδοχή και μόλις τα έξι την υιοθεσία. Όπως ανέφερα και στην αρμόδια επιτροπή, θέλετε να ενισχύσετε την αναδοχή περισσότερο και όχι την υιοθεσία, αφού για την πρώτη προσφέρετε πολλαπλά κίνητρα, ενώ για την υιοθεσία κανένα. Και δεν νομίζω ότι υπάρχει κάποιος εδώ μέσα που να διαφωνεί με το ότι ο θεσμός της υιοθεσίας είναι πολύ πιο ισχυρός από τον θεσμό της αναδοχής. Θα μπορούσατε, λοιπόν, να δώσετε κίνητρα στους υποψήφιους θετούς γονείς, όπως δίνετε στους αναδόχους.

Επίσης, θα ήθελα να εστιάσω στο γεγονός ότι επαναφέρετε διατάξεις, οι οποίες καλύπτονται από την υπάρχουσα νομοθεσία, δίχως να εισφέρετε κάποια καινοτομία, κυρία Υπουργέ.

Περαιτέρω, το Εθνικό Συμβούλιο Αναδοχής Υιοθεσίας δεν είναι κάτι καινούργιο. Έχει θεσπιστεί ως όργανο υπό τον τίτλο: «Εθνικό Συμβούλιο Υιοθεσιών» από το 1996 και δεν λειτουργήσε. Αλλά και στην παρούσα του μορφή, πάλι δεν έχει ουσιαστικές αρμοδιότητες. Το ίδιο ισχύει, βέβαια, και για τα μητρώα στα άρθρα 5, 6 και 21 που προϋπήρχαν με διαφορετικές ονομασίες, όπως και η λίστα αναμονής των υποψηφίων θετών γονέων που φέρνεται στη θέση της το αντίστοιχο μητρώο.

Κοντολογίς, θα μπορούσατε να ορίσετε τη λειτουργία λιγότερων μητρώων, που θα ήταν πιο αποτελεσματικά και θα απάλλασσαν τους υποψήφιους αναδόχους και θετούς γονείς από τη γραφειοκρατία.

Εμείς αυτό έχουμε προτείνει, όπως έχουμε προτείνει και τη συγκρότηση εθνικού συντονιστικού οργάνου για τους δύο θεσμούς που θα έχει, όμως, ουσιαστικές αρμοδιότητες.

Επιπλέον, δεν λαμβάνεται καμία μέριμνα για τη στήριξη των

υποδομών των υπάρχοντων ιδρυμάτων ούτε έχετε συμπεριλάβει την προοπτική των συνεργειών μεταξύ δημοσίου και ιδιωτικών φορέων για την άντληση χρηματοδότησης και την πραγματοποίηση δράσεων που θα μπορούσαν να ενισχύσουν τις υπάρχουσες δομές.

Ομοίως, δεν προβλέπεται απολύτως καμμία δράση για την ευαισθητοποίηση της κοινής γνώμης προς τον θεσμό των υιοθεσιών. Όλα αυτά τα υπογραμμίζω, διότι αφορούν προτάσεις της Νέας Δημοκρατίας, που δεν λάβατε υπόψη σας. Ενισχύετε τον θεσμό της αναδοχής χωρίς, όμως, να έχετε κοστολογημένο σχέδιο, χωρίς να υπάρχει εκτίμηση από το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους και τον ΟΠΕΚΑ, που θα χορηγεί την ενίσχυση.

Να στηρίξετε τους αναδόχους, βεβαίως. Τώρα μάλιστα, θα μπορούν όλοι οι ανάδοχοι να λάβουν ενίσχυση μέχρι τα είκοσι έξι έτη των παιδιών στις περιπτώσεις των ΑΜΕΑ, των σπουδών και στράτευσης. Ωστόσο, ορίζεται και η αποδεδειγμένη ικανότητα της κάλυψης των εξόδων των παιδιών από τους αναδόχους και τους προσφέρετε μια σειρά από διευκολύνσεις.

Αντίστοιχα μέτρα θα μπορούσαν να ληφθούν και για τις θετές οικογένειες και να λειτουργήσουν ως κίνητρα. Άλλωστε, η υιοθεσία είναι αυτή που δένει παντοτινά το παιδί με την οικογένεια και έτσι προστατεύεται μέχρι την ενηλικίωσή του. Ας μην γελιόμαστε, οι ανάγκες των παιδιών σήμερα και οι συνθήκες της κοινωνίας μας είναι τέτοιες, που τα παιδιά συνήθως χρειάζονται συμπαράσταση και μετά τα δεκαοκτώ έτη στις σπουδές τους και έως ότου αποκατασταθούν επαγγελματικά.

Θα στηρίζουμε τις περισσότερες ρυθμίσεις, κυρία Υπουργέ, γιατί πράγματι θέλουμε να ενισχύσουμε τον θεσμό της αναδοχής, παρά τις ελλείψεις. Ωστόσο, το μείζον πρόβλημα της χώρας σήμερα είναι η έλλειψη πόρων και η παροχή κινήτρων σε νέα ζευγάρια, προκειμένου να δημιουργήσουν οικογένειες, όπως και η στήριξη των πολύτεκνων και τρίτεκνων οικογενειών.

Το βασικότερο θέμα για την πατρίδα μας και τη βιωσιμότητά της είναι το δημογραφικό και η αντιμετώπιση της υπογεννητικότητας. Ασχοληθείτε επιτέλους σοβαρά με αυτό το ζήτημα και αφήστε κατά μέρος τα περί προοδευτισμού και οπισθοδρόμησης. Αν προοδευτικό είναι η διάλυση της ελληνικής οικογένειας, εγώ είμαι οπισθοδρομικός. Αλλά να είστε σίγουροι ότι είμαι πολύ πιο προοδευτικός από τους περισσότερους από εσάς!

Στο άρθρο 8 ορίζεται η αναδοχή παιδιών από ζευγάρια που έχουν συνάψει σύμφωνο συμβίωσης και προφανώς και από ομόφυλα ζευγάρια.

Σας θυμίζω ότι ο κ. Παρασκευόπουλος, ως Υπουργός Δικαιοσύνης, όταν είχε φέρει το σύμφωνο συμβίωσης είχε πει πως δεν πρόκειται να επιφέρει την υιοθεσία τέκνων από ομόφυλους. Τη φέρντε βεβαίως, σήμερα, με την πλάγια οδό, κύριε συνάδελφε.

Άκουσα πολλούς να θέτουν το δίλημμα «τι είναι προτιμότερο; τα παιδιά σε ιδρύματα ή σε ομόφυλα ζευγάρια;» Δηλαδή έτσι θα μειωθεί το πρόβλημα της εγκατάλειψης παιδιών σε ιδρύματα; Αυτό θέλετε να μας πείτε; Βεβαίως και είναι αναφαίρετο δικαίωμα του καθενός να επιλέξει τον σεξουαλικό του προσανατολισμό, αρκεί όμως η επιλογή αυτή να γίνει συνειδητά, ελεύθερα, ανεπηρέαστα και στην κατάλληλη ηλικία. Δεν αμφισβητώ ούτε την αγάπη, που μπορούν να έχουν ομόφυλοι γονείς προς το παιδί, αλλά εμείς εξετάζουμε το θέμα από την πλευρά του παιδιού.

Το να προωθούνται και να θεσπίζονται τεχνητά πρότυπα, που θα επηρεάζουν το εκάστοτε παιδί, σε σχέση με τις προσλαμβάνουσες, που αντλεί από την οικογένεια, είναι αντιπαιδαγωγικό και αυτό δεν αμφισβητείται από κανέναν.

Η οικογένεια είναι ο πρωτογενής φορέας κοινωνικοποίησης, που διαδραματίζει καθοριστικό ρόλο στα πρώιμα χρόνια της ζωής και της μετέπειτα εξέλιξης του κάθε παιδιού. Γι' αυτό κάθε παιδί θα πρέπει να έχει ολοκληρωμένες προσλαμβάνουσες.

Προσωπικά, είμαι αντίθετος με το άρθρο 8, όσον αφορά την αναδοχή των παιδιών από τα ομόφυλα ζευγάρια. Εσείς, όμως, έχετε χάσει την επαφή με την κοινωνία. Είστε μια Κυβέρνηση σε αποδρομή, γι' αυτό και τελειώνετε γρήγορα.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Τον λόγο έχει η κ.

Καβαδαία από τον ΣΥΡΙΖΑ.

ΙΩΑΝΝΕΤΑ (ΑΝΝΕΤΑ) ΚΑΒΒΑΔΙΑ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν υπάρχει καμμία αμφιβολία ότι οι θεσμοί της τεκνοθεσίας και της αναδοχής ανηλίκων αποτελούν μείζονος σημασίας θεσμούς παιδικής προστασίας, προκειμένου να προσφερθεί η απαραίτητη φροντίδα, η μέριμνα και η αγάπη που έχουν ανάγκη τα παιδιά, που αποχωρίζονται από τη φυσική τους οικογένεια. Φροντίδα, μέριμνα και αγάπη μπορούν να δοθούν σωστά και απλόχερα μόνο σε εξαιτομικευμένη δράση και σίγουρα, όχι μέσα από δομές κλειστής φροντίδας.

Τα ιδρύματα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι είτε αυτά είναι δημόσια, είτε ιδιωτικά είτε εκκλησιαστικά, όσο άρτια και αν υποθέσουμε ότι μπορεί να είναι, σε καμμία περίπτωση δεν μπορούν να θωρακίσουν την ψυχική και συναισθηματική υγεία των παιδιών που μεγαλώνουν εκεί.

Η όσο το δυνατόν αρμονικότερη κοινωνική τους ένταξη, η όσο το δυνατόν πληρέστερη ψυχοσυναισθηματική ενηλικίωσή τους δεν μπορούν να επιτευχθούν, παρά μόνο στο πλαίσιο ενός υγιούς οικογενειακού περιβάλλοντος. Γι' αυτό και δεν νοείται να υπάρχουν παιδιά για χρόνια κλεισμένα σε ιδρύματα και ταυτόχρονα υποψήφιοι γονείς, που για χρόνια περιμένουν, χάνοντας πολλές φορές τις ελπίδες τους.

Τι περιμένουν; Περιμένουν απλώς να έχουν την ευκαιρία να προσφέρουν απλόχερα την αγάπη τους.

Δυστυχώς, στον τομέα της τεκνοθεσίας και της αναδοχής, όπως και σε πολλούς άλλους τομείς της κοινωνικής πρόνοιας, η Κυβέρνησή μας παρέλαβε μια απαράδεκτη κατάσταση. Ουσιαστικά, παραλάβαμε μια μαύρη τρύπα. Δεν υπήρχαν ούτε καν καταγραφές, που να αποτύπωναν πόσα παιδιά ήταν σε ιδρύματα. Οι διαδικασίες ήταν εξαιρετικά χρονοβόρες, με αποτέλεσμα ο χρόνος αναμονής να φθάνει στα έξι χρόνια. Παιδιά χάνονταν από τα μητρώα, κυκλώματα κερδοσκοπούσαν εκμεταλλευόμενα την επιθυμία των συνανθρώπων μας να αποκτήσουν ένα παιδί.

Το σημερινό νομοσχέδιο, λοιπόν, έρχεται να αποτελέσει ένα πολύ σημαντικό βήμα θεραπείας όλων αυτών των παθογενειών. Έρχεται να απαλύνει το δράμα παιδιών, αλλά και υποψηφίων αναδόχων. Έτσι όπως έχει επισημανθεί -εν τάχει θα αναφερθώ κι εγώ- επιταχύνονται εξαιρετικά οι διαδικασίες αναδοχής και υιοθεσίας και πλέον, θα απαιτούνται από οκτώ έως δώδεκα μήνες.

Παράλληλα, ισχυροποιείται επιστημονικά και θεσμικά όλη η διαδικασία υπέρ του συμφέροντος του παιδιού, καθώς προβλέπονται δυο στάδια ελέγχου. Στο πρώτο στάδιο ελέγχεται επί τρεις μήνες η καταλληλότητα των υποψηφίων να γίνουν ανάδοχοι ή θετοί γονείς και στο δεύτερο στάδιο, αφού έχει προηγηθεί η επιμόρφωσή τους -κάτι επίσης καινοτόμο που εισάγει ο νέος νόμος- και αφού έχει επιλεγεί το προς αναδοχή παιδί, διεξάγεται δεύτερος έλεγχος για το κατά πόσο το συγκεκριμένο ζευγάρι είναι κατάλληλο για το παιδί που έχει επιλέξει. Όλοι αυτοί οι έλεγχοι προφανώς, θα πραγματοποιούνται από ειδικούς κοινωνικούς λειτουργούς.

Δημιουργούνται παράλληλα τρία ηλεκτρονικά μητρώα: Μητρώο ανηλίκων, μητρώο υποψηφίων αναδόχων και θετών γονέων, μητρώο εγκατεμένων αναδόχων και υιοθεσιών. Με αυτό τον τρόπο, το κράτος θα γνωρίζει τον ακριβή αριθμό παιδιών, που υπάρχουν στα ιδρύματα ή δίνονται για αναδοχή και υιοθεσία, καθώς και τον ακριβή αριθμό υποψηφίων γονέων.

Και, όμως, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αντί η δημόσια συζήτηση να επικεντρώνεται σ' αυτά τα πολύ θετικά, που επιτέλους ρυθμίζονται, υπάρχουν κάποιοι και κάποιες, ίσως και για να συγκλύσουν τη δική τους χρόνια ανεπάρκεια, οι οποίοι επιλέγουν να ασχολούνται με το ότι αποκτούν δικαίωμα αναδοχής και ομόφυλα ζευγάρια, που έχουν συνάψει σύμφωνο συμβίωσης.

Οι κινδυνολόγες αυτές φωνές επικαλούνται μια δήθεν ανωριμότητα της ελληνικής κοινωνίας. Τα ίδια επιχειρήματα ανηρώπων, που «διυλίζουν τον κώνωπα και καταπίνουν την κάμηλο» έχουν χρησιμοποιηθεί παλαιότερα και για άλλα θέματα: για τον πολιτικό γάμο, για το σύμφωνο συμβίωσης, για την ταυτότητα φύλου.

Και όμως, η πραγματικότητα, κυρίες και κύριοι, έκανε αυτές τις κραυγές να σωπάσουν, όπως θα συμβεί και τώρα, αφού κα-

νείς δεν μπορεί να αρνηθεί την πραγματικότητα. Και ποια είναι η πραγματικότητα; Μα, η ύπαρξη παιδιών σε ομόφυλα ζευγάρια, μια διεθνώς νομοθετημένη υπαρκτή κατάσταση, που συναντάται ήδη στην ελληνική κοινωνία και που ενοχλεί μόνο αυτούς, που έχουν αλλεργία σε καθετί διαφορετικό. Θα είχε ενδιαφέρον, πολλοί και πολλές συνάδελφοι, οι οποίοι εκφράζουν αυτή την αντίθετη άποψη, να βρίσκονταν μαζί μας την προηγούμενη Κυριακή στη γιορτή των οικογενειών «Ουράνιο Τόξο». Θα είχαν πολλά να μάθουν και να διδαχθούν.

Εδώ θέλω να προσθέσω το εξής. Σε όσους υποκριτικά ή έστω από άγνοια, επιμένουν ακόμη και σήμερα να μιλούν περί ανωριμότητας, αρκεί να παραθέσουμε κάποια αδιάψευστα νούμερα. Με το υφιστάμενο νομικό πλαίσιο, το 2016 σε σύνολο διακοσίων είκοσι μιας τεκνοθεσιών οι σαράντα τρεις απ' αυτές, δηλαδή ένα ποσοστό 20%, έγιναν από μονογονεϊκές οικογένειες, από οικογένειες δηλαδή από τις οποίες απουσιάζει το πατρικό ή το μητρικό πρότυπο, χωρίς αυτό να έχει δημιουργήσει καμμία απολύτως κοινωνική αναστάτωση.

Επιπλέον, πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι από καμμία επιστημονική έρευνα δεν τεκμηριώνεται ότι τα παιδιά που μεγαλώνουν σε ομόφυλες οικογένειες υιοθετούν συγκεκριμένη σεξουαλική ταυτότητα ή είναι περισσότερο ή λιγότερο κοινωνικά, επαγγελματικά επιτυχημένα ή απλώς ευτυχημένα. Γι' αυτό και εμείς, επιμένουμε ότι πρέπει άμεσα να προχωρήσουμε και να υλοποιήσουμε κάτι, που αποτελεί και συνεδριακή θέση του ΣΥΡΙΖΑ και αναφέρομαι στη δυνατότητα πολιτικού γάμου και τεκνοθεσίας και από τα ομόφυλα ζευγάρια.

Προφανώς, υπάρχουν κοινωνικές ομάδες, που φοβούνται ό,τι δεν ξέρουν και γι' αυτό αντιδρούν. Προφανώς, υπάρχουν συγκεκριμένοι κύκλοι, που συνειδητά υποδαυλίζουν αυτές τις αντιδράσεις, επενδύοντας σ' αυτές. Είναι οι ίδιοι κύκλοι, που έχουν πρωταγωνιστήσει σε πολλές σκοταδιστικές δράσεις τα τελευταία χρόνια, οι ίδιοι κύκλοι, που είτε επιτίθενται αρνητικά σε ό,τι είναι ελάχιστοι ελευθεριακοί είτε επαναλαμβάνουν την «καραμέλα» της μη κοινωνικής ωρίμανσης, σε κάθε ευκαιρία.

Η δράση αυτών των κύκλων διευκολύνεται από τη στάση άλλων, οι οποίοι είναι περισσότεροι, οι οποίοι αντιμέτωποι και με τα προσωπικά τους στερεότυπα γενικεύουν τον δικό τους δισταγμό, προσδίδοντάς του ψευδώς κοινωνικά χαρακτηριστικά.

Ο ρόλος, όμως, μιας προοδευτικής κυβέρνησης δεν είναι να υποκύπτει σε κοινωνικούς αυτοματισμούς, σε αστήρικτα φοβικά σύνδρομα ή σε καιροσκοπισμούς, αλλά να ανοίγει δρόμους, να διευκολύνει την κοινωνία να κάνει προοδευτικά βήματα, να εξελίσσεται. Ο ρόλος μιας προοδευτικής κυβέρνησης είναι να διαπαιδαγωγεί το κοινωνικό σώμα, απέναντι σε θέματα προκαταλήψεων, διαφορετικότητας και ρατσισμού, πάντα με γνώμονα το γενικότερο συμφέρον και με σεβασμό στα ατομικά δικαιώματα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, καλούμαστε αύριο να ψηφίσουμε ένα νομοσχέδιο, που θα επιτρέψει σε περισσότερα παιδιά να απαγκιστρωθούν γρηγορότερα από το ιδρυματικό πλαίσιο, ελαχιστοποιώντας τις βλάβες στη συναισθηματική, ψυχική και κοινωνική τους ανάπτυξη. Ταυτόχρονα, το νομοσχέδιο εξασφαλίζει -και εκεί θα έπρεπε να επικεντρώνεται η συζήτησή μας- σοβαρές δικλίδες ελέγχου των υποψηφίων ανάδοχων γονέων, πάντα με γνώμονα το συμφέρον της παιδικής ψυχής, που έχει ανάγκη από οικογενειακή θαλπωρή.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

Σε τέτοιες νομοθετικές ρυθμίσεις -και τελειώνω, κύριε Πρόεδρε- είναι σωστό, όλες και όλοι να ψηφίζουμε κατά συνείδηση, μακριά από μικροκομματικές σκοπιμότητες. Δεν υπάρχουν κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ευαισθησίες *a la carte*. Ή είσαι υπέρμαχος των ανθρωπίνων δικαιωμάτων ή όχι. Σας καλώ, λοιπόν, κι από αυτό εδώ το Βήμα να ακούσουμε τη συνείδησή μας κι όχι απλώς να ψηφίσουμε τον νέο νόμο, αλλά αυτός να περάσει με ευρεία πλειοψηφία, στέλνοντας έτσι ένα συγκεκριμένο ηχηρό μήνυμα, σε όσους θέλουν να ακούσουν. Για τους υπόλοιπους, όσους έχουν κλειστά τα αυτιά, πολύ απλά, θα τους προσπεράσει η ίδια η πραγματικότητα και εντέλει, η ίδια η ζωή.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Τον λόγο έχει ο κ. Γιογιάκας από τη Νέα Δημοκρατία.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΓΙΟΓΙΑΚΑΣ: Κυρία Υπουργέ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ως Νέα Δημοκρατία, συμφωνούμε με τις βασικές κατευθύνσεις του νομοσχεδίου, που άλλωστε περιλαμβάνουν και δικές μας θέσεις. Πιστεύουμε ότι οι προβλέψεις του πρέπει να κρίνονται με γνώμονα την καλύτερη δυνατή προστασία και ευμερία όσων περισσότερων παιδιών διαβιούν σήμερα σε ιδρύματα ή δεν μπορούν να είναι με τη βιολογική τους οικογένεια. Περιμένουμε οι υπουργικές αποφάσεις, από τις οποίες θα εξαρτηθεί σε μεγάλο βαθμό η επιτυχία ή η αποτυχία αυτής της νομοθετικής παρέμβασης, να εκδοθούν γρήγορα και στη βάση παρατηρήσεων που κάναμε στην επιτροπή.

Είναι σωστή και αναγκαία η εκπαίδευση των υποψηφίων γονέων και των εγκεκριμένων αναδόχων, όπως σωστή και αναγκαία είναι η εκπαίδευση και η πιστοποίηση των κοινωνικών λειτουργών εκτός δημοσίου, που θα βοηθήσουν ώστε να γίνονται ταχύτερα οι απαιτούμενες κοινωνικές έρευνες. Όλες αυτές οι διαδικασίες, όμως, πρέπει να υποστηρίζονται από μια ομάδα διαφορετικών επιστημονικών ειδικοτήτων.

Τα γενικά και ειδικά μητρώα για τα παιδιά, για τους υποψηφίους γονείς και για τους εγκεκριμένους αναδόχους δεν είναι κάτι καινούργιο. Είχαν θεσμοθετηθεί και στο παρελθόν. Αυτό που έχει σημασία, είναι αυτή τη φορά να λειτουργήσουν σωστά. Γι' αυτό και είναι θετικό ότι προβλέπονται κυρώσεις σε φορείς εποπτείας και σε μονάδες παιδικής προστασίας, που δεν τηρούν τις υποχρεώσεις ενημέρωσης του Εθνικού Μητρώου και των Ειδικών Μητρώων Αναδοχής. Θα περιμέναμε πρόβλεψη ανάλογων κυρώσεων και για τα μητρώα που αφορούν την τεκνοθεσία.

Δυστυχώς, ούτε αυτήν τη φορά έχουμε μία έστω ενδεικτική εικόνα για το πόσο θα κοστίζουν πολλά από αυτά που αναφέρονται στο νομοσχέδιο.

Δεν γνωρίζουμε, άρα δεν γνωρίζουν οι φορολογούμενοι πόσο θα στοιχίσουν οι αναθέσεις σε κοινωνικούς λειτουργούς εκτός δημοσίου ή τα επιμορφωτικά προγράμματα για τους υποψηφίους γονείς και τους εγκεκριμένους αναδόχους, αλλά και η μισθοδοσία των επαγγελματιών αναδόχων.

Δεν γνωρίζουμε πόσο θα επιβαρυνθεί ο ΟΠΕΚΑ, ο οποίος θα καταβάλλει οικονομική ενίσχυση στους αναδόχους φροντιστές. Είναι μια σημαντική δαπάνη, που δεν προκύπτει μόνο από τη χρονική επέκταση της καταβολής για ορισμένες κατηγορίες παιδιών μετά την ενηλικίωσή τους, όπως τα ΑΜΕΑ. Προκύπτει κυρίως, από την καταβολή της ενίσχυσης σε όλους τους δικαιούχους, αφού μέχρι σήμερα μόνο ένας μικρός αριθμός αναδόχων, που πραγματοποιούνταν μέσω συγκεκριμένων ιδρυμάτων, παίρνει την προβλεπόμενη από τον νόμο οικονομική ενίσχυση.

Κυρία Υπουργέ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στη συζήτηση για το δικαίωμα αναδοχής και από άτομα του ίδιου φύλου, που έχουν υπογράψει σύμφωνο συμβίωσης, οι αντιρρήσεις είναι πολλές και πολύπλευρες. Αρκετό από εμάς, που είμαστε αρνητικοί σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο, κάναμε δύο παρατηρήσεις.

Η πρώτη είναι ότι τα επιστημονικά δεδομένα, που όλα αφορούν το εξωτερικό, οδηγούν σε αντικρουόμενα συμπεράσματα και δεν έχουν εκείνο το χρονικό βάθος, που θα τους έδινε αξιοπιστία. Η δεύτερη παρατήρηση είναι ότι, εφόσον το μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας έχει αρνητική στάση στο συγγενές με την αναδοχή θέμα της τεκνοθεσίας από ομοφυλόφιλα ζευγάρια, το παιδί σε αναδοχή θα αντιμετωπίζεται κατά κανόνα αρνητικά στο ευρύτερο κοινωνικό περιβάλλον του, με ό,τι αυτό μπορεί να σημαίνει για την καλή ψυχική του υγεία και την ομαλή κοινωνική του ένταξη.

Επειδή ορισμένοι συνάδελφοι έθεσαν ζητήματα συνταγματικότητας, προσωπικά, μου αρκεί αυτό που λένε αναγνωρισμένοι συνταγματολόγοι, δηλαδή ότι το άρθρο 8 μπορεί να γραφεί με κάποιο τρόπο, ώστε το δικαίωμα της αναδοχής να αφορά μόνο ετερόφυλα ζευγάρια, χωρίς να δημιουργείται πρόβλημα συνταγματικότητας.

Κυρία Υπουργέ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τόσο οι ειδικοί όσο και η εμπειρία έχει δείξει ότι οι επιτροπές, τα συμβούλια και τα μητρώα από μόνα τους δεν φθάνουν. Χρειάζεται σχέδιο για την ενίσχυση των σημερινών δομών παιδικής φροντίδας, που να

κινητοποιεί τον ιδιωτικό τομέα. Χρειάζεται ενημέρωση του κόσμου για την αναδοχή, ώστε κάποια στιγμή, στο όχι πολύ μακρινό μέλλον, να έχει δημιουργηθεί μια κουλουρά αναδοχής στην κοινωνία μας. Χρειάζεται ένα επιστημονικό πρωτόκολλο, με το οποίο η διαδικασία της αναδοχής θα γίνεται με τον ίδιο ακριβώς τρόπο από όλους τους φορείς, αντί της κατακερματισμένης κατάστασης που υπάρχει σήμερα.

Μόνο έτσι θα μπορούμε να ελπίζουμε σε ένα καλύτερο σύστημα παιδικής προστασίας και να δώσουμε το δικαίωμα της ελπίδας σε εκατοντάδες, εάν όχι χιλιάδες, παιδικές ψυχές.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Συνεχίζουμε με τον κ. Ηγουμενίδη από τον ΣΥΡΙΖΑ.

Ορίστε, έχετε τον λόγο.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΗΓΟΥΜΕΝΙΔΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρία Υπουργέ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα ήθελα να συμβάλω στη σημερινή μας συζήτηση με τέσσερις παρατηρήσεις.

Πρώτη παρατήρηση, για να έχουμε και μια τάξη μεγέθους. Από ότι φάνηκε στη συζήτηση στις επιτροπές, μιλάμε περίπου, συνολικά για δύομισι με τρεις χιλιάδες παιδιά, που βρίσκονται σήμερα σε μονάδες παιδικής προστασίας και φροντίδας σε όλη την επικράτεια. Και αυτή είναι η πρώτη μου παρατήρηση, με την έννοια ότι, επιτέλους, τα δεδομένα άρχισαν με ασφάλεια να καταγράφονται. Δημιουργείται μητρώο για παιδιά που διαβιούν σε μονάδες παιδικής προστασίας και φροντίδας, μητρώο για όλους τους υποψήφιους ανάδοχους και θετούς γονείς. Επιτέλους, δημιουργείται μια πραγματική βάση δεδομένων με όρους προστασίας των προσωπικών δεδομένων. Και βέβαια, δεν μπορούμε να παραβλέψουμε το τι γινόταν μέχρι σήμερα, δηλαδή ότι η διαδρομή του παιδιού ή κομμάτι αυτής της διαδρομής κάπου χανόταν.

Δεύτερη παρατήρηση: παρά το ότι δεν φωτίστηκε τόσο πολύ στις μέχρι τώρα τοποθετήσεις των συναδέλφων, θα ήθελα να σταθώ στα άρθρα 16 και 17 όπου εισάγεται ο θεσμός της επαγγελματικής αναδοχής. Είναι ένδειξη μιας πραγματικής συμπαράστασης και παρέμβασης του κράτους στα παιδιά που βρίσκονται σε πραγματική δυσχέρεια, παιδιά που η τοποθέτησή τους σε αναδοχή είναι δύσκολη, όπως παιδιά με ειδικές ανάγκες ή ψυχολογικά προβλήματα. Εδώ, ουσιαστικά θεσμοθετείται και υποβοηθείται με μηνιαία αντιμισθία και ο ανάδοχος γονέας. Κατά τη γνώμη μου, σωστά σε τέτοιες περιπτώσεις χρειάζεται η υποβοήθηση και η στήριξη όλων.

Τρίτη παρατήρηση: Ο στόχος είναι, κανένα παιδί να μην μένει σε ίδρυμα. Όλες οι τελευταίες επιστημονικές παραδοχές, που τουλάχιστον εγώ έχω υπ' όψιν μου, καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι η παραμονή του παιδιού σε ιδρύματα δεν είναι προς όφελος του παιδιού, δεν είναι προς όφελος της προστασίας και της υγείας του παιδιού. Κατά τη γνώμη μου, μιλάμε για ένα πλέγμα μέτρων με την άρση σημαντικών γραφειοκρατικών και διοικητικών πράξεων, με τη μείωση του χρόνου για την ολοκλήρωση της αναδοχής και της υιοθεσίας, με τη συγκέντρωση όλων των σχετικών ανημόσιων κοινωνικών λειτουργιών, τη χορήγηση επιδόματος αναδοχής, την κατοχύρωση του δικαιώματος των ανάδοχων γονέων να απολαμβάνουν τις ίδιες άδειες για τη φροντίδα του ανηλίκου.

Όλα τούτα συγκλίνουν σε αυτό: Στο να φεύγει το παιδί από το ίδρυμα. Η οποιαδήποτε λύση είναι προτιμότερη από την παραμονή του παιδιού στο ίδρυμα. Πώς εξυπηρετείται το συμφέρον του παιδιού; Με το να μην μένει ούτε μία μέρα στο ίδρυμα. Εδώ εντάσσονται και όλες οι σχετικές με το άρθρο 8 πρωτοβουλίες.

Κατά τη γνώμη μου, η εμμονή στο άρθρο 8, επειδή δεν είναι το μόνο, αδικεί ουσιαστικά, το ίδιο το νομοσχέδιο. Πιστεύω ότι δεν είναι σωστό να χάνουμε το δάσος της παιδικής προστασίας, για ένα δέντρο αυτού του δάσους. Παράλληλα, πιστεύω ότι όλες οι απαραίτητες ασφαλιστικές δικλίδες έχουν ενσωματωθεί στο νομοσχέδιο, όλες οι πολιτικές αποϊδρυματοποίησης στηρίζονται από τις σύγχρονες και σοβαρές σχετικές επιστημονικές μελέτες. Με τούτη την έννοια, στηρίζω το σύνολο του νομοσχεδίου.

Παρατήρηση τέταρτη και τελευταία. Παρά το ότι δεν ήταν στο

ίδιο μήκος κύματος όλες οι τοποθετήσεις των συναδέλφων της Νέας Δημοκρατίας, δεν μπορώ να μη σταθώ στην τοποθέτηση και εδώ στην Ολομέλεια, αλλά και στις επιτροπές, της εισηγήτριας της Νέας Δημοκρατίας -και όχι μόνον αυτής- ότι ούτε λίγο ούτε πολύ, η Νέα Δημοκρατία παρουσίασε ένα ολοκληρωμένο σχέδιο, το οποίο με καθυστέρηση μάλιστα κάποιων μηνών η Κυβέρνηση το αντέγραψε -και μάλιστα, κυρία Υπουργέ, δεν το αντιγράψατε καλά- και ότι το θέμα που συζητούμε δεν είναι θέμα ιδεολογίας.

Εν πάση περιπτώσει, μου δημιουργούνται ορισμένα ερωτήματα. Πιστεύω, κατ' αρχήν, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι χρειάζεται περίσσεια πολιτικού θράσους για να βαδίσει κανείς σε τέτοια μικροπολιτικά μονοπάτια. Χρειάζεται περίσσεια πολιτικού καιροσκοπισμού για να βαδίσει κανείς σε τέτοιες ρουσφετολογικές διαδρομές και πολύ περισσότερο πάνω στις πλάτες των πλέον ανυπεράσπιστων ανθρώπων αυτής εδώ της κοινωνίας.

Βέβαια, προσωπικά, δεν με εκπλήσσει η Νέα Δημοκρατία ούτε για τα ρουσφετολογικά της ανοίγματα ούτε για τον πολιτικό της καιροσκοπισμό. Είναι κάτι που το περιμένω από το κόμμα της συντηρητικής παράταξης. Αλλά να φτάσουμε στο σημείο να μιλάμε για κατάρρευση του συστήματος της παιδικής προστασίας;

Δεν κατάλαβα και θέλω να καταθέσω μερικά ερωτήματα: Αλήθεια, μιλάτε εσείς, που δεν ξέρατε ούτε πόσα παιδιά είναι στα ιδρύματα; Δεύτερον, δεν ασχολείστε, δεν είναι στην πολιτική σας να ασχοληθείτε, αλλά κανέναν δεν σας είπε ή από κανέναν δεν ακούσατε για τα παιδιά, που ψάχνουν να βρουν τις ρίζες τους -ακόμα και ενήλικες πια- και τις περισσότερες φορές με αποτυχία; Από κανέναν δεν ακούσατε για το τι χάνεται στη διαδρομή του παιδιού από την εξέλιξη του, από το ίδιο το παιδί, από το σύνολό του; Κανέναν δεν σας μίλησε για τα ζευγάρια που έφτασαν να πάνε στο εξωτερικό; Κάποιοι -και Βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας- τοποθετήθηκαν σε αυτά τα προβλήματα.

Αλήθεια, αυτές τις δεκαετίες που περάσανε ποιος κυβερνούσε; Δεν ήταν η Νέα Δημοκρατία; Η παλιά ήταν; Αλήθεια, είναι διαφορετική η Νέα Δημοκρατία με σύμβολο τον πυρσό, από τη Νέα Δημοκρατία με σύμβολο την καρικατούρα του πυρσού; Δεν κατάλαβα!

Θα μπορούσα βεβαίως, να απαριθμήσω και να απαντήσω ότι ναι, σήμερα για πρώτη φορά στην Ιστορία, με την «πρώτη φορά Αριστερά», χτίζεται ένα πραγματικό τείχος προστασίας απέναντι στα πιο εύάλωτα κοινωνικά στρώματα. Θα μπορούσα όντως, σε απάντηση των όσων είπατε, να απαριθμήσω μία προς μία όλες τις προσπάθειες της Κυβέρνησης, πρώτη φορά με την Αριστερά στην Κυβέρνηση, εδώ και τρία χρόνια, προσπάθειες για να μην μείνει κανένας πολίτης στο περιθώριο.

Ωστόσο, η βασική μας διαφορά, κύριοι, είναι αλλού και γι' αυτό δεν στέκομαι σε αυτά τα επιμέρους. Η βασική μας διαφορά είναι ότι η Αριστερά στην Ελλάδα έρχεται από πολύ μακριά και τραβάει ακόμα μακρύτερα, πολύ μακριά, έξω από τον δικό σας συντηρητικό ορίζοντα. Και στις αποστολές της, στο όραμα για την Ελλάδα μας, στην αγωνιστική της διαδρομή, στο DNA της τελικά, η Αριστερά έχει καταγεγραμμένους στόχους την κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, την κοινωνική απελευθέρωση, την κοινωνική δικαιοσύνη.

Να γιατί η Αριστερά, ακόμα και στις πιο αντίξοες συνθήκες -είναι αντίξοες οι συνθήκες της πρόσφατης τριετίας, έχουμε περάσει και πολύ χειρότερες καταστάσεις- μπορεί να εφαρμόζει κοινωνική πολιτική και κοινωνική δικαιοσύνη, που πλευρές της περιλαμβάνονται και στο σημερινό νομοσχέδιο.

Να γιατί η όποια κριτική σας, πέρα από το ότι δικαιολογημένα εξοργίζει κάποιους συναδέλφους, που νιώθουν να τους πνίγει το δίκαιο, το μόνο που μπορεί να κάνει η όποια κριτική σας σε αυτό το πεδίο της κοινωνικής πολιτικής προς την Αριστερά, είναι να προκαλέσει το γέλιο.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, οι αξίες, στις οποίες υποτάσσει τη δράση της η Αριστερά, υπηρετούν την κοινωνία, υπηρετούν το δημόσιο συμφέρον. Εν προκειμένω, για το νομοσχέδιο που συζητάμε, υπηρετούν το δημόσιο συμφέρον των ανυπεράσπιστων, ανήλικων παιδιών.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Ευχαριστούμε.

Τον λόγο έχει ο κ. Σπартинός από τον ΣΥΡΙΖΑ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΜΑΡΚΟΥ: Κύριε Πρόεδρε, θα ήθελα τον λόγο επί προσωπικού.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Γιατί επί προσωπικού; Δεν αναφέρθηκε σε εσάς.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΗΓΟΥΜΕΝΙΔΗΣ: Εγώ έκανα κριτική στη Νέα Δημοκρατία. Δεν έκανα κριτική σε κανέναν...

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΜΑΡΚΟΥ: Κύριε Λαμπρούλη, επί προσωπικού. Εισηγήτρια δεν είμαι; Για μένα μίλησε.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗΣ: Έχει δικαίωμα να το αναπτύξει.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Όχι, δεν υπήρχε προσωπικό. Αν από το Βήμα, κάποιος Βουλευτής κάνει κριτική σε ένα άλλο κόμμα, αυτό θεωρείται προσωπικό ζήτημα; Σας παρακαλώ πάρα πολύ. Μην χάνουμε τον χρόνο.

Ελάτε, κύριε Σπартинέ.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΜΑΡΚΟΥ: Για μένα δεν μίλησε; Για το περίσσιο θράσος μου; Για την εισηγήτρια μίλησε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Μην χάνουμε τον χρόνο.

Κύριε Σπартинέ, συνεχίστε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΠΑΡΤΙΝΟΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η κατάσταση στη χώρα μας, όσον αφορά το θέμα της υιοθεσίας, σωστότερα της τεκνοθεσίας –και εγώ αυτόν τον όρο θα χρησιμοποιώ– είναι απελπιστική, μέχρι τώρα. Δυστυχώς, όλες οι μέχρι τώρα κυβερνήσεις έκλειναν τα μάτια σε καταστάσεις, που όλοι μας γνωρίζουμε και για τις οποίες θα έπρεπε ως κοινωνία και ως πολιτεία να ντρεπόμαστε.

Ιδρύματα γεμάτα από παιδιά εγκαταλειμμένα ή κακοποιημένα, που ακόμα και αν μεγαλώνουν σε ασφαλές περιβάλλον, μέσα σε αυτά τα ιδρύματα, στερούνται το σημαντικότερο πράγμα για την υγιή ανάπτυξη ενός παιδιού: την αγάπη και τη στοργή, που μπορεί να τους παρέχει μια οικογένεια.

Από την άλλη, ζευγάρια που επιθυμούν να τεκνοθετήσουν και περιμένοντας πολλές φορές έξι και επτά χρόνια, χωρίς αποτέλεσμα, καταφεύγουν συχνά σε τεκνοθεσίες επ' αμοιβή. Ως αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης, αναπτύσσονται κυκλώματα, που εκμεταλλεύονται την επιθυμία αυτών των ανθρώπων και φτάνουν ακόμα και στο να πωλούν βρέφη σε ένα ιδιότυπο trafficking, που εμπλέκονται συχνά φυσικοί και θετοί γονείς, γιατροί, δικηγόροι και φυσικά πρόσωπα με εγκληματική δράση.

Πόσα χρόνια όλα αυτά μας είναι γνωστά; Πόσα χρόνια κατά καιρούς βλέπουμε να εξαρθώνονται σπείρες; Τι κάνατε, κυρίες και κύριοι της Νέας Δημοκρατίας και του ΠΑΣΟΚ, τα χρόνια που κυβερνούσατε, ώστε να διασφαλίσετε την απαιτούμενη σωστή διαδικασία;

Σήμερα η Κυβέρνηση τολμά και φέρνει ένα ριζοσπαστικό νομοσχέδιο, που ισχυροποιεί επιστημονικά και θεσμικά όλη τη διαδικασία, με κύριο γνώμονα το συμφέρον του παιδιού. Για να επιτευχθεί αυτό, δύο στόχοι πρέπει να ικανοποιούνται: η μείωση του χρόνου αναμονής και η θεσμική και επιστημονική κατοχύρωση της διαδικασίας, που τώρα γίνεται ψηφιακή.

Όσον αφορά τον πρώτο στόχο, η Βουλή θέσπισε με νόμο ήδη το 2016 τον Σύνδεσμο Κοινωνικών Λειτουργιών Ελλάδας ως ανώτατη αρχή απόδοσης άδειας άσκησης επαγγέλματος και πειθαρχικού ελέγχου για κοινωνικούς λειτουργούς. Ο Σύνδεσμος, με αδιάβλητες εξετάσεις, θα δημιουργήσει Σώμα Πιστοποιημένων Κοινωνικών Λειτουργιών, που θα συμβάλλουν στην ολοκλήρωση, μέσα σε λίγους μήνες, του έργου των κοινωνικών ερευνών και εκθέσεων που απαιτούνται. Έτσι μειώνεται ο συνολικός χρόνος που απαιτείται γι' αυτή τη διαδικασία στους οκτώ με δώδεκα το πολύ μήνες.

Όσον αφορά τον δεύτερο στόχο, η διαδικασία πλέον που απαιτείται είναι σαφής. Είναι ψηφιακή, όπως είπα ήδη, και καταλήγει σε τρία ηλεκτρονικά μητρώα, που τηρούνται στην ΗΔΙΚΑ και τα διαχειρίζεται το Εθνικό Κέντρο Κοινωνικής Αλληλεγγύης.

Με αυτόν τον τρόπο, το κράτος θα γνωρίζει τον ακριβή αριθμό των παιδιών, που υπάρχουν στα ιδρύματα κρατικά και ιδιωτικά, αυτά που δίνονται για τεκνοθεσία ή αναδοχή, καθώς και τον ακριβή αριθμό υποψήφιων γονέων και αναδόχων.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, όλα τα παραπάνω συνιστούν

μια πραγματική τομή του κράτους κοινωνικής πρόνοιας μιας δημοκρατικής κοινωνίας, που σέβεται πρώτα από όλα τα δικαιώματα του παιδιού, αλλά και τον ίδιο τον εαυτό της.

Επιπλέον, δίνει ελπίδα σε υποψήφιους θετούς γονείς ή αναδόχους και οδηγεί στην αποϊδρυματοποίηση των παιδιών, που είναι το κρίσιμο ζητούμενο για την ψυχολογία τους, αφού τους προσφέρει τη δυνατότητα να μεγαλώσουν σε ένα περιβάλλον αγάπης, φροντίδας και στοργής.

Κατά τη γνώμη μου, η ιδρυματοποίηση είναι η παρέκκλιση από την ανθρώπινη φύση και όχι οι διάφορες ανθρώπινες συμπεριφορές, στις οποίες αναφέρονται κάποιοι και συχνά με απαράδεκτο τρόπο.

Όσον αφορά δε, τις διαφορές μεταξύ τεκνοθεσίας και αναδοχής, είναι σαφείς, ειπώθηκαν και από τους εισηγητές και από την Υπουργό και από άλλους συναδέλφους και δεν πρέπει να οδηγούν σε συγχύσεις. Κατά την τεκνοθεσία, ο θετός γονιός αντικαθιστά πλήρως τον φυσικό γονέα και στις υποχρεώσεις και στα δικαιώματα. Στην αναδοχή, ο ανάδοχος συνυπάρχει με τον φυσικό γονέα και μάλιστα, έχει υποχρέωση να συνεργάζεται μαζί του. Η τεκνοθεσία, σύμφωνα με τον Αστικό Κώδικα, αφορά έγγραμα ζευγάρια και μόνο, που αντικαθιστούν πλήρως τους φυσικούς γονείς. Η αναδοχή μπορεί να γίνει από έγγραμα ζευγάρια, από ζευγάρια με σύμφωνο συμβίωσης, αλλά και από μεμονωμένα άτομα.

Να υπενθυμίσω σε όσους και όσες θέλουν να το ξεχνούν, ότι το σύμφωνο συμβίωσης είναι νόμος του κράτους και η ισότιμη μεταχείριση όλων των πολιτών βασική συνταγματική επιταγή. Άρα, δεν υπάρχει καμμία δυνατότητα εξαιρέσεων, που θα δημιουργούσε θέμα άνισης μεταχείρισης ομάδας πολιτών.

Στη γειτονική Ιταλία εκατό χιλιάδες ομόφυλα ζευγάρια έχουν γίνει ανάδοχοι γονείς, χωρίς να υπάρξει κανένα κοινωνικό πρόβλημα. Άλλα είναι τα κοινωνικά και πολιτικά προβλήματα, που έχει σήμερα η Ιταλία. Εμείς θα μείνουμε προσκολλημένοι σε μεσαιωνικές αντιλήψεις, σε βάρος των δικαιωμάτων των παιδιών; Και να μην ξεχνάμε ακόμα ότι πάνω από χίλια παιδιά σήμερα βρίσκονται απροστάτευτα στο δρόμο, πέρα από αυτά τα δύο με τρεις χιλιάδες που βρίσκονται μέσα σε ιδρύματα.

Κάποιοι –όχι όλοι, πολλοί όμως– από τους επικριτές του σχεδίου νόμου και ειδικότερα του άρθρου 8 στέκονται πίσω από ιδεοληψίες ή ακόμα χειρότερα, από μικροκομματικές και ψηφοθηρικές σκοπιμότητες. Νομίζουν ότι μπορούν να παίξουν με την Κυβέρνηση και τον ΣΥΡΙΖΑ. Κάνουν λάθος. Στην πραγματικότητα παίζουν με το μέλλον εκατοντάδων παιδιών, δικών μας παιδιών, της κοινωνίας δηλαδή αυτής, στην οποία ζούμε όλοι μας και με την αγωνία, επίσης, πολλών ζευγαριών και μεμονωμένων συμπολιτών, που επιζητούν μια καθαρή και δίκαιη διαδικασία τεκνοθεσίας ή αναδοχής, αναδεικνύοντας έτσι αυτοί οι επικριτές το πραγματικό τους πρόσωπο κοινωνικής ευαισθησίας και την πραγματική πολιτική τους φυσιογνωμία, πέρα από ετικέτες, τσιτάτα και παρελθόντα.

Εμείς, ως ριζοσπαστική αριστερή παράταξη, οικοδομώντας ένα σοβαρό κράτος κοινωνικής πρόνοιας και αλληλεγγύης έχουμε την υποχρέωση να οδηγήσουμε την κοινωνία μπροστά, πολεμώντας τον συντηρητισμό, από όπου και αν προέρχεται και εξασφαλίζοντας έτσι ίσα δικαιώματα και ίσες ευκαιρίες για όλους τους πολίτες, ανεξαρτήτως της όποιας διαφορετικότητας. Αυτό κάνουμε και με το σημερινό νομοθέτημα.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Τον λόγο έχει ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος της Χρυσής Αυγής κ. Λαγός.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΛΑΓΟΣ: Αρχικά, θα ήθελα να πω ότι είναι λίγο αστείο το φαινόμενο –επειδή μιλάει η Χρυσή Αυγή για κάποια νομοσχέδια, που ξέρετε ότι υπάρχει η αντίθεση μας– να υπάρχουν έξω από την είσοδο των Βουλευτών της Χρυσής Αυγής γύρω στους δεκαπέντε με είκοσι αστυνομικούς, όταν στις άλλες εισόδους βρίσκονται γύρω στα δύο άτομα περίπου από την Ασφάλεια της Βουλής.

Αν φοβάστε ότι πρόκειται να σας πειράξουμε, σας υποσχόμαστε ότι δεν πρόκειται να σας πειράξουμε. Απλώς λέμε την αλήθεια. Το μοναδικό που έχετε να κάνετε είναι να κλείνετε το μικρό-

φωνο, για να μην ακουγόμαστε. Αν, από την άλλη, είναι για να μας εκφοβίσετε, σας δίνουμε και πάλι τον λόγο μας ότι δεν πρόκειται να μας εκφοβίσετε και την άποψή μας θα τη λέμε, όπως και να έχουν τα πράγματα. Να είστε βέβαιοι γι' αυτό.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Χρυσής Αυγής)

ΘΕΑΝΩ ΦΩΤΙΟΥ (Αναπληρώτρια Υπουργός Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης): Τι λέει, κύριε Πρόεδρε;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΛΑΓΟΣ: Κύριε Πρόεδρε, να κλείσουμε το μικρόφωνο;

ΘΕΑΝΩ ΦΩΤΙΟΥ (Αναπληρώτρια Υπουργός Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης): Τι καταγγέλλει τώρα;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Καθίστε, κυρία Υπουργέ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΛΑΓΟΣ: Κοιτάξτε! Είναι έξω από την πόρτα και περιμένουν να μπουν.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ (Γενικός Γραμματέας του Λαϊκού Συνδέσμου - Χρυσή Αυγή): Κυρία μου, ελάτε εδώ να δείτε. Είναι απ' έξω από την πόρτα και περιμένουν μπουν!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΛΑΓΟΣ: Φεύγουν! Τρέχουν και φεύγουν! Το είδατε. Μη μιλάτε, άμα δεν ξέρετε. Εκτίθεστε. Αφήστε με να τελειώσω την ομιλία μου. Θα είναι καλύτερα για εσάς, αν το αφήσετε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Παρακαλώ, ηρεμήστε.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ (Γενικός Γραμματέας του Λαϊκού Συνδέσμου - Χρυσή Αυγή): Θα φέρετε και τα MAT; Είστε τόσο δημοφιλείς, που θα έρθετε με τα MAT στη Βουλή!

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Συνεχίστε παρακαλώ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΛΑΓΟΣ: Ας μπούμε στο νομοσχέδιο.

Έχουμε ακούσει εδώ και τρεις-τέσσερις ώρες περίπου, τον εισηγητή του ΣΥΡΙΖΑ και πάρα πολλούς από τους Βουλευτές, που στηρίζουν το εν λόγω νομοσχέδιο, να μας μιλάνε για επιστημονικές έρευνες, για αναλύσεις και για οτιδήποτε δείχνει ότι τα παιδιά που υιοθετούνται από ομοφυλόφιλα ζευγάρια δεν έχουν κάποιες συνέπειες.

Όμως, ξέχασαν όλοι να αναφέρουν –γιατί «δημοκρατικά» δεν αναφέρονται συγκεκριμένα πράγματα– μία έρευνα συγκεκριμένη, που έχει γίνει από τον επίκουρο Καθηγητή Κοινωνιολογίας του Πανεπιστημίου του Τέξας, τον Μαρκ Ρέγκνερους –μάλιστα αυτό είχε γίνει τον Ιούνιο του 2012– η οποία λέει άλλα πράγματα απ' αυτά που πιστεύετε ή θέλετε να πιστεύετε και που λέτε στον κόσμο. Για να είστε σίγουροι γι' αυτό που λέμε, το δείγμα ανέρχεται σε δεκαπέντε χιλιάδες ενήλικες Αμερικανούς, δεκαοκτώ έως τριάντα εννέα ετών. Για να μην νομίζουμε ότι είναι μια έρευνα, η οποία δεν έχει καμμία σημασία, απλώς η προοδευτικότητα και τα σύγχρονα μέσα μαζικής ενημέρωσης αποχαύνωσης φροντίζουν να μην ακούγεται.

Λέει, λοιπόν, η συγκεκριμένη αυτή έρευνα ότι τα παιδιά των ομοφυλόφιλων οικογενειών παρουσιάζουν χαμηλότερα ποσοστά επιτυχίας στον τομέα της εκπαίδευσης, χειρότερη σωματική και πνευματική υγεία, μεγαλύτερο ποσοστό εμφάνισης κατάθλιψης, μεγαλύτερα ποσοστά ανάγκης από ψυχιατρική βοήθεια, έχουν μεγαλύτερο ποσοστό τάσεως στην αυτοκτονία, ειδικά όσα παιδιά έχουν ομοφυλόφιλους άντρες για γονείς. Είναι μερικά μόνο. Είναι απ' αυτά που δεν έχουν καμμία συνέπεια για τα παιδιά. Όλα είναι κατ' ευχήν για εσάς.

Εν συνεχεία, ο συγκεκριμένος κύριος ανέφερε ότι σε έρευνες που έχουν γίνει και που λένε ότι δεν υπάρχουν προβλήματα για τα παιδιά που έχουν υιοθετηθεί από ομοφυλόφιλα ζευγάρια, οι έρευνες συγκεκριμένα έχουν γίνει μεταξύ συγγενών και φίλων μιας παρεϊστικής ομαδοϋλίας, που βγάζουν ό,τι θέλουν. Αυτό λέει ο άνθρωπος αυτός. Μάλιστα υπήρξαν κραυγές εις βάρος του, υπήρξαν καταγγελίες, έγιναν έρευνες, αλλά δυστυχώς για όλους τους –εντός εισαγωγικών– «ανθρωπιστές» αποδείχθηκε ότι όλα όσα έλεγε ο συγκεκριμένος ήταν αληθή.

Προχωράμε, λοιπόν –αν δεν πιστεύετε σε όλα αυτά– σε κάποιες από τις μαρτυρίες των συγκεκριμένων παιδιών. Συγκεκριμένα η κ. Στεφάνοβιτς αναφέρει τα εξής: «Έχω εκτεθεί σε εμφανείς σεξουαλικές δραστηριότητες, όπως σοδομία, γυμνότητα,

πορνογραφία, ομαδικό σεξ, σαδομαζοχισμό με εφήβους. Δεν υπήρχε» –όπως λέει η συγκεκριμένη κυρία– «καμμία εγγύηση ότι οποιoσδήποτε από τους συντρόφους του πατέρα μου θα ήταν για πολύ καιρό και συχνά έπρεπε να τους υπακούω. Τα δικαιώματά μου και η αθωότητά μου παραβιάστηκαν», όπως λέει η συγκεκριμένη.

Εν συνεχεία, υπάρχει η κ. Μπάρμπαρα Κλέιν, η οποία λέει: «Την ίδια στιγμή μου δόθηκε το μήνυμα ότι αν δεν συμφωνούσα μαζί τους –κάτι που εγώ δεν έκανα– ήμουν ηλίθια και καταδικασμένη σε μία ζωή τιμωρίας και εχθρότητας από τη μητέρα μου και τη σύντροφό της. Το έκαναν αυτό με την ενθάρρυνση όλων των ομοφυλόφιλων φίλων τους στην κοινότητα και ήταν σαν μία παραθρησκευτική ομάδα. Η τιμωρία, αν διαφηνούσα, ήταν να μην μου επιτρέπεται η έξοδος από το σπίτι, παρά μόνο για να πάω στο σχολείο.» Ανθρωπιστικά πράγματα, τα οποία δεν υπάρχουν για εσάς, είναι σε έναν άλλο πλανήτη.

Καταλήγουμε με τον κ. Ρόμπερτ Όσκαρ Λόπεζ –αυτοί είναι μερικοί μόνο απ' όλους αυτούς– ο οποίος περιγράφει ότι βίωνε μεγάλη σεξουαλική σύγχυση, εξαιτίας της έλλειψης πατρικής φιγούρας στη ζωή του, που τον οδήγησε σε μία ζωή πορνείας με πελάτες, κυρίως ηλικιωμένους στην εφηβική του ηλικία, προκειμένου να ψάξει και να αναζητήσει την πατρική φιγούρα που του έλειπε. Αυτά λένε.

Εν συνεχεία, οι συγκεκριμένοι, μαζί με πολλούς άλλους, κατέθεσαν μήνυση στο Ανώτατο Δικαστήριο των ΗΠΑ, προκειμένου να σταματήσουν οι γάμοι μεταξύ ομοφυλόφιλων ζευγαριών και φυσικά, η υιοθεσία παιδιών. Η υπόθεση αυτή έχει προχωρήσει. Δεν έχει εκδοθεί ακόμα απόφαση, όμως φτάσαμε σε σημείο, τέσσερις πολιτείες των Ηνωμένων Πολιτειών να έχουν απαγορεύσει πλέον τον γάμο ομοφυλόφιλων, μετά από τα συγκεκριμένα. Αυτά προς γνώση και ίσως συμμόρφωση.

Πρώτα απ' όλα, ακούμε εδώ να μιλάτε ανθρωπιστικά για τα παιδιά, τα οποία πραγματικά, χρήζουν βοήθειας, για να μην μεγαλώνουν σε ιδρύματα. Όμως, ξεχνάμε κάτι άλλο. Αν φτάσαμε αυτή τη στιγμή να υπάρχουν σε ιδρύματα περίπου τρεις χιλιάδες παιδιά, είναι γιατί οι πολιτικές σας, οι πολιτικές των μνημονίων, δεν έχουν φροντίσει, προκειμένου να υπάρχουν σωστές υποδομές στις ελληνικές οικογένειες.

Είναι γιατί εσείς, εδώ και οκτώ, τουλάχιστον, χρόνια, μας έχετε βάλει στα νύχια των διεθνών τοκογλύφων κι έτσι οι ελληνικές οικογένειες δεν έχουν να ταΐσουν τα παιδιά τους και πολλές απ' αυτές πηγαίνουν και αφήνουν τα παιδιά σε διάφορα ιδρύματα και είτε τα αφήνουν πέντε μέρες την εβδομάδα και τα παίρνουν μόνο ένα σαββατοκύριακο, είτε δεν τα παίρνουν καθόλου, γιατί δεν μπορούν να τα συντηρήσουν. Άρα, μην μιλάτε για ανθρωπισμό εσείς, που έχετε αναγκάσει αυτούς τους ανθρώπους να ψάχνουν στα σκουπίδια για τρόφιμα! Ψεύτες και υποκριτές!

Φτάνουμε, λοιπόν, σε μία κοινωνία σήμερα, στην οποία ένας Μαροκινός θα μπορούσε να δηλώνει Σουηδός, ένα άνδρας μπορεί να δηλώνει γυναίκα ή ακόμα και ουδέτερος. Σε αυτές τις κοινωνίες ζούμε. Θέλετε να μας φτάσετε σε κοινωνίες χαλαρές, σε ανθρώπους ρηχούς, οι οποίοι να μην έχουν αρχές πρότυπα και ιδεολογία.

Φανταστείτε έναν άνθρωπο όταν δεν υποστηρίζει καν ότι είναι το φύλο που γεννήθηκε, αν είναι άνδρας ή αν είναι γυναίκα –δεν υποστηρίζει καν αυτό– τι θα υποστηρίξει στη ζωή του; Θα υποστηρίξει την πατρίδα του; Θα υποστηρίξει την οικογένειά του; Τι να υποστηρίξει; Είναι ένας άνθρωπος χαμένος, πραγματικά, ο οποίος στο όνομα, δήθεν, του «ανθρωπισμού» πετάγεται βορά στα ψυχολογικά του προβλήματα και σε ό,τι αυτό θα του δημιουργήσει.

Φανταστείτε έναν άνδρα, ο οποίος γεννιέται και στα δέκα, στα δώδεκα, στα δεκαπέντε αλλάζει το φύλο του και μια γυναίκα αντιστρόφως. Αυτή είναι η πολυπολιτισμική κοινωνία, μια κοινωνία μαζανθρώπων, που θέλετε και σιγά-σιγά εκεί μας οδηγείτε.

Πριν από λίγες μέρες, έλαβε χώρα μια έρευνα, η οποία μάλιστα ακούστηκε και στο Οικονομικό Φόρουμ των Δελφών, από τον Δημήτρη Μαύρο, όπου αναφέρονται κάποια πράγματα, που δεν συνάδουν με τις απόψεις σας περί σοβαρότητας, που θέλετε να μας πείτε για την κοινωνία. Συγκεκριμένα, η έρευνα αυτή έλεγε ότι το 98% των Ελλήνων δηλώνουν εμπιστοσύνη στον θεσμό της

οικογένειας. Δεν ξέρω τι λέτε εσείς θεσμό της οικογένειας, αλλά εμείς λέμε μία μητέρα, έναν πατέρα και τα παιδιά. Αν εσείς λέτε οικογένεια, άνδρα με άνδρα, γυναίκα με γυναίκα κι έναν συρφετό, τον οποίο δημιουργείτε, λυπόμαστε, κρατήστε το για τους εαυτούς σας. Και συνεχίζει μετά ότι ακολουθούν οι θεσμοί των Ενόπλων Δυνάμεων, της Αστυνομίας και της Δικαιοσύνης. Επίσης, το 85% των ερωτηθέντων δήλωσε ότι πιστεύει στον Θεό και το 60% ότι βρίσκεται κοντά στη θρησκεία, πηγαίνοντας τακτικά στην εκκλησία.

Αυτές είναι οι έρευνες οι οποίες, φυσικά, δεν σας συμφέρουν να ακούγονται. Και μάλιστα, ακούσαμε χαρακτηριστικά από πολλούς από τους προηγούμενους Βουλευτές, που μίλησαν, να λένε ότι η κοινωνία δεν είναι έτοιμη να δεχθεί αυτά τα μέτρα, που φέρνουμε. Σοβαρά; Έτσι σας είπαν; Και είπαν ότι εμείς –λέει– είμαστε για άλλα πράγματα, από αυτά που λέει η κοινωνία.

Ξέρετε κάτι; Αυτό, εσείς οι αριστεροί παλιά θα το λέγατε δικτατορία. Δηλαδή, υπάρχει μία κυβέρνηση, η οποία δεν έχει καμία ταύτιση με την ελληνική κοινωνία, όμως, αποφασίζει κατά το δοκούν, όπως αυτή θέλει. Αλλού χρησιμοποιούμε την πλειοψηφία, αλλού δεν χρησιμοποιούμε την πλειοψηφία, φτάνει να κάναμε αυτό που εμείς θέλουμε. Ας κρίνει, λοιπόν, ο ελληνικός λαός τι συμβαίνει μέσα στην Αίθουσα του Κοινοβουλίου, μέσα στην Αίθουσα στην οποία έχουν δημιουργηθεί τα περισσότερα δεινά για τους Έλληνες πολίτες.

Θα ήθελα να συνεχίσω λέγοντας ότι είναι πραγματικά προσχηματική η συμπεριφορά Νέας Δημοκρατίας και ΑΝΕΛ. Ειδικά οι ΑΝΕΛ, βγαίνουν και κατακεραυνώνουν την Κυβέρνηση, φωνάζουν και ωρύονται ότι δεν θα έπρεπε να περάσει το συγκεκριμένο άρθρο του νομοσχεδίου, όπως έχουν φωνάξει κατά καιρούς και για πάρα πολλά άλλα νομοσχέδια.

Ξεχνούν, όμως, ότι με την παρουσία τους και με τη στήριξη που δίνουν στην Κυβέρνηση, αυτή η ανθελληνική και προδοτική Κυβέρνηση περνάει όλα αυτά τα νομοσχέδια. Είναι και οι ΑΝΕΛ άμεσα υπεύθυνοι για το τι συμβαίνει στην πατρίδα μας και να αφήσουν τα κροκοδείλια δάκρυα!

Όσον αφορά τη Νέα Δημοκρατία, πραγματικά βλέπουμε ότι άγεται και φέρεται από τις διαθέσεις των μπολσεβίκων κομμουνιστών, οι οποίοι αποφασίζουν και διατάζουν επί της πραγματικότητας. Να είστε βέβαιοι όλοι ότι η Νέα Δημοκρατία ούτε κατά συνείδηση δεν θα ψήφισε στο συγκεκριμένο νομοσχέδιο. Θα ψήφιζαν «ναι» και αυτοί.

Απλά, η παρουσία της Χρυσής Αυγής τους φέρνει σε πάρα πολύ δύσκολη θέση. Και ό,τι κάνει, το κάνει μόνο και μόνο για να γλιτώσει λίγο το εκλογικό της ακροατήριο και την εκλογική της πελατεία. Μόνο γι' αυτό δόθηκαν κάποιοι αντιδρούν. Αν δεν υπήρχε Χρυσή Αυγή μέσα στην Ελληνική Βουλή, σίγουρα και η Νέα Δημοκρατία θα ψήφισε και όλοι οι Βουλευτές θα ψήφισαν αυτά τα πράγματα, όπως άλλωστε έκαναν με το σύμφωνο συμβίωσης και με το τζαμί στο Βοτανικό. Στηρίζουν και αυτοί αυτήν την Κυβέρνηση.

Τελειώνοντας, θα ήθελα να κλείσω λέγοντας, ότι υπάρχει μία επιστολή από την Ιερά Κοινότητα του Αγίου Όρους, η οποία λέει ότι όλοι οι Έλληνες Βουλευτές θα πρέπει να αντισταθούν και να μην περάσει το νομοσχέδιο αυτό. Θα ήθελα να την καταθέσω στα Πρακτικά.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Ιωάννης Λαγός καταθέτει για τα Πρακτικά την προαναφερθείσα επιστολή, η οποία βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Να είναι σίγουροι οι πατέρες μας, οι μοναχοί που κρατάνε Θερμοπύλες πραγματικά, αυτή τη στιγμή για την Ορθοδοξία μας, για την πατρίδα μας, ότι εμείς δεν πρόκειται ποτέ να πουλήσουμε τα πιστεύω μας και πραγματικά, θα αγωνιζόμαστε γι' αυτά που έχουμε πει, γι' αυτά που λέμε και έξω από την Αίθουσα του Κοινοβουλίου, αλλά και μέσα, με οποιοδήποτε τίμημα.

Τελειώνοντας, θα ήθελα να αναφερθώ στον εισηγητή του ΣΥΡΙΖΑ. Είπε το πρωί ότι δεν μπορούμε να απαγορεύσουμε στα ομόφυλα ζευγάρια να κάνουν την αναδοχή, γιατί είναι ενάντια στο νόμο και ότι με τον τρόπο αυτό κατοχυρώνονται –λέει– τα δι-

καιώματά των ομόφυλων ζευγαριών. Επίσης, λένε ότι πρέπει να σεβόμαστε τους νόμους.

Ακούστε, λοιπόν, τι λέει η λογική πλευρά. Αλήθεια, ποιος νόμος είναι υπεράνω του λογικού; Ποιος ανθρώπινος νόμος μπορεί να είναι υπεράνω του θείου; Ποιος νόμος μπορεί να υπερβεί τον Θεό και τη φύση, που έτσι έκαναν τους ανθρώπους; Άντρας, γυναίκα και τα παιδιά, αυτό είναι οικογένεια. Γι' αυτό θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε. Και προσέχετε πάρα πολύ καλά, γιατί αυτά που κάνετε, δεν θα τα επιτρέψει ο ελληνικός λαός και η τιμωρία σας θα είναι πραγματικά πολύ σκληρή!

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Χρυσής Αυγής)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι τη συνεδρίασή μας παρακολουθούν από τα άνω δυτικά θεωρεία, αφού προηγουμένως ξεναγήθηκαν στην έκθεση της αίθουσας «ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ» και ενημερώθηκαν για την ιστορία του κτηρίου και τον τρόπο οργάνωσης και λειτουργίας της Βουλής, σαράντα έξι μαθητές και μαθήτριες και τρεις εκπαιδευτικοί συνοδοί τους από το 50^ο Δημοτικό Σχολείο Πάτρας.

Η Βουλή τούς καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα απ' όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Η Διαρκής Επιτροπή Δημόσιας Διοίκησης, Δημόσιας Τάξης και Δικαιοσύνης καταθέτει την έκθεσή της στο σχέδιο νόμου του Υπουργείου Μεταναστευτικής Πολιτικής: «Προσαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας προς τις διατάξεις της Οδηγίας 2013/33/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με τις απαιτήσεις για την υποδοχή των αιτούντων διεθνή προστασία (αναδιτύπωση, L180/96/29.6.2013) και άλλες διατάξεις – Τροποποίηση του ν.4251/2014 (Α' 80) για την προσαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας στην Οδηγία 2014/66/ΕΕ της 15ης Μαΐου 2014 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου σχετικά με τις προϋποθέσεις εισόδου και διαμονής υπηκόων τρίτων χωρών στο πλαίσιο ενδοεταρικής μετάθεσης – Τροποποίηση διαδικασιών ασύλου και άλλες διατάξεις».

Τον λόγο έχει ζητήσει η κυρία Υπουργός για κάποιες νομοτεχνικές βελτιώσεις, τις οποίες δεν ανέφερε στην ομιλία της.

Ορίστε, έχετε τον λόγο.

ΘΕΑΝΩ ΦΩΤΙΟΥ (Αναπληρώτρια Υπουργός Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης): Είναι ορισμένες νομοτεχνικές βελτιώσεις.

«1. Στον τίτλο του σχεδίου νόμου προστίθεται η φράση «και άλλες διατάξεις».

2. Στην παράγραφο 1 του άρθρου 2 μετά τη περίπτωση θ. προστίθεται περίπτωση ι' ως εξής: «Έναν εκπρόσωπο της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Σωματείων Γονέων και Κηδεμόνων Ατόμων με Αναπηρία».

Πρόκειται για αίτημα πολλών κομμάτων, να μετέχει στο ΕΣΑΥ και ένας φορέας από την αναπηρία. Εδώ συγκεκριμένα επιλέγουμε την ΠΟΣΓΚΑμεΑ. Είναι οι γονείς παιδιών με αναπηρία.

«3. Όπου στο κείμενο αναγράφεται η φράση «ανάδοχων γονέων» αντικαθίσταται από τη φράση «αναδόχων γονέων».

4. Πριν το άρθρο 28 του σχεδίου νόμου προστίθεται ο τίτλος «ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ Λοιπές διατάξεις» και διαγράφεται ο τίτλος «Διατάξεις αρμοδιότητας Υπουργείου Οικονομικών από την τροπολογία 1572/11».

5. Στο τέλος της παραγράφου 2 του άρθρου 28 προτίθεται η φράση «, εκτός εάν ορίζεται διαφορετικά σε επιμέρους διατάξεις».

Θα σας διανεμηθούν.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Κυρία Υπουργέ, παρακαλώ να καταθέσετε τις νομοτεχνικές βελτιώσεις, για να λάβουν γνώση τα κόμματα.

ΘΕΑΝΩ ΦΩΤΙΟΥ (Αναπληρώτρια Υπουργός Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης): Βεβαίως, κύριε Πρόεδρε.

(Στο σημείο αυτό η Αναπληρώτρια Υπουργός κ. Θεανώ Φωτίου καταθέτει για τα Πρακτικά τις προαναφερθείσες νομοτεχνικές βελτιώσεις, οι οποίες έχουν ως εξής:

Νομοτεχνικές Βελτιώσεις

στο σχέδιο νόμου με τίτλο

Ε.Σ. 2018

«Μέτρα για την Προώθηση των Θεσμών της Αναδοχής και Υιοθεσίας»

1. Στον τίτλο του σχεδίου νόμου προστίθεται η φράση «και άλλες διατάξεις».
2. Στην παρ. 1 του άρθρου 2 μετά την περίπτωση θ. προστίθεται περίπτωση ι' ως εξής: «ι. έναν εκπρόσωπο της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Σωματείων Γονέων και Κηδεμόνων Ατόμων με Αναπηρία.»
3. Όπου στο κείμενο αναγράφεται η φράση «ανάδοχων γονέων» αντικαθίσταται με τη φράση «αναδόχων γονέων».
4. Πριν το άρθρο 28 του σχεδίου νόμου προστίθεται ο τίτλος «ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ Λοιπές διατάξεις» και διαγράφεται ο τίτλος «Διατάξεις αρμοδιότητας Υπουργείου Οικονομικών από την 7η λογία 1572».
5. Στο τέλος της παρ. 2 του άρθρου 28 προστίθεται η φράση «, εκτός εάν ορίζεται διαφορετικά στις επιμέρους διατάξεις.».

Αθήνα, 07.05.2018

Η Αναπληρώτρια Υπουργός

Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Κυρία Υπουργέ, μιας που πήρατε τον λόγο, θα μπορούσατε να ανακοινώσετε στο Σώμα εάν κάνετε δεκτές κάποιες τροπολογίες;

ΘΕΑΝΩ ΦΩΤΙΟΥ (Αναπληρώτρια Υπουργός Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης): Ναι, αυτό θα έλεγα μόλις τώρα, κυρίες Πρόεδρε. Έχω κάνει αποδεκτές και τις τρεις υπουργικές τροπολογίες.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Ευχαριστούμε.

Τον λόγο έχει ο Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας της Χρυσής Αυγής κ. Μιχαολιάκος.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ (Γενικός Γραμματέας του Λαϊκού Συνδέσμου - Χρυσή Αυγή): Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, εάν νομίζουν κάποιοι ότι τοποθετώντας αστυνομικούς έξω από την είσοδο που εισέρχονται οι Βουλευτές της Χρυσής Αυγής θα μας τρομοκρατήσουν, κάνουν λάθος. Εδώ ήρθαμε και με χειροπέδες με συνοδεία και μιλήσαμε και σας είπαμε την αλήθεια. Δεν λυγίζει η Χρυσή Αυγή. Πάρτε το απόφαση!

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Χρυσής Αυγής)

Όταν ήλθε εδώ το νομοσχέδιο με το σύμφωνο συμβίωσης, το οποίο πάλι κατά συνεδρίαση ψήφισαν οι Βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας, συγκεκριμένος Υπουργός της Κυβέρνησής του ΣΥΡΙΖΑ είπε ότι θα έλθει και η υιοθεσία παιδιών.

Είστε μπολσεβίκοι και δεν το κρύβετε. Χρησιμοποιείτε την τακτική του σαλαμιού, κομμάτι-κομμάτι. Τελειώνετε όμως. Δεν σας αρκεί ο χρόνος να διαλύσετε αυτή την πατρίδα, αυτό το έθνος με τη μεγάλη και ένδοξη ιστορία. Έτσι, λοιπόν, πριν προχωρήσετε καν στο να κάνετε το σύμφωνο συμβίωσης γάμο -δεν τολμάτε- προχωράτε σε κάτι ακόμη χειρότερο, στην υιοθεσία παιδιών.

Πρέπει από την αρχή να ξεκαθαρίσουμε ότι ο Λαϊκός Σύνδεσμος - Χρυσή Αυγή διαμορφώνει την αντίληψή του πάνω σε αυτό το θέμα με βάση το ιερό δικαίωμα του παιδιού από τη φύση και από τον Θεό να έχει μητέρα και πατέρα.

Εσείς γνήσια τέκνα του «διαφωτισμού» -εντός πολλών εισαγωγικών- των κοινωνικών συμβολαίων πολεμάτε ενάντια στη φύση, ενάντια στην εθνική ταυτότητα, βαφτίζοντας Έλληνα όποιον έρθει, με αδιαφανείς διαδικασίες και τώρα προσπαθείτε να διαλύσετε και διαλύετε τον θεσμό της οικογενείας.

Κάθε παιδί έχει δικαίωμα να έχει μητέρα και πατέρα. Στη δομή μιας ομοφυλικής οικογενείας δεν είναι σεβαστό αυτό το δικαίωμα του παιδιού. Και για του λόγου το αληθές, πρόκειται ουσιαστικά για μια θεμελιώδη παραβίαση των δικαιωμάτων του παιδιού.

Ποιος θα προστατεύσει αυτό το παιδί από μια φυσιολογική ανάπτυξη με έναν πατέρα και μια μητέρα; Η πολιτεία. Η πολιτεία, όμως, όχι μόνο δεν το προστατεύει, αλλά στην συγκεκριμένη περίπτωση νομοθετεί τις συνθήκες μέσα στις οποίες δημιουργείται μια κοινωνική τερατογένεση.

Ένα παιδί που μεγαλώνει υποθέτοντας ότι οι γονείς του είναι δύο γυναίκες ή δύο άντρες, εξ αρχής δεν είναι σωστά ενημερωμένο για την προέλευσή του από τα δύο φύλα. Διαλύετε εντελώς ακόμη και αυτό το οποίο δέχεστε εσείς οι αριστεροί, το φροϋδικό μοντέλο εξελίξεως του ανθρώπου με το ανδρικό και το γυναικείο πρότυπο.

Υπάρχουν σημαντικές διαφορές μεταξύ του τρόπου ζωής των ομοφυλόφιλων και των ετεροφυλόφιλων ζευγαριών από στατιστικής πλευράς. Ανέφερε προηγουμένως ο συναγωνιστής μου ο Γιάννης Λαγός συγκεκριμένες έρευνες που έχουν γίνει στις Ηνωμένες Πολιτείες. Η διαφωνία των ομοφυλόφιλων ανδρών που ζουν μαζί είναι πολύ υψηλότερη απ' ό,τι σε μια συνηθισμένη σχέση πατέρα και μητέρας και στις ανάγκες των παιδιών.

Για τα κορίτσια ο πατέρας είναι το πλέον σημαντικό μέτρο προσδοκίων, όσον αφορά τη συμπεριφορά των ανδρών. Αυτό το πρότυπο δεν υπάρχει μέσα σε μια τέτοια οικογένεια. Και δεν είναι τυχαίο ότι η αρχή της αποδοχής αυτού του τύπου της οικογένειας έγινε την 1^η Απριλίου 2001 -πού αλλού;- στην Ολλανδία, εκεί που υπάρχει και κόμμα παιδόφιλων και άνθρωποι, οι οποίοι τους αρέσει και τους επιτρέπεται να συνευρίσκονται με τα κτήνη. Εκεί οδηγείτε και την Ελλάδα. Η Ελλάδα, όμως, δεν είναι ούτε Ολλανδία ούτε Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής.

Στις απόψεις που διατύπωσαν εδώ συναγωνιστές από τη Χρυ-

σή Αυγή, βγήκαν Υπουργοί και στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ και είπαν ότι δεν είναι δεκτές αυτές οι απόψεις και ότι είναι διχαστικές κ.λπ.. Σοβαρώς; Επί χιλιάδες χρόνια που υπήρχε ο θεσμός της οικογένειας με τον πατέρα, τη μητέρα, όλο αυτό ήταν παρά φύση κι εσείς αποκαθιστάτε την κοινωνική τάξη πραγμάτων;

Η Χρυσή Αυγή θα ψηφίσει «όχι» κατηγορηματικά και καταγγέλλει στο σημείο αυτό και τη Νέα Δημοκρατία και το κατά συνείδηση. Ποια συνείδηση; Αν έχετε συνείδηση, καταψηφίστε το. Αυτό σημαίνει. Αν έχετε συνείδηση και πιστεύετε σε αυτό που λέγεται οικογένεια, πρέπει να το καταψηφίσετε. Καταγγέλλω και το ΠΑΣΟΚ, βέβαια, το οποίο θα ψηφίσει «να». Σύρεται κι αυτό πίσω από αυτό το δόγμα της πολιτικής ορθότητας. Το ίδιο και το Ποτάμι.

Όσο για το κόμμα των Ανεξαρτήτων Ελλήνων, ζούμε πάλι την κωμωδία του «ναί μεν, αλλά». «Καταψηφίζω το νομοσχέδιο αυτό, αφού υπάρχουν άλλοι από το Ποτάμι και από το ΠΑΣΟΚ να το υπερψηφίσουν». Ας τα αφήσει αυτά το κόμμα του Πάνου Καμμένου και οι Ανεξάρτητοι Έλληνες. Αν θέλουν να είναι αντίθετοι στο νομοσχέδιο, υπάρχει δρόμος: να αποσύρουν σήμερα, τώρα, την εμπιστοσύνη τους και να ρίξουν την Κυβέρνηση. Αν δεν το κάνουν αυτό, όλα τα άλλα είναι υποκρισία!

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Χρυσής Αυγής)

Είναι δεδομένο ότι δεν διαθέτετε τη δεδηλωμένη. Και αυτό το βλέπουμε σε πλήθος νομοσχεδίων με τους Ανεξάρτητους Έλληνες, οι οποίοι προσπαθούν να διασώσουν την ήδη λεηλατηθείσα κομματική τους πελατεία. Με τους «ζητωπατριώτες» μαζί, λοιπόν, κάνετε δηλώσεις και φέρνετε νομοσχέδια τα οποία όποτε τους βολεύει τα καταψηφίζουν, γιατί βρίσκονται άλλοι και τα ψηφίζουν.

Μιας και μιλάμε για νομοσχέδια, πρόσφατα τρία Ελληνόπουλα έκαναν το πατριωτικό τους καθήκον μέσα στη θύελλα που υπάρχει από την τουρκική απειλή και πήγαν σε μια ελληνική νησίδα, σε εθνικά κυρίαρχο έδαφος και ανέβασαν μία ελληνική σημαία. Και βγήκατε όλοι και τους καταδικάσατε σαν επικίνδυνους. Είναι επικίνδυνος όποιος βάζει την ελληνική σημαία σε εθνικά κυρίαρχο έδαφος; Όχι. Και εκμεταλλεύεστε την ασφάλεια του νόμου του 1978, ενός από τους πρώτους νόμους της Μεταπολίτευσης, που πράγματι έχει ασάφειες και ούτε λίγο ούτε πολύ μπορεί να θεωρείται και παράνομο το να βάζει κανείς τη σημαία στο σπίτι του εάν δεν είναι ημέρα εθνικής εορτής.

Για τον λόγο αυτό, καταθέσαμε πρόταση νόμου προς τη Βουλή των Ελλήνων, την οποία καταθέτω και στα Πρακτικά, νόμο με τον οποίο κάθε Έλληνας πολίτης θα έχει το δικαίωμα να υψώνει την ελληνική σημαία σε κάθε τμήμα του ελληνικού εδάφους, ακόμη και στα Ίμια αν χρειαστεί.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Χρυσής Αυγής)

(Στο σημείο αυτό ο Γενικός Γραμματέας του Λαϊκού Συνδέσμου - Χρυσή Αυγή κ. Νικόλαος Μιχαολιάκος καταθέτει για τα Πρακτικά το προαναφερθέν έγγραφο, το οποίο βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Επιτέλους, σταματήστε να φοβάστε και να τρέμετε μπροστά στους Τούρκους. Έχετε εφαρμόσει στα Σώματα Ασφαλείας και στις Ένοπλες Δυνάμεις το δόγμα Μαχάτμα Γκάντι, της παθητικής άμυνας. Οι αστυνομικοί φοβούνται να τραβήξουν το πιστόλι τους για να μην τους πάτε φυλακή και τους κατηγορήσετε και τους απολύσετε. Το ίδιο γίνεται πλέον και με τις Ένοπλες Δυνάμεις.

Το πλήρωμα του Λιμενικού το οποίο διεμβολίστηκε κοντά στα Ίμια από τουρκικό πολεμικό πλοίο, έλαβε συγχαρητήρια γιατί -λέει- έκανε ελιγμούς και την κοπάνησε. Όποιος την κοπάνει για την Κυβέρνησή σας είναι άξιος συγχαρητηρίων. Στην κανονιοφόρο που διεμβολίστηκε από τουρκικό εμπορικό πλοίο μέσα στα χωρικά ύδατα της Ελλάδος, ετιμωρήθη ο κυβερνήτης της διότι δεν έκανε ελιγμούς, δηλαδή δεν την κοπάνησε. Όποιος την κοπάνει για εσάς είναι ήρωας! Όποιος υψώνει την ελληνική σημαία, είναι επικίνδυνος!

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο δύο χιλιάδες εννιάκοσιοι λαθρομετανάστες πέρασαν στον Έβρο τον Απρίλιο. Εκεί σε έναν φράκτη, που καλώς έγινε και έπρεπε να είναι και μεγαλύτερος -μήκους μόνο 10 χιλιομέτρων-, δεν υπάρχουν ούτε στρατιώτες ούτε αστυ-

νομικοί να τον φυλάνε, παρά μόνο κάμερες. Όποτε οι κάμερες εντοπίσουν λαθρομετανάστες να μπαίνουν, οι αστυνομικές ή οι στρατιωτικές δυνάμεις δεν προλαβαίνουν να πάνε. Υπάρχουν ανοιχτά σύνορα και στη θάλασσα και στη στεριά.

Η Χρυσή Αυγή δεν θα σταματήσει να το λέει: Κλείστε τα σύνορα. Προστατέψτε την Ελλάδα και σε θάλασσα και σε στεριά! Οι Ένοπλες Δυνάμεις να αναλάβουν τη φύλαξη των συνόρων μας και να θεωρείται ποινικό αδίκημα η παράνομη είσοδος. Αντ' αυτού, όμως, εσείς λέτε: «Ανοιχτά σύνορα».

Ξέχασα, έχουμε και τον περισπούδαστο μπολσεβίκο, επαγγελματικό στέλεχος του ΚΚΕ στο παρελθόν, τον κ. Κοτζιά, τον Υπουργό σας, ο οποίος λέει: «Δεν περάσανε τις κόκκινες γραμμές οι Τούρκοι. Πού τις πέρασαν; Τη βύθισαν την κανονιοφόρο; Δεν τη βύθισαν. Μόνο τη διεμβόλισαν. Το σκάφος του Λιμενικού το ίδιο. Συλλάβανε και δύο Έλληνες στρατιώτες και τους έχουν αιχμάλωτους. Δεν είναι κόκκινες γραμμές!»

Κόκκινη γραμμή γι' αυτόν είναι μόνο η καρέκλα του. Η καρέκλα σας είναι η κόκκινη γραμμή! Αλλά όπως πάτε, δεν είναι βέβαιον ότι θα μακροημερεύσει και πολύ η εξουσία σας. Κι αυτό φάνηκε πολύ καθαρά στην πρόσφατη επίσκεψη του Πρωθυπουργού σας Αλέξη Τσίπρα στη Λέσβο.

Ο «δημοφιλής», ο «χαμογελαστός» είχε πάει στη Λήμνο προηγούμενος. Έρημο νησί η Λήμνος εκεί δεν υπήρχαν συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας. «Μου κόψατε τη σύνταξη» του είπε ένας. «Ελα μωρέ, εντάξει». Χαμογελαστός. Ωραία, τελειώσαμε.

Στη Μυτιλήνη, όμως; Υπήρχαν πέντε χιλιάδες και περισσότεροι κάτοικοι που διαδήλωναν. Και τι έκανε ο δημοφιλής; Έφερε τα MAT για να τους σταματήσουν και να τους χτυπήσουν. Έτσι θα πάτε –να το πάρετε απόφαση– μέχρι την προεκλογική περίοδο. Η περίοδος χάριτος τελείωσε. Μόνο με τα MAT θα μπορείτε να κυκλοφορείτε. Να το πάρετε είδηση. Ο ελληνικός λαός αντιστέκεται!

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Χρυσής Αυγής)

Όσο γι' αυτούς –μεταξύ των οποίων και ο Υπουργός Δικαιοσύνης Κοντονής– που είπαν ότι αυτοί που διαδήλωναν στη Μυτιλήνη ήταν μια φασιστική μειοψηφία και χρυσαιγίτες, μας τιμάνε με αυτά που λένε, αλλά δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα.

Αυτό που ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα είναι ότι είστε μια θλιβερή μειοψηφία. Φαίνεται σε όλες τις πολιτικές έρευνες. Αυτή τη στιγμή αν είχατε πολιτικό φιλότιμο, έπρεπε να έχετε παραιτηθεί. Και στην προσπάθεια να πέσει ο ΣΥΡΙΖΑ του εθνομηδενισμού, να ξέρετε ότι θα είναι εθνική πρωτοπορία η Χρυσή Αυγή!

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Χρυσής Αυγής)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Τον λόγο έχει ο κ. Βαρβιτσιώτης από τη Νέα Δημοκρατία.

ΜΙΛΗΤΙΑΔΗΣ ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, άλλο ένα νομοσχέδιο της Κυβέρνησης προσπαθεί να μετατρέψει αυτή την Αίθουσα σε αρένα, στην οποία γίνεται ένας ιδιότυπος διαγωνισμός ευαισθησίας: ποιος είναι πιο ευαίσθητος από τον άλλο, ποιος είναι πιο ανεκτικός από τον άλλο, ποιος έχει αξίες πανανθρώπινες σε σχέση με άλλους που δεν υπηρετούν πανανθρώπινες αξίες, ενώ σε αυτή την Αίθουσα αυτό το οποίο μετράει είναι ο απολογισμός των πολιτικών που ασκούνται. Κι εδώ έχουμε μπροστά μας μια Κυβέρνηση η οποία έχει έναν πολύ ισχυρό απολογισμό πραγματικής και ουσιαστικής ευαισθησίας.

Παρακολουθώντας τα θέματα του προσφυγικού και μεταναστευτικού όλο αυτό το διάστημα, θα σας πω ότι δεν υπάρχει εβδομάδα που τα διεθνή μέσα μαζικής ενημέρωσης δεν εστιάζουν στην κατάσταση που βρίσκονται οι ασυνόδευτοι ανήλικοι στη χώρα μας. Δεν υπάρχει εβδομάδα που διεθνής οργανισμός να μην ζητάει από την Κυβέρνηση να πάρει μέτρα αντιμετώπισης του προβλήματος των ασυνόδευτων ανηλίκων. Δεν υπάρχει εβδομάδα στην οποία να μην δημοσιεύονται κραυγές αγωνίας ανηλίκων που έχουν πέσει θύματα σεξουαλικής εκμετάλλευσης, θύματα όλων των ειδών των εκμεταλλεύσεων λόγω της απουσίας οποιοδήποτε μηχανισμού προστασίας.

Γι' αυτή την απουσία του μηχανισμού προστασίας αρμόδιο είναι το Υπουργείο σας, αρμόδιο είναι το Εθνικό Κέντρο Κοινωνικής Αλληλεγγύης, το οποίο έχει να παρουσιάσει μόνο την τε-

λευταία χρονιά έναν ισχυρό απολογισμό. Θα σας διαβάσω απλά τα νούμερα για να καταλάβετε.

Πέρυσι, τέτοια περίπου εποχή, υπήρχαν χίλιες διακόσιες είκοσι εννιά θέσεις φιλοξενίας. Φέτος, αυτές οι θέσεις έχουν μειωθεί στις χίλιες εκατό. Έχουμε περίπου 10% μείωση σε σχέση με πέρυσι. Την ίδια στιγμή πέρυσι περίμεναν για θέσεις φιλοξενίας χίλιοι τετρακόσιοι, ενώ σήμερα που μιλάμε είναι δύο χιλιάδες τετρακόσιοι αυτοί που περιμένουν να βρουν μια τέτοια θέση φιλοξενίας.

Αυτή είναι μια τεράστια αποτυχία τη στιγμή που υπάρχει άπλετη χρηματοδότηση για να αντιμετωπιστεί. Κι αυτή η αποτυχία έχει σαφέστατα ανθρώπινο και πολιτικό πρόσωπο. Έχει πρόσημο αρνητικό για την Κυβέρνησή σας και έχει πρόσημο αρνητικό για τη διαχείρισή σας.

Έχω μπροστά μου τις καταγγελίες που έχουν κάνει όλες οι μη κυβερνητικές οργανώσεις που ασχολούνται με το θέμα των ασυνόδευτων ανηλίκων. Η οργάνωση «Ηλιαχτίδα» λέει ότι, ενώ έχει καταθέσει από τις 11 Δεκεμβρίου τον προγραμματισμό της και την αίτησή της να χρηματοδοτηθεί για το 2018, ακόμα και σήμερα δεν έχει υπαχθεί στο πρόγραμμα με αποτέλεσμα το προσωπικό να μένει απλήρωτο.

Το ίδιο συμβαίνει στις δομές φιλοξενίας που υπάρχουν στα νησιά –βασικά στο ένα νησί, στο νησί της Λέσβου. Στα υπόλοιπα νησιά, παρ' ότι υπάρχει θέμα, δεν έχετε καταφέρει να δημιουργήσετε καμία δομή φιλοξενίας ασυνόδευτων ανηλίκων. Στη Χίο έχετε μόνο δεκαοχτώ θέσεις και στη Σάμο οκτώ θέσεις. Δεν μιλάμε γι' αυτές. Μιλάμε για τη Λέσβο των εκατόν εβδομήντα θέσεων που πάλι λόγω της υπαγωγής των κονδυλίων μέσα από τη γραφειοκρατική σας αντίληψη στο Υπουργείο Οικονομίας και Ανάπτυξης ακόμα τα προγράμματα του 2018 –και είναι Μάιος του 2018– δεν έχουν ούτε συμβασιοποιηθεί ούτε πληρωθεί. Περιμένουμε από κάποιους τρίτους να κάνουν τη δουλειά που θα έπρεπε το ίδιο το κράτος να κάνει.

Θέλετε να σας πω και κάτι παραπάνω; Έχω βαρεθεί πραγματικά αυτό το παραλήρημα διαφόρων στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ που λένε «ακροδεξιά η Νέα Δημοκρατία», «ακραίες θέσεις η Νέα Δημοκρατία».

Σήμερα το Γραφείο του ΣΥΡΙΖΑ βγήκε και είπε ότι είναι ρατσιστικές οι δηλώσεις του Δημάρχου της Μήλου, που αποκάλεσε «λαθρομετανάστες» πενήντα έξι Πακιστανούς που έφθασαν με πλοiάριο στη Σάμο.

Την ίδια στιγμή, το ίδιο Γραφείο Τύπου του ΣΥΡΙΖΑ δεν έχω δει να βγάλει μία ανακοίνωση για τον κ. Κατσίκη, ο οποίος εδώ, σ' αυτό το Βήμα, πριν από λίγο δεν είχε διαφορά στο τι έλεγε με τους ομιλητές και αγορητές της Χρυσής Αυγής. Τα ίδια ακριβώς έλεγε στον ίδιον ακριβώς τόνο με την ίδια ακριβώς φιλοσοφία. Όμως ο κ. Κατσίκης δεν είναι ακροδεξιός στα δικά σας μάτια, είναι ο απαραίτητος για να μένετε στην καρέκλα σας, γιατί μέσα από την ψήφο ακραίων στην ψυχή, στο μυαλό και στον λόγο παρμένετε στην εξουσία.

Δυστυχώς, αυτή η διαφορετική διάσταση που δίνετε στις αξίες, ο εξευτελισμός τους και όχι η υπηρεσία τους, το γεγονός ότι δεχόσαστε το ακροδεξιό παραλήρημα, το φασιστικό –όπως θέλετε ονομάστε το, εγώ θα το έλεγα ρατσιστικό παραλήρημα του κ. Κατσίκη– και δεν το καταδικάζετε εσείς οι ίδιοι, σας κάνει να έχετε χάσει την οποιαδήποτε επαφή με οποιεσδήποτε αξίες μπορεί να είχε κάποτε η Αριστερά ή να θεωρούσατε ότι εσείς υπηρετήσατε.

Δυστυχώς, δεν έχετε καμμία άλλη αξία παρά μόνο την αξία της εξουσίας. Αυτήν υπηρετείτε, αυτήν γνωρίζετε, αυτήν θέλετε.

Ευχαριστώ πολύ,.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΘΕΑΝΩ ΦΩΤΙΟΥ (Αναπληρώτρια Υπουργός Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης): Κύριε Πρόεδρε, θα μπορούσα να έχω τον λόγο;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Κυρία Υπουργέ, τι θέλετε;

ΘΕΑΝΩ ΦΩΤΙΟΥ (Αναπληρώτρια Υπουργός Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης): Κύριε Πρόεδρε, δεν ζητώ τον λόγο επί προσωπικού, αλλά επί ευκαιρία του νομοσχεδίου ο Βουλευτής αναφέρθηκε στις δομές ασυνόδευτων

ανηλίκων και όχι, βέβαια, σε δομές για παιδιά, για ιδρύματα, γι' αυτό το νομοσχέδιο που συζητάμε –άρα έμπλεξε δύο θέματα– και επειδή ίσως χρειάζεται μια πληροφόρηση ενός λεπτού για όσα είπε, αν μπορώ να έχω τον λόγο.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Συνεχίστε, κυρία Υπουργέ, στα όρια του ενός λεπτού, αν μπορείτε.

ΘΕΑΝΩ ΦΩΤΙΟΥ (Αναπληρώτρια Υπουργός Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης): Ωραία, κύριε Πρόεδρε.

Αγαπητέ συνάδελφε, όσον αφορά τα στοιχεία του ΕΚΚΑ, που αναφέρατε, αποκρύψατε ένα μεγάλο κομμάτι. Έντεκα χιλιάδες εκατό παραπομπές ανηλίκων έχουν γίνει από το 2016 μέχρι το 2018 σε δομές, τις οποίες προφανώς παρακολουθούμε και προσπαθούμε να οργανώσουμε.

Σήμερα οι δομές όλες αυτές που αναφέρατε βρίσκονται κάτω από έλεγχο κρατικό με την έννοια τόσο σε επίπεδο λειτουργικών δομών, λειτουργίας όσο και τεχνικών προδιαγραφών. Έχουμε κάνει μαζί τους όλες τις συνεννοήσεις και πληρώνονται κανονικά.

Τρίτον, το «δύο χιλιάδες παραπομπές» δεν σημαίνει ότι έχουμε δύο χιλιάδες παιδιά, τα οποία βρίσκονται στον δρόμο. Αυτό είναι μια πολύ δύσκολη ιστορία, που θα ήθελα να σας την εξηγήσω.

Όσον αφορά τα παιδιά, δεν είναι ακριβώς το νούμερό τους τρεις χιλιάδες. Σήμερα είναι η πρώτη φορά που εμείς φτιάχνουμε ηλεκτρονική πλατφόρμα που θα παρακολουθεί την κίνηση του κάθε παιδιού, διότι πολλά από τα παιδιά αυτά έχουν φύγει στο εξωτερικό. Άρα δεν ισχύει ότι υπάρχουν δύο χιλιάδες παιδιά στους δρόμους και χίλια εκατό μέσα στις δομές.

Βεβαίως, επιχειρούμε κάθε μέρα να ανοίγουμε νέες δομές και θα είμαστε πολύ γρήγορα στη θέση να ενημερώσουμε το Κοινοβούλιο αποκλειστικά γι' αυτό το θέμα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Ευχαριστούμε την κυρία Υπουργό.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, ένα λεπτό παρακαλώ τον λόγο.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Σας παρακαλώ, κύριε Βαρβιτσιώτη.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗΣ: Θα ήθελα να καταθέσω, επειδή δεν κατέθεσα, τα στοιχεία του ΕΚΚΑ...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Δεν είναι διαδικασία αυτή τώρα. Είστε παλιός και τα γνωρίζετε.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗΣ: ...στα οποία αναφέρονται ότι στις 30-4-2018...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Θέλετε να καταθέσετε κάτι; Καταθέστε το.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗΣ: ...εξακόσια πενήντα εννιά παιδιά είναι άστεγα και δεν αναφέρεται η τοποθεσία σε άλλα τριακόσια ενενήντα έξι.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Καταθέστε το στα Πρακτικά.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗΣ: Θα το καταθέσω στα Πρακτικά, ώστε η κυρία Υπουργός να ξέρει ότι χίλια παιδιά τουλάχιστον είναι στους δρόμους.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Μιλτιάδης Βαρβιτσιώτης καταθέτει για τα Πρακτικά το προαναφερθέν έγγραφο, το οποίο βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

ΘΕΑΝΩ ΦΩΤΙΟΥ (Αναπληρώτρια Υπουργός Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης): Δύο χιλιάδες παιδιά είπατε ότι είναι στους δρόμους!

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗΣ: Χίλια είναι στους δρόμους. Τα άλλα είναι αλλού!

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Τον λόγο έχει ο κ. Σταύρος Θεοδωράκης, Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Ποταμιού.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ (Πρόεδρος του κόμματος Το Ποτάμι): Κυρίες και κύριοι, οι υποθέσεις που συζητάμε σήμερα δεν πρέπει να είναι αφορμή για πολιτικάντικες συγκρούσεις, γιατί το μέλλον των παιδιών που έχουν εγκαταλειφθεί από τους φυσικούς τους γονείς ή έχουν στερηθεί τους φυσικούς τους γονείς δεν μπορεί να ορίζεται από μικροκομματικές σκοπιμότητες.

Πρώτιστο καθήκον των πολιτικών είναι να τοποθετούνται σε

αυτά τα θέματα, αφού πρώτα ακούσουν προσεκτικά τους επαίοντες.

Τι λένε, λοιπόν, οι επιστήμονες; Η βιβλιογραφία και οι έρευνες λένε με δύο λόγια τα εξής: Ο ισχυρισμός ότι τα παιδιά ομοφυλόφιλων δεν αναπτύσσονται το ίδιο καλά σε σχέση με τα παιδιά ετεροφυλόφιλων δεν ευσταθεί.

Δεύτερον, η αυτοεκτίμηση, το άγχος, η κατάθλιψη, τα προβλήματα συμπεριφοράς των παιδιών δεν εξαρτώνται από τις σεξουαλικές σχέσεις των γονέων.

Και τρίτον, η ανατροφή από ομοφυλόφιλους γονείς δεν επηρεάζει μονοδιάστατα την ταυτότητα φύλου του παιδιού.

Εκατοντάδες μελέτες που διεξήχθησαν τις τελευταίες δεκαετίες στην Ευρώπη και στην Αμερική λένε ότι οι σημαντικότεροι παράγοντες για την ανατροφή των παιδιών είναι τρεις: Η ποιότητα των σχέσεων μεταξύ των γονέων και μεταξύ των γονέων και του παιδιού, η σχέση του παιδιού με σημαντικούς ανθρώπους στο περιβάλλον του, για παράδειγμα τους παππούδες και τέλος οι οικονομικοί και άλλοι πόροι που είναι στη διάθεση του παιδιού ή του εφήβου.

Ο σεξουαλικός προσανατολισμός των γονέων, λένε τα βιβλία, δεν είναι καθοριστικός παράγοντας για τη ζωή του παιδιού. Ομοφυλόφιλοι γονείς δεν σημαίνει προβληματικά παιδιά και βέβαια δεν γίνεται ομοφυλόφιλος επειδή οι γονείς σου είναι ομοφυλόφιλοι.

Καταθέτω στα Πρακτικά την πλήρη τοποθέτηση ογδόντα τριών πανεπιστημιακών της Ελλάδας και του εξωτερικού από τον ευρύτερο χώρο της ψυχολογίας.

(Στο σημείο αυτό ο Πρόεδρος του κόμματος Το Ποτάμι κ. Σταύρος Θεοδωράκης, καταθέτει για τα Πρακτικά το προαναφερθέν έγγραφο, το οποίο βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Οι επιστήμονες, λοιπόν, λένε αυτά που εμπειρικά γνωρίζουμε όλοι: Υπάρχουν και καλοί γονείς και κακοί γονείς, αλλά δεν είναι καλοί οι ετεροφυλόφιλοι και κακοί οι ομοφυλόφιλοι. Άλλωστε, υπάρχει και ένα υποκριτικό στοιχείο. Είμαστε στην εποχή της τεχνητής γονιμοποίησης και της παρένθετης μητρότητας, που πλέον δημιουργεί και στην Ελλάδα καινούργιες οικογένειες, μακριά από το παραδοσιακό πρότυπο.

Δεν είναι, λοιπόν, υποκριτικό να διυλίζουμε την αναδοχή; Τι θα πούμε δηλαδή; Ότι «εσείς που έχετε κάνει σύμφωνο συμβίωσης και είστε άνδρας και γυναίκα ετεροφυλόφιλοι έχετε δικαίωμα αναδοχής, ενώ εσείς που έχετε κάνει σύμφωνο συμβίωσης και είστε ομοφυλόφιλοι δεν έχετε δικαίωμα αναδοχής»; Δεν θα ήταν παράλογο να υπάρξει αυτός ο διαχωρισμός, πέρα από το γεγονός ότι θα καταδικαστούμε αμέσως από τα διεθνή δικαστήρια;

Ως δημοσιογράφος έδωσα μάχες για να αλλάξει το καθεστώς στην αναδοχή και στις υιοθεσίες, γιατί είδα εγκαταλελειμμένα παιδιά, είδα παιδιά και εφήβους σε δεκάδες ιδρύματα που η πολιτεία δεν ήξερε καν ότι υπάρχουν, παιδιά που τις περισσότερες φορές έπασχαν από μία και μόνο ασθένεια: Την ιδρυματοποίηση!

Και βέβαια γνώρισα, όπως προφανώς όλοι έχουμε γνωρίσει στους κύκλους μας, αλλά εγώ λόγω της δουλειάς είχα γνωρίσει πολύ περισσότερα, ζευγάρια που έτρεχαν από γραφείο σε γραφείο και από ίδρυμα σε ίδρυμα μέχρι να χάσουν την υπομονή τους και να αναζητήσουν κάποιο παιδί στην Αφρική ή –ακόμη χειρότερα και όλοι το ξέρουμε και το συζητάμε– να υιοθετήσουν παράνομα, μετέχοντας σε εξευτελιστικές συναλλαγές.

Αυτή είναι η κατάσταση μέχρι και σήμερα και αυτά πρέπει να τελειώσουν. Πρέπει να δημιουργηθεί ένα εθνικό μητρώο και να πάψουν να υπάρχουν παιδιά στα αζήτητα. Πρέπει να ξέρει η πολιτεία ανά πάσα στιγμή τι παιδιά υπάρχουν και πού και να μπορεί να τα συνταιριάζει με τα ζευγάρια που αναζητούν εναγωνίως ένα παιδί για αναδοχή ή υιοθεσία.

Αν έχετε μιλήσει –που όλοι θα έχετε μιλήσει– με αυτούς που έχουν αφιερώσει τη ζωή τους στα ιδρύματα και σε αυτά τα παιδιά, θα σας έχουν πει ότι κανένα ίδρυμα, όσο καλό και αν είναι, δεν μπορεί να αντικαταστήσει μια οικογένεια, ακόμα και μια λειψή οικογένεια, μια οικογένεια με αδυναμίες.

Πρέπει, λοιπόν, η πολιτεία να δώσει το βάρος στην επιλογή των ζευγαριών. Εδώ μας θέλω! Θα πρέπει να φροντίσουμε ώστε

τα σπίτια της αναδοχής, τα σπίτια της υιοθεσίας να επιλέγονται με αυστηρά κριτήρια, με διάφανα και επιστημονικά κριτήρια, με ελέγχους πριν, αλλά και κατά τη διάρκεια της αναδοχής, ώστε να εξασφαλίζουμε ότι το παιδί θα ανατραφεί σωστά και πνευματικά και σωματικά.

Εδώ θέλω να δώσω μια απάντηση σε αυτούς –πολιτικούς, σχολιαστές, δημοσιογράφους- που όλες τις προηγούμενες μέρες κατηγορούσαν το Ποτάμι για την ξεκάθαρη θέση του για την αναδοχή παιδιών από ομόφυλα ζευγάρια. Έλεγαν ότι όποιος ψηφίσει μια τέτοια διάταξη, δήθεν βοηθάει μια αποκρουστική Κυβέρνηση να αποκτήσει ένα ευαίσθητο κοινωνικό πρόσωπο.

Εμείς, όμως, δεν δειλιάσαμε και η επιμονή μας έφερε το άρθρο 8 στην Ολομέλεια και τελικά ελπίζω ότι θα ψηφιστεί από όλους τους Βουλευτές του Κινήματος Αλλαγής.

Το δόγμα –και θέλω να κάνω μια γενικότερη αναφορά εδώ- κυρίες και κύριοι, «κανένα ναι, ποτέ και πουθενά», ακόμη και σε νομοθετήματα που διορθώνουν έστω και λίγο την πραγματικότητα, προσβάλλει τη δημοκρατία. Δοξάστηκε, βέβαια, στα χρόνια της κρίσης. «Κανένα ναι, ποτέ και πουθενά» έλεγε η Νέα Δημοκρατία στον Γιώργο Παπανδρέου.

Και βέβαια, κύριοι συνάδελφοι του ΣΥΡΙΖΑ, «κανένα ναι και πουθενά» λέγατε και εσείς όταν ήσασταν στην αντιπολίτευση, σαμποτάροντας ακόμη και τις πλέον αναγκαίες μεταρρυθμίσεις. Και τώρα κάποιος θεωρούν ότι είναι σωστό να πληρώσουν τους ΣΥΡΙΖΑ - ANEL με το ίδιο νόμισμα. Μόνο που η χώρα δεν θα πάει μπροστά με καπρίτσια και ρεβανσιμούς.

Οι Βουλευτές εκλέγονται για να υπερασπιστούν τα δικαιώματα των πολιτών και για αυτό υποχρεούνται να προτείνουν λύσεις, να διορθώσουν προβλήματα, να αγωνίζονται για να αλλάξει η ζωή των πολιτών προς το καλύτερο. Δεν εκλέγονται για να περιμένουν στον πάγκο την καλή κυβέρνηση ή τη δική τους κυβέρνηση.

Οι συνεχείς αναβολές που έχουμε συνηθίσει να δίνουμε στην επίλυση των προβλημάτων σκουριάζουν τους αρμούς της κοινωνίας, μεταδίδουν ένα μήνυμα ματαιότητας στους πολίτες και τους σπρώχνουν στην αποχή, αφού τίποτα δεν αλλάζει και κάθε προσπάθεια είναι μάταιη.

Όμως θα μου επιτρέψετε, κύριοι συνάδελφοι, να πω ότι αρκετοί από αυτούς που λένε σήμερα «όχι στην αναδοχή» επειδή δεν θέλουν να στηρίξουν την Κυβέρνηση, λένε ψέματα. Στην πραγματικότητα δειλιάζουν, φοβούνται τις αντιδράσεις των συντηρητικών κύκλων, φοβούνται μητροπολίτες, φοβούνται τα καφενεία, φοβούνται να συγκρουστούν με τις προκαταλήψεις και για να μην πάρουν θέση για την αναδοχή στα ομόφυλα ζευγάρια, το αναγάγουν στη μεγάλη πολιτική σύγκρουση.

Πολιτική, όμως, για εμάς δεν είναι να μετράς κουκιά στην ουρά της κοινωνίας. Πολιτική είναι να προηγείσαι και τελικά να ηγείσαι.

Καλώ, λοιπόν, όσο μπορώ, όλους όσους είναι και δηλώνουν προοδευτικοί σε αυτήν τη Βουλή να μην κλείσουμε τα μάτια στην πραγματικότητα, στην εξέλιξη, στη λογική, στα δικαιώματα. Η χώρα έχει ανάγκη από μία μεγάλη πολιτική αλλαγή, αλλά αυτή δεν μπορεί να είναι μόνον μία κυβερνητική εναλλαγή. Πρέπει να αλλάξουμε νοοτροπία, να τρέξουμε, να προλάβουμε τις εξελίξεις, να δώσουμε μάχες για το αύριο και όχι άλλες μάχες οπισθοφυλάκων.

Ψηφίζουμε, λοιπόν, τον νόμο, μετά τις απαραίτητες τροπολογίες που ήδη είχαμε καταθέσει, γιατί το Ποτάμι έγινε από εμάς που πιστεύουμε ότι πάντα είναι η κατάλληλη στιγμή για να κάνει το σωστό.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Τον λόγο έχει η κ. Αλεξάνδρα Παπαρήγα από το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΡΗΓΑ: Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, εκ μέρους της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας δηλώνω ότι δεν φοβόμαστε και ότι δεν σεβόμαστε το ευρωπαϊκό δίκαιο και τα ευρωπαϊκά δικαστήρια που τα επικαλέστηκε και η Υπουργός και είπε ότι πάρθηκαν υπ' όψιν, πέρα από τις γενικότερες στρατηγικές αντιλήψεις, για τη διαμόρφωση του νομοσχεδίου.

Επίσης, απορρίπτουμε εντελώς, 100% τη θέση ότι πρέπει να

πάρουμε υπ' όψιν σε ποιο βαθμό είναι ώριμος ή δεν είναι ώριμος ο ελληνικός λαός. Εάν το παίρναμε αυτό υπ' όψιν πριν από εκατό χρόνια, σε συνθήκες αφόρητου σκοταδισμού, το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας δεν θα έβαζε στις ιδρυτικές του θέσεις τον διαχωρισμό της Εκκλησίας από το Κράτος, που δεν τολμάτε να τον φέρετε. Θέλετε διακρίσιμότητα ως ΣΥΡΙΖΑ. Επίσης, δεν θα υποστηρίζαμε την εξίσωση των παιδιών εντός και εκτός γάμου το 1918. Σήμερα είναι πανεύκολο να το λέει κανείς και είναι και σωστό. Έχει λυθεί. Εν πάση περιπτώσει, για ό,τι πούμε δεν είναι αυτό το κριτήριο που παίρνουμε υπ' όψιν.

Η Κυβέρνηση με περίσσια αυτοϊκανοποίηση και αίσθημα αυτάρκειας έφερε ένα νομοσχέδιο με το οποίο κάνει μια προσπάθεια να μειώσει δραστικά τη σπατάλη χρόνου, τον τρομακτικό χρόνο που χρειάζεται για να γίνει η τεκνοθεσία και η αναδοχή. Ευχόμαστε να το πετύχετε αυτό. Καλό είναι. Δεν μπορώ να πω ότι σίγουρα θα το πετύχετε, αλλά πραγματικά το εύχομαι. Και τα μητρώα που φτιάξατε καλά είναι. Βέβαια εδώ είναι και το μπόι σας. Σε κάτι τέτοια συγκρίνεστε με τη Νέα Δημοκρατία ή με το ΠΑΣΟΚ και τις προηγούμενες κυβερνήσεις. Μέχρι εκεί φτάνει το μπόι σας, σε ζητήματα ψηφιοποίησης, σε θέματα οργανωτικά κ.λπ. ή καταπολέμησης μιας γραφειοκρατίας, η οποία ήταν αποκρουστική στο συγκεκριμένο θέμα.

Η ουσία του νομοσχεδίου είναι ότι στηρίζεται σε παρωχημένες ιδέες, θα έλεγα ακόμη και στο πλαίσιο αυτού του συστήματος που ζούμε.

Η πρώτη παρωχημένη ιδέα είναι η αντίληψη της ατομικής ευθύνης της οικογένειας. Είναι παρωχημένη ιδέα. Στην ουσία, δηλαδή, αντιμετωπίζεται η οικογένεια ως ατομική οικονομική ομάδα, κάτι που έχει ξεπεραστεί από τον περασμένο αιώνα, για να μην πω ότι υπήρχε τάση ξεπεράσματος από τα τέλη του προπερασμένου αιώνα. Σε άλλα κράτη είχε ξεπεραστεί πιο πριν ακόμη και από την Ελλάδα.

Στην ουσία αυτή η έννοια της ατομικής ευθύνης συνδέεται και με την ιδιωτικοποίηση. Μάλιστα, το νομοσχέδιο το επεξεργαστήκατε με τον ίδιο τρόπο και την ίδια μεθοδολογία που επεξεργαστήκατε τα νομοσχέδια για την ιδιωτικοποίηση μονάδων της ΔΕΗ και άλλα.

Ξέρετε, στο πεδίο της οικονομίας υπάρχει ένας σχεδόν αυτόματος πιλότος και στον καπιταλισμό και με μία έννοια –είναι διαφορετικές οικονομίες- και στον σοσιαλισμό, μπορώ να πω. Στα κοινωνικά θέματα τα πράγματα είναι πολύ πιο σύνθετα. Δεν γίνεται έτσι επεξεργασία, με αυτήν τη μεθοδολογία. Εσείς την κάνατε με τον ίδιο τρόπο. Είχατε έναν αυτόματο πιλότο.

Πού φαίνεται αυτό που λέμε η επικράτηση του ιδιωτικού τομέα, του ατόμου – ιδιώτη και της ιδιωτικοποίησης; Πρώτα – πρώτα, ένα από τα κριτήρια –δεν λέω ότι είναι το αποκλειστικό- για την τεκνοθεσία, για την αποδοχή ενός ζευγαριού να αποκτήσει θετά παιδιά είναι η οικονομική του κατάσταση, το πορτοφόλι. Εάν έχει μάλιστα και μια περιουσία για να το πάει στη Ντίσνεϊλαντ, ακόμα πιο εύκολα θα υιοθετήσει! Δεν λέω ότι είναι μόνο αυτό, αλλά είναι βασικό κριτήριο. Αν υπάρχει ένα ζευγάρι που έχει οικονομικά προβλήματα, δεν θα κάνει ούτε αίτηση να μπει στο μητρώο. Δημιουργείτε έναν θεσμό που είναι εμπορευματικός, δηλαδή του επαγγελματία ανάδοχου που πληρώνεται και δεν βάζετε το γονεϊκό δικαίωμα για μια οικογένεια που δεν έχει καλά οικονομικά, έχει χαμηλό εισόδημα, δεν έχει περιουσία, δεν έχει μεζονέτα, δεν έχει αυτοκίνητα, δεν έχει τραπεζικές καταθέσεις. Αυτοί θα έπρεπε να στηρίζονται.

Το γονεϊκό, λοιπόν, δικαίωμα αποδίδεται ταξικά και αυτοί που θα κάνουν την τελική κρίση θα πάρουν ως πρώτο παράγοντα το πορτοφόλι, αλλά βέβαια και τους άλλους παράγοντες, τους οποίους δεν λέω ότι δεν θα τους λάβετε υπ' όψιν. Αυτό τι σημαίνει; Οικογένεια, ατομική ευθύνη.

Άλλο στοιχείο της ιδιωτικοποίησης: Τον τελικό ρόλο ποιος τον έχει; Ο πιστοποιημένος κοινωνικός λειτουργός. Δεν λέω ότι δεν είναι αρμόδιος ο κοινωνικός λειτουργός και δεν μπορεί να έχει γνώμη ή δεν μπορεί να διεξάγει τα ραντεβού. Όμως εδώ καταργείται η έννοια της συλλογικότητας. Εδώ ατομικός λειτουργός, όπως γίνεται και στους μηχανικούς και σε άλλα επιμελητήρια; Το ποιος θα στέλνεται μπορεί να έχει και παρασκήνιο και φακελάκι και παραδάκι. Ακόμα δεν υπάρχει το κριτήριο ποιος θα βγάλει τα

περισσότερα λεφτά. Με το κεφάλι θα πληρώνεται ο κοινωνικός λειτουργός. Υπάρχει, όπως και να το κάνουμε, ο κίνδυνος του υποκειμενισμού, από τον οποίο κανείς δεν είναι απαλλαγμένος σε ένα τέτοιο ευαίσθητο θέμα. Δεν είναι ότι βλέπω ένα θετικό έργο, που σε μένα αρέσει και σε έναν άλλο δεν αρέσει. Όλα αυτά είναι ιδιωτικοποίηση –ας το πω έτσι- στο πεδίο της κοινωνικής πολιτικής.

Επιπλέον, κάνετε δύο πολιτικές απάτες και το λέω έστω και αν υπάρχει επίκριση ότι χαλάω τον πολιτικό πολιτισμό του Κοινοβουλίου. Η πρώτη πολιτική απάτη –και την κάνετε και εσείς ως Υπουργός, γιατί παρακολουθήσα και την επιτροπή, μην κοιτάτε που δεν είμαι πολλές ώρες εδώ, όπως και οι Βουλευτές σας- είναι η εξής: «Στο δилημμα, λέει, οικογένεια ή ίδρυμα, το ΚΚΕ είναι με το ίδρυμα». Αυτό είναι πολιτική απάτη.

ΘΕΑΝΩ ΦΩΤΙΟΥ (Αναπληρώτρια Υπουργός Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης): Δεν είπαμε αυτό.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΡΗΓΑ: Το είπατε. Άκουσα και σήμερα τον κ. Καραγιαννίδη και άλλους. Ακόμα Αλτσχάιμερ δεν έπαθα. Μπορεί να πάθω αύριο.

ΘΕΑΝΩ ΦΩΤΙΟΥ (Αναπληρώτρια Υπουργός Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης): Ερώτηση...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΡΗΓΑ: Παρακολουθώ, το είπατε και στην επιτροπή. «Προτάσσει το ίδρυμα». Η λέξη «ιδρυμα» είναι απαράδεκτη. Είναι ανεξάρτητη από το κοινωνικό σύστημα. Έτσι γίνονταν και στον σοσιαλισμό. Στην επιτροπή είπατε «δεν το βλέπετε στις πρώην σοσιαλιστικές χώρες;». Άλλο πρώην σοσιαλιστικές χώρες, άλλο σοσιαλισμός. Όμως δεν θέλω να επεκταθώ πολύ σε αυτό το ζήτημα.

Θέλω να ξεκαθαρίσω το εξής: Στα κοινωνικά θέματα, ιδιαίτερα τα κοινωνικά, αυτά τα τόσο λεπτά θέματα, ενδεχομένως όχι σε όλα, η αξία των επιστημονικών μελετών, ακόμα και αν καταλήγουν σε αντικρουόμενα συμπεράσματα, έχει μεγάλη σημασία. Κατ' αρχήν εδώ δεν ήρθαν ούτε εκθέσεις πανεπιστημίων, γιατί τα πανεπιστήμια δεν ασχολούνται με τέτοια θέματα. Τα πανεπιστήμια ασχολούνται με ό,τι πουλιέται στους επιχειρηματίες. Εδώ αυτό θέλει μακρόχρονες εκθέσεις.

Επιστρατεύθηκαν ορισμένες μελέτες που έχουν σοβαρές αδυναμίες και τις αξιοποίησε η φασιστική Χρυσή Αυγή, η οποία είναι αποτρόπαια ομοφοβική. Τις αξιοποίησε, γιατί αυτές οι μελέτες που επιστρατεύθηκαν, οι οποίες αναφέρονται στα παιδιά των ετερόφυλων, των ομόφυλων ή των μονογονεϊκών οικογενειών, αντικρούστηκαν από άλλα πανεπιστημιακά ιδρύματα και άλλες επιστημονικές ομάδες στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Δεν ήρθε η αντίκρουση. Τι λέει η αντίκρουση; Ότι δεν έγινε σωστή επιλογή του δείγματος που χρησιμοποιήθηκε. Δεν ακολουθήθηκαν σταθερές μεταβλητές και περιορίστηκαν στην εξέταση των παιδιών που ήταν ήδη στην παιδική ηλικία και όχι στην εξέταση των παιδιών που ήταν στα πρώτα χρόνια της ενηλικίωσης.

Όταν εσείς ή εγώ πηγαίνουμε σε έναν ψυχίατρο ή έναν ψυχολόγο, γιατί έχουμε διάφορα προβλήματα, το πρώτο που θα μας ρωτήσει είναι πώς ήταν η παιδική μας ηλικία. Αυτό θα μας το ρωτήσει και στα πενήντα χρόνια και στα εξήντα και στα εβδομήντα. Θα μας ρωτήσει αν έχουμε τραύματα από την παιδική μας ηλικία. Δεν βγαίνει έτσι εύκολα μία τέτοια μελέτη.

Τέλος, ναι, σε αυτό το νομοσχέδιο που φέρατε δεν παίρνετε υπ' όψιν σημαντικές εξελίξεις -που άλλες είναι αντικειμενικά θετικές και προοδευτικές και άλλες είναι αντιδραστικές και κακές, αλλά όλα αυτά υπάρχουν- στον θεσμό της οικογένειας. Δεν παίρνετε υπ' όψιν εξελίξεις θετικές που υπάρχουν στην παιδαγωγική επιστημονική αντίληψη για το παιδί, που αφορά και το παιδί με τους βιολογικούς γονείς και το παιδί σε τεκνοθεσία και το παιδί σε αναδοχή κ.λπ.. Αυτές δεν τις παίρνετε καθόλου υπ' όψιν. Βάλατε ένα δилημμα «οικογένεια-ιδρυμα», που δεν απαντά στη συνθετότητα του προβλήματος. Σας αρέσει το δилημμα «μαύρο-άσπρο». Δεν βγαίνει έτσι.

Θα σας πω ποιες είναι οι αλλαγές και οι εξελίξεις. Σήμερα οι σύγχρονες αντλήψεις, ακόμα και αυτών που ιδεολογικά είμαστε αντίθετοι, λέει ότι το παιδί της οικογένειας που είναι βιολογικό παιδί, πολύ περισσότερο και για τα άλλα παιδιά, πρέπει να συν-

δυάζει τη ζωή μέσα στην οικογένεια και σε μια σειρά από κοινωνικές δομές -βρεφικούς, παιδικούς σταθμούς, κέντρα δημιουργικής απασχόλησης κ.λπ., κ.λπ.- γιατί το παιδί δεν μπορεί να μεγαλώνει αποκλειστικά και μόνο μέσα στο πλαίσιο μιας οικογένειας, όσο και αν αυτή η οικογένεια αγαπάει και λατρεύει αυτό το παιδί. Αυτό είναι το ένα. Αυτό δεν το παίρνετε υπ' όψιν. Το παιδί θέλει μια οικογένεια και μια αγκαλιά.

Να πάρουμε την άλλη πλευρά. Ανάδοχες εθελόντριες -μπράβο τους!- ποιες γίνονται; Γυναίκες μεγάλης ηλικίας, που θα πάρουν παιδιά που ενδεχομένως έχουν προβλήματα και δεν τα θέλουν για τεκνοθεσία. Είναι γυναίκες πενηντάρες, εξηντάρες -μπράβο τους!- δεν είναι οικογένειες που έχουν μικρά παιδιά μέσα, αν τα παιδιά έχουν σοβαρά προβλήματα, δεν μιλώ για πιο απλά. Και αυτές οι γυναίκες κάποια στιγμή κουράζονται. Μετά από δύο χρόνια τα παρτάνε.

Η δε επαγγελματική απασχόληση ως ανάδοχη χρησιμοποιείται σε ορισμένες ιδιωτικές δομές. Αυτά ούτε καν ψάξατε να τα βρείτε και αλλάζουν τέσσερις και πέντε φορές τα παιδιά οικογένεια. Τα παιδιά αυτά πάνε σε οικογένειες που δεν έχουν παιδιά. Υπάρχει επαγγελματίας -δεν ξέρω αν κρατούνται βιβλία προσλήψεων κ.λπ.- που παίρνει τέσσερα-πέντε παιδιά και το βράδυ, όταν παθαίνει κρίση το ένα, ξυπνούν και τα άλλα τέσσερα, γιατί για να βγάλεις ένα εισόδημα, πρέπει να πάρεις περισσότερα παιδιά. Είμαστε κάθετα αντίθετοι στην επαγγελματική αναδοχή.

Θα μπορούσε, παραδείγματος χάριν, να συνδυάζονται τα παιδιά, να είναι σε σύγχρονες κοινωνικές δομές. Κλείστε όσες -και τις ιδιωτικές- δεν είναι κατάλληλες. Τις εκκλησιαστικές δομές δεν μπορείτε να τις ψάξετε; Πρέπει να είναι τα παιδιά σε εκκλησιαστικές δομές; Εγώ δεν λέω γιατί τις κάνει η Εκκλησία, αλλά πρέπει να είναι σε εκκλησιαστικές δομές τα παιδιά; Κλείστε τις. Φτιάξτε σύγχρονες δομές που να μπορούν να συνδυάζουν και την αναδοχή, αλλά και την κοινωνικοποίηση και κοινωνικές δομές που να είναι μέσα στον ιστό της πόλης, όχι δέκα χιλιόμετρα έξω από την πόλη, όπου τα παιδιά να μπορούν να βγαίνουν, να πηγαίνουν στην παιδική χαρά.

Κοιτάτε να δείτε: Συμφωνούμε, όλα τα παιδιά σε οικογένεια, αλλά δυστυχώς έχουμε καινούργια προβλήματα που τα ζήσαμε τα τελευταία χρόνια: Τα παιδιά τα προβληματικά, τα παιδιά των φαναριών, τα παιδιά στα κυκλώματα, τα ασυνόδευτα παιδιά. Είναι και αυτό ένα ζήτημα, όπου ενδεχομένως έχει χαθεί η επικοινωνία με τους γονείς, δεν ξέρουμε αν ζουν οι γονείς τους και δεν μπορούν να δοθούν άμεσα για τεκνοθεσία, αν δεν λυθεί αυτό το ζήτημα. Γιατί δεν μπορούν αυτά τα παιδιά να συνδυάζουν κοινωνικές δομές και ανάδοχες οικογένειες και με κάποια κριτήρια για τις ανάδοχες οικογένειες; Είναι προτιμότερο να είναι σε μια οικογένεια που υπάρχει και ένα άλλο παιδί.

Υπάρχουν, λοιπόν, σοβαρά ζητήματα, υπάρχει εξέλιξη και στην οικογένεια. Εσείς την εξέλιξη της οικογένειας τη βλέπετε μόνο ως προς τον σεξουαλικό προσανατολισμό, τίποτα άλλο και οπωσδήποτε ούτε καν σκέφτεστε να εξετάσετε τι επιδραση μπορεί να έχει σε ένα παιδί, στην ενηλικίωσή του, όταν δεν μεγαλώνει σε μια οικογένεια με διακριτή σχέση άνδρας-γυναίκα, δηλαδή μάνα-πατέρας. Αυτό δεν μπαίνει στη συζήτηση και αυτό δεν λύνεται όταν το παιδί είναι τριών, τεσσάρων και πέντε χρόνων. Βεβαίως, τότε δεν υπάρχει πρόβλημα. Γιατί να υπάρχει;

Υπάρχουν και άλλες επιστημονικές μελέτες που μπορεί να αντικρούονται μεταξύ τους. Όλες να τις δούμε και όλες να τις μελετήσουμε, αλλά εσείς πρώτα παίρνετε θέση και μετά χρησιμοποιείτε και την επιστήμη.

Τέλος, συγγνώμη, μια κουβέντα θα πω. Επειδή είπατε ότι και στον σοσιαλισμό υπάρχουν ζητήματα, θα σας παρακαλέσω να μελετήσετε ένα θέμα, γιατί όντως τα κοινωνικά ζητήματα που προκαλούνται δεν λύνονται με «αυτόματους πιλότους», ούτε έτσι απλά.

Μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο δημιουργήθηκε ένα τεράστιο πρόβλημα στη Σοβιετική Ένωση. Υπήρξαν είκοσι εκατομμύρια νεκροί στρατιώτες που ήταν νέας ηλικίας, γιατί πήγαιναν στα είκοσι πέντε, στα τριάντα. Δεν ήταν εβδομήντα χρονών και πάνω σαν κι εμένα. Αυτοί είχαν παιδιά -παντρεύονταν και νωρίς εν τω μεταξύ- και έμειναν είκοσι εκατομμύρια γυναίκες κατά βάση χωρίς άντρα, αλλά και με παιδιά. Δεν μιλάμε, βέβαια, για τους

τραυματισμένους, τους ανάπηρους, κ.λπ., που ήταν νέοι άνθρωποι στην ηλικία.

Έτσι, λύθηκε μεν το ζήτημα της προστασίας της μονογονεϊκής οικογένειας που έγινε και των παιδιών αυτών, αλλά το σύνθετο ζήτημα ότι ήταν πολύ λιγότεροι οι άντρες και πολύ περισσότερες οι γυναίκες δημιούργησε μία ολόκληρη κατάσταση, η οποία λύθηκε –επειδή κοιτάζετε πολύ αφ' υψηλού τον σοσιαλισμό– με κριτήριο την κυριαρχία της αντίληψης για τον αμοιβαίο έρωτα. Δεν λύθηκε με κριτήριο το αν είχε γίνει γάμος ή όχι, γιατί αυτό ήταν η βάση με εκείνο το επίπεδο ζωής που υπήρχε μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Έτσι, λοιπόν, λύθηκε. Ούτε με δικαστήρια ούτε με φασαρίες ούτε με ηθικολογίες. Ήταν ένα υπαρκτό πρόβλημα. Νέες γυναίκες, λιγότεροι άντρες, οι άντρες έφευγαν εύκολα από τη σχέση που είχαν και αυτό πια αντιμετωπίστηκε κοινωνικά. Ούτε με το Ευαγγέλιο ούτε με τον νόμο ούτε με τα δικαστήρια. Έχει και μια σημασία το ότι τα κοινωνικά ζητήματα δεν αντιμετωπίζονται με έναν αφηρημένο μοντερνισμό και νεωτερισμό. Είναι πολύ πιο βαθιά και ουσιαστικά, όταν έχουν να κάνουν με τον ανθρώπινο παράγοντα και ιδιαίτερα με το παιδί.

Εμείς δεν θα επικαλεστούμε επιστημονικές έρευνες που λένε το άλφα ή το βήτα. Ωστόσο έπρεπε να έρθουν όλες οι επιστημονικές έρευνες με τη σωστή μεθοδολογία, όχι αυτές που έχουν προκαθορισμένο αποτέλεσμα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Τον λόγο έχει ο κ. Αθανασίου από τη Νέα Δημοκρατία.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι σαφές ότι ζούμε την τελευταία περίοδο αυτής της Κυβέρνησης. Δεν θα μπορούσε εξάλλου να είναι διαφορετικά, όταν αυτή περιμένει ένα πολιτικό σωσίβιο από νομοσχέδια σαν το σημερινό για να διασώσει το τάχα προοδευτικό της πρόσωπο.

Θεώρησε, λοιπόν, μία μοναδική ευκαιρία να δημιουργήσει πρόβλημα στα κόμματα της Αντιπολίτευσης και ιδίως στη Νέα Δημοκρατία με το άρθρο 8 του νομοσχεδίου. Πρόκειται για μία ακόμα παταγώδη αποτυχία της Κυβέρνησης που κανένα πολιτικό όφελος δεν θα αποκτήσει από τη σημερινή συζήτηση.

Αντίθετα, μας δίνει την ευκαιρία να αναδείξουμε την πολυσυλλεκτικότητα και τον δημοκρατικό χαρακτήρα του κόμματός μας. Γι' αυτό, επικροτώ τη στάση του κόμματός μας απολύτως. Προφανώς, επί της αρχής δεν μπορούμε να μην ψηφίσουμε «ναι» σε ένα νομοσχέδιο που επί της ουσίας ενσωματώνει στην έννομη τάξη δικές μας προτάσεις, τις οποίες δεν διατυπώσαμε τώρα, αλλά τις έχουμε διατυπώσει από το 2016.

Θα αναφερθώ τώρα στο περίφημο άρθρο 8. Η Νέα Δημοκρατία ήταν και είναι ένα μεγάλο κόμμα εξουσίας. Δεν έγινε την τελευταία πενταετία, όπως ο ΣΥΡΙΖΑ. Έχουμε μάθει να ζούμε και με τις διαφωνίες μας, εφόσον συμφωνούμε στα βασικά.

Κύριοι της Κυβέρνησης, μην έχετε καμμία απορία. Στα μείζονα ζητήματα η Νέα Δημοκρατία είναι αδιαίρετη και ενωμένη πίσω από τον Αρχηγό της. Γι' αυτό και μπορεί να αντέξει επιμέρους απόψεις των στελεχών της για ζητήματα που τίθενται κατά καιρούς, όπως αυτό του άρθρου 8.

Σέβομαι απόλυτα την άποψη και τις ευαισθησίες των Βουλευτών της Νέας Δημοκρατίας που ενδεχομένως ψηφίσουν «ναι» στο επίμαχο άρθρο. Όμως, σεβόμενος τις δικές μου απόψεις και ευαισθησίες, φρονώ πως οφείλω να καταψηφίσω το άρθρο 8.

Εξηγούμαι: Κατά τη συζήτηση του νομοσχεδίου για το σύμφωνο συμβίωσης για τα ομόφυλα ζευγάρια είχα εκφράσει τη διαφωνία μου, όχι γιατί θεωρούσα επί της αρχής ότι δεν θα έπρεπε να δοθεί στα ομόφυλα ζευγάρια η δυνατότητα να συνάπτουν τέτοια σύμφωνα αφού είναι επιλογή τους, αλλά γιατί θεωρούσα ότι δεν θα έπρεπε αυτή η δυνατότητα να αποτελέσει προπομπή για άλλα ζητήματα, όπως η αναδοχή σήμερα και η υιοθεσία αύριο.

Ζήτησα τότε ως εισηγητής της Νέας Δημοκρατίας να υπάρχουν συγκεκριμένες νομοθετικές δικλείδες, ώστε να αποφευχθεί αυτό το ενδεχόμενο, καθώς βλέποντας το ζήτημα αυστηρά νομικά, οι κερκόπορτες ήταν προφανείς και εφόσον δεν νομοθετήθηκαν αυτές οι δικλείδες, καταψήφισα το σχέδιο νόμου.

Υπάρχει μια θεμελιώδης διαφορά ανάμεσα στο σύμφωνο συμβίωσης και την αναδοχή από ομόφυλα ζευγάρια που έχουν συ-

νάψει σύμφωνα συμβίωσης. Στη σύναψη του συμφώνου το μείζον είναι τα ίδια τα άτομα που το συνάπτουν να ρυθμίσουν τις μεταξύ τους σχέσεις κατά το δοκούν. Σε αυτό δεν μπορώ να αρνηθώ πως έχουν αυτό το δικαίωμα. Στην αναδοχή, όμως, προέχει το συμφέρον του παιδιού, η προστασία του παιδιού, ενός παιδιού που κατά πάσα πιθανότητα, όταν θα γίνει η αναδοχή, θα είναι πάρα πολύ νεαρό. Θα πρέπει να διασφαλίσουμε πως εισέρχεται σε ένα περιβάλλον που είναι αυτό που πρέπει να είναι και να μην το θέσουμε σε κίνδυνο. Οι επιλογές του νομοθέτη στον τομέα αυτό οφείλουν να ελαχιστοποιούν τα ρίσκα, καθώς πρωτεύει το συμφέρον των παιδιών. Εμείς εδώ σε αυτή την αίθουσα οφείλουμε να τα προστατέψουμε.

Ας με συγχωρήσουν οι διαφωνούντες, αλλά θα μπορούσα να ψηφίσω «ναι» μόνο αν ήμουν πεπεισμένος πως αυτό είναι προς το συμφέρον του παιδιού. Δεν μπορώ να συναινέσω μόνο και μόνο για να καμώνομαι δήθεν τον προοδευτικό στους ψηφοφόρους μου. Θεωρώ προϋπόθεση να έχει γίνει συζήτηση στην ελληνική κοινωνία για το θέμα αυτό, να δούμε τι λέει η επιστήμη, οι παιδοψυχίατροι, οι παιδαγωγοί, οι κοινωνιολόγοι, άλλα θεσμικά όργανα, πώς διασφαλίζουμε αυτά τα παιδιά. Να εξασφαλίσουμε ότι δεν θα χαθούν γενιές παιδιών που θα υποστούν το στίγμα του μπουλινγκ, όταν θα πάνε στο σχολείο ως τέκνα ομόφυλου ζευγαριού.

Έχουν δίκιο αρκετοί Βουλευτές σας, κύριοι του ΣΥΡΙΖΑ, που εκφράζουν τις αμφιβολίες τους, τις επιφυλάξεις, αν θέλετε, και ας μην έχει η παράταξή σας την ίδια άποψη περί πλουραλισμού με τη δική μας, και αναφέρομαι ειδικά μόνο στην αναδοχή από ομόφυλα ζευγάρια.

Αν μου επιτρέπετε, κυρίες και κύριοι της Κυβέρνησης, θεωρώ ότι αδικείτε το νομοσχέδιό σας με το να εστιάσετε σε αυτό το θέμα διχάζοντας την κοινωνία, αντί να εστιάσετε στα οφέλη των λοιπών άρθρων του νομοσχεδίου, για το οποίο υπάρχει πλατιά συναίνεση. Η κοινωνία δεν μπορεί να αιφνιδιαστεί, ούτε να τίθενται στους πολίτες τέτοια εκβιαστικά διλήμματα, ότι δηλαδή αν δεν συμφωνείς με την αναδοχή και αύριο με την υιοθεσία παιδιών από ομόφυλα ζευγάρια, οι απόψεις σου είναι μεσαιωνικές.

Όχι, κυρίες και κύριοι, τα πράγματα δεν έχουν έτσι. Θέλω τα ανήλικα παιδιά να έχουν σαφή πρότυπα, πρότυπο ανδρικό, πρότυπο γυναικείο, και σαφείς ρόλους, ρόλος μητέρας, ρόλος πατέρα. Ως εκ τούτου και ως έχουν τα πράγματα προτιμώ να είμαι συνεπής στις απόψεις μου και θεωρώ ότι εκφράζω έτσι και την πλειοψηφία της κοινωνίας στο ζήτημα αυτό.

Επειδή έγινε λόγος, αλλά ενδεχομένως και άλλοι ομιλητές να αναφερθούν στην ΕΣΔΑ, στην Ευρωπαϊκή Σύμβαση Δικαιωμάτων των Ανθρώπων, για το θέμα αυτό, θα ήθελα να κάνω μια σύντομη τοποθέτηση.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει προειδοποιητικά το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Κύριε Πρόεδρε, θα ήθελα λίγο την ανοχή σας. Εξάλλου έχω ένα λεπτό.

Το άρθρο 8 της ΕΣΔΑ τι ορίζει; Λέει: «Κάθε πρόσωπο δικαιούται στο σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής». Η παράγραφος 2 λέει: «Δεν επιτρέπεται να υπάρξει επέμβαση δημοσίας αρχής εν τη ασκήσει του δικαιώματος τούτου, εκτός εάν η επέμβαση αυτή προβλέπεται από τον νόμο του εθνικού νομοθέτη και αποτελεί μέτρο το οποίον εις μια δημοκρατική κοινωνία είναι αναγκαίο για την εθνική ασφάλεια, για την προάσπιση της ηθικής και λοιπά».

Προσέξτε. Καθιερώνεται μια αρνητική υποχρέωση για τον εθνικό νομοθέτη. Με τη διάταξη δεν επιτρέπεται να υπάρξει επέμβαση δημόσιας αρχής εν τη ασκήσει του δικαιώματος τούτου, δηλαδή της προστασίας της οικογενειακής και ιδιωτικής ζωής. Όμως, θέτει, όπως θα δείτε, και τις παρακάτω θετικές προϋποθέσεις, δηλαδή την εξαίρεση εάν η επέμβαση αυτή προβλέπεται από τον νόμο, όπως σας είπα. Κάμπτεται, δηλαδή, η αρνητική υποχρέωση αυτή μπροστά στις θετικές προϋποθέσεις.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι κάθε κράτος-μέλος διατηρεί ένα ορισμένο περιθώριο εκτίμησης, έτσι ώστε να επιτυγχάνει δίκαια ισορροπία μεταξύ των ανταγωνιστικών συμφερό-

ντων του ατόμου και του συνόλου της κοινωνίας. Το ανταγωνιστικό δημόσιο συμφέρον της παραγράφου 2 του άρθρου 8 καλείται να προστατεύσει το κράτος με το εσωτερικό του δίκαιο, προσδιορίζοντας το κανονιστικό περιεχόμενο του δικαιώματος της παραγράφου 1, κυρία Κοζομπόλη. Άρα, δεν υπάρχει υποχρέωση νομοθέτησης αναδοχής υιοθεσίας από ομόφυλα ζευγάρια και επιπλέον η μη νομοθέτηση δεν προσκρούει στην αρχή της ισότητας.

Το πρωί η κ. Χριστοφιλοπούλου, την οποία εκτιμώ πάρα πολύ, αναφέρθηκε σε μία απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου για μία Γαλλίδα, η οποία προσέφυγε στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, γιατί δεν της δόθηκε αναδοχή. Φαντάζομαι να έχουμε την ίδια υπόθεση υπόψη. Τι ήταν η υπόθεση αυτή; Αναφέρθηκε στο 2008, πιστεύω ότι είναι η ίδια και λέει ότι οι αρχές απέρριψαν το αίτημα για υιοθεσία, η οποία υπό άλλες περιπτώσεις θα ήταν νόμιμη, γιατί στηριζόταν αποκλειστικά και μόνο στον γενετήσιο προσανατολισμό του αιτούντα και δεν αναφερόταν και στο συμφέρον, δεν έκρινε δηλαδή αν είναι προς το συμφέρον του τέκνου».

Προσέξετε όμως, μια άλλη, βασική απόφαση -λέγεται «απόφαση Frette», έτσι λέγεται, εκ μέρους ομοφυλοφίλων, για την υιοθεσία των ομοφυλοφίλων- το δικαστήριο αναγνώρισε «Ευρύ περιθώριο εκτίμησης στα κράτη και εν τέλει έκρινε σύμφωνη την άρνηση των αρχών να επιτρέψουν την υιοθεσία από άγαμο ομοφυλόφιλο, επικαλούμενο μεταξύ άλλων την ανάγκη προστασίας του βέλτιστου συμφέροντος του τέκνου.

Τελευταία έχει βγει πρόσφατα και απόφαση το 2012, είναι πάλι από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, πάλι προσβολή της γαλλικής απόφασης. «Έκρινε το δικαστήριο», σας διαβάζω ακριβώς, «ότι η άρνηση των αρχών να επιτρέψουν υιοθεσία σε ομοφυλόφιλο αιτούσα, η οποία επιθυμούσε να υιοθετήσει το τέκνο της συντρόφου της, δεν αποτελούσε διακριτική μεταχείριση». Και ξέρετε γιατί; Αιτιολογία: «Διότι η νομική κατάσταση των δύο γυναικών δεν ήταν συγκρίσιμη με αυτή του εγγάμου ζεύγους». Αυτά, για να λήξει το θέμα της υιοθεσίας...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Κύριε Αθανασίου, ελάτε τώρα, σας παρακαλώ ολοκληρώσετε.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ: Τέλειωσα, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Κύριε Αθανασίου, η ανοχή του Προεδρείου νομίζω ήταν αρκετή.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ: Σας ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε. Βέβαια, να μην αναφέρεται και το άρθρο 12, που πρέπει να διαβάσω...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Όχι, να μην το διαβάσετε. Κύριε Αθανασίου, σας παρακαλώ, θα κλείσω το μικρόφωνο.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ: Κύριε Πρόεδρε, τελειώσα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Εντάξει, υπομονή δείχνουμε, κατανόηση δείχνουμε, ανοχή δείχνουμε, τρία λεπτά πήρατε. Δικαίως οι υπόλοιποι συνάδελφοι θα θέλουν επί του χρόνου τους επιπλέον χρόνο και είναι πενήντα ομιλητές ακόμα.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ: Τελειώνω.

Να θυμίσω, θα καταθέσω εδώ, τι είχε πει και ο κ. Παρασκευόπουλος από τα Πρακτικά τότε...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΥΡΙΑΖΙΔΗΣ: Δεν διαμαρτυρόμαστε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Ναι, όταν ανεβαίνετε, κύριε Κυριαζίδη, στο Βήμα, άλλα λέτε. Από κάτω μπορεί να λέτε ότι δεν διαμαρτυρόμαστε, αλλά όμως, όταν ανεβείτε στο Βήμα κι αρχίσει να κτυπάει το κουδούνι για τη λήξη του χρόνου, τότε όλοι σας θυμάστε και ζητάτε την ανοχή. Όχι!

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ: Θεωρούσα ότι έπρεπε να κάνω μία επιστημονική ανάλυση των διατάξεων της ΕΣΔΑ, γιατί υπήρχε μεγάλη σύγχυση.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Χαράλαμπος Αθανασίου καταθέτει για τα Πρακτικά το προαναφερθέν έγγραφο, το οποίο βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Τελειώνοντας, θέλω να πω το εξής: Μην ξεχνάτε ότι κατά την ψήφιση του Συμφώνου μεταξύ των ομόφυλων ζευγάρων ήρθε εδώ, με βουλευτική τροπολογία την τελευταία στιγμή, λίγα λεπτά πριν ψηφιστεί, διάταξη με την οποία, κύριε Πρόεδρε καταργήθηκε η παρά φύση ασελγεία. Κι αυτό φοβάμαι -το είπα και τότε- ότι ήταν

πρόδρομος για τα νομοθετήματα που θα φέρνεται.

Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Δώστε μου και εμένα τότε ένα λεπτό, πριν δώσω τον λόγο στον επόμενο ομιλητή.

Να ενημερώσω το Σώμα ότι από την Κοινοβουλευτική Ομάδα της Χρυσής Αυγής υπάρχει αίτημα που αφορά διεξαγωγή ονομαστικής ψηφοφορίας επί του άρθρου 8 του νομοσχεδίου.

Το δεύτερο που ήθελα να ανακοινώσω στο Σώμα είναι ότι, όπως γνωρίζετε, το πρωί με την έναρξη της συνεδρίασης οριοθετήθηκε η σημερινή συνεδρίαση να λήξει γύρω στις 22.30' το βράδυ, που σημαίνει ότι αν τηρήσουμε τον χρόνο, το επτάλεπτο αυτό, μπορούμε να φτάσουμε στο νούμερο πενήντα του καταλόγου των ομιλητών. Είμαστε στο δεκαεννέα, κάντε έναν υπολογισμό, είναι περίπου τριάντα ακόμα ομιλητές συν-πλην.

Άρα, λοιπόν, με στόχο στις 22.30' να ολοκληρώσουμε τη σημερινή συνεδρίαση και αύριο, όπως ειπώθηκε από το Προεδρείο, στις 10.00' να γίνει η έναρξη και να ολοκληρώσουμε στις 14.00' το μεσημέρι αυστηρά, να ξεκινήσει όπως ήδη καταλάβατε η ψηφοφορία, αλλά κυρίως η ονομαστική, ζητώ λοιπόν και από το Σώμα -πέρα από το αν υπάρχουν διαφωνίες, αυτά που βάζουμε ως Προεδρείο, να μας το πείτε- να τηρήσουμε τους χρόνους, το επτάλεπτο, για να μπορέσουν να μιλήσουν όσο το δυνατόν περισσότεροι ομιλητές σήμερα.

Διότι αύριο, αν κάνετε έναν απολογισμό, είναι τέσσερις ώρες από τις 10.00' μέχρι τις 14.00'. Υπολείπονται τέσσερις κοινοβουλευτικοί εκπρόσωποι και άγνωστο εάν θα μιλήσουν και Πρόεδροι Κοινοβουλευτικών Ομάδων. Άρα, λοιπόν, θερμή παράκληση -και κλείνω με αυτό- να τηρείται το επτάλεπτο.

Να δώσουμε τώρα τον λόγο στην κ. Αραμπατζή, από τη Νέα Δημοκρατία.

ΦΩΤΕΙΝΗ ΑΡΑΜΠΑΤΖΗ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, συζητάμε σήμερα ένα πολύ δύσκολο και πολύ ευαίσθητο θέμα μέσα από τις σελίδες αυτού του νομοσχεδίου. Συζητάμε για τα παιδιά. Για τα παιδιά που δεν είχαν, που δεν έχουν ακόμα την τύχη να μεγαλώσουν σε ένα οικογενειακό περιβάλλον με αγάπη και φροντίδα. Συζητάμε για τα παιδιά που βρίσκονται σε ιδρύματα, που περιμένουν πώς και πώς να βρεθούν ξανά σε ένα περιβάλλον θαλπωρής και οικογενειακής ευτυχίας και να μεγαλώσουν χωρίς πλήγματα και χωρίς ψυχικά τραύματα. Το σημερινό νομοσχέδιο ρυθμίζει ζητήματα υιοθεσίας και αναδοχής παιδιών και θα περίμενε κανείς το αυτόνοτο. Να ήταν ένα νομοσχέδιο το οποίο θα ένωνε την κοινωνία και βεβαίως τις πολιτικές δυνάμεις. Αντ' αυτού, για μια ακόμα φορά ο ΣΥΡΙΖΑ επέλεξε να παίξει και για αυτό το ευαίσθητο θέμα και να το χρησιμοποιήσει για να φρεσκάρει την υποτιθέμενη αριστερή και δήθεν προοδευτική του ταυτότητα.

Έφερε ένα νομοσχέδιο που περιλαμβάνει το περίφημο πλέον άρθρο 8, για την αναδοχή παιδιών και από ομόφυλα ζευγάρια που έχουν κάνει σύμφωνο συμβίωσης. Μια ρύθμιση που έχει διχάσει την κοινωνία. Μια ρύθμιση που πήγε να διχάσει και τον ίδιον τον ΣΥΡΙΖΑ εσάς, δηλαδή, κυρίες και κύριοι Βουλευτές της κυβερνητικής πλειοψηφίας.

Σε ένα σημείο έχει δίκιο η κ. Φωτίου, όταν λέει ότι η επικέντρωση της συζήτησης στο συγκεκριμένο άρθρο αδικεί το υπόλοιπο νομοσχέδιο. Όμως την αποκλειστική ευθύνη γι' αυτό την έχει η ίδια με τους χειρισμούς της.

Επί της αρχής του νομοσχεδίου για την αναδοχή ως Νέα Δημοκρατία έχουμε δηλώσει ότι συμφωνούμε με τις βασικές διατάξεις. Άλλωστε αυτό το νομοσχέδιο, έστω και με πολύ καθυστέρηση καλύπτει σε πολύ μεγάλο βαθμό, δανείζεται, θα έλεγα, προτάσεις που το κόμμα μας εγκαίρως και αιτιολογημένα είχε υποβάλει για την αναδοχή και την υιοθεσία από τον Ιούλιο του 2016. Προτάσεις που θα μπορούσαν να αποτελέσουν βάση για μια οικοδομητική συζήτηση και για διάλογο, γιατί στη δική μας λογική, κυρίες και κύριοι, λογική ανθρώπινη και πολιτική, το πρώτο μέλημα όλων είναι το παιδί και το συμφέρον του. Μέλημά μας η αποϊδρυματοποίηση των παιδιών και το πως θα τους οδηγήσουμε στις οικογένειες. Η κ. Φωτίου όμως επέλεξε τον δρόμο της ελάχιστης συζήτησης.

Είναι χαρακτηριστικό ότι το νομοσχέδιο τέθηκε σε δημόσια

διαβούλευση για πολύ λίγο χρόνο, λιγότερο από ένα μήνα κι ήρθε στη Βουλή με πολύ μεγάλη καθυστέρηση αφήνοντας ανοιχτά ζητήματα που αντιμετωπίζει επιδερμικά, όπως το ζήτημα της αναδοχής, η μείωση θεωρητικά του χρόνου για την κοινωνική έρευνα από έξι σε τρεις μήνες χωρίς να εξηγήσει τον τρόπο με τον οποίον αυτή θα προχωρήσει σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα, η έλλειψη κάθε πρόβλεψης, παρά τις σχετικές επισημάνσεις των φορέων στην επιτροπή, για προγράμματα επιμόρφωσης των υπαλλήλων που ασχολούνται με τα κρίσιμα ζητήματα της αναδοχής και η υποστελέχωση, βεβαίως, του δικαστικού συστήματος προστασίας ανηλίκων. Η Νέα Δημοκρατία είχε εγκαίρως προτείνει λύσεις για την υποστελέχωση, προκειμένου να αντιμετωπιστεί το αγκάθι του τεράστιου αυτού χρόνου, αλλά βλέπετε, κυρίες και κύριοι του ΣΥΡΙΖΑ, το ενδιαφέρον σας σε σχέση με το δημόσιο εξαντλείται στους διορισμούς κολλητών, φίλων, συγγενών του κομματικού κράτους του ΣΥΡΙΖΑ.

Έρχομαι τώρα στο άρθρο 8 που έχει προκαλέσει και τη μεγαλύτερη συζήτηση, τον περισσότερο θόρυβο εντός και εκτός Κοινοβουλίου. Η Κυβέρνηση επέλεξε να φέρει τη δυνατότητα αναδοχής παιδιών από ομόφυλα ζευγάρια στα κρυφά, χωρίς καμμία αναφορά στο θέμα, ούτε στην αιτιολογική έκθεση, ούτε στο ίδιο το σχέδιο νόμου, ούτε στην εκτίμηση των συνεπειών της ρύθμισης. Το κρύψατε, κυρία Υπουργέ, γιατί φοβηθήκατε και τους Βουλευτές σας, όπως διεφάνη, αλλά κυρίως τον κυβερνητικό σας εταίρο, τους ΑΝΕΛ, που κάθε φορά που φέρνετε ανάλογα νομοσχέδια βρίσκονται απέναντι και ψηφίζουν «όχι». Στηρίζουν βέβαια πάντα και αδιάλειπτα την Κυβέρνησή σας.

Όμως η διάταξη ήρθε στην επιφάνεια και από εκείνη τη στιγμή ξεκίνησαν οι σφοδρές αντιδράσεις της κοινωνίας που αντιτίθεται στη συγκεκριμένη ρύθμιση. Αγνοείτε συστηματικά την κοινωνία, όχι μόνο με τις καταστροφικές οικονομικές σας πολιτικές αλλά και με πολιτικές που αγγίζουν τις ευαισθησίες τις παραδόσεις, τον κοινωνικό ιστό και τη συνοχή της. Ακόμα ηχούν στα αυτιά μου οι δεσμεύσεις του τότε Υπουργού Δικαιοσύνης, του κ. Νίκου Παρασκευόπουλου, το 2015. Υπεραμυνόμενος του συμφώνου συμβίωσης ομόφυλων ζευγαριών και απαντώντας στις αιτιάσεις των Βουλευτών ότι ανοίγετε την κερκόπορτα για τις υιοθεσίες παιδιών από ομόφυλα ζευγάρια, έλεγε χαρακτηριστικά –διαβάζω από τα Πρακτικά: «Ακριβώς επειδή διατυπώθηκε ο φόβος αυτός από μία από τις νομοτεχνικές βελτιώσεις, διευκρινίζω ότι είναι φανερό ότι υπό τους όρους “αξιώσεις, παροχές, προνόμια”, δεν μπορεί να νοείται με κανέναν τρόπο υιοθεσία ούτε κοινωνικά, ούτε λογικά, ούτε φραστικά, ούτε νομικά. Επομένως, δεν ρυθμίζεται η τεκνοθεσία». Αυτό είχε πει ο κ. Παρασκευόπουλος.

Επίσης, η κ. Φωτίου έπαιψε να διευκρινίζει ότι η αναδοχή δεν θα οδηγήσει σε υιοθεσία παιδιών από ομόφυλα ζευγάρια.

Προφανώς, αντιλαμβανόμαστε, κύριοι Υπουργοί της Κυβέρνησης, ότι αναδοχή και υιοθεσία είναι δύο διαφορετικές έννοιες νομικά. Πρακτικά, όμως, κοινωνικά και λογικά, για να χρησιμοποιήσω τις λέξεις του κ. Παρασκευόπουλου, η απόσταση είναι δυσδιάκριτη, καθώς η καθημερινότητα των δύο εννοιών απέχει ελάχιστα. Στην υιοθεσία το παιδί ζει και μεγαλώνει με τους θετούς γονείς, οι οποίοι έχουν και την επιμέλειά του. Στην αναδοχή το παιδί ζει και μεγαλώνει με τους ανάδοχους γονείς, έχοντας απλά την επιμέλεια οι φυσικοί γονείς.

Επί της ουσίας, λοιπόν, με το νομοσχέδιό σας το αναδεχόμενο παιδί μπορεί να μεγαλώσει κανονικά σε οικογένεια ομόφυλων ζευγαριών με σύμφωνο συμβίωσης, ασχέτως αν δεν υπάρχει ο τυπικός τίτλος της υιοθεσίας.

ΣΠΥΡΙΔΩΝΑΣ ΛΑΠΠΑΣ: Κάνετε λάθος.

ΦΩΤΕΙΝΗ ΑΡΑΜΠΑΤΖΗ: Την ίδια, λοιπόν, επιρροή -εσείς που αντιδράτε- στον ψυχισμό του, τις ίδιες αντιδράσεις, το ίδιο ενδεχομένως στίγμα, bullying, στον σχολικό και κοινωνικό του περίγυρο, αλλά και στα πρώτα ευαίσθητα χρόνια του θα δεχθεί το παιδί, ασχέτως αν είναι με αναδοχή και όχι με την αυστηρή έννοια του όρου υιοθεσία.

ΣΠΥΡΙΔΩΝΑΣ ΛΑΠΠΑΣ: Μα τι λέτε τώρα;

ΦΩΤΕΙΝΗ ΑΡΑΜΠΑΤΖΗ: Μη με διακόπτετε, με ενοχλείτε.

Κανείς δεν μπορεί να αποκλείσει, ούτε βέβαια ο εισηγητής σας με την περισσή του ελαφρότητα, ότι η αναδοχή παιδιών από ομόφυλα ζευγάρια ενδέχεται να έχει συνέπειες, βεβαίως, στα παιδιά

και επίδραση στον σεξουαλικό προσανατολισμό τους, όταν υπάρχουν μάλιστα ισχυρές επιστημονικές απόψεις που το υποστηρίζουν.

Όταν, λοιπόν, ύψιστο μέλημά μας είναι το συμφέρον και η ευτυχία του παιδιού, ποιος θα το προστατεύσει, όταν αυτό αντιλαμβάνεται γύρω του μια διαφορετική κοινωνική και οικογενειακή πραγματικότητα από αυτή την οποία βιώνει;

Σε ό,τι αφορά δε τις συνταγματικές ευαισθησίες της κ. Φωτίου, η οποία δήλωσε ότι δεν μπορεί να κάνει διαχωρισμό των ζευγαριών που έχουν κάνει σύμφωνο συμβίωσης σε ομόφυλα και ετερόφυλα, διότι μια τέτοια ρύθμιση θα κατέπιπτε στα δικαστήρια, πρέπει να γνωρίζει η κυρία Υπουργός ότι υπάρχουν πολλοί έγκριτοι συνταγματολόγοι που υποστηρίζουν ότι μπορεί να υπάρξει διατύπωση του σχετικού άρθρου, ώστε να αφορά αποκλειστικά ετερόφυλα ζευγάρια, χωρίς να εγείρεται ζήτημα αντισυνταγματικότητας.

Κυρίες και κύριοι, κλείνοντας, θα ήθελα να πω ότι σέβομαι απειρίοριστα το δικαίωμα και την επιλογή του καθενός να αυτοπροσδιορίζεται. Πάνω απ' όλα σέβομαι, όμως, και προτάσσω την υποχρέωση της πολιτείας να εγγυάται το συμφέρον των παιδιών, που δεν έχουν άλλωστε και το δικαίωμα της επιλογής.

Η συνειδήσή μου μου υπαγορεύει την καταψήφιση του άρθρου 8, καθώς δεν μπορείτε με ελαφρότητα να διαμορφώνετε θεσμούς, τους οποίους η κοινωνία ηθικά αποβάλλει, εμμένοντας πιστά σε αξίες, όπως ο θεσμός της οικογένειας.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Τον λόγο έχει η κ. Κεφαλογιάννη από τη Νέα Δημοκρατία.

ΟΛΓΑ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η λήψη μέτρων για την άρση των προβλημάτων και την επιτάχυνση των διαδικασιών αποϊδρυματοποίησης ανηλίκων που στερούνται γονεϊκής φροντίδας οφείλει να αποτελεί κοινό στόχο όλων μας. Όπως κοινό στόχο πρέπει να αποτελεί η πρόνοια για τη δημιουργία κατάλληλων δομών, που θα εξασφαλίζουν τη μέριμνα και την πρόοδο των υπό αναδοχή και υιοθεσία παιδιών.

Θα ήθελα να επισημάνω, βέβαια, ότι τέτοια ζητήματα που αφορούν ευαίσθητα κοινωνικά θέματα πρέπει να προετοιμάζονται καλύτερα σε μεγαλύτερο βάθος χρόνου, με περισσότερη ενημέρωση της κοινής γνώμης.

Αυτές οι πρωτοβουλίες δεν θα πρέπει να υποτάσσονται σε λογικές δημιουργίας εντυπώσεων και απονομής βραβείων προοδευτισμού. Άλλωστε, δεν κατέχετε μόνο εσείς το προνόμιο αυτό, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι του ΣΥΡΙΖΑ. Στους ΑΝΕΛ δεν αναφέρομαι καν, γιατί αυτοί απλά σέρνονται, πληρώνοντας το τίμημα της εξουσίας.

Πρόοδος, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, σημαίνει να ακούει την κοινωνία, να μην την υποτιμάς, να μην της κουνάς το δάκτυλο, να τη συμμερίζεσαι και να της ανοίγεις τον δρόμο στο μέλλον με σεβασμό.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η νομική και διοικητική ρύθμιση των θεσμών υιοθεσίας και αναδοχής είναι ζήτημα υψίστης σημασίας για ένα ευρωπαϊκό κοινωνικό κράτος δικαίου. Ο σχεδιασμός και η αναμόρφωση του νομοθετικού πλαισίου πρέπει να γίνεται με γνώμονα τη βέλτιστη κάλυψη των αναγκών του κοινωνικού συνόλου. Με σεβασμό στην κουλτούρα της ελληνικής κοινωνίας ο νομοθέτης οφείλει να παρεμβαίνει για να ρυθμίζει με επάρκεια τα κενά και τις αδυναμίες που εντείνουν ένα κοινωνικό πρόβλημα. Οφείλει να προχωράει σε τομές, όταν αυτές είναι απαραίτητες, προκειμένου να εξομαλύνει φαινόμενα κοινωνικής δυσλειτουργίας. Η απλούστευση και η επιτάχυνση των διαδικασιών υιοθεσίας και αναδοχής φέρνει τη χώρα μας ένα βήμα πιο κοντά σε άλλες ευρωπαϊκές κοινωνίες.

Έως σήμερα ο μέσος όρος αναδοχής και υιοθεσιών ιδρυματισμένων παιδιών απέχει πολύ από τα ευρωπαϊκά δεδομένα. Οι επίπονες και χρονοβόρες διαδικασίες υιοθεσίας σε συνδυασμό με τη συνεχή πτώση του βιοτικού επιπέδου στη χώρα έχει οδηγήσει σύμφωνα με την Εθνική Στατιστική Υπηρεσία σε μείωση του αριθμού υιοθεσιών τα τελευταία έτη.

Από την άλλη πλευρά, η αναδοχή αποτελεί έναν ευεργετικό θεσμό κοινωνικής προστασίας των ανηλίκων. Το παιδί δεν ανήκει

νομικά στους ανάδοχους γονείς, εξακολουθεί δηλαδή να είναι νόμιμο παιδί των φυσικών του γονέων, γι' αυτό και η διαδικασία εμπίπτει σε ένα πιο ευέλικτο νομικό πλαίσιο.

Δυστυχώς, στην Ελλάδα ο θεσμός της αναδοχής ανηλίκων παραμένει αρκετά υποβαθμισμένος και δεν εφαρμόζεται ικανοποιητικά. Η ευθύνη για το γεγονός αυτό βαρβαίνει την πολιτεία και όχι προφανώς την ελληνική κοινωνία. Το κράτος δεν είχε προχωρήσει στη στοχευμένη και υπεύθυνη ενημέρωση των Ελλήνων πολιτών και δεν είχε προχωρήσει, ως όφειλε, στην ευαισθητοποίηση του κοινωνικού συνόλου αναφορικά με τις σοβαρές επιπτώσεις που προκαλεί στο παιδί η κλειστή ιδρυματική φροντίδα. Έτσι, η ορθή και ολοκληρωμένη πληροφόρηση των εναλλακτικών μορφών φροντίδας για τα παιδιά που στερούνται γονεικής μέριμνας, είναι απαραίτητες προϋποθέσεις για να επιτευχθεί η απαραίτητη κοινωνική ανταπόκριση.

Κυρία Υπουργέ, σας είπα και πριν ότι την κοινωνία τη θέλουμε σύμμαχο και αρωγό σε τέτοιες σημαντικές παρεμβάσεις και όχι απέναντί μας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ο ν.4356/2015 στο άρθρο 1 προβλέπει τη δυνατότητα δύο ανηλίκων προσώπων να ρυθμίζουν τη συμβίωσή τους με συμβολαιογραφικό έγγραφο, ανεξάρτητα από το φύλο τους. Στο άρθρο 8 του σημερινού υπό ψήφιση νομοσχεδίου προβλέπεται η δυνατότητα απόκτησης της ιδιότητας του αναδόχου γονέα σε όσους έχουν υπογράψει σύμφωνα συμβίωσης.

Επιπρόσθετα, η μέχρι σήμερα ισχύουσα νομοθεσία επιτρέπει να γίνουν ανάδοχοι γονείς και μεμονωμένα άτομα ή μονογονεϊκές οικογένειες. Η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει θεσπίσει κανόνες που στοχεύουν στην εξάλειψη κάθε διάκρισης που προσβάλει το δικαίωμα στην αυτεξουσιότητα και τον αυτοπροσδιορισμό του ατόμου. Η ανάπτυξη της προσωπικότητας με όλες τις εκφάνσεις, χωρίς εξαιρέσεις συνιστά ύψιστο και θεμελιώδες ανθρώπινο δικαίωμα. Και το δικαίωμα αυτό δεν μπορεί να ασκείται κατά περίπτωση.

Είναι πλούσια η νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, σύμφωνα με την οποία κρίνεται απολύτως απαράδεκτη κάθε έννοια αποκλεισμού και διάκρισης λόγω σεξουαλικού προσανατολισμού, καθώς θεωρείται ότι παραβιάζονται άρθρα της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου. Αυτή είναι η μία διάσταση του ζητήματος.

Η άλλη αφορά στην επιστημονική κοινότητα, που ορθά υποστηρίζει ότι ο ιδρυματισμός βρεφών και νεαρών παιδιών ενέχει υψηλό κίνδυνο εμφάνισης ποικίλων προβλημάτων, τόσο στη σωματική όσο και στην ψυχοκοινωνική τους ανάπτυξη.

Η παρέμβαση των πενήντα αρμόδιων Ελλήνων ακαδημαϊκών κατά τη δημόσια συζήτηση του νομοσχεδίου είναι γόνιμη, τόσο ως προς την ενημέρωση της ελληνικής κοινωνίας όσο και ως προς την αποφυγή οριοθέτησης βάσει διακρίσεων του δικαίωματος ανάληψης γονεϊκού ρόλου.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, σήμερα είναι καιρός και ανάγκη να προσεγγίσουμε τους θεσμούς της αναδοχής και της υιοθεσίας με γνώμονα την προαγωγή του συμφέροντος της ευαίσθητης κοινωνικής ομάδας των παιδιών που δεν τυγχάνουν γονεικής φροντίδας, με κριτήριο τη θεμελιώδη υποχρέωση ενός ευρωπαϊκού κράτους δικαίου να σεβεται την ανθρώπινη αξία και τα ανταγωνιστικά δικαιώματα που την εξειδικεύουν και με σεβασμό στην προσφορά της επιστημονικής έρευνας στα θέματα προστασίας της σωματικής, πνευματικής και ψυχικής υγείας των παιδιών που βρίσκονται σε κλειστή ιδρυματική φροντίδα.

Επειδή ο νομοθέτης οφείλει και υποχρεούται να παρεμβαίνει στις αναγκαίες εκσυγχρονιστικές τομές με γνώμονα την προαγωγή του κοινωνικού συμφέροντος, υποστηρίζω την ανάγκη εξεύρεσης μιας ρεαλιστικής λύσης, που θα ρυθμίζει με σεβασμό και αποτελεσματικότητα ένα τόσο σημαντικό κοινωνικό πρόβλημα.

Άλλωστε, η κοινωνική πρόοδος και η προάσπιση των ατομικών ελευθεριών και δικαιωμάτων στη σύγχρονη ελληνική κοινωνία δεν είναι προνόμιο της Αριστεράς. Είναι δικαίωμα και υποχρέωση για όλους και όλες εμάς που πιστεύουμε σε ανοιχτές, δημοκρατικές και φιλελεύθερες κοινωνίες, σε κοινωνίες αλληλεγγύης, προστασίας και πρόνοιας.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Ακολουθεί ο κ. Λάππας από τον ΣΥΡΙΖΑ.

Ορίστε, κύριε Λάππα, έχετε τον λόγο.

ΣΥΓΓΡΑΔΩΝΑΣ ΛΑΠΠΑΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Να που και η Νέα Δημοκρατία έχει φωτεινούς φάρους, πυρσούς αλήθειας, ειλικρίνειας, αλληλεγγύης και κοινωνικής ευαισθησίας. Μου άρεσε ο λόγος σας, κυρία Κεφαλογιάννη, και το δηλώνω δημόσια. Μόνο που λίγο πριν από εσάς εδώ μίλησε η κ. Αραμπατζή και ο κ. Αθανασίου. Να δούμε τελικά ποιοι έχουν δικίο.

Κύριε Πρόεδρε και κύριοι συνάδελφοι, τα τρία χρόνια που είμαστε Βουλευτές -οι περισσότεροι είμαστε «φρέσκοι», άλλοι είναι επαγγελματίες, είναι δεκαετίες ολόκληρες- έχουμε παρατηρήσει όσον αφορά τον χώρο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ότι τελικά τα νομοθετήματα που έρχονται στη Βουλή, έρχονται μετά από μεγάλες νομικές, πολιτικές και ιδεολογικές περιπέτειες.

Και γιατί το λέω; Αυτό δεν συνέβη με το θέμα της ιθαγένειας; Αυτό δεν συνέβη με το σύμφωνο συμβίωσης και παλιότερα με τη μάχη των ταυτοτήτων; Ακόμη παλαιότερα με τη μάχη της τροποποίησης του οικογενειακού δικαίου και της αποποινικοποίησης της μοιχείας, όταν σηκώθηκε ολόκληρη η κοινωνία εναντίον του νομοσχεδίου, διότι έλεγαν ότι διαλύεται η οικογένεια; Και τι έγινε από το 1983; Ήταν η τελευταία χώρα στην Ευρώπη που αποποινικοποίησε τη μοιχεία.

Πού ήταν οι ευρωπαϊστές και οι «μένουμε Ευρώπη» και οι οπαδοί που ευρωπαϊκού δικαίου και του ευρωπαϊκού πολιτισμού τότε; Τότε κατηγορούσαν την κυβέρνηση του Παπανδρέου ότι διαλύει το τρίπτυχο «Πατρίς-θρησκεία-οικογένεια». Κοιτάξε τι έγινε. Ο οικογενειακός κώδικας έγινε αναίμακτα πλήρως αποδεκτός από την κοινωνία και βοήθησε και την κοινωνία και τα μέλη της.

Το ίδιο συμβαίνει και σήμερα. Οι κραυγές που ακούτε σε όλα τα επίπεδα, στα πάνελ, σοβαρές επιστημονικές αντιρρήσεις, αυτό λένε πάλι, δηλαδή ότι δήθεν κινδυνεύει το τρίπτυχο «πατρίς-θρησκεία-οικογένεια», το τρίπτυχο της επτάχρονης δικτατορίας δηλαδή.

Το 1969, νοσηλεύόμενος στο Ιπποκράτειο ο Γιώργος Σεφέρης -μόλις είχε πάρει το Νόμπελ και δεν βγήκε ποτέ από το νοσοκομείο δυστυχώς- ακούστε τι έγραψε μέσα στον πόνο της ασθένειάς του -βέβαια απευθυνόταν στους δικτάτορες. Έγραψε ένα τετράστιχο ποίημα. Επικεφαλίδα: «Από βλακεία». «Ελλάς πυρ! Ελλήνων πυρ! Χριστιανών πυρ! Τρεις λέξεις νεκρές. Γιατί τις σκοτώσατε;». Ας μην κάνουμε το ίδιο σήμερα. Δεν έχουμε αυτό το δικαίωμα.

Είχα γράψει έναν λόγο, κύριε Πρόεδρε, και είχα στο μυαλό μου άλλα. Ακούγοντας, όμως, τους συναδέλφους των άλλων κομμάτων πριν από λίγο, είμαι υποχρεωμένος να απαντήσω σε μερικά πράγματα. Ήρθε εδώ η κ. Καραμανλή πριν από ώρα και είπε ότι το νομοσχέδιο δημιουργεί έλλειψη διάκρισης και διακρίστης ανάμεσα στις έννοιες αναδοχή και υιοθεσία. Το επανέλαβε εδώ και η κ. Αραμπατζή.

Καλά, δεν έχετε νομικούς στο κόμμα σας; Ξέρετε πόσο διαφέρει η έννοια της υιοθεσίας από την αναδοχή; Έτη φωτός! Οι διαφορές είναι κολοσσιαίες. Είναι δομικές διαφορές. Και γιατί, κυρία συνάδελφε; Εμείς οι δικηγόροι τουλάχιστον τα ξέρουμε από τα φοιτητικά μας χρόνια. Η υιοθεσία είναι νομικός δεσμός, που σημαίνει ότι το τέκνο που υιοθετείται είναι όπως το παιδί που γεννήθηκε από δύο φυσικούς γονείς, με όλα τα δικαιώματα που αποκτά ένα φυσικό τέκνο. Έχει συγγένεια με τους γονείς. Έχει συγγένεια με τους συγγενείς των γονέων που το υιοθετούν. Είναι ένα φυσικό τέκνο. Η αναδοχή δεν δημιουργεί νομικό δεσμό ούτε με τους αναδόχους ούτε με τους συγγενείς των αναδόχων. Είναι κοινωνικός δεσμός.

Και εδώ πριν άκουσα τον κ. Αθανασίου να λέει πόσο εύκολα υπάρχει ο κίνδυνος να ανοίξει η πόρτα της τεκνοθεσίας στα ομόφυλα ζευγάρια. Το σύμφωνο συμβίωσης, λέει, το είπε και τότε. Το κάνει και τώρα το νομοσχέδιο, ανοίγει την πόρτα αυτή.

Κύριε Αθανασίου, ήσασταν Υπουργός Δικαιοσύνης και εξαίρετος δικαστής, από ό,τι λένε οι συνάδελφοί σας, και γνώστης της

νομικής επιστήμης. Δεν ξέρετε ότι για να μεταβεί ένα παιδί από τη φυσική του οικογένεια σε οποιονδήποτε άλλον, έστω κι αν είναι ομόφυλο ζευγάρι, πρέπει να πληρούνται σοβαρές προϋποθέσεις;

Πρώτη και κύρια προϋπόθεση -και πρέπει να το λέμε όλοι εδώ σε αυτή την Αίθουσα- για να φύγει ένα παιδί από τη φυσική του οικογένεια, είναι να ζει εφιάλτη σε όλα τα επίπεδα, οικονομικό εφιάλτη, συναισθηματικό εφιάλτη, διαπροσωπικό εφιάλτη. Δεν το παίρνει η κρατική υπηρεσία ή οι δομές που έχουν δημιουργηθεί και λειτουργούν από τη φυσική του οικογένεια για να πάει σε ένα άλλο ετερόφυλο ή ομόφυλο ζευγάρι έτσι και ως έτυχε, επειδή αυτό «καρφώθηκε» στην κρατική δομή ή υπηρεσία. Υπάρχουν προβλήματα, που είναι ο εφιάλτης του παιδιού.

Πείτε μου τι απαντάτε. Τι πρέπει να γίνει; Να συνεχίσει το παιδί να ζει έναν εφιάλτη; Γι' αυτό γίνονται αυτά τα νομοσχέδια και αυτές οι δομές.

Σε αυτό έχετε απάντηση; Τι λέτε, δηλαδή; Το παιδί, ψυχικά τραυματισμένο σε όλα τα επίπεδα, να παραμένει στους φυσικούς γονείς, όπου ο ένας μπορεί να είναι φυλακή, ο άλλος δεν ξέρουμε τι μπορεί να κάνει; Μα, όταν μιλάμε για την αναδοχή, τέτοια προβλήματα θέλουμε να λύσουμε και γι' αυτό μην ξεχνάτε ποτέ και να έχετε πάντα στο μυαλό σας ότι η αναδοχή δεν δημιουργεί νομικό δεσμό. Του παιδιού, όταν πάει στους ανάδοχους γονείς, εξακολουθούν να θεωρούνται γονείς, οι φυσικοί γονείς και γι' αυτό οποιαδήποτε στιγμή, ακόμα και όταν το θελήσει το ίδιο μεγαλώνοντας ή κάτω από άλλες προϋποθέσεις, μπορεί να μεταβεί στη φυσική του οικογένεια.

Μην μπερδεύομαστε, γιατί ακούω λόγια τα οποία για εμάς τους νομικούς είναι τρελά πράγματα, όπως ότι είναι δυσδιάκριτη η σχέση μεταξύ των εννοιών της αναδοχής και της υιοθεσίας. Είναι παράλογα, είναι τρελά πράγματα. Αυτό είναι το ένα.

Και κάτι άλλο θέλω να πω. Δεν είναι μόνη προϋπόθεση να ζει εφιάλτη όταν είναι κοντά στους φυσικούς γονείς. Χρειάζεται να κριθεί από τους αρμόδιους κοινωνικούς λειτουργούς και τις υπηρεσίες ότι αυτό είναι υποχρεωτικό να γίνει, να φύγει, δηλαδή, από τον φυσικό του γονέα και να πάει κάπου αλλού. Πρέπει να κριθεί αυτό από τις υπηρεσίες, από τον κοινωνιολόγο, από τον παιδοψυχολόγο, από τον ψυχοθεραπευτή. Κάποιοι πρέπει να το κρίνουν.

Άρα, τι μας τρομάζουν όλα αυτά; Το παιδί θα φύγει για να ζήσει κάπου καλύτερα. Δεν θα φύγει για να πάει κάπου χειρότερα. Αυτό εξυπηρετεί το νομοσχέδιο.

Και σκεφτείτε, κυρία Υπουργέ, και να το λάβετε υπ' όψιν σας -για να ξέρουμε τελικά αυτή η χώρα πώς είναι αγκυλωμένη στα συντηρητικά και φοβικά συνδρομα- ότι η Κύπρος καθιέρωσε την αναδοχή το 1956 με έναν νόμο περί παιδών και ήταν πιο τολμηρός ο νόμος του 1956 από το δικό μας νομοσχέδιο. Να τα ακούνε αυτά οι συνάδελφοι της Νέας Δημοκρατίας. Το 1956 καθιέρωσε η αναδοχή, ενώ στην Ελλάδα η αναδοχή καθιερώνεται για πρώτη φορά με το νομοσχέδιο 2447/1996, μετά από σαράντα χρόνια δηλαδή. Και η Κύπρος δεν ήταν ένα κράτος στον πυρήνα της Ευρώπης. Είναι ένα σχεδόν ομόθρησκο και ομόφυλο έθνος, που λίγο πολύ ζούμε στις ίδιες συνθήκες. Αυτό για να καταλάβετε τις μεγάλες καθυστερήσεις που έχουμε σ' αυτήν τη χώρα σε μια σειρά ζητημάτων.

Ας πάμε παρακάτω, κύριε Πρόεδρε. Δεν πιστεύω να γίνει σε επίπεδο Αρχηγών κουβέντα και να ακούσουμε πάλι από τον Αρχηγό της Νέας Δημοκρατίας για κάποιο άλλο εξωγήινο, όχι του Υμηττού -για του Υμηττού μάς έλεγε ότι θα τρέχουν τα δεκαπεντάχρονα παιδιά στα χειρουργεία για να αλλάξουν φύλο- αλλά μάλλον της Πεντέλης όπου θα τρέχουν τα ομόφυλα ζευγάρια να κάνουν αναδοχή των παιδιών ξεγελώντας την επιστημονική υπηρεσία των δομών των κρατικών και αναιώντας όλες τις προϋποθέσεις που θέτει ο νόμος. Μην τα ακούσουμε πάλι σήμερα.

Όλα αυτά, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, που συζητάμε σήμερα, αυτές οι φοβικές αντιλήψεις και αντιστάσεις θα έλεγα εγώ, τότε γίνονται; Διακόσια είκοσι χρόνια μετά τον Διαφωτισμό και τη Διακήρυξη της Γαλλικής Επανάστασης. Μήπως θέλετε να σας θυμίσω τι έλεγε το προοίμιο της Γαλλικής Επανάστασης;

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Κύριε Λάππα, με αυτό ολοκληρώστε.

ΣΠΥΡΙΔΩΝΑΣ ΛΑΠΠΑΣ: Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε.

Οι αντιπρόσωποι του γαλλικού λαού, επειδή πιστεύουμε ότι η άγνοια, η λήθη και η περιφρόνηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων -τονίζω τις λέξεις «των ανθρωπίνων δικαιωμάτων»- είναι οι αποκλειστικοί λόγοι της κοινής δυστυχίας και διαφθοράς των κυβερνήσεων, γι' αυτό αποφασίζουμε να εκθέσουμε σήμερα σε μία διακήρυξη την προάσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, που είναι τα εξής και τα περιγράφει.

Τώρα, λοιπόν, διακόσια είκοσι χρόνια μετά από αυτά τα πράγματα, ακόμα συζητάμε τα αυτονόητα, που έχουν, όπως σας είπα, λυθεί στην Κύπρο πριν από σαράντα πέντε χρόνια.

Κύριε Πρόεδρε...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Με αυτό είπατε ότι θα ολοκληρώνατε. Άρα, να δώσουμε τον λόγο στον επόμενο ομιλητή.

ΣΠΥΡΙΔΩΝΑΣ ΛΑΠΠΑΣ: Δεν θέλω να παραθέσω, κύριε Πρόεδρε, τις βασικές επιλογές. Κάνω, όμως, μία παρατήρηση. Είναι πολύ σημαντικό το άρθρο 15, το οποίο μιλάει για τις άρσεις της αναδοχής. Εδώ απευθύνονται στους νομικούς κυρίως. Εκτός από τα άρθρα 1662 και 1663, την άρση της αναδοχής μπορούσαν να την κάνουν, σύμφωνα με τον κώδικα, μόνο οι φυσικοί γονείς, ο επίτροπος και το δικαστήριο, αν ορίσθηκαν οι ανάδοχοι με δικαστική απόφαση. Τώρα με το νομοσχέδιο έχουμε μια πλήρη στράτευση, όπου όλοι οι ενδιαφερόμενοι πλέον μπορούν να άρουν την αναδοχή και οι ίδιοι οι ανάδοχοι γονείς, ακόμα και με απλή αίτηση του αρμόδιου εισαγγελέα, όταν από έρευνα ή από δημοσιεύματα πληροφορείται ότι το παιδί στους ανάδοχους γονείς δεν περνάει καλά ή τουλάχιστον περνάει χειρότερα απ' ό,τι περνούσε με τους φυσικούς του γονείς. Άρα, όλοι οι ενδιαφερόμενοι πλέον μπορούν να άρουν την αναδοχή για συγκεκριμένους λόγους υπέρ των συμφερόντων του παιδιού.

Και τελειώνω, κύριε Πρόεδρε...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Σας ευχαριστούμε.

ΣΠΥΡΙΔΩΝΑΣ ΛΑΠΠΑΣ: Ήταν μεγάλη η ομιλία μου. Τελειώνω με μία φράση του 1940.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Είπατε ότι τελειώσατε. Σας παρακαλώ.

ΣΠΥΡΙΔΩΝΑΣ ΛΑΠΠΑΣ: Ακούστε, κύριε Πρόεδρε. Είναι δύο σειρές. Είναι φράση του 1940. Γεώργιος Θεοτοκάς: «Δεν κατορθώνουν να πιστέψουν οι Έλληνες ότι ένας άνθρωπος που σκέφτεται διαφορετικά από αυτούς μπορεί να είναι πολύ άξιος, πολύ έντιμος, πολύ χρήσιμος άνθρωπος. Άξιοι, έντιμοι, χρήσιμοι μονάχα αυτοί που συμφωνούν μαζί μας. Όλοι οι άλλοι φωτιά και τσεκούρι».

Κύριοι συνάδελφοι, είναι μία πολύ μεγάλη ευκαιρία σήμερα με αυτό το νομοσχέδιο η χώρα μας τουλάχιστον να μη σύρεται στα ευρωπαϊκά δικαστήρια. Και δεν είναι μόνο αυτό, αλλά σε συνθήκες σκληρής λιτότητας και επιπορείας να μην πληρώσουμε 40, και 70 και 80 εκατομμύρια πρόστιμα για τέτοια καταδίκες.

Ας σταματήσει αυτό επιτέλους, προς όφελος και της οικονομίας και των συμφερόντων της χώρας.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Λαμπρούλης): Τον λόγο έχει ο κ. Παπαηλιού και μετά ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος της Νέας Δημοκρατίας κ. Κεφαλογιάννης.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΗΛΙΟΥ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η αναδοχή ανηλίκων αποσκοπεί στην αποϊδρυματοποίηση και στην ένταξη σε οικογενειακό περιβάλλον, παιδιών που χρήζουν ιδιαίτερης μέριμνας και φροντίδας. Πρόκειται για παιδιά ηλικίας μέχρι δεκαοκτώ ετών, τα οποία πριν από την τοποθέτησή τους σε μονάδες παιδικής προστασίας και φροντίδας ήταν είτε έκθετα, είτε εγκαταλεημένα, είτε κακοποιημένα από τους φυσικούς γονείς τους, είτε είχαν διαπράξει τα ίδια ποινικά αδικήματα.

Τα περισσότερα από αυτά τα παιδιά, είτε δεν είχαν καθόλου οικογένεια είτε οι φυσικοί γονείς ήταν ανίκανοι να ανταποκριθούν στις υποχρεώσεις τους και ακατάλληλοι να ασκήσουν τη γονική μέριμνα.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Θ' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. ΜΑΡΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ)

Έχει αποδειχθεί –και το είπαν όλοι οι συνάδελφοι ομιλητές– ότι οι δομές κλειστής φροντίδας δεν αποτελούν το καλύτερο περιβάλλον για την ψυχοκοινωνική, συναισθηματική και εκπαιδευτική ανάπτυξη του παιδιού και την ένταξή του στην κοινωνία.

Σε αυτό το πλαίσιο η αναδοχή συνιστά θεσμό παιδικής προστασίας. Μέσω του υπό κρίση νομοσχεδίου τίθενται προϋποθέσεις και με τη συνεκτίμηση της γνώμης όλων των ενδιαφερομένων, ελέγχεται και κρίνεται εάν ο αποχωρισμός του παιδιού από τη φυσική οικογένειά του είναι προς το συμφέρον του.

Μέχρι σήμερα υπάρχει έλλειψη έγκυρων στατιστικών στοιχείων, η συλλογή των οποίων πραγματοποιείται από τους γραμματείς των πρωτοδικείων, μετά την αναγγελία της υιοθεσίας και περιορισμένη καταχώριση στο Εθνικό Μητρώο Υιοθεσιών.

Επιπλέον υπάρχει πλημμελής έως ανύπαρκτη και κατακερματισμένη εποπτεία επί των ιδρυμάτων στα οποία τοποθετούνται παιδιά, αφού αυτή ασκείται κεντρικά από το Υπουργείο Εργασίας, Κοινωνικών Ασφαλίσεων και Κοινωνικής Αλληλεγγύης και αποκεντρωμένα από τις περιφέρειες και τους δήμους, ενώ ο συντονιστικός ρόλος του κράτους είναι ανύπαρκτος.

Όμως, και ο θεσμός της υιοθεσίας αποσκοπεί στην παιδική προστασία, αλλά και στην κάλυψη της ανάγκης να αποκτήσουν παιδιά σύζυγοι που έχουν αδυναμία βιολογικής απόκτησης. Σε αυτό το πλαίσιο ανακύπτουν προβλήματα, όπως οι μεγάλες καθυστερήσεις ως προς τη διαχείριση των σχετικών αιτήσεων, ή μη καταγραφή και χαρτογράφηση των παιδιών που φιλοξενοούνται σε ιδρύματα μετά από εισαγγελικές εντολές και δικαστικές αποφάσεις και η μη προώθησή τους για οικογενειακή ένταξη και αποκατάσταση, η ύπαρξη πολλαπλών νομικών και διαδικαστικών κωλυμάτων που αφορούν τα παιδιά, τα οποία φιλοξενοούνται σε δομές κλειστής φροντίδας, η απουσία παρακολούθησης των δράσεων κοινωνικής προστασίας.

Το υπό κρίση νομοσχέδιο αποσκοπεί στη μείωση του χρόνου ολοκλήρωσης, αλλά και στη διαφάνεια των σχετικών διαδικασιών. Προς τούτο θεσπίζεται συμβουλευτικό γνωμοδοτικό όργανο, το Εθνικό Συμβούλιο Αναδοχής και Υιοθεσίας για τη διευκόλυνση της συνεργασίας των εμπλεκόμενων φορέων και την παροχή συμβουλευτικών υπηρεσιών στους φορείς παιδικής προστασίας.

Εισάγεται το Εθνικό Μητρώο Ανηλίκων, στο οποίο καταγράφονται όλα τα παιδιά που φιλοξενοούνται σε μονάδες παιδικής προστασίας.

Εισάγεται το Εθνικό Μητρώο Υποψηφίων Αναδόχων Γονέων, στο οποίο καταχωρίζονται όλοι όσοι επιθυμούν να υιοθετήσουν παιδί ή να γίνουν ανάδοχοι γονείς, εφόσον πληρούν τις νόμιμες προϋποθέσεις και έχουν παρακολουθήσει το υποχρεωτικό πρόγραμμα εκπαίδευσης, επιμόρφωσης και συμβουλευτικής υποστήριξης.

Εισάγεται ο θεσμός της ανάθεσης της διεξαγωγής κοινωνικής έρευνας και της σύνταξης κοινωνικής έκθεσης σε πιστοποιημένους, από τον Σύνδεσμο Κοινωνικών Λειτουργών, κοινωνικούς λειτουργούς. Έτσι, μειώνεται ο χρόνος αναμονής και αποσυμφορούνται οι κοινωνικές υπηρεσίες.

Επιπλέον, καθιερώνεται ο θεσμός της επαγγελματικής αναδοχής για παιδιά με χρόνια προβλήματα υγείας και συμπεριφοράς, καθιερώνεται ο θεσμός της βραχείας αναδοχής και αναλαμβάνεται η ασφαλιστική κάλυψη των παιδιών σε αναδοχή από τον ασφαλιστικό φορέα των αναδόχων γονέων, όπως επίσης και η οικονομική ενίσχυση των αναδόχων γονέων από ενιαίο φορέα.

Είναι προφανές, κυρία Υπουργέ, ότι όλα αυτά θα κριθούν στην πράξη. Δυστυχώς, η συζήτηση για την αναδοχή ανηλίκων και την υιοθεσία επικαλύφθηκε από τη ρύθμιση για την αναδοχή ανηλίκων από ομόφυλα ζευγάρια και αυτό αδικεί το συνολικό περιεχόμενο του νομοσχεδίου.

Πράγματι, υπάρχουν αντιρρήσεις και ενστάσεις για την αναδοχή ανηλίκου από ομόφυλα ζευγάρια που συνδέονται με σύμφωνο συμβίωσης. Βέβαια, πρέπει να πω ότι κατά την πρόοδο της συζήτησης του νομοσχεδίου στην αρμόδια επιτροπή και σήμερα στην Ολομέλεια οι αντιρρήσεις και οι ενστάσεις βαίνουν μειούμενες. Παρά ταύτα, εξακολουθούν να υπάρχουν.

Ως προς αυτές τις ενστάσεις θέλω να διευκρινιστεί ότι η αναδοχή ούτως ή άλλως συνιστά νομική δυνατότητα και όχι πραγ-

ματική κατάσταση. Το αν συγκεκριμένο ζευγάρι είναι κατάλληλο να αναλάβει καθήκοντα αναδόχου, αν πληροί τις ουσιαστικές προϋποθέσεις, κρίνεται από την αρμόδια κοινωνική υπηρεσία και τα δικαστήρια.

Σε αυτό το πλαίσιο οι ενστάσεις είναι αβάσιμες, πολλώ μάλλον που δυνατότητα ακόμα και υιοθεσίας έχουν και ομοφυλόφιλοι ατομικά, αφού ο νόμος δεν προβλέπει κάτι διαφορετικό, δηλαδή δεν αποκλείει άτομα άλλου σεξουαλικού προσανατολισμού να προβούν σε υιοθεσία.

Και εν πάση περιπτώσει, η αναδοχή ανηλίκων δεν είναι υιοθεσία, στην οποία μπορούν να προβαίνουν μόνο ζευγάρια που συνδέονται με γάμο, όπως προβλέπεται από τον νόμο. Κατά την υιοθεσία ο θετός γονέας αντικαθιστά τον φυσικό γονέα πλήρως, δηλαδή στις υποχρεώσεις και τα δικαιώματα. Κατά την αναδοχή ο ανάδοχος γονέας ασκεί περιορισμένα την πραγματική φροντίδα του παιδιού και συνυπάρχει ενδεχομένως με τον φυσικό γονέα και μάλιστα έχει υποχρέωση να συνεργάζεται μαζί του. Μέσω των αναδόχων γονέων δεν ασκείται η γονική μέριμνα, η οποία σε πολλές περιπτώσεις ασκείται από τους φυσικούς γονείς, από τους οποίους ο ανήλικος δεν αποκόπτεται.

Εξάλλου, κύριοι συνάδελφοι, αν εξαιρούνταν τα ομόφυλα ζευγάρια, θα ετίθετο θέμα παραβίασης των αρχών της ισότητας και ρυθμίσεων της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου. Και πάντως, η νομοτεχνική βελτίωση του άρθρου 8 παράγραφος 1 εδάφιο 2 νομίζω ότι αίρει τις όποιες επιφυλάξεις υπάρχουν, αφού η επιλογή γίνεται ad hoc, όχι υποχρεωτικά με τη σειρά αναφοράς των πιθανών υποψηφίων αναδόχων, όπως προβλεπόταν στην αρχική εκδοχή του νομοσχεδίου, αλλά επαναλαμβάνω ad hoc με γνώμονα το συμφέρον του ανηλίκου υπό το πρίσμα της Διεθνούς Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Παιδιού.

Κύριοι συνάδελφοι, είναι θετικό ότι και κόμματα της Αντιπολίτευσης και συνάδελφοι Βουλευτές τάσσονται υπέρ της υπερψήφησης του νομοσχεδίου. Αυτή τη φορά φαίνεται ότι κατισχύει η ευθυκοδομητική αντιπολίτευση και όχι οι άναρθρες αντιπολιτευτικές κραυγές. Έτσι, αποδεικνύεται ότι υπάρχουν περιθώρια ευρύτερων συναיένσεων, όταν πρυτανεύει η κοινή λογική και η καλή πίστη.

Όσον αφορά τους υπόλοιπους που θα καταψηφίσουν το νομοσχέδιο, δανείζομαι μία αναφορά του Ευάγγελου Βενιζέλου, που απαντώντας σε Βουλευτή του κόμματός του είπε ότι «κανείς δεν έχει το πολιτικό και ηθικό δικαίωμα να χρησιμοποιεί ζητήματα ανθρωπίνων δικαιωμάτων με κριτήρια στιγμιαίου τακτικισμού. Όποιος θέλει να κάνει αξιόπιστη αντιπολίτευση έχει πολλά άλλα θέματα να επιλέξει». Αρκεί, βέβαια, αυτή η αναφορά να αποτελέσει κανόνα για τη στάση των κομμάτων της Αντιπολίτευσης και όχι ευκαιριακή προσέγγιση.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Κύριε συνάδελφε, αν θέλετε, ολοκληρώστε, παρακαλώ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΗΛΙΟΥ: Τελείωνω, κύριε Πρόεδρε.

Από την επιχειρηματολογία των συναδέλφων της Αντιπολίτευσης κάτι τέτοιο, δυστυχώς, δεν διαφαίνεται, ανεξαρτήτως της ψήφου που θα δώσουν στο συγκεκριμένο νομοσχέδιο. Ξέρετε γιατί;

Διότι πολλές φορές, κύριοι συνάδελφοι της Αντιπολίτευσης, υποκύπτετε στον πειρασμό της μικροπολιτικής.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Ευχαριστούμε πολύ. Τον λόγο έχει ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος της Νέας Δημοκρατίας κ. Κεφαλογιάννης.

Ορίστε, κύριε συνάδελφε, έχετε τον λόγο για δώδεκα λεπτά.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Το ζήτησε και αυτό στην Αίθουσα, να βλέπουμε Βουλευτή του ΣΥΡΙΖΑ να υπερασπίζεται τον Ευάγγελο Βενιζέλο, πράγμα πρωτόγνωρο.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΘΕΟΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ: Ξεχνάτε τον Κατσίκη.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Αυτό ας το λύσουν μεταξύ τους. Έχωμεν, όμως, μου φαίνεται να δούμε πολλά ακόμα στην Αίθουσα αυτή!

Θα ξεκινήσω την ομιλία μου απαντώντας σε κάτι που άκουσα

από τον αγαπητό συνάδελφο τον κ. Λάππα. Αναρωτήθηκε ο αγαπητός συνάδελφος πού ήταν η Νέα Δημοκρατία τη δεκαετία του '70 ή στις αρχές της δεκαετίας του '80 -σχετικά με την Ευρώπη, με το «Μένουμε Ευρώπη»- και ποιες ήταν οι θέσεις της.

Να θυμίσω στον αγαπητό συνάδελφο ότι η παράταξη στην οποία έχω την τιμή να ανήκω -τότε εγώ προσωπικά ήμουν αγέννητος-, στην οποία μάλιστα ανήκε και ο πατέρας του προηγούμενου ομιλητή -ήταν Βουλευτής Αρκαδίας με τη Νέα Δημοκρατία- πολεμούσε για να μπορούμε στον σκληρό πυρήνα της Ευρώπης. Οι άλλοι έλεγαν: «ΕΟΚ και το ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο». Την ίδια στιγμή κάποιοι άλλοι ζούσαν με σοσιαλιστικούς παραδείσους. Πίστευαν ότι στο σιδηρούν παραπέτασμα υπήρχε ο παράδεισος! Από εκεί και πέρα το πού ήταν η κάθε παράταξη στις αρχές της δεκαετίας του '80 και πού ήταν στα τέλη της δεκαετίας του '70...

ΣΠΥΡΙΔΩΝΑΣ ΛΑΠΠΑΣ: Εμείς όχι.

ΦΩΤΕΙΝΗ ΒΑΚΗ: Από αλλού προερχόμαστε εμείς.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Μπορεί να μην σας αρέσει, αλλά αυτή είναι η πραγματικότητα.

(Θόρυβος από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Ελάτε, ηρεμήστε παρακαλώ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Ξέρω ότι δεν σας άρεσε, αλλά πολιτικά ο καθένας ξέρει πού βρισκόταν.

Προτού πάω στα του νομοσχεδίου, θα ήθελα να κάνω ένα σχόλιο. Το τελευταίο διάστημα ακούω ως τελευταίο πολιτικό επιχείρημα από πλευράς της Συγκυβέρνησης Ανεξαρτήτων Ελλήνων και ΣΥΡΙΖΑ ότι «μπορεί να είχαμε πολιτικές απάτες η αυταπάτες, αλλά τουλάχιστον δεν κλέψαμε, είμαστε τουλάχιστον τίμιοι». Δυστυχώς, η επικαιρότητα το τελευταίο διάστημα έχει κατακλίσσει από περιπτώσεις στις οποίες υπάρχουν τουλάχιστον σκίες, που δεν έχουν απαντηθεί από την πλευρά της Κυβέρνησης.

(Θόρυβος - διαμαρτυρίες από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

Ακούστε. Κάνουμε έναν πολιτικό διάλογο εδώ. Μπορείτε να απαντήσετε όταν θα πάρετε τον λόγο. Καταλαβαίνω τον εκνευρισμό.

Είχαμε την παραίτηση ενός εγνωσμένης αξίας επιστήμονα από τον Ελληνικό Διαστημικό Οργανισμό του κ. Κριμιζή -δεν ήταν δική μας επιλογή, του κ. Παππά ήταν- ο οποίος παραιτήθηκε λέγοντας ότι υπήρχε κατάχρηση, ότι εξαπατήθηκε από τον κ. Παππά προκειμένου να τοποθετηθεί στον οργανισμό και ότι ενώ του υποσχέθηκε αξιοκρατία, άρχισαν, όπως είπε, να παρκάρουν φίλους και γνωστούς. Καταθέτω για τα Πρακτικά απόσπασμα από σημειρήν του συνέντευξη.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Ιωάννης Κεφαλογιάννης καταθέτει για τα Πρακτικά την προαναφερθείσα συνέντευξη, η οποία βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Τελικά, απ' ό,τι φαίνεται αντί να δημιουργήσουν την ελληνική NASA πήγαν να δημιουργήσουν την ελληνική «μάσα»!

(Θόρυβος - διαμαρτυρίες από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Κύριοι συνάδελφοι, σας παρακαλώ, ησυχία!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Καταλαβαίνω τον εκνευρισμό σας, κύριοι συνάδελφοι.

Πάμε στη δεύτερη περίπτωση. Έγινε καταγγελία πριν από μερικές ημέρες ότι κάποιος επιχειρηματίας προσεγγίστηκε από κάποιον σύμβουλο του κ. Τσακαλώτου, τον κ. Πουλιάση συγκεκριμένα, και ζητήθηκε μίζα 1,8 εκατομμυρίων ευρώ. Αυτή η υπόθεση -και καλώς- είναι στη δικαιοσύνη. Ωστόσο υπάρχουν κάποια ερωτήματα.

(Θόρυβος - διαμαρτυρίες από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Κύριοι συνάδελφοι, δεν ακούγεστε, ακούγεται μια οχλαγωγία. Αφήστε τον κ. Κεφαλογιάννη να ολοκληρώσει την ομιλία του και αν υπάρχει κάποια ένσταση θα τοποθετηθείτε μετά.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Κύριε συνάδελφε, γνωρίζετε πολύ καλά ότι ως Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος μπορώ να σχολιάσω την επικαιρότητα. Θα πάω και στα του νομοσχεδίου. Ξέρετε -τουλάχιστον όσοι με γνωρίζετε σε αυτήν την Αίθουσα- ότι πάντα τοποθετούμαι επί των νομοσχεδίων.

Έγινε, λοιπόν, μια καταγγελία για μίζα 1,8 εκατομμυρίων ευρώ. Μάλιστα μέρος της μίζας, σύμφωνα με τα καταγγελλόμενα -εγώ δεν τα υιοθετώ, είναι η υπόθεση στη δικαιοσύνη- θα πήγαινε και στον κ. Τσακαλώτο.

Ερώτημα πρώτο: Ο κ. Πουλιάσης παραμένει ή όχι ακόμα σύμβουλος του κ. Τσακαλώτου;

Ερώτημα δεύτερο: Αν όλα αυτά είναι μια σκευωρία ή αποκύημα της φαντασίας του κ. Λιβανού, γιατί μέχρι τώρα δεν έχει γίνει καμμία μήνυση εναντίον του;

Ερώτημα τρίτο: Γιατί η Κυβέρνηση καθυστέρησε την παραπομπή της υπόθεσης στη δικαιοσύνη;

Και βεβαίως υπάρχουν και κάποια ερωτήματα και προς τη δικαιοσύνη, γιατί όλοι κρινόμαστε και εντός και εκτός αυτής της Αίθουσας.

Γιατί άραγε δεν έχει κληθεί από τον αρμόδιο εισαγγελέα ο κ. Λιβανός για να αποδείξει το αληθές των λεγομένων του; Και πώς εξηγείται, ενώ υπάρχει τόσο μεγάλη ευαισθησία σε άλλες υποθέσεις -είχαμε πρόσφατα την υπόθεση «NOVARTIS» εδώ στη Βουλή και μάλιστα τότε υπήρχαν τρεις ανώνυμες καταγγελίες, ενώ τώρα είναι μία επώνυμη καταγγελία- να μην έχει παραπεμφθεί η υπόθεση στη Βουλή;

Τρίτη περίπτωση. Πολύ καλώς ξεσκεπάστηκε ένα σκάνδαλο με τα αντικαρκινικά φάρμακα σε δημόσια νοσοκομεία. Δεν λέω προφανώς ότι φταίει η Κυβέρνηση γι' αυτό. Το ερώτημα όμως είναι το εξής: Ενώ στη μία περίπτωση, της «NOVARTIS», βλέπουμε ότι υπάρχουν πολιτικές καταγγελίες ακόμα και εναντίον πρώην Πρωθυπουργών, ότι έπρεπε να είχαν την εποπτεία, έπρεπε να κοιτούσαν τι γινόταν κ.λπ., εδώ δεν υπάρχει κάποια πολιτική εποπτεία;

Οι διοικητές των νοσοκομείων δεν έχουν κάποια πολιτική ευθύνη; Οι διοικήσεις των νοσοκομείων παραμένουν αυτή τη στιγμή ή όχι; Δεν έχουν κάποια πολιτική ευθύνη; Η ηγεσία του Υπουργείου Υγείας δεν θα έπρεπε να ζητήσει, τουλάχιστον, την παραίτησή τους;

Εμείς, από το Βήμα αυτό, ζητάμε τουλάχιστον την άμεση αποπομπή τους. Κάποιοι θα πρέπει να αναλάβει την πολιτική ευθύνη. Η ζημία του ελληνικού δημοσίου ήταν 25 εκατομμύρια και βεβαίως και των καρκινοπαθών και κανείς αυτή τη στιγμή δεν έχει αναλάβει έστω μία πολιτική ευθύνη. Δεν μιλάω για την ηγεσία του Υπουργείου Υγείας, αλλά έστω για τις διοικήσεις των νοσοκομείων, που θα έπρεπε να είχαν κάνει καλύτερα τον έλεγχο.

Πάμε λοιπόν στο νομοσχέδιο για να μην υπάρχουν ενοχλήσεις στους συναδέλφους. Πριν τοποθετηθώ, κυρία Υπουργέ, επί του νομοσχεδίου, νομίζω ότι οφείλω να σας δώσω μια απάντηση σε όσα έχετε δηλώσει το τελευταίο διάστημα στις ραδιοφωνικές και τηλεοπτικές σας εμφανίσεις ενάντι των δεσμεύσεων της Νέας Δημοκρατίας σχετικά με την καταπολέμηση της φτώχειας και σχετικά με την επερχόμενη νέα μείωση των συντάξεων από τη δική σας Κυβέρνηση.

Αν θυμάμαι καλά, είχατε δώσει και μια συνέντευξη στην «ΕΡΑ» λέγοντας ότι η δέσμευση του κ. Μητσοτάκη για την αύξηση του συγκεκριμένου κονδυλίου στο 1 δισεκατομμύριο από τα 760 εκατομμύρια ήταν πολιτική πλειοδοσία. Μάλιστα, είχατε αναρωτηθεί -αν επίσης έχω σημειώσει καλά- στη συγκεκριμένη συνέντευξη «πού ήταν η Νέα Δημοκρατία όλα αυτά τα χρόνια που για πρώτη φορά εφαρμόστηκε αυτό, από το 2017»;

ΘΕΑΝΩ ΦΩΤΙΟΥ (Αναπληρώτρια Υπουργός Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης): Θα σας απαντήσω.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Θα σας θυμίσω, κυρία Υπουργέ, ότι το ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα νομοθετήθηκε και εφαρμόστηκε για πρώτη φορά από την προηγούμενη κυβέρνηση Νέας Δημοκρατίας και ΠΑΣΟΚ και μάλιστα επί υπουργίας του κ. Βρούτση. Να σας θυμίσω επίσης ότι εκείνη την περίοδο οι καταγγελίες και οι λυσσώδεις αντιδράσεις του ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος ήταν στην αντιπολίτευση, κατά της εφαρμογής και της υλοποίησης του ελάχιστου εγγυημένου εισοδήματος υπήρξαν παροιμιώδεις. Νομίζω ότι κάποια στιγμή σ' αυτήν την Αίθουσα πρέπει να επικρατήσει τουλάχιστον μια ειλικρινής, θα έλεγα, στάση.

Θυμάστε ότι εσείς -όχι προσωπικά, εννοώ σαν κόμμα- αντιδρούσατε τότε λέγοντας ότι είναι μια κακή ρύθμιση και αφού ήρθατε στην κυβέρνηση, όχι μόνο δεν την καταργήσατε -και καλώς

δεν την καταργήσατε- αλλά την εφαρμόζετε και δεν μπορείτε να έχετε την πρωτοτυπία αυτής της συγκεκριμένης ρύθμισης. Βεβαίως, την εφαρμόσατε αφού πρώτα σε έναν βαθμό επιβλήθηκε από τους θεσμούς με τους οποίους μιλάτε.

Όσον αφορά την ερώτησή σας για το πού θα βρει τα χρήματα η Νέα Δημοκρατία για να εφαρμόσει αυτά που λέει, σας διαβάζω από τα πρακτικά του EUROGROUP, της 22^{ης} Ιανουαρίου, τα εξής: «Τα χρήματα του κοινωνικού μερίσματος δόθηκαν τον Δεκέμβριο, γιατί η Κυβέρνηση από βούληση ή γραφειοκρατία δεν κατένειμε ισοποσες κοινωνικές χορηγήσεις που προβλέπονταν στον προϋπολογισμό». Δεν έχω αλλάξει ούτε μία λέξη.

Οι θεσμοί σας λένε και κάτι άλλο και πρέπει να καταγραφεί. Λένε ότι το 60% περίπου των κοινωνικών παροχών πηγαίνει στο ανώτερο 40% της εισοδηματικής κλίμακας. Νομίζω ότι, αν κάνετε τον συνδυασμό αυτών των δύο προτάσεων, κυρία Υπουργέ, θα δείτε πού μπορούν να βρεθούν τα χρήματα.

Πάμε στα των συντάξεων. Σε τηλεοπτική δική σας συνέντευξη αυτή τη φορά είχατε συστήσει στους συνταξιούχους να σπεύδουν βραδέως, υπονοώντας ότι οι επικείμενες περικοπές δεν θα εφαρμοστούν.

Χθες κατατέθηκε μια ερώτηση από τους Βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας, που σας ρωτούν ποιες ακριβώς είναι οι μειώσεις που έχει συμφωνήσει η Κυβέρνηση να επιβληθούν στις συντάξεις από 1η Ιανουαρίου 2019, πόσους συνταξιούχους αφορούν και σε ποιον τομέα. Επίσης, σε πόσες νέες και παλιές συντάξεις – μετά την ψήφιση του νόμου Κατρούγκαλου- έχει ήδη εφαρμοστεί η μείωση λόγω της προσωπικής διαφοράς.

Και βεβαίως, κυρία Υπουργέ, όσο δεν δίνετε απαντήσεις σε αυτά τα ερωτήματα, το σύνολο των συνταξιούχων και των εργαζομένων αυτής της χώρας θα βρίσκεται σε μία πλήρη αναστάτωση και θα ευλόγως αγωνιά καθημερινά για τις νέες επώδυνες και αχρείαστες μειώσεις στις συντάξεις, που η δική σας Κυβέρνηση έχει συμφωνήσει να εφαρμόσει.

Στα του νομοσχεδίου τώρα. Κυρία Υπουργέ, νομίζω θα συμφωνήσετε μαζί μου ότι το καθεστώς αναδοχής και υιοθεσίας που επικρατεί σήμερα στη χώρα δεν τιμά το πολιτικό μας σύστημα στο σύνολό του, δεν τιμά το εξαιρετικά μικρό ποσοστό υιοθεσιών. Δεν τιμά κανέναν η μακροχρόνια αναμονή για την υιοθεσία, που φτάνει ακόμα και τα επτά έτη.

Βεβαίως, όπως είπαν και πολλοί άλλοι συνάδελφοι, δεν τιμά κανένα μας το γεγονός ότι αυτή τη στιγμή στα ιδρύματα βρίσκονται παιδιά, που ο αριθμός τους φτάνει δύο με τρεις χιλιάδες. Επίσης, δεν τιμά κανένα μας το γεγονός ότι ουσιαστικά έχουμε φτάσει στο σημείο σήμερα να παραδεχόμαστε την κατάρρευση του συστήματος παιδικής προστασίας. Άρα, υπό αυτή την έννοια καλοδεχόμενη η προσπάθειά σας να βελτιώσετε αυτήν την κατάσταση.

Εμείς, ως Νέα Δημοκρατία, και διά της εισηγήτριάς μας, σας είπαμε ότι και επί της αρχής είμαστε θετικοί στο νομοσχέδιο. Δεν ακολουθούμε τη δική σας στάση ως αντιπολίτευση, με το «όχι» σε όλα. Και στην πλειονότητα των συγκεκριμένων άρθρων θα ψηφίσουμε «ναι».

Θα μου επιτρέψετε μόνο να σας πω ότι για να γίνει ουσιαστική και η δική σας πρωτοβουλία, απαιτείται κάτι παραπάνω από εκδήλωση μιας ευαισθησίας, με τα συνήθη χαρακτηριστικά, μιας συνθηματολογίας και σίγουρα πολλά περισσότερα από έναν συνήθη βολонταρισμό που μας έχει συνηθίσει η Κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και Ανεξαρτήτων Ελλήνων.

Ελπίζω ότι μετά από τρειςήμισι χρόνια στα κυβερνητικά έδρανα θα έχετε εγκαταλείψει τους ευσεβείς πόθους ότι τα σύνθετα ζητήματα, όπως αυτό το οποίο συζητούμε σήμερα, μπορούν να διευθετηθούν μόνο με την ψήφιση ενός νομοσχεδίου άμεσα και ότι δεν είναι μια προσπάθεια την οποία πρέπει να αναλάβει το κράτος και πριν την ψήφιση του νομοσχεδίου και βεβαίως, κατά την εφαρμογή του. Ελπίζω, επίσης, να έχετε επίγνωση μιας σειράς προβλημάτων τα οποία αυτή τη στιγμή το νομοσχέδιό σας όχι μόνο δεν επιλύει, αλλά ούτε και θίγει, ώστε να μπορέσουμε αργότερα ως Βουλή των Ελλήνων να τα νομοθετήσουμε.

Επομένως, θα έλεγα ότι, πέρα από τα θετικά τα οποία σας ανέφερα προηγουμένως, δηλαδή το γεγονός ότι αυτή τη στιγμή δι-

δονται κίνητρα και διευκολύνσεις στους αναδόχους και ασφαλιστική κάλυψη στα παιδιά, υπάρχει πράγματι υποχρεωτική επιμόρφωση των υποψηφίων, υπό προϋποθέσεις επαγγελματική αναδοχή για τα παιδιά με αναπηρία ή ψυχικές παθήσεις και η προσπάθεια για τη μείωση του χρόνου ολοκλήρωσης της διαδικασίας της υιοθεσίας, υπήρχε και μια σειρά από ζητήματα, που νομίζω ότι πρέπει να τα δείτε ως Υπουργείο.

Είναι ζητήματα, όπως ο κατακερματισμός, αλλά και η επικάλυψη αρμοδιοτήτων ανάμεσα σε διαφορετικούς φορείς, η ανυπαρξία συντονισμού μεταξύ των αρμοδίων φορέων, η οποία ανυπαρξία οδηγεί δυστυχώς σε καθυστερήσεις, η αντιμετώπιση των παράνομων κυκλωμάτων, που αναφέρθηκε από πολλούς ομιλητές, η καθιέρωση αποκλειστικής προθεσμίας για την ολοκλήρωση του δικαστικού σκέλους της υιοθεσίας, ο προγραμματισμός από κοινοτικά κονδύλια για δράσεις ενημέρωσης και ευαισθητοποίησης του θεσμού της αναδοχής. Όλα αυτά είναι, δυστυχώς, ζητήματα τα οποία όχι μόνο δεν διευθετούνται, αλλά ούτε και θίγονται.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Αντιθέτως, αυτό που ακούσαμε για άλλη μια φορά είναι νέες εξαγγελίες, όπως αυτές που κάνατε στο δημόσιο ραδιόφωνο περί εθνικής στρατηγικής για την αποϊδρυματοποίηση και ακόμα για έναν νέο νόμο-πλαίσιο για τα ιδρύματα της χώρας.

Θα σταθώ, βεβαίως -και λόγω του μεγέθους της δημόσιας συζήτησης- λίγο στην ουσία των όσων θίγει το άρθρο 8 και ιδιαίτερα στη νομική δυνατότητα της αναδοχής, που παρέχεται στα ομόφυλα ζευγάρια που έχουν συνάψει σύμφωνο συμβίωσης.

Κυρία Υπουργέ, όπως συνέβη και παλαιότερα με το ίδιο το σύμφωνο της συμβίωσης ή τη νομική αναγνώριση της αλλαγής φύλου, έτσι και τώρα η αναδοχή των παιδιών από ομόφυλα ζευγάρια έχει αναγορευτεί από πάρα πολλούς μέσα στην Αίθουσα ως «λυδία λίθος» του κοινωνικού εκσυγχρονισμού. Αίφνης, όποιος διαφωνεί ή διατηρεί κάποιες επιφυλάξεις όπως εισάγεται ο θεσμός, χαρακτηρίζεται αμέσως ως συντηρητικός, αναχρονιστής ή δέσμιος συντηρητικών κοινωνικών ομάδων, που αντιτίθενται στην αναγνώριση δικαιωμάτων σε ορισμένες κοινωνικές ομάδες.

Μάλιστα, από κάποιους συναδέλφους έγινε και επίκληση της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, η οποία στο άρθρο 14 απαγορεύει -και πολύ σωστά- τη διακριτική μεταχείριση των ανθρώπων με βάση το φύλο, τη φυλή, το χρώμα, τη γλώσσα, τη θρησκεία, τις πολιτικές ή άλλες πεποιθήσεις ή ακόμα και την εθνική ή κοινωνική καταγωγή.

Το ερώτημα, όμως, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι αυτή η περίπτωση; Η άποψή μου είναι ότι η αναδοχή, όπως και η υιοθεσία, δεν μπορεί να αποτελεί κριτήριο προσδιορισμού του εύρους των δικαιωμάτων των υποψηφίων θετών γονέων. Είναι πεποίθησή μου ότι δεν έχουμε να κάνουμε τόσο με ένα βήμα εξομάλυνσης των ομόφυλων ζευγαριών με τα ετερόφυλα όσο με την παροχή φροντίδας σε μικρά παιδιά, που δεν είχαν την τύχη να έχουν τους φυσικούς τους γονείς να μεγαλώσουν.

Και επειδή γίνεται πολλές φορές επίκληση της νομολογίας του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου, νομίζω ότι πρέπει να θέσουμε στη συζήτηση τουλάχιστον δύο δεδομένα. Το πρώτο είναι ότι απουσιάζει μια γενική κατευθυντήρια γραμμή για την υιοθεσία και θα λέγαμε, μάλιστα, ότι σε πολλά σημεία είναι και αντιφατική.

Το δεύτερο και κυριότερο, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι ότι από τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου συνάγεται ότι η διαφορετική μεταχείριση με κριτήριο το φύλο, τη θρησκεία ή άλλη κατάσταση ορισμένες φορές είναι αναγκαία, αν τα αποτελέσματα αυτής της κατάστασης εγείρουν ένα συγκεκριμένο ερώτημα υπό έρευνα.

Αν, για παράδειγμα, η θρησκεία κάποιου μπορεί να εξηγήσει πρακτικές ή συμπεριφορές -και αυτό που σας λέω είναι η νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου- που έχουν αποτελέσματα αντίθετα στα συμφέροντα των παιδιών, τότε η κατάσταση αυτή νομίμως μπορεί να ληφθεί υπ' όψιν, όταν διακυβεύεται η ευτυχία των παιδιών. Είναι η περίπτωση Ισμαίλοβα κατά Ρωσίας.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Ολοκληρώστε, κύριε Κεφαλογιάννη.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Ολοκληρώνω, κύριε Πρόεδρε. Άρα, τι θα συμβεί, αν, για παράδειγμα, αύριο οι ελληνικές κοινωνικές υπηρεσίες και οι δικαστικές αρχές εκλάβουν ως αρνητικό παράγοντα το οικογενειακό περιβάλλον στο οποίο πρόκειται να ζήσει το ανάδοχο παιδί ενός ομόφυλου ζευγαριού; Θα επικαλεστούμε το σεξουαλικό;

ΣΠΥΡΙΔΩΝΑΣ ΛΑΠΠΑΣ: Ακριβώς! Θα το λάβουν υπ' όψιν!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Μισό λεπτό. Μη βιάζεστε, κύριε Λάππα, γιατί είστε εξαιρετος νομικός, αλλά και από την άλλη είστε και εξαιρετος στο να στρίβετε και να δημιουργείτε μία κατάσταση, η οποία δεν είναι η πραγματική.

ΣΠΥΡΙΔΩΝΑΣ ΛΑΠΠΑΣ: Δεν το κάνω ποτέ αυτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Θα επικαλεστούμε, λοιπόν -και ολοκληρώνω- τον σεξουαλικό προσανατολισμό και θα προσφεύγουμε στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, προκειμένου να απαγορεύσουμε την εις βάρος μας διάκριση, ακόμα και εάν πασιδηλά ο σεξουαλικός προσανατολισμός του ζευγαριού είναι λόγος, για παράδειγμα, για τη μη ομαλή κοινωνικοποίηση του παιδιού; Αυτό το λέω πάντα με βάση τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου.

Υποστηρίχθηκε ακόμα το επιχείρημα ότι είναι προς όφελος ενός παιδιού να μεγαλώσει από ένα ομόφυλο ζευγάρι, που έχει διάθεση να αφιερώσει χρόνο και είναι σε θέση να δώσει φροντίδα και αγάπη, παρά από μία κοινωνική δομή, όπως είναι το ίδρυμα.

Επιτρέψτε μου εδώ να σημειώσω ότι ο λόγος, που θεωρούμε ότι είναι καλύτερο για ένα παιδί να μεγαλώσει σε μία θετή ή ανάδοχη οικογένεια από ό,τι σε ίδρυμα δεν είναι μόνο γιατί αυτή είναι σε θέση να δώσει φροντίδα και αγάπη σε ένα παιδί. Προφανώς, είναι ένας από τους βασικούς λόγους. Όμως, ο άλλος βασικός λόγος είναι ότι μία θετή ή ανάδοχη οικογένεια είναι σε θέση να διασφαλίσει καλύτερα από ένα ίδρυμα την ομαλή κοινωνική ενσωμάτωση του παιδιού. Αυτό επίσης πρέπει να το λάβουμε υπ' όψιν μας.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Κύριε Κεφαλογιάννη, σας παρακαλώ, έχουμε φτάσει στα δεκαέξι λεπτά.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Ολοκληρώνω, κύριε Πρόεδρε.

Γι' αυτό και μου κάνει εξαιρετικά αρνητική εντύπωση η προσπάθεια από ορισμένους να υποβαθμίσουν το ζήτημα του κοινωνικού στιγματισμού.

Προκύπτει, λοιπόν, από το παρόν νομοσχέδιο έστω και ως αναφορά -και κλείνω μ' αυτό, κύριε Πρόεδρε- η αναγκαιότητα για την κατάρτιση ενός σχεδίου πρόληψης, ψυχολογικής υποστήριξης, ερευνητικής καταγραφής, υποστήριξης της εκπαιδευτικής κοινότητας και των τοπικών κοινωνικών δομών, που θα προσφέρει μια διέξοδο στο πρόβλημα του κοινωνικού στιγματισμού.

Όμως, αυτό δεν το προσφέρει το νομοσχέδιο. Και αυτό, κυρία Υπουργέ, είναι κάτι το οποίο πρέπει να το δείτε, προφανώς γιατί ελπίζετε ότι το πρόβλημα θα λυθεί και αυτό μέσω του συνηθισμένου πολιτικού βολонταρισμού. Όμως, αυτό πρέπει να το δείτε, γιατί εν τέλει τα παιδιά είναι εκείνα τα οποία θα είναι τα θύματα αυτής της κατάστασης.

Εμείς σ' αυτήν την περίπτωση και διά της εισηγήτριάς μας σας εξηγήσαμε τις θέσεις μας. Είμαστε εδώ πέρα για να μπορέσουμε να βελτιώσουμε ό,τι γίνεται παραπάνω όσον αφορά το νομοσχέδιο. Είμαστε θετικοί στο σύνολο σχεδόν του νομοσχεδίου με τις επιφυλάξεις που έχουμε σε συγκεκριμένα άρθρα. Εξάλλου υιοθετείτε προτάσεις, που δημοσίως είχε καταθέσει η Νέα Δημοκρατία το 2016

Από εκεί και πέρα, λάβετε υπ' όψιν ότι η Αξιωματική Αντιπολίτευση τηρεί μια υπεύθυνη στάση, σε αντίθεση βεβαίως με αυτά τα οποία κάνατε εσείς ως αντιπολίτευση.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Ευχαριστούμε τον κ. Κεφαλογιάννη.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι τη συνεδρίασή μας παρακολουθούν από τα άνω δυτικά θεωρεία, αφού προηγουμένως ξεναγήθηκαν στην έκθεση της αίθουσας «ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ» και ενημερώθηκαν για την ιστορία του κτηρίου και τον τρόπο οργάνωσης και λειτουργίας

γίας της Βουλής, σαράντα οκτώ μαθητές και μαθήτριες και έξι εκπαιδευτικοί συνοδοί τους από το Δημοτικό Σχολείο Φηρών Σαντορίνης.

Η Βουλή τούς καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα απ' όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

ΘΕΑΝΩ ΦΩΤΙΟΥ (Αναπληρώτρια Υπουργός Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης): Κύριε Πρόεδρε, θα μπορούσα να έχω τον λόγο δι' ολίγον;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Ορίστε, κυρία Υπουργέ, έχετε τον λόγο, για να μας εξηγήσετε τι ακριβώς θέλετε να πείτε.

ΘΕΑΝΩ ΦΩΤΙΟΥ (Αναπληρώτρια Υπουργός Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης): Κύριε Πρόεδρε, θα αναφερθώ στα περί αντιμετώπισης της ανθρωπιστικής κρίσης και της φτώχειας, που ανέφερε μόλις ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος της Νέας Δημοκρατίας.

Κύριε Βαρδινογιάννη ...

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Κεφαλογιάννη εννοείτε!

ΘΕΑΝΩ ΦΩΤΙΟΥ (Αναπληρώτρια Υπουργός Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης): Λάθος, λάθος. Κεφαλογιάννη ήθελα να πω. Είναι οικογένειες μεγάλες και μπερδεύονται. Με συγχωρείτε.

Έχει συμβεί κάτι που δεν το γνωρίζετε, όπως φαίνεται. Ο ελληνικός λαός υπέστη μια τεράστια κρίση, μια κρίση μεγάλης φτώχειας και ανέχειας από το 2008 μέχρι το 2015 και δεν υπήρξε ούτε ένα νομοθέτημά σας, που να αντιμετωπίζει αυτόν τον τεράστιο όγκο, εκτός ενός πιλοτικού προγράμματος στο τέλος του 2014, λίγο πριν πέσετε, στο πλαίσιο του οποίου είχατε βάλει 20 εκατομμύρια ευρώ όλα κι όλα για να αντιμετωπίσετε τη φτώχεια και τη μεγάλη κρίση. Τόσα χρόνια δεν την είδατε, όπως δεν είδατε και τα παιδιά που λιποθυμούσαν στα σχολεία.

Είχατε βάλει, λοιπόν, 20 εκατομμύρια ευρώ όλα κι όλα! Και ό,τι διαβάσατε τώρα ότι σας εμπνέει για να τα βρει τα λεφτά ο Αρχηγός σας, είναι η έκθεση της Wells Bank, η οποία ακριβώς καταδικάζει όλο το δικό σας πιλοτικό σχέδιο λέγοντας ότι είναι άκυρο και ότι είναι και χάλια. Το λέω με απλά λόγια. Μπορώ, όμως, να το πω και επιστημονικά.

Αντ' αυτού, εμείς από το 2015 μέχρι και ολόκληρο το 2017 δώσαμε 400 εκατομμύρια ευρώ για την ανθρωπιστική κρίση και σήμερα, βέβαια, 700 εκατομμύρια ευρώ για την ανθρωπιστική κρίση και για την ενίσχυση των φτωχών. Τώρα ξαφνικά θυμηθήκατε τους φτωχούς. Είναι καλή πελατεία; Δεν νομίζω ότι έχουν ευήκοα ώτα προς εσάς που τους αφήσατε τόσα χρόνια στην τύχη τους.

(Χειροκροτήματα από τις πτέρυγες του ΣΥΡΙΖΑ και των ΑΝΕΛ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Ευχαριστούμε την κυρία Υπουργό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, θέλω να μου δώσετε για ένα λεπτό τον λόγο.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Κύριε Κεφαλογιάννη, δεν θα ανοίξουμε διάλογο. Δεν μπορώ να σας δώσω τον λόγο αυτή τη στιγμή. Συγγνώμη. Αν σας δώσω τον λόγο, θα ανοίξουμε διάλογο. Μετά θα θέλει να σας απαντήσει η κυρία Υπουργός.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Θα μείνω κυριολεκτικά σε ένα λεπτό, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Δεν υπάρχει επί προσωπικού κάποιο θέμα. Δεν μπορώ να σας δώσω τον λόγο αυτή τη στιγμή.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Κατ' αρχάς η κυρία Υπουργός μπέρδεψε το επώνυμό μου. Όμως, πέρα από αυτό, θα μου δώσετε τον λόγο για ένα λεπτό, κύριε Πρόεδρε, γιατί νομίζω ότι είναι χρήσιμος ο πολιτικός διάλογος εδώ πέρα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Ελάτε, κύριε Κεφαλογιάννη, έχετε τον λόγο για ένα λεπτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Θέλω να κάνω δύο πολύ σύντομες παρατηρήσεις, κυρία Υπουργέ. Κατ' αρχάς, δεν πέσαμε, μας ρίξατε. Ξεκινάμε με τα βασικά.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΚΟΖΟΜΠΟΛΗ - ΑΜΑΝΑΤΙΔΗ: Μα, τι λέτε τώρα; Θα ξαναγράψουμε την ιστορία;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Το λέω αυτό γιατί ακούω πολλούς συναδέλφους, που λένε ότι είναι κακό να γίνουν πρόωρες εκλογές και τι είναι αυτά που λέτε. Πρέπει να θυμόμαστε σε αυτή

την αίθουσα τι γίνεται.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΚΟΖΟΜΠΟΛΗ - ΑΜΑΝΑΤΙΔΗ: Εσείς δεν κάνατε εκλογές για τον Πρόεδρο νωρίτερα από τρεις μήνες;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Δεν με αφήνετε να μιλήσω.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Ελάτε, κύριοι συνάδελφοι. Αφήστε να ολοκληρώσει για να συνεχίσουμε τη διαδικασία.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Υπάρχει πολύς εκνευρισμός σε αυτή την Αίθουσα σήμερα.

Κατά δεύτερον, η ρύθμιση την οποία σας περιέγραψα προηγούμενως νομοθετήθηκε και εφαρμόστηκε επί της Νέας Δημοκρατίας και ΠΑΣΟΚ, της προηγούμενης συγκυβέρνησης, πιλοτικά σε ένα πρώτο στάδιο και για το 2015 και το 2016 υπήρχαν συγκεκριμένες προβλέψεις οι οποίες θα εφαρμοζόντουσαν με χρήματα πολύ περισσότερα από αυτά τα οποία εφαρμόσατε εσείς κατά το καταστρεπτικό εξάμηνο του 2015, αλλά και στη συνέχεια όπως πήγε η όλη διαδικασία Ξεχνάτε επίσης κοινωνικό μέρισμα των 500 εκατομμυρίων ευρώ.

ΘΕΑΝΩ ΦΩΤΙΟΥ (Αναπληρώτρια Υπουργός Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης): Γι' αυτό βάλατε το 2015...

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Άρα, το να μας κάνετε εσείς μαθήματα οικονομικής πολιτικής όταν ευθύνεστε για το καταστρεπτικό εξάμηνο του 2015, νομίζω ότι πάει πολύ. Ένα εξάμηνο που μας στοίχισε τουλάχιστον 100 δισεκατομμύρια ευρώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Τον λόγο έχει από την Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ ο κ. Τσόγκας για επτά λεπτά.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΟΓΚΑΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρία Υπουργέ, κύριε Υφυπουργέ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το παρόν νομοσχέδιο αναφέρεται σε δύο ιδιαίτερα σοβαρούς θεσμούς του δικαίου, δύο έννοιες που σηματοδοτούν ή μπορούν να σηματοδοτήσουν τον βαθμό εγγύτητας της κοινωνικής πραγματικότητας και της κρατικής οντότητας ως πυξίδα της διαχρονικότητας των αξιών που κυριαρχούν στην ιστορική τους εξέλιξη.

Αρχίζοντας από την αναδοχή, πρέπει να ειπωθεί ότι τα στοιχεία που τη χαρακτηρίζουν είναι η συμπληρωματικότητα, σε σχέση με τη γονική μέριμνα και την επιμέλεια, και η προσωρινότητα. Και κυρίαρχο στόχο έχει την επανένταξη του ανήλικου στη φυσική του οικογένεια όταν αυτό κριθεί δυνατό, μακριά από τον ασφυκτικό εναγκαλισμό τους ιδρύματος.

Αξίζει, βεβαίως, να αναφερθεί ότι ο Αστικός Κώδικας ρυθμίζει την αναδοχή, αν όχι εξαντλητικά, τουλάχιστον την αντιμετωπίζει με τη δέουσα σοβαρότητα. Όμως, η αναγκαιότητα της δικαιοπολιτικής εξέλιξης επιβάλλει την προσαρμογή και τη βελτίωση του νομικού οπλοστασίου και ως προς αναδοχή, αν θέλουμε να προηγηθούμε της εποχής μας και όχι να ακολουθούμε ασθμαίνοντες.

Αντίπαλο δέος του νομοσχεδίου και πάλι οι συνήθεις ύποπτοι, με κουμανταδόρο τη Νέα Δημοκρατία, με το έωλο επιχείρημα ότι «η κοινωνία δεν είναι έτοιμη να δεχθεί τις ρυθμίσεις του και ότι ο ΣΥΡΙΖΑ επιχειρεί να αποπροσανατολίσει την κοινωνία». Εδώ αναδεικνύεται αφ' ενός η ιδεολογικοπολιτική απόσταση, που μας χωρίζει και αφ' ετέρου η υπαινικτικότητα και ο τακτικισμός στο μεγαλείου του, η ταξική της αδιαφορία για τα αιτήματα της κοινωνίας, μια κοινωνία που αγωνιά και εγκλωβίζεται στην πνιγνή ατμόσφαιρα των ιδρυμάτων, μια κοινωνία που πολλές φορές ανασαίνει με καλάνι, όπως είπε ο ποιητής.

Έχοντας υπ' όψιν τις ποικίλες αυτές κοινωνικές, πολιτικές και πολιτισμικές αναγκαιότητες, οι υπό κρίση ρυθμίσεις του παρόντος νομοσχεδίου είναι μονόδρομος, αφού η μη επίλυση ενδημικών προβλημάτων, η διαιώνισή τους και η συνεχής στρέβλωση του νομικού πλαισίου υπονόμευσε τόσο τον θεσμό της αναδοχής όσο και της υιοθεσίας, με αποτέλεσμα τη φθίνουσα πορεία των υιοθεσιών και τα λογής παραστρατήματα στην αναδοχή σε βαθμό κακουργήματος πολλές φορές, ούτως:

Η αναδοχή ως θεσμός κοινωνικής προστασίας των ανηλίκων, ως εναλλακτική μορφή φροντίδας τους, η αναγκαιότητα της γρήγορης απομάκρυνσης από τις ιδρυματικές δομές, ο αναγκαίος

αποχωρισμός του ανηλίκου και με γνώμονα το συμφέρον του, η επικίνδυνα πλημμελής εκτέλεση των καθηκόντων του ελέγχου και επόπτευσης εκείνων των νομικών προσώπων, που δραστηριοποιούνται στη φύλαξη και φροντίδα των ανηλίκων, ο αναμικτός συντονισμός του αρμοδίου Υπουργείου και ουσιαστικά ο ανύπαρκτος έλεγχος του συνόλου της διαδικασίας της αναδοχής συνέβαλε τα μάλα στην ανοχή, αν όχι στην ενθάρρυνση ή και στη στήριξη καθεστώτων διαπλοκής και ανομίας.

Ταυτόχρονα, οι δραματικές καθυστερήσεις της διαχείρισης των αιτήσεων των υποψηφίων από τα κέντρα κοινωνικής πρόνοιας των περιφερειών, η ανυπαρξία καταγραφής και εντοπισμού των ανηλίκων που φιλοξενούνται από διάφορα νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου, οι δήθεν προσπάθειες επανένταξης στην οικογένεια του ανηλίκου και η εν γένει πολυπλοκότητα του υπάρχοντος συστήματος, ήταν τα δεδομένα που επέβαλαν την αναθεώρηση και βελτίωση του νομικού πλαισίου και της αναδοχής και της υιοθεσίας.

Έτσι, με το παρόν νομοσχέδιο θωρακίζεται επιστημονικά και θεσμικά το σύνολο της διαδικασίας και προσεγγίζεται με ασφάλεια και βεβαιότητα το συμφέρον των ανηλίκων, με κυρίαρχο στόχο τη μείωση του χρόνου αναμονής, αφού επιταχύνονται οι διαδικασίες αναδοχής και υιοθεσίας από έξι έτη σε οκτώ με δώδεκα μήνες, μέσω της αντιμετώπισης της ελλειπούς στελέχωσης των κοινωνικών υπηρεσιών, που επέτρεπε τους εξαιρετικά μεγάλους χρόνους των δύο αναγκαίων κοινωνικών ερευνών, εκ των οποίων η πρώτη αφορούσε στον έλεγχο των προσόντων καταλληλότητας των υποψηφίων αναδόχων ή θετών γονέων, αλλά και της εξειδικευμένης καταλληλότητας αυτών των υποψηφίων με τον συγκεκριμένο ανήλικο, δηλαδή το αναγκαίο matching, δηλαδή το «κούμπωμα» των χαρακτηρισμών των υποψηφίων και των υπαρχόντων ανηλίκων.

Η επιτυχής προσέγγιση του παραπάνω στόχου θα στηρίζεται στο νέο Σώμα Πιστοποιημένων Κοινωνικών Λειτουργών του Συνδέσμου Κοινωνικών Λειτουργών, του ΣΚΛΕ, που θα συνδράμει τις υφιστάμενες υποστηρικτικές δομές, όταν κρίνεται αναγκαίο.

Η δεύτερη κοινωνική έρευνα αφορά στη διαδικασία του εκσυγχρονισμού του τρόπου λειτουργίας των διαδικασιών της αναδοχής και υιοθεσίας και εγγυάται τη διαφάνεια της διαχείρισης, της ορθότητας και του αδιάβλητου αυτής, στοιχεία που καθιστούν τα εγγεγραμμένα αυτά κοινωνικά και νομικά αξιόπιστα, αφού εδράζεται στην πλήρη ψηφιοποίηση των διαδικασιών αυτών σε τρία ηλεκτρονικά μητρώα, που τηρούνται στην ΗΔΙΚΑ και διαχειρίζεται το ΕΚΚΑ.

Τα βήματα που προτείνονται για την πραγμάτωση των στόχων των διατάξεων του παρόντος νομοσχεδίου είναι οι ακόλουθες πραγματικές καινοτομίες ρυθμίσεις, που αντιστοιχούνται πλήρως με τις ανάγκες της εποχής μας, ήτοι:

Στην κατεύθυνση της προστασίας του παιδιού, η σύσταση του Εθνικού Συμβουλίου Αναδοχής και Υιοθεσίας, του ΕΣΑΝΥ.

Η Συγκρότηση Εθνικού Μητρώου Ανηλίκων, σημαντική καινοτομία, αφού υπάρχει πλέον ακριβής χάρτης των ανηλίκων, που ζουν σε μονάδες παιδικής προστασίας.

Η δημιουργία Εθνικού Μητρώου Υποψηφίων Αναδόχων Γονέων, επίσης σημαντική καινοτομία, διότι προκαλείται η καταγραφή των επιθυμούντων να είναι ανάδοχοι γονείς και διευκολύνεται η κρίση τους περί την ύπαρξη ή όχι των απαιτούμενων προσόντων.

Τέλος, καθιερώνεται ο θεσμός της επαγγελματικής αναδοχής, της ανάληψης της ασφαλιστικής κάλυψης των σε αναδοχή ανηλίκων, της οικονομικής ενίσχυσης των αναδόχων γονέων και της βραχείας αναδοχής.

Τελειώνοντας, με το άρθρο 8 του νομοσχεδίου, το οποίο άρθρο παρουσιάζει δύο όψεις, ή αν θέλετε αντιμετωπίστηκε με δύο διαφορετικές προσλαμβάνουσες, η πρώτη με τη γνωστή ισοπεδωτική αντιπολιτευτική και στείρα σκοπιμότητα, γνωστή πλέον πολιτική διαστροφή ότι εξ αντικειμένου η οποιαδήποτε νομοθετική προσπάθεια της παρούσας Κυβέρνησης προσκρούει υποχρεωτικά σε εγγενείς της αδυναμίες, που οφείλονται δήθεν στην εμμονική αριστερή της ταυτότητα, δηλαδή ο λαϊκισμός στην απόλυτη μεγαλοπρέπειά του.

Η δεύτερη οφείλεται σε λάθος ερμηνείες της διάταξης και

σύγχυσής της με την έννοια της υιοθεσίας, αναφορικά με τα λεπτά νομικά χαρακτηριστικά που τις χαρακτηρίζουν, που όμως σε επίπεδο εφαρμοσμένης πολιτικής διαφέρουν πολύ.

Είμαι σίγουρος ότι μετά τις στοχευμένες, αλλά ουσιώδεις νομοτεχνικές βελτιώσεις της κυρίας Υπουργού, πρέπει να ήρθαν και οι τελευταίες τυχόν αμφιβολίες για τις τεράστιες νομικές και κοινωνικές διαφορές των δύο εννοιών.

Ορθά, λοιπόν, το άρθρο 8 δίνει το δικαίωμα στα ομόφυλα ζευγάρια να καθίστανται ανάδοχοι γονείς, καθ' όσον οι ισχύουσες διατάξεις, μαζί με τις διατάξεις του παρόντος νομοσχεδίου, διαγράφουν ένα εγγυητικό πλαίσιο, το οποίο εφόσον εφαρμοστεί σωστά, ουδείς κίνδυνος εκτροπής, σε καμμία κατεύθυνση, υφίσταται, δεδομένου ότι ο θεσμός της αναδοχής δεν μεταβάλλει τους δεσμούς συγγένειας και βαίνει παράλληλα με τη γονική μέριμνα ή την επιτροπεία και δεν συνεπάγεται αφαίρεση της επιμέλειας από τους γονείς, οι οποίοι την ασκούν ταυτόχρονα με τη διοίκηση της περιουσίας και εκπροσώπησης των τέκνων κατά τις διατάξεις 1501, 1510 και 1603 του Αστικού Κώδικα. Θα μπορούσε κάποιος να ισχυριστεί όσα και νομολογιακά γίνονται δεκτά, δηλαδή ότι οι ανάδοχοι γονείς γίνονται οι εκτελεστές πράξεων επιμέλειας για λογαριασμό των φυσικών γονέων.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, είμαι πεπεισμένος ότι το παρόν νομοσχέδιο λύνει σημαντικά προβλήματα της κοινωνίας, συμβάλλει αποφασιστικά στην ομαλοποίηση ακραίων συνθηκών διαβίωσης των ανηλίκων και εγγυάται την ειρηνική, κοινωνική συμβίωση και εκτιμώ ως αυτόθροτο υποχρέωση όλων μας την υπερψήφιση του παρόντος νομοσχεδίου.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Τον λόγο έχει ο κ. Καΐσας εκ μέρους του ΣΥΡΙΖΑ για επτά λεπτά.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΪΣΑΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, συζητάμε σήμερα ένα νομοσχέδιο, το οποίο λέει ότι παίρνει μέτρα για την αναδοχή και την υιοθεσία. Θα επικεντρωθώ σε δυο-τρία ζητήματα τα οποία πραγματικά επιλύει.

Επιταχύνει τη διαδικασία της αναδοχής και της υιοθεσίας; Η σημερινή κατάσταση είναι τραγική. Οι περισσότεροι ανέφεραν ότι χρειάζονται πέντε, έξι, επτά χρόνια για να ολοκληρωθεί μια διαδικασία υιοθεσίας. Αυτό, αν το δούμε στην πράξη με νούμερα που βγήκαν το 2016, σημαίνει το εξής: Το 2016 τα παιδιά, που ήταν στα ιδρύματα υπολογίζονται ανάμεσα σε δυο χιλιάδες οκτακόσια με τρεις χιλιάδες. Δεν ξέρουμε ακριβώς πόσα είναι. Άλλο δεδομένο κι αυτό. Το 2018 δεν ξέρουμε πόσα παιδιά έχουμε στα ιδρύματα. Απ' αυτά τα παιδιά υιοθετήθηκαν το 2016 διακόσια είκοσι ένα. Καταλαβαίνουμε ότι είναι κάτω από το 10% των παιδιών που είναι μέσα στα ιδρύματα. Δηλαδή, πάνω από το 90% των παιδιών παραμένουν στα ιδρύματα.

Προχωρώντας στα στοιχεία, βλέπουμε ότι είκοσι δύο παιδιά απ' αυτά τα διακόσια είκοσι ένα υιοθετήθηκαν σε ηλικίες έντεκα ως δεκαοκτώ ετών. Δηλαδή, αυτά τα παιδιά ήταν δεκαοκτώ χρόνια στα ιδρύματα. Υπάρχει κι ακόμα χειρότερο. Τριάντα δύο παιδιά απ' αυτά τα διακόσια είκοσι ένα υιοθετήθηκαν σε ηλικία μεγαλύτερη των δεκαεννιά ετών. Καταλαβαίνουμε τι έγκλημα γίνεται μ' αυτόν τον τρόπο;

Οι προηγούμενες κυβερνήσεις αυτό συνέχιζαν και τώρα μας κουνάνε το δάχτυλο γιατί εδώ και δεκαοκτώ μήνες δεν φέραμε το νομοσχέδιο και δεν πήραμε τα μέτρα. Γι' αυτήν την κατάντια υπάρχουν πολιτικές ευθύνες. Καμμία από τις προηγούμενες κυβερνήσεις δεν έκανε την αυτοκριτική της. Ψυχές ιδιωματοποιήθηκαν, ζωές καταστράφηκαν μέσα σ' αυτά τα ιδρύματα και έρχονται σήμερα και φωνάζουν ποιοι; Αυτοί που ήταν και είναι υπεύθυνοι γι' αυτήν την κατάντια. Είναι πάρα πολύς ο κόσμος, που με τον έναν ή τον άλλον τρόπο προσπάθησε να υιοθετήσει. Νομίζω ότι όσοι το έζησαν κατάλαβαν ότι δεν μπορούσε να συνεχιστεί αυτή η κατάσταση. Τα ζευγάρια που ήθελαν τα υιοθετούσαν ή τα παρατούσαν ή έβρισκαν άλλους τρόπους. Βέβαια, μέσα σε όλα αυτά υπήρχε και το εμπόριο και ό,τι άλλο μπορεί να φανταστεί κανείς.

Αυτήν την κατάσταση έρχεται να λύσει με τα μέτρα που παίρνει αυτό το νομοσχέδιο. Έρχεται να λύσει αυτή την τρομακτική

καθυστέρηση, την οποία πληρώνουν ζωές ολόκληρες και παιδιά. Λέει για οκτώ με δώδεκα μήνες. Είναι αυτός στόχος που μπορεί να επιτευχθεί; Πιστεύω ότι είναι, δεδομένου ότι παίρνονται τα μέτρα. Ποια μέτρα; Έχουν αναφερθεί από πολλούς, αλλά θα τα αναφέρω κι εγώ. Το μητρώο ανηλίκων. Δεν ξέρουμε πόσοι είναι προς υιοθεσία. Αυτό από μόνο του είναι ένα εμπόδιο. Το μητρώο των προς υιοθεσία ενδιαφερομένων ζευγαριών. Από τη στιγμή που θα έχουμε αυτά κι από τη στιγμή που θα προηγείται η κοινωνική έρευνα στους ενδιαφερόμενους, νομίζω ότι συντομεύεται κατά πολύ το διάστημα αυτό.

Τέλος, θα ήθελα να πω ότι δημιουργείται ο επαγγελματίας ανάδοχος, το ζευγάρι εκείνο που θα είναι ανάδοχος επαγγελματίας.

Είναι ένας θεσμός, ο οποίος θα βοηθήσει τα μέγιστα, ώστε να μην φθάνουν τα παιδιά -κυρίως τα νεογέννητα και τα παιδιά με αναπηρία- στα ιδρύματα. Αυτός ο θεσμός, με τα μέτρα που λαμβάνονται και τις λεπτομέρειες που προβλέπονται, όπως την εκπαίδευση και όλα αυτά, νομίζω ότι είναι ό,τι καλύτερο θα μπορούσε να θεσμοθετηθεί αυτήν τη στιγμή.

Ως εκ της προηγούμενης δουλειάς μου ως γιατρός, έχω ζηήσει -και πολλοί έχουμε ζηήσει- περιπτώσεις με τέτοια εγκαταλελειμμένα παιδιά στα μαιευτήρια και στα νοσοκομεία, όπου γίνονταν προσπάθειες να βρεθεί ένα ίδρυμα, αλλά δεν τα έπαιρναν εύκολα.

Νομίζω ότι ο καθένας μας πρέπει να δει σοβαρά αυτά τα ζητήματα και πιστεύω ότι δεν θα υπάρξει κανένας Βουλευτής που να μην ψηφίσει αυτά τα μέτρα.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Ευχαριστούμε πολύ τον κύριο συνάδελφο και για την οικονομία στον χρόνο.

Η κ. Καρασαρλίδου έχει τον λόγο για επτά λεπτά.

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ (ΦΡΟΣΩ) ΚΑΡΑΣΑΡΛΙΔΟΥ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Συνάδελφισσες και συνάδελφοι, συζητάμε σήμερα ένα σχέδιο νόμου, που πιστεύω πως μόνο ικανοποίηση μπορεί να μας φέρει. Το λέω αυτό, γιατί ακουμπά ένα τεράστιο κοινωνικό ζήτημα, το ζήτημα της υιοθεσίας και της αναδοχής.

Οι στρεβλώσεις και τα προβλήματα, που υπάρχουν είναι γνωστά και διαχρονικά. Έρχεται, όμως, αυτό το σχέδιο νόμου και επιχειρεί να βάλει τέλος στα αδιέξοδα που δημιουργεί η υπάρχουσα κατάσταση. Πρόκειται για αδιέξοδα και δράματα, που ζουν και αντιμετωπίζουν πολλοί συμπολίτες μας, που είτε θέλουν να υιοθετήσουν ένα παιδί ή είναι τα ίδια τα παιδιά που παραμένουν επί χρόνια σε ιδρύματα.

Οι περισσότεροι φαίνεται πως κατανοούμε γιατί είναι τόσο σημαντικό ένα παιδί να ζει έξω από το ίδρυμα, να ζει σε μια οικογένεια, να μεγαλώνει με στοργή και φροντίδα, να του δίνουμε τη δυνατότητα να αναπτύσσει τους δικούς του προσωπικούς δεσμούς αγάπης. Γνωρίζουμε, επίσης, τις αρνητικές συνέπειες της ιδρυματοποίησης και πόσο αυτές οι συνέπειες μπορούν να επηρεάσουν απολύτως αρνητικά και την ψυχική και τη νοητική και τη συναισθηματική κατάσταση ενός μικρού παιδιού.

Από την άλλη, υπάρχουν ενήλικες που συνήθως έχουν ταλαιπωρηθεί πολύ από την προσπάθειά τους να αποκτήσουν ένα δικό τους παιδί και επιθυμούν πια να υιοθετήσουν. Εκεί για αυτούς ξεκινά ένας δεύτερος «Γολγοθάς», που διαρκεί για πάρα πολλά χρόνια. Πολλοί από αυτούς, δυστυχώς, πέφτουν και θύματα εκμετάλλευσης από ένα σύστημα που έχει οικοδομηθεί όλα αυτά τα χρόνια. Αναφέρομαι σε ένα σύστημα συναλλαγής, δηλαδή της εμπορίας των βρεφών και των μικρών παιδιών.

Σε όλα αυτά τα κρίσιμα ζητήματα έρχεται να απαντήσει το παρόν σχέδιο νόμου, που δύο είναι οι βασικές του τομές, η πρώτη εκ των οποίων μειώνει τον χρόνο αναμονής και θέτει κανόνες για μεγαλύτερη διαφάνεια στις διαδικασίες.

Αυτό γίνεται με αυτό που έχουν πει πολλοί συνάδελφοι, με τα τρία μητρώα, το μητρώο ανηλίκων, το μητρώο υποψηφίων αναδοχών και θετών γονέων και το μητρώο εγκεκριμένων αναδοχών και υιοθεσιών που θεσμοθετούμε. Έτσι, η πολιτεία θα είναι σε θέση να γνωρίζει τον ακριβή αριθμό των παιδιών που υπάρχουν στα ιδρύματα και τον ακριβή αριθμό των υποψηφίων γονέων.

Επιπλέον, με τη συμβολή του Συνδέσμου Κοινωνικών Λειτουργιών Ελλάδος, ενός αξιόπιστου και θεσμοθετημένου επιστημονικού φορέα, που θα λειτουργεί σε όλη τη χώρα -και στις δεκατρείς περιφέρειες- οι διαδικασίες επιταχύνονται και από τα έξι χρόνια που φθάνουν να είναι σήμερα, θα διαρκούν περίπου δώδεκα μήνες.

Μπαίνει, όμως, τέλος και σε μία άλλη τραγωδία. Άνθρωποι, που είναι υιοθετημένοι είναι αναγκασμένοι να ψάχνουν σε όλα τα πρωτοδικεία της χώρας για να βρουν τους φυσικούς τους γονείς. Αυτοί εύκολα πια θα μπορούν να βρουν τον φάκελό τους, άρα να βρουν τις ρίζες τους.

Το δεύτερο εξαιρετικά ουσιαστικό και καινοτόμο είναι ότι επιλύει χρόνια προβλήματα του θεσμού της αναδοχής, ενώ παράλληλα την πριμοδοτεί. Θεσπίζεται, δηλαδή, για πρώτη φορά στη χώρα μας ο θεσμός της επαγγελματικής αναδοχής για τις περιπτώσεις, που είναι δύσκολο να βρεθούν ανάδοχοι γονείς, όταν τα παιδιά είναι ΑΜΕΑ ή παιδιά με ψυχικά προβλήματα ή, εν πάση περιπτώσει, παιδιά που νοσούν σωματικά, νοητικά και ψυχικά.

Συνάδελφοι, όλοι γνωρίζουμε από τον κοινωνικό μας περίγυρο, από το οικογενειακό μας περιβάλλον την έκταση και το μέγεθος αυτού του προβλήματος. Ακόμη όμως και σήμερα, παρά το ότι γνωρίζουμε πόσο μεγάλο κοινωνικό ζήτημα είναι αυτό, που μας δίνεται η ευκαιρία να συζητήσουμε επί της ουσίας, δίνοντας πραγματικές λύσεις και διέξοδο σε χιλιάδες συμπολίτες μας, κάποιιο συνεχίζουν να επικεντρώνουν τη συζήτηση στο άρθρο 8, που αφορά το δικαίωμα της αναδοχής σε όλα τα ζευγάρια που έχουν κάνει σύμφωνο συμβίωσης, είτε είναι ετερόφυλα είτε είναι ομόφυλα.

Καταλαβαίνετε όλοι πως δεν θα μπορούσε για πολλούς λόγους -συνταγματικούς, λόγους ανθρωπίνων δικαιωμάτων, λόγους ισότητας- να γίνει κανένας διαχωρισμός. Άλλωστε, αν υπήρχε τρόπος να τον κάνουμε, είναι σίγουρα ότι θα κατέπιπτε στα ελληνικά δικαστήρια ή στα ευρωπαϊκά.

Αυτό που είναι κυρίαρχο και ουσιαστικό και πρέπει να μας ενδιαφέρει είναι η καταλληλότητα του υποψήφιου για τον γονεϊκό του ρόλο. Το παρόν νομοσχέδιο, λοιπόν, διασφαλίζει τις διαδικασίες και τον έλεγχο της καταλληλότητας του υποψήφιου γονέα και υπηρετεί τον βασικό του στόχο, τον περιορισμό του χρόνου αναμονής, την αποϊδρυματοποίηση και την προστασία των δικαιωμάτων του παιδιού. Αυτό είναι το μείζον. Γι' αυτό σας καλώ να υπερψηφίσουμε αυτό το σχέδιο νόμου, αφήνοντας στην άκρη μικροκομματικές λογικές, αναχρονιστικές αντιλήψεις ή προκαταλήψεις.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Ευχαριστούμε πολύ.

Τον λόγο έχει ο κ. Ανδρέας Κατσανιώτης από τη Νέα Δημοκρατία. Στη συνέχεια έχει ζητήσει τον λόγο ο Υφυπουργός ο κ. Ηλιόπουλος.

Κύριε συνάδελφε, έχετε τον λόγο για επτά λεπτά.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΤΣΑΝΙΩΤΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι, και μόνο το γεγονός πως το σημερινό νομοσχέδιο αφορά παιδιά και μάλιστα παιδιά που δεν είχαν την τύχη να μεγαλώνουν σε κανονικές οικογένειες με τους πραγματικούς τους γονείς, θα έπρεπε να μας ενώνει και να μας κάνει να αφήνουμε εκτός ατζέντας πολιτικές σκοπιμότητες και να δημιουργεί σε όλους -κυρίως στην Κυβέρνηση, που έχει την πρωτοβουλία των κινήσεων- την ανάγκη για αυτοπεριορισμούς που θα άνοιγαν διάπλατα τις πόρτες μιας πλατιάς, πολιτικής και κοινωνικής συναίνεσης.

Αντί αυτού όμως, η Κυβέρνηση χρησιμοποιεί ένα ακόμα μείζον κοινωνικό θέμα ως επικοινωνιακό τρικ, αφ' ενός για να διατρανώσει τον δήθεν προοδευτισμό της, κατηγορώντας όσους διαφωνούν μαζί της ως αναχρονιστές και σκοταδιστές, αφ' ετέρου για να βάλει ένα ακόμα γαλόνι στην αριστεροφροσύνη, εργαλειοποιώντας τα ατομικά δικαιώματα.

Σε ό,τι με αφορά τουλάχιστον, αλλά πιστεύω και για τη μεγάλη πλειοψηφία του ελληνικού λαού, έχει καταντήσει απολύτως προβλέψιμο, αλλά και εξοργιστικό αυτό το διαρκές παιχνίδι της Κυβέρνησης με τις αξίες και τα ατομικά δικαιώματα και μάλιστα την ίδια ώρα που αυτή ακριβώς η Κυβέρνηση έχει λάβει τα πιο ακ-

ραία μέτρα στην οικονομία και έχει αποδειχθεί ο καλύτερος υπηρέτης των δανειστών, διογκώνοντας τη φτώχεια και διαλύοντας το κοινωνικό κράτος.

Κυρίες και κύριοι, απέναντί μας -και δεν το λέω ως πολιτικός αντίπαλος, αλλά ως πολίτης- έχουμε μια Κυβέρνηση, που δυστυχώς δεν νοιάζεται για τα παιδιά. Αυτό δεν αποδεικνύεται από το παρόν σχέδιο νόμου, αλλά από το γεγονός ότι επί τρία χρόνια η Κυβέρνηση δεν έκανε τίποτα απολύτως για τη στήριξη των οικογενειών, τη στήριξη των ανθρώπων που μεγαλώνουν παιδιά.

Αντίθετα, χρησιμοποίησε τις οικογένειες ως τα μεγαλύτερα φορολογικά υποζύγια και θυμίζω ότι πρόσφατη έκθεση του ΟΟΣΑ αποκαλύπτει ότι οι Έλληνες εργαζόμενοι, που συντηρούν οικογένεια με δύο παιδιά είναι οι πιο βαριά φορολογούμενοι μεταξύ όλων των κρατών-μελών του οργανισμού. Κι αυτή είναι η πιο τρανή απόδειξη ότι αυτή η Κυβέρνηση έχει βάλει στο στόχαστρο τη μέση ελληνική οικογένεια και ότι στο όνομα των ιδεοληψιών της έχει οδηγήσει σε καταστροφή τα μεσαία και κατώτερα στρώματα της κοινωνίας, ενώ παριστάνει την προοδευτική και κοινωνικά ευαίσθητη.

Όμως, μήπως το ίδιο ακριβώς δεν κάνει και με τους μετανάστες; Στο όνομα του δήθεν ανθρωπισμού και προοδευτισμού της τους αφήνει να σκοτώνονται μεταξύ τους στην Πάτρα και στο όνομα των ιδεοληψιών της κρατάει σε ομηρία εκατοντάδες μετανάστες και χιλιάδες πολίτες μαζί σε ένα σημαντικό λιμάνι στη χώρα. Αυτό το ιδεοληπτικό περίβλημα διατρέχει την πολιτική μιας ανίκανης Κυβέρνησης λαϊκίστου, που δεν νοιάζεται για την απλοποίηση του συστήματος των υιοθεσιών.

Σήμερα η Κυβέρνηση λέει πως έχει τη λαϊκή εντολή για να εφαρμόσει την πολιτική της. Ποιου είδους λαϊκή εντολή, όμως; Εγώ θυμάμαι ότι υποσχέθηκε κατώτατο μισθό 751 ευρώ, επαναφορά των συντάξεων και κατάργηση του ΕΝΦΙΑ. Γι' αυτά ψηφίστηκε. Με αυτά κορόιδεψε και υφάρπαξε την ψήφο του ελληνικού λαού πριν από τρία χρόνια. Υποσχέθηκε προεκλογικά ότι θα φέρε σύμφωνο συμβίωσης και θα επιτρέψει την αναδοχή σε ομόφυλα ζευγάρια και ψηφίστηκε γι' αυτό από τον ελληνικό λαό.

Και να θυμίσω και κάτι ακόμη. Όταν ήρθε στη Βουλή προς ψήφιση το σύμφωνο συμβίωσης εξέφρασα τη διαφωνία μου λέγοντας τότε ότι ανοίγει πόρτα και για την αναδοχή παιδιών από ομόφυλα ζευγάρια. Η συμπολιτευόμενη πτέρυγα, όμως, απέρριπτε κατηγορηματικά ένα τέτοιο ενδεχόμενο και με το ίδιο πάντα προσωπείο του ψευτοπροοδευτισμού έκανε λόγο για σενάρια φαντασίας, για ανυπόστατες εικασίες συντηρητικών κύκλων. Σήμερα αποδεικνύεται ποιοι έφτιαχναν σενάρια, ποιοι λειτουργούσαν με σκοπιμότητα και υστεροβουλία, ανοίγοντας αρχικά το ζήτημα του συμφώνου συμβίωσης και μετά το ζήτημα αναδοχής από ομόφυλα ζευγάρια.

Και όχι μόνο αυτό, αλλά με φανατισμό και ακραία ρητορική η Κυβέρνηση και τα «εξαπτέρυγα» της κατηγορούν εκείνους που διαφωνούν σε μια νομοθετική πρόβλεψη που είναι βέβαιο πως θα δημιουργήσει περισσότερα προβλήματα από όσα επιχειρεί, με τον χειρότερο τρόπο, να λύσει. Δεν καταλαβαίνει βέβαια πως όταν θίγει την οικογένεια και πλήττει αξίες μιλώντας για σκοταδισμό, ουσιαστικά τα βάζει με τη συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού λαού.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θέλω να διαχωρίσω την ουσία του υπό συζήτηση νομοσχεδίου από τις πολιτικάντικες επιδιώξεις της Κυβέρνησης. Εννοείται ότι πρέπει να βρεθούν τρόποι ώστε να απλοποιηθούν και να επιταχυνθούν οι υιοθεσίες. Εννοείται ότι πρέπει να προσφέρουμε τη δυνατότητα σε κάθε παιδί να μεγαλώσει σε οικογένεια. Εννοείται ότι δεν μπορούμε να κλείνουμε άλλο τα μάτια στην ανυπόφορη γραφειοκρατία ή στο θησαύρισμα παρανόμων κυκλωμάτων υιοθεσίας.

Από την άλλη, όμως, δεν πρέπει να αγνοούμε μερικά πράγματα. Ας φανταστούμε -και ξέρουμε κυρίως στα θέματα υιοθεσίας τις δυσκολίες που υπάρχουν και τη βοήθεια που πρέπει να παρέχεται στις οικογένειες- την περίπτωση αναδοχής από ομόφυλο ζευγάρι. Φανταστείτε τα παιδιά του σχολείου να πληροφορηθούν ότι ο συμμαθητής τους έχει δυο πατέρες, δυο μητέρες, αντί για έναν κι έναν. Φανταστείτε τι θα γίνει.

Επιπλέον, διερωτώμαι: Υπάρχουν οι υπηρεσίες και το εξειδικευμένο προσωπικό που θα δεχτεί να αντιμετωπίσει επαρκώς τα

νεοεμφανιζόμενα προβλήματα αυτού του νέου θεσμού; Έχει πραγματοποιηθεί η κατάλληλη προετοιμασία υποδοχής του θεσμού αυτού; Όπως γνωρίζετε καλά, δεν έχει γίνει τίποτα. Όταν θέλεις να δημιουργήσεις έναν νέο θεσμό, οφείλεις να τον υποστηρίξεις. Είναι προφανές ότι απαιτείται μεγάλη προσοχή.

Θα συμφωνήσω με όλους όσους λένε πως σημασία δεν έχει το φύλο, αλλά η αγάπη που μπορεί να προσφέρει κάποιος σε ένα παιδί. Αλλά ας συμφωνήσουμε όλοι ότι στην κοινωνία μας υπάρχουν και όρια, τα οποία δεν μπορούν να ξεπεραστούν, ειδικά όταν αυτά τα όρια επιχειρείται να ξεπεραστούν για άλλους λόγους από μια Κυβέρνηση που διέλυσε οικονομικά τον τόπο και προσπαθεί να τον διαλύσει κοινωνικά, ηθικά κι εθνικά.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι γνωστό σε όλους ότι η οικογένεια έχει αποτρέψει τη ρήξη του κοινωνικού μας ιστού. Αυτό οφείλουμε να το αναγνωρίζουμε για να είμαστε δίκαιοι με την ιστορία. Μια τέτοια παραδοχή, φυσικά, δεν σημαίνει σε καμμία περίπτωση ότι δεν αναγνωρίζουμε τις υποχρεώσεις που έχει η δημοκρατία μας για να τηρεί όλα τα θεμελιώδη δικαιώματα του ανθρώπου. Όμως, πρέπει να καταλάβουμε ότι η κοινωνία μας δεν αντέχει, δεν μπορεί και δεν πρέπει να δεχθεί το άρθρο αυτό.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Ευχαριστούμε τον κ. Κατσανιώτη.

Τον λόγο έχει ο Υφυπουργός Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης κ. Ηλιόπουλος.

Αν δεν κάνω λάθος, κύριε Υπουργέ, είναι η πρώτη σας ομιλία. Σωστά;

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ (Υφυπουργός Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης): Σωστά.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Καλή επιτυχία! Θα σας δώσω πέντε λεπτά, γιατί έτσι προβλέπεται, με μια σχετική ανοχή.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ (Υφυπουργός Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης): Ευχαριστώ.

Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, δεν θα ήθελα να ξεκινήσω έτσι, όμως, νομίζω ότι αν κάποιος θα μπορούσε με τρεις λέξεις να χαρακτηρίσει τη στάση της Αντιπολίτευσης από το πρωί μέχρι αυτήν τη στιγμή στη συζήτηση, νομίζω ότι θα ήταν ενόχληση, εκνευρισμός και αμηχανία.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΜΑΡΚΟΥ: Το νομοσχέδιο το ψηφίζουμε και μας λέτε αυτά;

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ (Υφυπουργός Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης): Φαίνονται και τα τρία από τις τοποθετήσεις που γίνονται εδώ. Φαίνονται και τα τρία από τη στάση της συνολικά, πως συμμετέχει. Κατά τη γνώμη μου, δεν συμμετέχει στη σημερινή συζήτηση.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΜΑΡΚΟΥ: Έχουν μιλήσει δέκα βουλευτές και μας λέτε ότι δεν έχει μιλήσει κανείς;

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ (Υφυπουργός Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης): Ίσως το πιο χαρακτηριστικό φάνηκε από τον Κοινοβουλευτικό Εκπρόσωπο, που μίλησε πριν από λίγο, που η τοποθέτηση του είναι 80% γενική πολιτική τοποθέτηση και 20% για το συγκεκριμένο νομοσχέδιο, ακριβώς γιατί έπρεπε να κρύψει αυτήν την αμηχανία.

Και πού εδράζεται αυτή η αμηχανία, πέρα από όλα τα άλλα; Ότι η πρώτη επιτυχία του συγκεκριμένου νομοσχεδίου είναι το ζήτημα του χρόνου. Ότι μια αναδοχή και μια υιοθεσία η οποία μέχρι τώρα ήθελε έξι, πέντε, επτά, οκτώ χρόνια για να προχωρήσει, με αυτό το νομοσχέδιο πλέον αυτό το πρόβλημα λύνεται.

Και εδώ μπαίνει ένα βασικό ερώτημα: Πώς έγινε αυτό; Πώς κατάφερε αυτή η Κυβέρνηση, δηλαδή, να δημιουργήσει ένα πλαίσιο που θέτει τέλος σε μια βαριά, ανορθολογική, γραφειοκρατική διαδικασία; Έγινε μήπως γιατί είναι απλά ένα ζήτημα τεχνοκρατικής επάρκειας;

Όχι, δεν είναι ένα ζήτημα τεχνοκρατικής επάρκειας. Είναι ένα ζήτημα πολιτικό, είναι ένα ζήτημα πολιτικής αφετηρίας, γιατί η πολιτική αφετηρία αυτού του νομοσχεδίου είναι οι κοινωνικές ανάγκες. Το ζήτημα των χρόνων, τα ζητήματα της διαδικασίας πάντα ήταν και παραμένουν βαθιά πολιτικά, γιατί μέχρι σήμερα ένα νέο ζευγάρι, ένας άνθρωπος που ήθελε να μπει στη διαδικασία της αναδοχής και της υιοθεσίας αντιμετώπιζε έναν λαβύρινθο

και αυτός ο λαβύρινθος δεν ήταν ένα ζήτημα λάθους, δεν ήταν ένα ζήτημα κάποιας τεχνοκρατικής ανεπάρκειας. Ήταν ένα συνειδητό κομμάτι ενός παλιού συστήματος εξουσίας, ενός συστήματος εξουσίας που είχε διαφορετικές προτεραιότητες, ενός συστήματος εξουσίας που ζούσε και συντηρούσε αυτόν τον λαβύρινθο, ενός συστήματος εξουσίας που σχεδίαζε με αφετηρία τα ιδρύματα και όχι τις ανάγκες των παιδιών.

Και εδώ νομίζω ότι βρίσκεται η βασική διαχωριστική γραμμή που εξηγεί γιατί αυτή η Κυβέρνηση μπορεί να κάνει αυτήν την τομή σε αντιπαράθεση με το παλιό πολιτικό σύστημα, η βασική διαχωριστική γραμμή ότι κανένα παιδί δεν πρέπει να μένει σε ίδρυμα. Και, άρα, σχεδιάζουμε ένα σύστημα, σχεδιάζουμε μια διαδικασία με αφετηρία τις ανάγκες του παιδιού ή σχεδιάζουμε μια διαδικασία και ένα σύστημα με τις ανάγκες πώς διατηρούμε την παλιά κατάσταση με τα ιδρύματα;

Υπάρχουν κριτήρια; Ναι, προφανώς και υπάρχουν και τα έχει εξηγήσει η Υπουργός πάρα πολύ αναλυτικά. Να το δούμε ξεκάθαρα, όμως. Ο σεξουαλικός προσανατολισμός δεν μπορεί και δεν πρέπει να είναι ένα από αυτά τα κριτήρια. Δεν μπορεί και δεν πρέπει για λόγους επιστημονικούς που έχουν τεκμηριωθεί. Κατανοώ απολύτως ότι για αρκετές πτέρυγες της Βουλής το επίπεδο του δημόσιου διαλόγου κυμαίνεται στο επίπεδο του διαλόγου ανάμεσα στην Ιερά Εξέταση και στον Γαλιλαίο. Ευτυχώς για εμάς, οι κοινωνίες προχωράνε και θα συνεχίσουν να προχωράνε. Όμως, πέρα απ' αυτά, υπάρχει και ένα αυτονόητο, που θα το καταλάβαινε νομίζω πολύ εύκολα και η πλειοψηφία του κόσμου -όπου πολύ εύκολα κάποιοι πιστεύουν ότι αυθεντικά εκφράζουν- είναι ότι η αγάπη και η θέληση να μεγαλώσει κάποιος ένα παιδί. Αυτό είναι το βασικό κριτήριο και όχι ο σεξουαλικός προσανατολισμός.

Και εδώ ερχόμαστε στο δεύτερο κομμάτι που ακούμε συνεχώς και συνεχώς: «Δεν είναι έτοιμη η κοινωνία». Να υπενθυμίσω ότι πολλές φορές αυτοί οι οποίοι υπερασπίζονται το επιχείρημα ότι δεν είναι έτοιμη η κοινωνία, στην πραγματικότητα προσπαθούν να μεταθέσουν μια δικιά τους μη ετοιμότητα. Και ας θυμηθούμε ότι αυτή η κοινωνία δεν ήταν έτοιμη να ψηφίζουν οι γυναίκες, αυτή η κοινωνία μπορεί να μην ήταν έτοιμη να έχουν οι γυναίκες το δικαίωμα να ορίζουν το σώμα τους και να έχουν το δικαίωμα στην έκτρωση, αυτή η κοινωνία μπορεί να μην ήταν έτοιμη για πάρα μα πάρα πολλά πράγματα.

Όμως, να το πούμε και πολύ απλά. Μια κοινωνία που νιώθει ασφάλεια με παιδιά σε ιδρύματα, αλλά δεν νιώθει ασφάλεια αν ένα παιδί βρεθεί σε ένα σπίτι που μπορεί ο σεξουαλικός προσανατολισμός να μην ορίζεται από τα κυρίαρχα πρότυπα και από αυτό που κάποιοι -που πιστεύουν ότι αυθεντικά εκφράζουν την κοινωνία- θεωρούν κυρίαρχο και φυσιολογικό, αυτή η κοινωνία πρέπει να αλλάξει.

Εάν μπορούσε να γλιτώσει έστω και ένα παιδί με αυτό το νομοσχέδιο, και πάλι θα άξιζε τον κόπο και τη διαδικασία.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Ευχαριστούμε πολύ τον κύριο Υπουργό που ήταν πράγματι συνεπστάτος στον χρόνο. «Έβαλε τα γυαλιά» σε πολλούς από τους παλαιότερους.

Ο κ. Θραψανιώτης έχει τον λόγο για επτά λεπτά.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΘΡΑΨΑΝΙΩΤΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Χρειάζεται πράγματι μεγάλη υποκρισία, αλλά και μεγάλο θράσος να εγκαλείται αυτή η Κυβέρνηση ότι δεν μπόρεσε μέσα σε τρία χρόνια να φτιάξει όλα αυτά τα οποία δεν έφτιαξαν εκείνοι που κυβερνούσαν όλα τα προηγούμενα χρόνια.

Και να μην ξεχνιόμαστε, γιατί ο ελληνικός λαός δεν πρόκειται να ξεχάσει, ποιες πολιτικές οδήγησαν τη χώρα στην επιτροπεία και στην επιβολή των μνημονίων.

Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, κατά τη διάρκεια της επεξεργασίας του νομοσχεδίου «Μέτρα για την προώθηση των Θεσμών της Αναδοχής και Υιοθεσίας» του Υπουργείου Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης στις επιτροπές έγινε, αλλά και εξακολουθεί να γίνεται, μια πάρα πολύ μεγάλη και ενδιαφέρουσα ομολογουμένης συζήτηση.

Υπήρξε κατά το μεγαλύτερο μέρος της προσπάθεια μέσα από τον διάλογο να αναδειχθούν όλες εκείνες οι βέλτιστες πρακτικές

που διευκολύνουν, βελτιώνουν και θα ενισχύουν τις νέες συνθήκες, μέσα στις οποίες θα αναζητήσουν μια νέα ευκαιρία όσα παιδιά έχουν στερηθεί το οικογενειακό περιβάλλον.

Ασκήθηκε κριτική, έγιναν παρατηρήσεις, ακούστηκαν προτάσεις και έγιναν υπερβάσεις. Από το Υπουργείο δόθηκαν διευκρινίσεις και έγιναν δεκτές ορισμένες από τις προτάσεις της Αναπληρώτριας Υπουργού κ. Φωτίου, με στόχο τη βελτίωση και το αποτέλεσμα κρίνεται ομολογουμένως θετικό.

Χρειάζεται παραπέρα βελτίωση; Προφανώς! Εξάλλου, το ανέφερε και η Υπουργός: «Εχθρός του καλού είναι πάντα το καλύτερο».

Η κριτική που ασκήθηκε από ορισμένες πλευρές και εστίασε κυρίως στο δικαίωμα της αναδοχής από όσους έχουν συνάψει σύμφωνο συμβίωσης, μεταξύ των οποίων και άτομα διαφορετικού σεξουαλικού προσανατολισμού, συνετέλεσε ώστε να περάσουν σε δεύτερη μοίρα άλλες θετικές πλευρές του νομοσχεδίου, γεγονός που το αδικεί.

Η εστίαση της κριτικής σε ορισμένα μόνο σημεία -είτε καλοπροαίρετη είτε με σκοπιμότητα- προβληματίζει. Αλλά, ανεξάρτητα από προθέσεις, δίνει τη δυνατότητα διαλόγου, ώστε να διερευνηθούν πτυχές του προβληματισμού, στην προσπάθεια να μπουν στη συζήτηση ερωτήματα και να αναζητηθούν απαντήσεις. Είναι ερωτήματα σχετικά με τις ανθρώπινες σχέσεις και τις ανάγκες που απορρέουν από αυτές, την ψυχολογία, τη διαφορετικότητα, την κοινωνική τάξη, το φύλο και τις επιρροές που μπορούν να ασκηθούν στη συμπεριφορά, ερωτήματα που απασχολούν την κοινωνία, είναι υπαρκτά, αναζητούν απαντήσεις και δεν αφορούν μονάχα στη χώρα μας, αλλά αποτελούν μέρος ενός γενικότερου προβληματισμού σε παγκόσμια κλίμακα.

Μάλιστα, επισημάνθηκε με έμφαση ότι η κοινωνία δεν είναι ώριμη να αποδεχθεί μια συγκεκριμένη πρόταση. Τι σημαίνει, όμως, «ώριμη κοινωνία»; Ποιος και με ποια κριτήρια αποφασίζει εάν είναι ώριμη ή όχι; Πότε διαχρονικά ιστορικά γεγονότα περίμεναν να ωριμάσει η κοινωνία; Για παράδειγμα, την κατάργηση των φυλετικών διακρίσεων, την κατοχύρωση ίσων δικαιωμάτων ανάμεσα στα φύλα, ακόμα και την ελληνική επανάσταση δεν ήταν για κάποιους ώριμη η κοινωνία να τα αποδεχθεί.

Η αλληλεπίδραση μεταξύ κοινωνικών γεγονότων και κοινωνιών είναι αμφίδρομη. Οι όποιες αλλαγές συντελούνται μέσω διεκδικήσεων και ανατροπών. Παρεμπιπτόντως, να θυμίσω ότι σήμερα στα δημοσιεύματα αναφέρεται ότι η Σαουδική Αραβία επέτρεψε στις γυναίκες να οδηγούν.

Πάντως, είναι ερωτήματα που δεν εξαντλούνται σε μία συζήτηση ή με την ψήφιση ενός νόμου, αλλά εξακολουθούν να υπάρχουν βασανιστικά, ώσπου τη λύση τη δίνει η ίδια η ζωή.

Παρ' όλα αυτά, ζητούμενο είναι να επικεντρώσουμε σε έναν διάλογο, ώστε να αναδειχθούν οι καλές πρακτικές και οι διαδικασίες για καλύτερα αποτελέσματα.

Και το παρόν νομοσχέδιο έχει αυτόν τον προσανατολισμό με σημαντικές καινοτομίες. Θεσμοθετεί την καταγραφή των παιδιών, όσων έχουν ανάγκη της προστασίας, τεκνοθεσίας και αναδοχής μέσω του μητρώου των ανηλίκων, καθώς και των εγκεκριμένων θετών και αναδόχων γονέων μέσω του μητρώου των ενηλίκων.

Δημιουργείται το Μητρώο Εγκεκριμένων Υιοθεσιών και Αναδοχής, μέσω του οποίου γίνεται γνωστό πόσες πράξεις έχουν ολοκληρωθεί. Με αυτόν τον τρόπο ο φορέας που συστήνεται, το Εθνικό Συμβούλιο Αναδοχής και Υιοθεσίας, μπορεί να έχει ολοκληρωμένη εικόνα για το πόσα παιδιά, παραδείγματος χάριν, υπάρχουν για υιοθεσία, αναδοχή, πόσοι ενδιαφερόμενοι και εγκεκριμένοι θετοί και αναδοχοί γονείς και πόσες πράξεις έχουν ολοκληρωθεί.

Ως ιδιαίτερα σημαντικό επισημαίνεται η μείωση του χρόνου τεκνοθεσίας από τα έξι έως οκτώ χρόνια που απαιτούνται σήμερα. Ο χρόνος θα περιοριστεί σημαντικά. Η επιτυχία αυτού του στόχου θα δώσει μεγάλη ώθηση και θα συμβάλλει στην αναστροφή της πτωτικής τάσης για τεκνοθεσία.

Το ζήτημα της ηλικίας προβληματίζει ως προς το ποια είναι η καταλληλότερη. Ανάμεσα στους παιδοψυχολόγους υπάρχει διαρκής συζήτηση σχετικά με την ηλικία, στην οποία η ψυχολογική, συναισθηματική διαμόρφωση ενός παιδιού έχει ολοκληρω-

θεί. Κάποιοι υποστηρίζουν ότι αυτό συμβαίνει ήδη από την ηλικία των δύο έως την ηλικία των τριών χρόνων ενώ κάποιοι άλλοι υποστηρίζουν ότι αυτή η διαδικασία δεν τελειώνει ποτέ.

Συμπερασματικά, ως κατάλληλη ηλικία μπορεί να θεωρηθεί η κάτω των έξι ετών, με καταλληλότερη τα δύο με τρία χρόνια. Τα πάνω από έξι χρονών έχουν λιγότερες πιθανότητες να υιοθετηθούν, ιδιαίτερα αν η διαδικασία εξακολουθήσει να παραμένει αρκετά χρονοβόρα, όπως μέχρι σήμερα.

Κατά προσέγγιση, η υιοθεσία κάτω των έξι ετών αντιπροσωπεύει το 80% περίπου, ενώ η άνω των έξι ετών αντιπροσωπεύει το 20%. Εάν δεν αλλάξει αυτή η αναλογία, το μέλλον αυτών των παιδιών δεν προβλέπεται αισιόδοξο.

Το θέμα της υγείας είναι επίσης εξαιρετικά σημαντικό. Ορισμένοι αναζητούν παιδιά με κάποια πρότυπα, να είναι, παραδείγματος χάριν, εμφανίσιμα, του ίδιου χρώματος ή φυλής, υγιή και λοιπά. Τα παιδιά με αναπηρίες δεν προτιμούνται, γιατί απαιτούν μεγαλύτερη φροντίδα ενώ μερικές φορές δίνονται για υιοθεσία από γονείς που δεν μπορούν να τα φροντίσουν. Αυτές τις περιπτώσεις έρχεται να καλύψει η επαγγελματική αναδοχή.

Σημαντική και καθοριστική είναι η συμβολή και ο ρόλος του Συνδέσμου Κοινωνικών Λειτουργών Ελλάδας στην εκπαίδευση, στην αξιολόγηση, στην επιλογή καταλληλότητας θετών και αναδόχων και στην παρακολούθηση όλης της διαδικασίας και κατά τη διάρκεια αυτής.

Η ικανότητα και η ετοιμότητα των κρατικών υπηρεσιών, η υποστήριξη, η ενημέρωση και η εκπαίδευση, η ενίσχυση σε προσωπικό και υποδομές, η συνεργασία με τους επιστημονικούς φορείς και τις τοπικές κοινωνίες αποτελούν βασικές προϋποθέσεις για την επιτυχία του σκοπού.

Δεν πρέπει να παραγνωρίζουμε, επίσης, το γεγονός ότι κατά το μεγαλύτερο μέρος η τεκνοθεσία και η αναδοχή είναι απόφαση και πράξη εθελοντισμού και ως τέτοια δεν έχουμε το δικαίωμα να τη στερήσουμε από κανέναν, εφόσον κατά νόμο πληροί τις προϋποθέσεις.

Τελειώνοντας, προσωπικά δεν θα προτρέψω κανέναν Βουλευτή να ψηφίσει το νομοσχέδιο. Εναπόκειται στη βούληση καθενός από εμάς.

Θέλω, όμως, να επισημάνω και να αναλογιστούμε ότι η τυχόν άρνηση ίσως στερήσει από κάποια παιδιά ένα καλύτερο μέλλον. Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Ευχαριστούμε τον κ. Θραψανιώτη.

Τον λόγο έχει η κ. Ευαγγελία Καρακώστα από την Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ.

Ορίστε, κυρία συνάδελφε, έχετε τον λόγο για επτά λεπτά.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ (ΕΥΗ) ΚΑΡΑΚΩΣΤΑ: Να καλησπερίσω και εγώ με τη σειρά μου τις συναδέλφισσες και τους συναδέλφους.

Συζητάμε σήμερα ένα νομοσχέδιο που έχει στόχο το πέρασμα από την ιδρυματική προστασία των παιδιών -που για διάφορους λόγους το καθένα απομακρύνεται από τη φυσική του οικογένεια- στην όσο το δυνατόν ευρύτερη ένταξη τέτοιων παιδιών σε οικογένειες ή σε κατοικίες που μπορεί να μην είναι οικογένειες, γιατί έχουμε και τις μονογονεϊκές οικογένειες και πρέπει αυτό να το τονίσουμε. Στόχος, τέλος πάντων, του νομοσχεδίου είναι το πέρασμα αυτών των παιδιών στην αποκλειστική αγάπη. Και αυτό είναι η σοβαρή διαφορά.

Ακούστηκε από έναν συνάδελφο της Νέας Δημοκρατίας ότι τα περισσότερα άρθρα σε αυτό το νομοσχέδιο δεν αναφέρονται στην υιοθεσία, αλλά στην αναδοχή.

Κατά τη γνώμη μου δεν είναι τυχαίο. Είχαν τα ίδια προβλήματα ως προς τον χρόνο, που αναφέρθηκαν όλα εδώ από πάρα πολλούς συναδέλφους. Στόχος, βέβαια, είναι να λυθούν τα γραφειοκρατικά προβλήματα, τα οποία πράγματι τα λύνει το νομοσχέδιο.

Επίσης, η καταγραφή των υποψηφίων γονέων για υιοθεσία ή για αναδόχους και των αντιστοίχων παιδιών για αναδοχή ή υιοθεσία μέσω του κεντρικού οργάνου εποπτείας που συστήνεται, το Εθνικό Συμβούλιο Αναδοχής και Υιοθεσίας, και όλα αυτά τα οποία ακούστηκαν και τα οποία περιγράφονται στο νομοσχέδιο είναι εξαιρετικά, επίσης επιλύει πολλά γραφειοκρατικά ζητήματα,

κάτι που έγινε αποδεκτό από όλες τις πολιτικές πλευρές.

Εκείνο που πραγματικά έχει πολύ μεγάλη σημασία –εξηγήθηκε πάρα πολύ καλά από τον συνάδελφο, τον κ. Λάππα- και γι' αυτό μιλάμε και για την αναδοχή, είναι ότι η υιοθεσία απομονώνει το παιδί από τον φυσικό του γονέα. Το παιδί αποκτά δικούς του γονείς. Βεβαίως και εδώ υπάρχει μια πολύ μεγάλη πρόοδος στην κοινωνία. Θα θυμάστε ότι παλαιότερα τα υιοθετημένα παιδιά δεν μάθαιναν ποτέ ότι είναι υιοθετημένα. Το απέφευγε η κοινωνία και μυστικά ψιθύριζε «αυτό είναι υιοθετημένο». Δεν το έλεγε. Τώρα οι γονείς που υιοθετούν παιδιά, τους το μαρτυρούν από πάρα πολύ μικρή ηλικία. Αυτές είναι αλλαγές νοοτροπιών που καλώς ή κακώς γίνονται. Προηγήθηκε όμως ο νόμος για την υιοθεσία και μετά άλλαξε η νοοτροπία.

Το ίδιο ισχύει και για την αναδοχή και αυτό πρέπει να καταλάβει ο κόσμος που μας ακούει. Σήμερα διαμορφώνουμε μία νέα συνθήκη, τη διευρύνουμε σε πάρα πολλές περιπτώσεις, δηλαδή και στη μονογονεϊκή οικογένεια και στο σύμφωνο συμβίωσης, έτσι ώστε να έχουμε περισσότερες δυνατότητες αποϊδρυματοποίησης των παιδιών. Είναι σαφές και ειπώθηκε από πάρα πολλούς ότι είναι προτιμότερο ένα παιδί να ζει την αποκλειστική αγάπη στη ζωή του, παρά σε ένα ίδρυμα. Άλλωστε όλοι οι ειδικοί των ιδρυμάτων –όσα ιδρύματα και αν επισκεφθείτε στην Ελλάδα- θα σας πουν το ίδιο, ότι είναι προτιμότερο να φύγει ένα παιδί από το ίδρυμα και να πάει σε μια οικογένεια και πολλές φορές στην οικογένειά, αν συμμορφωθεί –γιατί, όπως καταλαβαίνετε, για να φύγει από αυτήν υπήρχαν ελαττώματα- η οικογένειά του, να ξαναγυρίσει σε αυτήν. Προτιμούν ακόμα και αυτές τις συνθήκες, παρά το ίδρυμα.

Ξέρετε, η δημοκρατία κατοχυρώνεται όταν το πολιτειακό σύστημα κατοχυρώνει τα δικαιώματα της μειοψηφίας και όχι της πλειοψηφίας. Αυτό σημαίνει ουσιαστική δημοκρατία. Εδώ, λοιπόν, έχουμε παιδιά, που αποτελούν μειοψηφία βεβαίως στην κοινωνία μας, αλλά πρέπει να διαμορφώσουμε εκείνες τις συνθήκες, ώστε να έχουν τα περισσότερα δυνατά δικαιώματα.

Σε αυτό το πλαίσιο επίσης εντάσσεται και αυτό για το οποίο έγινε τόσο πολλή συζήτηση. Θέλω να πω στους συναδέλφους που διαφωνούν στο άρθρο 8 ότι ειλικρινά έχουμε παραδείγματα αναγνωρίσιμων ανθρώπων οι οποίοι πήραν παιδιά, τα μεγάλωσαν, ήταν ομοφυλόφιλοι, τους σεβόμαστε απεριόριστα –δεν είναι σκόπιμο να αναφέρουμε ονόματα, αλλά όλοι τους γνωρίζουν- και έχουν κάνει εξαιρετική πορεία. Είναι κρίμα να κλείνουμε τα μάτια σαν τα μικρά παιδιά που θέλουν να κρυφτούν και βάζουν το χέρι στα μάτια τους και δεν βλέπουν τι γίνεται γύρω τους.

Θέλω να πω ότι πραγματικά αυτό πρέπει να το δούμε ο καθένας με βάση την προσωπική του ευαισθησία και δεν έχω κανένα πρόβλημα αν κάποιο μέλη του όποιου κόμματος, είτε της Αντιπολίτευσης είτε του δικού μας κόμματος, έχουν διαφορετικού επιπέδου συνείδηση και ψηφίσουν διαφορετικά. Εδώ πρέπει να καταλάβουν ότι τα κινήματα των μειοψηφιών διαμόρφωσαν τις προόδους της κοινωνίας. Καμμία επανάσταση δεν έγινε από τις πλειοψηφίες. Ξεκίνησε από τις μειοψηφίες και ακολούθησαν οι πλειοψηφίες. Άρα, καθήκον της αριστερής Κυβέρνησης σήμερα είναι να διαμορφώσει ένα τέτοιο πλαίσιο.

Ειπώθηκε επίσης κάτι από την κ. Παπαρήγα, που μου έκανε εντύπωση και το θεώρησα μια σοβαρή αντίφαση και θέλω να το πω. Ενώ, παραδείγματα χάριν, έμπλεξε τον καπιταλισμό και όλα αυτά που λένε συνήθως οι σύντροφοι –θα τους πω- του ΚΚΕ, σχετικά με τα οικονομικά κριτήρια της οικογένειας που βάζουμε και στην αναδοχή σε ένα βαθμό, αλλά και στην υιοθεσία και από την άλλη πλευρά έλεγε για την επαγγελματική αναδοχή. Δεν μπορεί, ενώ θέλει τη στήριξη της οικογένειας που υιοθετεί, να μην αποδέχεται την επαγγελματική αναδοχή και να αναφέρει παραδείγματα με τρία και τέσσερα παιδιά κ.λπ..

Είπαμε προηγουμένως –και αυτό πρέπει να το κατανοήσουμε- το εξής. Η επαγγελματική αναδοχή δίνει τη δυνατότητα σε ανθρώπους που δεν έχουν οικονομικά, αλλά θέλουν να βοηθήσουν πραγματικά και μάλιστα ειδικά παιδιά, είτε ανάπηρα είτε με ψυχολογικά προβλήματα είτε παιδιά που έχουν φύγει από τα σωφρονιστικά ιδρύματα, να μια συνεχή παρακολούθηση και με ειδική εκπαίδευση, να το κάνουν.

Αυτό το νομοσχέδιο έχει άρθρα που εκπαιδεύει τους μελλον-

τικούς γονείς είτε για υιοθεσία είτε ανάδοχους, αλλά συγχρόνως παρακολουθεί και εκπαιδεύει και κατά τη διάρκεια λειτουργίας αυτού του νόμου αυτά τα παιδιά και τις οικογένειες. Άρα, είναι πολύ σοβαρό –και πάρα πολλοί συνάδελφοι το είπαν- από την εφαρμογή του νόμου και ο νόμος το προβλέπει.

Διευρύνει τους ειδικούς –επειδή οι ειδικοί που έχουμε δεν μας φτάνουν- και από άλλους χώρους, όχι μόνο από το συγκεκριμένο Υπουργείο και τις συγκεκριμένες θέσεις, ώστε να έχουμε πληρότητα των ειδικών που θα φροντίσουν αυτή τη διαδικασία. Όλοι και όλες πρέπει να ευχόμαστε άμεσα και γρήγορα να μην έχουμε κανένα τέτοιο ίδρυμα στην Ελλάδα. Μακάρι!

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Ευχαριστούμε την κ. Καρακώστα.

Τον λόγο έχει η κ. Κοζομπόλη για επτά λεπτά.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΚΟΖΟΜΠΟΛΗ - ΑΜΑΝΑΤΙΔΗ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Το νομοσχέδιο, που συζητείται σήμερα, έρχεται να προσθέσει μια ακόμα ψηφίδα στα ατομικά και κοινωνικά δικαιώματα με έμφαση στα δικαιώματα του παιδιού.

Θέλω να επαινέσω τη νομοθετική πρωτοβουλία της Υπουργού κ. Φωτίου, που με επιμονή και υπομονή, εντοπίζοντας το πρόβλημα, έφερε αυτό το σχέδιο νόμου που συζητάμε σήμερα, το οποίο έρχεται να θεραπεύσει παθολογικές δεκαετιών. Έρχεται να φωτίσει ένα –με επιεική χαρακτηρισμό- θολό τοπίο, ένα τοπίο κατάλληλο να εκκολάψει και να γεννήσει συμπεριφορές που καταποιοούν τις παιδικές ψυχές, που πληγώνουν αθεράπευτα τον άνθρωπο.

Είναι κοινός τόπος –το αντιλαμβάνεται ο κάθε κοινός νους, το δείχνουν οι μελέτες- ότι η τοποθέτηση ενός ανήλικου σε ανάδοχη ή θετή οικογένεια είναι η καλύτερη επιλογή της πολιτείας στις περιπτώσεις εκείνες που ο ανήλικος ή δεν έχει οικογένεια ή για κάποιους λόγους η πολιτεία κρίνει ότι είναι προς το συμφέρον του να απομακρυνθεί από τη φυσική του οικογένεια.

Οι δύο θεσμοί, αναδοχή και υιοθεσία, έχουν νομοθετηθεί στη χώρα μας εδώ και χρόνια. Όμως στρεβλώσεις της διαδικασίας μας κατέστησαν μάρτυρες δύσκολων καταστάσεων για τις παιδικές ψυχές, αλλά και απόγνωσης ανθρώπων που επιθυμούσαν να είχαν τις προϋποθέσεις να υιοθετήσουν ένα παιδί, αλλά δεν μπόρεσαν να το κάνουν.

Και ενώ οι τελευταίοι αναγκάζονταν μετά από χρόνια τλαιπωριών να εγκαταλείψουν πικραμένοι το όνειρό τους να μεγαλώσουν με αγάπη ένα παιδί ή κατέφευγαν σε άλλες χώρες για να το επιτύχουν, τα μοναχικά παιδιά μεγάλωναν και ενηλικιώνονταν χωρίς να ζήσουν την οικογενειακή θालπωρή.

Αυτός είναι ένας από τους λόγους της φθίνουσας πορείας του αριθμού των υιοθεσιών τα τελευταία χρόνια. Βέβαια τα στοιχεία που οδηγούν στο συμπέρασμα αυτό, πρέπει να τα διαβάζουμε με επιφύλαξη, καθώς δεν υπάρχει σύστημα καταγραφής όλων των υιοθεσιών, αλλά ούτε και των παιδιών που βρίσκονται σε ιδρύματα και ειδικά στα νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Η πολιτεία οφείλει να μην κλείνει τα μάτια μπροστά σε αυτό το τεράστιο κοινωνικό πρόβλημα.

Το υπό ψήφιση νομοσχέδιο επιχειρεί να δώσει λύση στο Εθνικό Μητρώο Υιοθεσιών, που δεν παρέχει εγγυήσεις ακρίβειας, στην πλημμελή εποπτεία –και αυτό είναι πάρα πολύ σοβαρό- των νομικών προσώπων ιδιωτικού δικαίου και ΜΚΟ, όπου τοποθετούνται παιδιά μετά από εισαγγελικές εντολές ή δικαστικές αποφάσεις, στη μη καταγραφή και χαρτογράφηση των παιδιών που φιλοξενούνται σε αυτά και άρα στην αδυναμία τοποθέτησής τους σε ανάδοχους γονείς και κυρίως στη μεγάλη καθυστέρηση στη διαχείριση των αιτήσεων των υποψηφίων θετών ή ανάδοχων γονέων.

Με τη δημιουργία ενός οργάνου για την παιδική προστασία λύνεται το πρόβλημα που περιέγραφα παραπάνω. Ειπώθηκε: Είναι το Εθνικό Συμβούλιο Αναδοχής και Υιοθεσίας, που θα παρέχει συμβουλευτική υποστήριξη στους φορείς παιδικής προστασίας και κυρίως θα επιβλέπει πανελλαδικά την εφαρμογή των θεσμών αναδοχής και υιοθεσίας και ποιων μητρών; Του μητρώου ανήλικων, όπου θα καταγράφονται όλοι οι ανήλικοι, του μητρώου

υποψηφίων θετών γονέων, όπου όλοι οι υποψήφιοι θετοί γονείς θα καταγράφονται, τότε; Όταν έχουν ολοκληρωθεί οι κοινωνικοί έλεγχοι και η παρακολούθηση των κοινωνικών προγραμμάτων και έχει εγκριθεί η εγγραφή τους. Επίσης, θα επιβλέπει το Εθνικό Μητρώο Υποψηφίων Ανάδοχων Γονέων, όπου θα καταγράφονται όλοι οι υποψήφιοι ανάδοχοι γονείς μετά από σχετικό έλεγχο και έγκριση της εγγραφής τους.

Επιπλέον, προβλέπεται η ενοποίηση και επαναδιατύπωση ενός ολοκληρωμένου καθολικού Εθνικού Μητρώου Υιοθεσιών και ενός καθολικού Μητρώου Εγκεκριμένων Αναδοχών Ανηλίκων. Τα μητρώα των προς υιοθεσία αναδοχών παιδιών από την μια, από την άλλη πλευρά, τα μητρώα των υποψηφίων θετών και αναδοχών γονέων δημιουργούν μια διαφάνεια στην όλη διαδικασία. Επιπλέον, η ύπαρξη του μητρώου των υποψηφίων ανάδοχων-θετών γονέων, που για την κατάρτισή του θα έχει προηγηθεί ο έλεγχος καταλληλότητας, με τις υπηρεσίες που διεξάγουν τους ελέγχους και με τη διεύρυνσή τους από τους πιστοποιημένους προς τούτο κοινωνικούς λειτουργούς -και αυτό είναι μια καινοτομία που πρέπει να χαιρετίσω, γιατί θα διευκολύνει έτσι τους ελέγχους με τους ανθρώπους αυτούς, που θα αιμοδοτήσουν όλο το σύστημα των κοινωνικών λειτουργών- επιταχύνει τη διαδικασία και μειώνει τους χρόνους αναμονής, μειώνει τα δράματα.

Όλη η διαδικασία κατάρτισης των μητρώων, κυρίως τα κριτήρια καταλληλότητας των υποψηφίων θετών - ανάδοχων γονέων γίνεται αποκλειστικά με γνώμονα το συμφέρον του παιδιού. Είναι σημαντικό ότι η ενίσχυση του θεσμού της αναδοχής επιτυγχάνεται και με την οικονομική ενίσχυση των ανάδοχων γονέων. Πολύ σημαντικό, επίσης, θα έλεγα ότι είναι πως προβλέπονται όργανα για την παρακολούθηση των δύο θεσμών -και της αναδοχής και της υιοθεσίας- μετά την έγκρισή τους, κάτι που σχεδόν ήταν ανύπαρκτο με το ισχύον νομοθετικό πλαίσιο.

Και ενώ όλα τα παραπάνω ξεκαθαρίζουν το θολό τοπίο, βγάζουν τα παιδιά από τα ιδρύματα και κυριολεκτικά σώζουν ανθρώπινες ψυχές, υπάρχουν κάποιοι που εθελουφλούν και με περισσή υποκρισία εξανίστανται για τη δυνατότητα όσων έχουν συνάψει σύμφωνο συμβίωσης, άρα και ομόφυλων, να γίνουν ανάδοχοι γονείς.

Μήπως θα πρέπει να ελέγξουμε τον σεξουαλικό προσανατολισμό και των μεμονωμένων ατόμων, που δύνανται επίσης να θέσουν διαθεσιμότητα για να φιλοξενήσουν και να περιθάλψουν ανήλικα παιδιά από μια μέρα μέχρι όσο χρειαστεί; Μήπως λησμονούμε δράματα που έχουν δει το φως της δημοσιότητας, με πρόσφατα μάλιστα τραγικά παραδείγματα που τα προκάλεσαν ετερόφυλοι θετοί γονείς;

Ποιο ακριβώς είναι το πρόβλημα, αν ομόφυλα ζευγάρια θα έχουν κριθεί με τον μηχανισμό που προαναφέρθηκε κατάλληλα προς τούτο να φιλοξενήσουν από μια μέρα μέχρι όσο χρειαστεί παιδιά που θα έχουν το ονοματεπώνυμό τους, τους φυσικούς τους γονείς, στους οποίους θα επιστρέψουν, όταν αρθούν οι λόγοι που προσωρινά τους απομάκρυναν από αυτούς είτε γιατί είναι προσφυγόπουλα και τους αναζητούν είτε γιατί τους αφαιρέθηκε προσωρινά η επιμέλεια; Ποιο είναι το πρόβλημα να προσφέρουν αγάπη, εάν -επαναλαμβάνω- έχουν, όπως όλοι οι υποψήφιοι, κριθεί κατάλληλοι;

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε.

Θα επηρεάσουν μήπως τον ανήλικο που έχουν αναδεχθεί προς την κατεύθυνση της ομοφυλοφιλίας; Μα, αυτοί οι ίδιοι οι θετοί γονείς είναι παιδιά ετερόφυλων γονέων.

Σας καλώ να δούμε το σχέδιο νόμου συνολικά, να κρίνουμε αν αυτό υπηρετεί τον σκοπό για τον οποίο θεσπίζεται, το συμφέρον του παιδιού και αν ανοίγει αγκαλιές, χωρίς προκαταλήψεις, με λογική και ευαισθησία και τότε είμαι βέβαιη ότι από μια τέτοια θεώρηση όλοι θα οδηγηθούμε στην ψήφισή του.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Ευχαριστούμε πολύ την κ. Κοζομπόλη.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι τη συνεδρίασή μας παρακολουθούν από τα άνω

δυτικά θεωρεία, αφού προηγουμένως ξαναγήθηκαν στην έκθεση της αίθουσας «ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ» και ενημερώθηκαν για την ιστορία του κτηρίου και τον τρόπο οργάνωσης και λειτουργίας της Βουλής, τριάντα πέντε μαθητές και μαθήτριες και πέντε εκπαιδευτικοί συνοδοί τους από το Δημοτικό Σχολείο Καλού Χωριού Λασιθίου και από το 1^ο Δημοτικό Σχολείο Ασγούρου Ρόδου.

Η Βουλή τους καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα απ' όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Τον λόγο έχει ο κ. Γερμενής εκ μέρους της Χρυσής Αυγής.

Ορίστε, κύριε συνάδελφε, έχετε τον λόγο για επτά λεπτά.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΡΜΕΝΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Με το παρόν νομοθέτημα η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ επιχειρεί μία νέα προσέγγιση του θεσμού της οικογένειας μέσα από τη ρύθμιση του θεσμού της αναδοχής και της υιοθεσίας. Είναι μία προσέγγιση με την οποία διαφωνούμε, δεδομένου ότι ανοίγει ο δρόμος για την υιοθέτηση ανηλίκων από ομόφυλα ζευγάρια. Αυτό και μόνο είναι αρκετό για να διαφωνήσουμε με το συγκεκριμένο νομοσχέδιο.

Για να προλάβω, μάλιστα, τους ΑΝΕΛ σε περίπτωση που βγουν και πουν ότι το καταψηφίζουν, θα ήθελα να τους πω ότι θα μπορούσαν να μη θυμούνται όποτε θέλουν και τους βολεύει ότι τη μία είναι κυβερνητικοί και την άλλη ότι δεν είναι κυβερνητικοί και καταψηφίζουν ό,τι τους συμφέρει. Θα μπορούσαν να πουν, όταν το νομοσχέδιο ήταν ακόμα στη νομοπαρασκευαστική επιτροπή, ότι αφού είναι Κυβέρνηση δεν το ψηφίζουν και να μην κρύβονται πίσω από κόμματα, όπως είναι το ΠΑΣΟΚ ή το Ποτάμι. Να βγουν εδώ και να πουν ότι σήμερα παραιτούμαστε και ρίχνουμε την Κυβέρνηση και δεν περνά ένα τέτοιο νομοσχέδιο που είναι βόμβα στα θεμέλια της ελληνικής οικογένειας.

Είναι, βέβαια, σαφές -αυτό δεν το συζητάμε- ότι τα ανήλικα παιδιά χρήζουν νομικής προστασίας και πρέπει να διασφαλιστεί η ακεραιότητά τους. Όμως, πρέπει να πούμε ότι τα τελευταία χρόνια υπάρχει μία εισροή λαθρομεταναστών, μία εισροή μεταναστών σε ολόκληρη την Ευρώπη. Υπάρχουν παιδιά μη καταγεγραμμένα και όλοι γνωρίζουμε πού έχουν πέσει τα παιδιά που δεν είναι καταγεγραμμένα, σε τι δίκτυα, σε τι σωματεμπορία και σε τι ανώμαλα μυαλά ακόμα έχουν βρεθεί κατά καιρούς. Βγαίνουν στη δημοσιότητα και ακούμε τα χαίρια τους από ανθρώπους που δήθεν το παίζουν προοδευτικοί.

Επίσης, πρέπει να πούμε ότι δεν υπάρχουν μόνο λαθρομεταναστάκια ή μεταναστάκια που έχουν πρόβλημα και είναι ορφανά. Υπάρχουν και Ελληνόπουλα που δεν βιώνουν την οικογενειακή θालπωρή. Υπάρχουν στοιχεία που δείχνουν στα χρόνια του μνημονίου πόσες ελληνικές οικογένειες έχουν αναγκαστεί να εγκαταλείψουν τα βρέφη τους, γιατί δεν μπορούν να τα μεγαλώσουν κανονικά σε μία οικογένεια, όπως μεγάλωσαν οι παππούδες μας. Αυτά τα παιδιά έπρεπε η ελληνική πολιτεία να πέσει πάνω τους και να τα βοηθήσει, τη στιγμή που το ελληνικό κράτος και το ελληνικό έθνος έχει τεράστιο δημογραφικό πρόβλημα, όσον αφορά στις γεννήσεις.

Αυτό είναι πρόβλημα που εμείς ως Χρυσή Αυγή τα έχουμε θίξει από την πρώτη στιγμή που μπήκαμε σ' αυτήν εδώ την Αίθουσα και έχουμε και λύσεις. Έχουμε προτάσεις στο πρόγραμμά μας με συγκεκριμένες θέσεις οι οποίες λένε ότι πρέπει να υπάρχουν επιδόματα στις ελληνικές οικογένειες για να ανταποκρίνονται στη δύσκολη οικονομική κατάσταση. Λέμε ότι είναι αναγκαίο να προστατευθεί η μητρότητα. Πρέπει να επιδοτηθεί η μητρότητα και να υπάρξει προστασία της ανύπαντρης μητέρας, καθώς και γενναία ενίσχυση των τρίτεκνων και πολύτεκνων οικογενειών.

Θυμόμαστε κάθε φορά που φέρνει η Κυβέρνηση νέα οικονομικά μέτρα -κάθε φορά βρισκόμαστε σ' αυτήν τη θέση στην Αίθουσα- να ψηφίζονται μέτρα κατά των τρίτεκνων και των πολύτεκνων, να φορολογείται ο Έλληνας από το πρώτο παιδί που κάνει, σε αντίθεση με νέα κράτη-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης όπως είναι η Πολωνία ή η Ουγγαρία που βοηθούν τη μητρότητα και τις νέες οικογένειες.

Τέτοιες χώρες πρέπει να είναι παραδείγματα για το ελληνικό κράτος, για το ελληνικό έθνος για τη σημερινή προοδευτική, δήθεν, ελληνική Κυβέρνηση και όχι να λοιδορείται όποιος σήμερα έχει το θάρρος, θα πω εγώ, και τον ηρωισμό να είναι πολύτεκνος.

Στον βωμό, δήθεν, της ίσης μεταχείρισης φέρατε πέρυσι εκείνες τις διατάξεις που άνοιξαν την πόρτα σε ομοφυλόφιλους να δημιουργούν οικογενειακό πυρήνα, συνάπτοντας το γνωστό σύμφωνο συμβίωσης. Το επόμενο βήμα το κάνετε σήμερα, επιτρέποντας στα ζευγάρια αυτά να γίνουν ανάδοχοι γονείς. Είπαμε και πριν ότι ο σκοπός σας είναι ένας και μοναδικός, η διάλυση της παραδοσιακής οικογένειας.

Σε αυτό το σημείο επιτρέψτε μου να κάνω μια αναφορά σε μια επίσημη επιστημονική ανάλυση της Παιδιατρικής Εταιρείας του Αμερικανικού Κολλεγίου. Είναι πάνω από τριακόσιοι επιστήμονες, ψυχολόγοι και ψυχίατροι, που το υπογράφουν.

Το καταθέτω και στα Πρακτικά

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Γεώργιος Γερμενής καταθέτει για τα Πρακτικά το προαναφερθέν έγγραφο, το οποίο βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Η εν λόγω μελέτη αφορά στο φαινόμενο της δυσφορίας γένους που παρατηρείται σε ένα ποσοστό ανηλίκων παιδιών. Όμως, το πιο σημαντικό κεφάλαιο αφορά στα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι ενήλικοι, οι οποίοι βρίσκονται σε ανακοινοφιλία με το βιολογικό τους φύλο, δεδομένου ότι κατά πλειοψηφία αντιμετωπίζουν σοβαρά ψυχολογικά προβλήματα, όπως, παραδείγματός χάριν, κατάθλιψη και αυτοκτονικές τάσεις. Η δυσφορία γένους των ανηλίκων αναφέρεται στην ψυχολογική κατάσταση κατά την οποία ο ανήλικος βιώνει μια αναντιστοιχία μεταξύ του βιολογικού φύλου και του βιολογικού φύλου. Δηλαδή ένα παιδί που θα γεννηθεί αρσενικό, για διάφορους ψυχολογικούς λόγους που έχουν να κάνουν εκτός από το ενδοκρινολογικό και με το ψυχολογικό βιωματικό περιβάλλον του, μπορεί να αντιμετωπίσει το εν λόγω πρόβλημα δυσφορίας γένους.

Πέραν τούτου, όπως αποδεικνύεται από τις μελέτες που μόλις κατέθεσα στα Πρακτικά, δεν αποτελεί έμφυτο χαρακτηριστικό, αλλά προκύπτει με την πάροδο των χρόνων, εξαιτίας κυρίως της πιθανότητας να βιώσουν μια λανθάνουσα εμπειρία σχετικά με τη διάκριση των βιολογικών φύλων.

Από την εν λόγω προσέγγιση μπορούμε να υποστηρίξουμε ότι το έγκλημα που σήμερα διαπράττεται με τη νομιμοποίηση της αναδοχής ανηλίκων από ομόφυλα ζευγάρια θα προκαλέσει σε βάθος χρόνο σοβαρό κοινωνικό πρόβλημα.

Με λίγα λόγια τι λέει η μελέτη; Ένα νέο παιδάκι –άρρεν, θήλυ– στο σχολείο του που θα πηγαίνει καθημερινά, τι θα λέει; Από εδώ ο μπαμπάς μου ο ένας και από εκεί ο μπαμπάς μου ο δύο ή η μαμά μου η μία και η μαμά μου η δύο;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΟΥΖΙΝΑΣ: ... (δεν ακούστηκε)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΡΜΕΝΗΣ: Σας παρακαλώ, κύριε! Δεν σας διακόψαμε.

Πώς θα το βιώσει το παιδί; Ελάτε στη θέση ενός έφηβου, ενός μωρού, ενός παιδιού που βιώνει καθημερινά αυτό στο πετσί του. Ποιος θα είναι ο κοινωνικός ρατσισμός που εσείς θα επιβάλλετε να βιώσει ένα τέτοιο παιδάκι, όταν συναντάμε καθημερινά δημοσιεύματα ότι τέτοιου είδους οικογένειες φέρνουν νέα παιδιά, πραγματικά, σε καταστάσεις αυτοκτονίας, σήψης και παρακμής;

Εσείς οι δήθεν ανθρωπιστές, που νοιάζεστε γι' αυτού του είδους τα παιδιά, να κοιτάξετε πρώτα να φέρετε την οικονομία εκεί που οι ελληνικές οικογένειες να μην την εγκαταλείπουν. Όμως, θα το πάω ένα βήμα πιο μακριά. Εσείς που λατρεύετε την παγκοσμιοποίηση, να μην φτιάχνετε πολέμους και να μη βομβαρδίζετε κράτη, σοβαρά κράτη, όπως ήταν η Συρία και ο Λίβανος. Τέτοιες τερατογενέσεις δημιουργείτε και τέτοια τερατογένεση είναι και ένα τέτοιο νομοσχέδιο, όπως το σημερινό.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Χρυσής Αυγής)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Τον λόγο έχει ο κ. Σέλιτσα από την Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ για επτά λεπτά.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΕΛΤΣΑΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ο τρόπος με τον οποίο μια οργανωμένη πολιτεία αντιμετωπίζει το θέμα της υιοθεσίας και της αναδοχής των ανηλίκων αποτελεί τον καθρέφτη του κοινωνικού της πολιτισμού.

Επί δεκαετίες στη χώρα μας υπήρχε ένα ανεξέλεγκτο θεσμικό πλαίσιο που ρύθμιζε τις υιοθεσίες, ένα πλαίσιο που το μόνο που

κατάφερε ήταν να δημιουργεί ταλαιπωρία και αδικαιολόγητη καθυστέρηση στους υποψήφιους θετούς γονείς, στους επιβλέποντες φορείς, αλλά κυρίως στα ίδια τα παιδιά.

Η χώρα μας είναι η μοναδική χώρα στην Ευρώπη που δεν είχε σύστημα παρακολούθησης των δράσεων της παιδικής προστασίας. Δεν γνωρίζαμε ως κοινωνία πόσα ήταν τα παιδιά μου που φιλοξενούνταν σε δομές που λειτουργούσαν ως νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου.

Με το νομοσχέδιο που συζητάμε σήμερα στην Ολομέλεια, αλλάζει επιτέλους το θεσμικό πλαίσιο που διέπει την αναδοχή και την υιοθεσία. Δίνεται έμφαση στο συμφέρον του παιδιού. Θεσπίζεται για πρώτη φορά το Εθνικό Συμβούλιο Αναδοχής και Υιοθεσίας, που ο ρόλος του θα είναι καθοριστικός για τη συνεργασία όλων των εμπλεκόμενων φορέων. Θεσμοθετείται για πρώτη φορά το Εθνικό Μητρώο Ανηλίκων, στο οποίο θα καταγράφονται όλα τα παιδιά που θα τοποθετούνται σε Μονάδες Παιδικής Προστασίας και Φροντίδας. Επιτυγχάνονται όλες οι απαραίτητες κοινωνικές έρευνες, προκειμένου να μειωθεί ο χρόνος αναμονής για την ολοκλήρωση των υιοθεσιών. Ανοίγουμε διάπλατα τις πόρτες στον θεσμό της αναδοχής. Η αναδοχή δεν είναι μόνο μία απλή διαδικασία, είναι δικαίωμα των παιδιών να έχουν τη φροντίδα της οικογένειας.

Πρόκειται για σημαντικές παρεμβάσεις που στόχο έχουν την οικογενειακή αποκατάσταση των παιδιών, που χρήζουν ιδιαίτερης φροντίδας. Ο στόχος της κοινωνίας μας πρέπει να είναι ένας: κανένα παιδί στα ιδρύματα. Υπάρχουν χιλιάδες ζευγάρια που επιθυμούν ένα παιδί μέσω της υιοθεσίας ή της αναδοχής και το κράτος τους στερούσε αυτήν την δυνατότητα λόγω των τεραστίων καθυστερήσεων.

Με το νομοσχέδιο αυτό τα κακώς κείμενα αλλάζουν. Οφείλουμε να αντιληφθούμε όμως ότι αλλάζει και η κοινωνία μας, αλλάζει η δομή της σύγχρονης οικογένειας, αλλάζουν οι προτεραιότητες. Δεν πρέπει να στερηθεί κάποιος πολίτης το δικαίωμα να γίνει ανάδοχος γονέας και να προσφέρει. Οφείλουμε ως κοινωνία να δώσουμε κίνητρα στους ανθρώπους που θέλουν να γίνουν ανάδοχοι γονείς. Είναι το λιγότερο που μπορούμε να κάνουμε γι' αυτούς.

Η οργανωμένη πολιτεία είναι αυτή που θα επιλέξει ποια χαρακτηριστικά θα πρέπει να έχει ένας άνθρωπος για να γίνει ανάδοχος. Θέλουμε για τα παιδιά ανθρώπους προσανατολισμένους στο θετικό τρόπο ζωής, ανθρώπους που είναι ενεργοί και προβληματίζονται. Πρέπει να δώσουμε έμφαση στο συμφέρον των παιδιών. Όλοι οι πολίτες πρέπει να είναι ίσοι απέναντι στη σπουδαία πράξη της αναδοχής, χωρίς διακρίσεις και προκαταλήψεις. Να παραμείνουμε στοχοπροσηλωμένοι στην εξασφάλιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Αυτή είναι η παρακαταθήκη μας.

Με το νομοσχέδιο αυτό φιλοδοξούμε να μπει ένα τέλος στον ιδρυματισμό. Αυτό απαιτεί η κοινωνία και η ηθική μας. Και η καλύτερη επιβράβευση για μας θα είναι όταν όλα τα παιδιά θα βρίσκονται μέσα σε μία οικογένεια που τα φροντίζει και τα αγαπά.

Τέλος, αφιερώνω τη θετική ψήφο στο νομοσχέδιο σε όλα τα παιδιά που φιλοξενήθηκαν στις παιδουπόλεις της Φρειδερίκης. Δίνεται και τυπικά τέλος σε αυτή τη βάρβαρη δομή του ελληνικού κράτους. Αφιερώνω σε όλους τους συμπατριώτες μου που «φιλοξενήθηκαν» σε αυτές τις δομές.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Ευχαριστούμε τον κ. Σέλιτσα και για την οικονομία του χρόνου.

Ορίστε, κύριε Μπαλωμενάκη, έχετε τον λόγο για επτά λεπτά.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΜΠΑΛΩΜΕΝΑΚΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, νομίζω ότι έχει ειπωθεί ήδη ότι η δημόσια συζήτηση για το σημερινό νομοσχέδιο έχει αδικηθεί κατά κάποιον τρόπο, διότι επικεντρώθηκε κυρίως στο άρθρο 8 και στις προεκτάσεις σε διαφορετικές εκτιμήσεις.

Το σχέδιο νόμου, όμως, είναι πλούσιο σε καινοτομίες που αξίζουν προσοχής. Είναι ένα σύγχρονο, οραματικό σχέδιο νόμου που διαπνέεται από μία αρχή, την οποία με συνέπεια και με πρακτικά μέτρα υπηρετεί, την αρχή της σύγχρονης κοινωνίας ότι το παιδί, οι ανάγκες του, οι προοπτικές ομαλής ένταξης της νεάς γενιάς στον κοινωνικό κορμό είναι εκτός από θεμελιακό δικαίωμα

και εξίσου πρωταρχική υποχρέωση της πολιτείας. Η υποχρέωση αυτή πηγάζει απευθείας από το Σύνταγμα, από το άρθρο 2, που λέει ότι ο σεβασμός και η προστασία της αξίας του ανθρώπου αποτελούν πρωταρχική υποχρέωση της πολιτείας.

Το άρθρο 21, στις παραγράφους 1 και 3, αλλά και ιδιαίτερα στην παράγραφο 6, όπως έχει σήμερα μετά την τροποποίηση, θεσπίζει ρητή υποχρέωση του κράτους να φροντίζει ώστε τα άτομα με ειδικές ανάγκες να απολαμβάνουν μέτρων που εξασφαλίζουν τη συμμετοχή τους στην κοινωνικοοικονομική ζωή, υποχρέωση που καλύπτεται με τον καλύτερο τρόπο από το άρθρο 16 του παρόντος σχεδίου νόμου, με το οποίο για πρώτη φορά συστηματοποιείται και οργανώνεται η δυνατότητα αποϊδρυματοποίησης για νεαρά άτομα, που χρίζουν ειδικών συνθηκών φροντίδας. Είναι το άρθρο που προβλέπει την επαγγελματική αναδοχή.

Είναι αλήθεια, πλην εξαιρέσεων που πραγματικά τιμούν το δημοσιογραφικό λειτούργημα, ότι ο τρόπος με τον οποίον η κοινή γνώμη οικειοποιήθηκε ως σήμερα το περιεχόμενο αυτού του νομοθετήματος, είναι ενδεικτικός πολλών απ' αυτές που ονομάζουμε –και όχι άδικα– παθολογίες του δημόσιου λόγου.

Κατ' αρχάς υπήρξε μια ευτυχώς αποτυχημένη εξ αρχής προσπάθεια κομματικής εκμετάλλευσης των συντηρητικών αντανάκλαστικών, με αφορμή το θέμα της αναδοχής από ομόφυλα ζευγάρια που έχουν συνάψει σύμφωνο συμβίωσης. Δεν θέλω να προσθέσω τίποτα περισσότερο εδώ στην πολύ ορθή θέση ότι θα ήταν αδιανόητη, αντισυνταγματική και αντίθετη με την ισότητα των πολιτών έναντι του νόμου οποιαδήποτε φύσεως εξαίρεση.

Κάνω μια μικρή παρένθεση. Μου έκανε εντύπωση ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος της Νέας Δημοκρατίας, που αν δεν κάνω λάθος, αν ερμηνεύσα σωστά τα λόγια του, εισηγείται κατά κάποιον τρόπο να χαλαρώσει το κριτήριο όσον αφορά στα ομόφυλα ζευγάρια. Αυτή την εξαίρεση δεν την προτείνει ευθέως. Την πρότεινε έμμεσα. Θα ήθελα, αν ήταν εδώ, να μας δώσει μια εξήγηση, γιατί πραγματικά τέτοιου είδους εξαιρέσεις είναι επικίνδυνες, αν και βεβαίως είναι αδιανόητες στη γενικότερη έννομη τάξη.

Νομίζω ότι όλοι όσοι αντιδρούν στη ρύθμιση του άρθρου 8 δεν λαμβάνουν υπ' όψιν τους τις μεταβολές που επέρχονται στο κοινωνικό σώμα λόγω μιας αλλαγής στη νομοθεσία. Συνεπώς, κρίνουμε με σημερινά μέτρα και σταθμά καταστάσεις που σίγουρα θα έχουν διαφορετική αντιμετώπιση στο μέλλον. Παράδειγμα είναι το πόσο έχει αλλάξει η αντίληψη για τον πολιτικό γάμο, που στην αρχή θεωρείτο μη γάμος. Άλλο παράδειγμα είναι το πόσο επέδρασε η νομοθετική μεταρρύθμιση του οικογενειακού δικαίου το 1982-1983 στις αντιλήψεις για την ισότητα μέσα στην οικογένεια, δημιουργώντας καταστάσεις που τότε φαινόταν αδιανόητες ενώ σήμερα το αντίθετο είναι το αδιανόητο. Λόγου χάρη, να ζητάει μια γυναίκα άδεια από τον σύζυγό της ως προϋπόθεση για να ασκήσει εμπορικό επάγγελμα. Όπως θυμόμαστε ορισμένοι, τότε ήταν υποχρεωτικό να ζητήσει μια έγγαμη γυναίκα άδεια ενώ σήμερα αυτό είναι απλώς αδιανόητο.

Κάπως έτσι και με την επίδραση νομοθετημάτων που αυτή η Κυβέρνηση εισήγαγε και θα εισάγει, η συζήτηση για το αν μπορεί ή όχι ένα ομόφυλο ζευγάρια να αναδεχθεί ανήλικο, μετά από κάποιον καιρό θα φαίνεται και θα είναι ξεπερασμένη.

Με την ευκαιρία της συζήτησης αυτού του σχεδίου νόμου, καλό θα είναι επίσης να ανοίξουμε τη συζήτηση και σε ένα άλλο επίπεδο. Στον προβληματισμό δηλαδή, ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος οργάνωσης της παροχής υπηρεσιών στους ανάδοχους γονείς και άτομα, στην καλύτερη παρακολούθηση της πορείας υλοποίησης των υποχρεώσεών τους έναντι των ανηλίκων, τις παρεμβάσεις των υπηρεσιών, την παροχή συμβουλών κ.λπ..

Είναι εντελώς φανερό και το έχει πει και το Υπουργείο και η κυρία Υπουργός, ότι οι σημερινές υποδομές δεν επαρκούν. Χρειάζεται η άμεση στελέχωση των σχετικών δομών με επιστημονικό και εξειδικευμένο προσωπικό, πράγμα για το οποίο η Κυβέρνηση δεσμεύεται μάλιστα εν όψει της κατάργησης των αναγκαστικών περιορισμών στην ανανέωση του προσωπικού στο δημόσιο, που όπως ξέρουμε έχει οριοθετηθεί χρονικά.

Οι δυνατότητες που ανοίγονται με αυτό το σχέδιο νόμου για την παροχή ολοκληρωμένων υπηρεσιών πριν και μετά την ανα-

δοχή και καθ' όλη τη διάρκεια της σχέσης αναδόχου και ανηλίκου, είναι πολλές. Οδηγούν στην διαμόρφωση ενός εντελώς καινούργιου πλαισίου άσκησης κοινωνικής πολιτικής στους τομείς που αφορούν στην ανήλικη ζωή, πιο αποτελεσματικού και κυρίως περισσότερο και πιο πρακτικά ωφέλιμου για τον αποδέκτη αυτών των υπηρεσιών, που είναι το παιδί και οι ανάγκες του.

Το σύνθημα «κανένα παιδί σε άσυλο» είναι φυσικά συγκινητικό. Θα είναι εφικτό όμως με άλλου τύπου δομές, με την ενίσχυση σε προσωπικό, τη σταδιακή διαμόρφωση κανόνων, που ας μην ξεχνάμε ότι εφαρμόζονται και με την αναγκαία αυστηρότητα σε άλλες χώρες.

Η καλύτερη οργάνωση του χώρου των κοινωνικών λειτουργιών είναι σίγουρο πως θα συμβάλλει στην αναβάθμιση του ρόλου τους, καθώς δημιουργούνται οι προϋποθέσεις για να γίνουν ως σώμα σύμβουλος της πολιτείας σε θέματα όπως αυτά που συζητούμε σήμερα. Θα αυξήσει τον βαθμό ευθύνης και θα ενισχύσει τον ρόλο και την υπευθυνότητα του επαγγελματικού τους κλάδου.

Το τοπίο θα συμπληρώσουν οι αλλαγές και στα ζητήματα υιοθεσίας ή τεκνοθεσίας, αν ευδοκιμήσει η πρόταση για την αλλαγή ορολογίας, όταν ολοκληρωθούν οι εργασίες της ειδικής επιτροπής του Υπουργείου Δικαιοσύνης που έχει την αρμοδιότητα και φυσικά η ίδρυση και η στελέχωση του οικογενειακού δικαστηρίου που είναι μέσα στις προθέσεις της παρούσας Κυβέρνησης.

Τελειώνοντας, θέλω να κάνω ένα σχόλιο πάνω σε διάφορες τοποθετήσεις που έγιναν εδώ και στη δημόσια σφαίρα. Είναι μερικά νομοθετήματα που ανοίγουν δρόμο σε σημαντικούς τομείς της ζωής και στην αρχή δεν γίνονται αντιληπτά ως τέτοια. Το αποτύπωμά τους εκτείνεται πέρα από τις επιμέρους ρυθμίσεις. Από τον βαθμό ανταπόκρισης της συμμετοχής και από την καλύτερη διαμόρφωσή τους, αλλά και την υλοποίηση κρινόμαστε όλοι.

Έχουμε ξαναπει ότι στην Ελλάδα, παρά το ζοφερό κλίμα των δημοσιονομικών καταναγκασμών, διεξάγεται μία πάλη ανάμεσα στο παλιό και στο νέο, ανάμεσα στη συντήρηση και στην εξέλιξη. Δεν πρόκειται για μία καινούργια διαπίστωση. Σταθερά και μελετημένα γίνονται βήματα από την Κυβέρνηση για μια δικαιότερη και πιο ανθρώπινη κοινωνία. Απομένουν ασφαλώς πολλά. Άλλωστε, είναι η ίδια Κυβέρνηση αυτή που δέχεται ότι χρειάζεται χρόνος και γενναία προσπάθεια για να συγκρουστεί κανείς με κατεστημένες αντιλήψεις, με συμφέροντα.

Όλοι και όλες κρινόμαστε και θα κριθούμε στο τέλος της θητείας και από τον βαθμό ανταπόκρισης στις σύγχρονες ανάγκες και από τη συνέπεια λόγων και έργων και από το πόσο συχνά αγνοήσαμε το πολιτικό κόστος και προτάξαμε το καλό της κοινωνίας απέναντι σε πρόσκαιρα κομματικά συμφέροντα και ψηφοθηρικούς μικροϋπολογισμούς.

Αυτή την τελευταία παρατήρηση, ότι δηλαδή απαιτείται κάποιος χρόνος για να μπορέσουν να ευδοκιμήσουν οι καινοτόμες πολιτικές, την αφιερώνω σε όσους βιάζονται για εκλογές και κυρίως σε όσους δεν μπορούν να καταλάβουν ότι εκτός από την επιτυχημένη έκβαση της πορείας για την απαγκίστρωση της χώρας από τα μνημόνια, που θα γίνει στην ώρα της, ο λαός θα μας πιστώσει και με τον χρόνο ολοκλήρωσης του μεταρρυθμιστικού έργου που έχουμε ξεκινήσει.

Γι' αυτό ας μην παραξενευτούν που και η επόμενη τετραετία θα ανήκει στον ΣΥΡΙΖΑ και σε όσες δυνάμεις θελήσουν να συμπορευθούν μαζί για μία πραγματική αναγέννηση της πατρίδας μας.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από τις πτέρυγες του ΣΥΡΙΖΑ και των ΑΝΕΛ)
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Ευχαριστούμε, κύριε Μπαλωμενάκη.

Τον λόγο έχει ο κ. Ηλιόπουλος από τη Χρυσή Αυγή για επτά λεπτά.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Τρόμαξα έτσι όπως έκλεισε ο προηγούμενος ομιλητής, γιατί άμα παραμείνει άλλα τέσσερα χρόνια ο ΣΥΡΙΖΑ, δεν θα μιλάμε για Ελλάδα, αλλά για κάποιο άλλο κράτος.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΜΠΑΛΩΜΕΝΑΚΗΣ: Πολύ εύκολα τρομάζετε!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ: Ο ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί να μεταμορφώσει το κράτος, όχι βέβαια με τις μεταρρυθμίσεις με τις

οποίες δόθηκαν συγκρούεται με το κεφάλαιο και άλλα τέτοια που λέει ο ΣΥΡΙΖΑ –με κανένα κεφάλαιο δεν συγκρούεται- αλλά με όλα αυτά τα νομοθετήματα που φέρνει συνεχώς στο Ελληνικό Κοινοβούλιο και έχουν σαν στόχο τη διάλυση της ελληνικής κοινωνίας.

Δείτε τι έχει κάνει σε αυτά τα τέσσερα χρόνια. Φανταστείτε να μείνει άλλα τέσσερα χρόνια! Έχετε εφεύρει εδώ στο Ελληνικό Κοινοβούλιο το πειθαρχικό. Την προηγούμενη εβδομάδα μιλούσα σε μία επιτροπή για το συγκεκριμένο θέμα και είπε η κ. Χριστοδουλοπούλου: «Δεν συμφωνώ με τις απόψεις σας. Θα σας στείλω στο πειθαρχικό». Με διέκοψε την ώρα που μιλούσα.

Σήμερα μιλούσα σε μία άλλη επιτροπή για το θέμα του ασύλου των προσφύγων και βγήκε ο Υπουργός -νομίζω ο Μουζάλας- και είπε ότι δεν αποδέχομαι τις απόψεις σας και δεν θέλω να τις ακούω. Το είπε ο Υπουργός που ήταν εκεί στην επιτροπή.

Θα πρέπει να ζητάμε την άδεια από κάθε στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ πριν ανέβουμε εδώ στο Βήμα για το τι θα πούμε. Αυτή είναι η δημοκρατία του ΣΥΡΙΖΑ, να νομοθετεί συνεχώς για μειοψηφίες, για όλους αυτούς που αποτελούν το 0,0001% του ελληνικού πληθυσμού.

Βέβαια, αυτά τα νομοθετήματα, για να μην κοροϊδευόμαστε και να μην κρυβόμαστε πίσω από το δάχτυλό μας, αλλά και για να καταλάβουν όσοι μας παρακολουθούν, έχουν διπλό σκοπό. Πρώτον, να πετάξουν τη μπάλα στην εξέδρα. Την ώρα που ελληνικοί λαός πνέεται, την ώρα που τα εθνικά θέματα -Τούρκοι, Άλβανοί, Σκοπιανοί- μας έχουν διαλύσει, εμείς συζητάμε για το αν θα πρέπει κάποια ομοφυλόφιλα ζευγάρια να υιοθετούν.

Βέβαια, όταν λέω «διπλό σκοπό», εννοώ ότι εξυπηρετείτε και τη σκληρή κομματική βάση του ΣΥΡΙΖΑ. Γύρισα στο σπίτι μετά από αυτή τη συζήτηση στην Επιτροπή και μου λέει η γυναίκα μου: «Σίγουρα δεν θα τα πιστεύουν αυτά». «Κι όμως», της είπα, «το χειρότερο δεν είναι ότι τα λένε, το χειρότερο είναι ότι οι Συριζαίοι και οι λοιποί βέβαια, γιατί πολλοί θα το ψηφίσουν και από τα άλλα κόμματα, το πιστεύουν».

Αυτό είναι το δραματικότερο στην ελληνική κοινωνία σήμερα, ότι υπάρχουν άνθρωποι που πιστεύουν ότι πρέπει ένα παιδί να μεγαλώσει με δύο πατεράδες ή δύο μανάδες. Είναι τρομακτικό. Εάν το λέγαμε αυτό πριν από κάποια χρόνια, θα τρομάζαμε στη σκέψη. Σήμερα θεωρείται φυσιολογικό. Βέβαια, θεωρείται φυσιολογικό από εσάς. Το 0,0001% του πληθυσμού. Για εμάς το 99,9% του ελληνικού πληθυσμού αυτό είναι αφύσικο, είναι παράλογο και βέβαια καταδικαστέο.

Το ότι τα παιδιά έχουν ανάγκη από το δίπολο μάνας - πατέρα είναι αδιαπραγμάτευτο. Δεν συζητάμε ότι μπορεί να υπάρξει οικογένεια χωρίς αυτό το δίπολο. Η φύση που όρισε ότι για να γεννηθεί ένα παιδί χρειάζεται ένας άντρας και μια γυναίκα, προφανώς για εσάς του ΣΥΡΙΖΑ είναι ρατσίστρια.

Θα έπρεπε να είχε προβλέψει, λοιπόν, η φύση να μπορεί ένα μόρφωτο ζευγάρι, ένας άντρας με έναν άντρα ή μία γυναίκα με μία άλλη γυναίκα, να γεννούν. Δυστυχώς για εσάς δεν το έχει προβλέψει η φύση. Γι' αυτό λέμε να ανοίξετε κανένα λεξικό για να μάθετε τι σημαίνει «αφύσικο», «παρά φύση», πείτε το όπως θέλετε.

Ο πολιτικός σας μαρξισμός σας επιβάλλει συνεχώς να συγκρούεστε με τη λογική, με την ηθική, με τις παραδόσεις μας και την ίδια τη φύση. Το θεωρείτε υπέρτατο αγαθό ή όπως το λέτε κιόλας –και το έχω σημειώσει γιατί είναι πάρα πολύ ωραίες οι εκφράσεις που χρησιμοποιείτε εσείς οι δόξαν αριστεροί- κοινωνικό δικαίωμα. Δηλαδή το κοινωνικό δικαίωμα, όπως το λέτε, είναι υπέρτερο αγαθό από το δικαίωμα του κάθε παιδιού στον κόσμο να μεγαλώνει με έναν μπαμπά και μία μαμά, το πιο φυσιολογικό δηλαδή πράγμα στον κόσμο. Δεν δίνετε εσείς, οι ψευδοδημοκράτες, που τόσο κόπτεστε για τα ανθρώπινα δικαιώματα, την επιλογή σε ένα παιδί να επιλέξει εάν θέλει να ζει σε μια τέτοια οικογένεια. Το δικαίωμα αυτό το δίνετε μόνο στους ενηλίκους.

Δύο ενήλικες λοιπόν, ο Γιώργος με τον Κίτσο, έχουν πάρει την απόφαση ότι θέλουν ένα παιδί. Το κράτος, λοιπόν, από εδώ και πέρα θα τους δίνει αυτό το δικαίωμα, χωρίς αυτό το παιδάκι, χωρίς να ερωτηθεί ποτέ αυτή η παιδική ψυχή που θα μεγαλώσει σε ένα τέτοιο αρρωστημένο περιβάλλον. Όταν θα φτάσει βέβαια δέκα οκτώ ετών θα σας διαβάσω τι λένε τα παιδιά που έχουν με-

γαλώσει σε τέτοιες οικογένειες.

Μία κοπέλα λέει: «Τα παιδιά έμφυτα λαχταρούν...». Καταλαβαίνετε αυτή τη λέξη; «Λαχταρούν»! Φέρτε μας κι εσείς μια τέτοια απόδειξη από παιδιά που έχουν μεγαλώσει φυσιολογικά σε τέτοιες οικογένειες. Δεν υπάρχουν! Τι λέει το κοριτσάκι εδώ; Λέει: «...έμφυτα λαχταρούν τη μητέρα και τον πατέρα τους. Δεν είναι κάτι που τους το διδάσκει η κοινωνία να θέλουν». Αυτό εσάς δεν σας νοιάζει. Δεν σας αφορά βέβαια τι λένε τα παιδιά αυτά. Λέει: «Η μέρα του πατέρα είναι χάλια. Η μαμά μου νομίζει ότι φταίει η κοινωνία, όταν στην πραγματικότητα φταίει μόνο αυτή. Την αγαπώ, αλλά έλεος. Μιλάει για τα φύλα σαν να μην έχουν σημασία όταν μεγαλώνει κανείς παιδιά. Αν δεν έχουν σημασία, γιατί θέλει να περνάω τόσο πολύ χρόνο με τους άντρες φίλους της, ώστε να έχω μία πατρική φιγούρα; Θέλω να ξέρω ποιος είναι ο πατέρας μου. Είναι το μισό αυτού που είμαι. Είμαστε σάρκα και αίμα. Είναι, κυριολεκτικά, μέσα στο DNA μου».

Τα καταλαβαίνετε αυτά, εσείς οι Συριζαίοι ανθρωπιστές; **ΑΘΑΝΑΣΙΑ (ΣΙΑ) ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ:** Πώς να τα καταλάβουμε εμείς;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ: Πού να τα καταλάβεις εσύ; Βέβαια, δεν τα καταλαβαίνεις.

Λέει, λοιπόν: «Δεν μπορείτε να κάνετε ένα παιδί να σταματήσει να λαχταρά τον χαμένο του πατέρα ή τη χαμένη του μητέρα με λόγια». Αυτά είναι πράγματα που λένε τα παιδάκια που έχουν μεγαλώσει σε τέτοιες οικογένειες. Βέβαια, η κυρία Αναγνωστοπούλου και οι υπολοίποι Συριζαίοι, βέβαια, δεν θα ήθελαν να έχουν μεγαλώσει σε μια τέτοια οικογένεια. Είμαι σίγουρος γι' αυτό, διότι θα είχαν χιλιάδες προβλήματα. Βέβαια, δεν ξέρω, μπορεί να τα έχουν και τώρα. Πόσο μάλλον να είχαν μεγαλώσει σε μία τέτοια οικογένεια.

Το τι θα κάνει καθένας στο κρεβάτι του –το καταδικάζω βέβαια εάν έχει τέτοιες ορέξεις κάποιος- είναι δικαίωμά του. Είναι ενήλικας. Μετά τα δέκα οκτώ έτη, μπορεί ο καθένας να κάνει ό,τι θέλει. Το να παίζει, όμως, ο οποιοσδήποτε πατώντας επάνω σε τέτοια δικαιώματα και να παίζει με την ψυχρή ενόχληση παιδιού, όχι απλά δεν το ανέχομαι, αλλά το θεωρώ απάνθρωπο. Αυτό δεν είναι πρόοδος. Αυτό είναι ύβρις για την ελληνική κοινωνία και για τη φύση την ίδια. Μετά την ύβρη, έξερετε τι έρχεται.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Επίσης, εμείς εδώ, αν δεν το γνωρίζετε, κατά 98% με 99% πάλι, είμαστε Έλληνες χριστιανοί ορθόδοξοι. Η πίστη μας λοιπόν που εκφράζεται από τους ιερείς, τους ιεράρχες, τους απλούς πιστούς δηλώνει αποτροπιασμό γι' αυτό το φαινόμενο, γι' αυτό το νομοσχέδιο που πάτε να ψηφίσετε και έτσι όπως θέλετε να κάνετε την ελληνική κοινωνία.

Θα σας διαβάσω λοιπόν, τι έστειλαν οι πατέρες του Αγίου Όρους, η Ιερά Επιστολή, όχι όλο το Άγιο Όρος, βέβαια. Το καταθέσαμε όλο στα Πρακτικά. Σας ήρθε και στα email σας, σε όλους, αλλά βέβαια δεν μπήκατε στον κόπο να το διαβάσετε, γιατί δεν σας ενδιαφέρει τι λένε οι πατέρες στο Άγιο Όρος. Θα διαβάσω δύο φράσεις:

«Πώς είναι δυνατόν το νομοσχέδιο να μεριμνά για την ψυχική και τη συναισθηματική υγεία του παιδιού και να επιτρέπει το παιδί να ανατρέφεται από "ζεύγος"...». Εντός εισαγωγικών η λέξη «ζεύγος», γιατί δεν θεωρούν ζεύγος αυτό που εννοείτε εσείς. «...όπου τη θέση του πατρός θα κατέχει γυναίκα ή αντιστοίχως της μητρός-άντρας, χωρίς αυτό να έχει οιαδήποτε δυνατότητα επιλογής;». Λένε αυτά που λέμε κι εμείς.

«Δεν παραβιάζουν τα στοιχειώδη ανθρώπινα δικαιώματα του παιδιού όταν από την τρυφερή ηλικία του διατρέχει σοβαρούς ηθικούς κινδύνους;». Ευθυγραμμίζομαστε πλήρως με αυτή την άποψη των πατέρων, όπως ευθυγραμμίζομαστε και με έναν άλλο ιεράρχη, τον Σεβασμιότατο Αμβρόσιο, που τον στείλατε στο δικαστήριο επειδή ένας άνθρωπος, ένας ιεράρχης είπε την αλήθεια, αυτό που πιστεύει όλος ο ελληνικός λαός.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει επανειλημμένα το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Κύριε Ηλιόπουλε, θα πρέπει να ολοκληρώσετε.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ: Εσείς τον στείλατε να δικαστεί

με τον αντιρατσιστικό, δεν ξέρω με ποιον νόμο. Γιατί συνεχώς εφευρίσκετε νόμους για να μην μπορούμε να μιλήσουμε. Μας το απαγορεύετε. Τόσο δημοκράτες είστε! Αυτά δεν έχουν συμβεί ποτέ. Αυτά που κάνετε εσείς, αυτά που νομοθετείτε για να μας φимώσετε, δεν έχουν συμβεί ποτέ.

Στείλατε, λοιπόν, τον Αμβρόσιο να δικαστεί και εκεί στο δικαστήριο του φώναζαν οι συνήγοροι της πολιτικής αγωγής: «Είτε μητροπολίτης, είτε απλός πολίτης, για μια ζωή, Αμβρόσιε, θα είστε χρυσαυγίτης».

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Κύριε συνάδελφε, έχουμε φτάσει στα εννέα λεπτά. Σας παρακαλώ!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ: Ακούστε τι φωνάζατε σε έναν ιεράρχη! Βέβαια αυτό για μας αποτελεί ύψιστη τιμή, να ταυτιζόμαστε με έναν άνθρωπο που λέει την αλήθεια, που μιλάει τη γλώσσα της απλής λογικής.

Η απλή λογική, όσο κι αν προσπαθείτε να μην επιβληθεί στην ελληνική κοινωνία, η φύση, η απλή λογική, η πίστη μας στην πατριδα, στη θρησκεία, στην οικογένεια, χιλιάδες χρόνια τώρα, ζει και επιβιώνει μέσα στις ψυχές των Ελλήνων. Από εκεί δεν μπορείτε να την ξεριζώσετε με όσα νομοθετήματα κι αν μας επιβάλλετε. Η πίστη μας για μία οικογένεια που αποτελείται από μαμά, μπαμπά και παιδί δεν πρόκειται να βγει από την ψυχή μας όσες χιλιάδες χρόνια κι αν περάσουν.

Ακόμα κι αν θέλετε να διαλύσετε την ελληνική κοινωνία, ακόμη και ένας χρυσαυγίτης να υπάρχει, θα είναι εδώ, απέναντί σας και θα αντιστέκεται. Μπροστά στη λογική, μπροστά στη φύση δεν υπολογίζουμε κανένα τέτοιο νομοθέτημα, το οποίο εντός ολίγου θα βρεθεί εκεί που αξίζει, στα σκουπίδια της ιστορίας!

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Χρυσής Αυγής)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι τη συνεδρίασή μας παρακολουθούν από τα άνω δυτικά θεωρεία, αφού προηγουμένως ξεναγήθηκαν στην έκθεση της αίθουσας «ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ» και ενημερώθηκαν για την ιστορία του κτιρίου και τον τρόπο οργάνωσης και λειτουργίας της Βουλής, είκοσι επτά μαθητές και μαθήτριες και έξι συνοδοί εκπαιδευτικοί από το Δημοτικό Σχολείο Σπηλίου Ρεθύμνου.

Η Βουλή σας καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα απ' όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Κύριε Δουζίνα, έχετε τον λόγο για επτά λεπτά.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΟΥΖΙΝΑΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

«Είναι δυνατόν μία ωραία μέρα η ανθρωπότητα να αποφασίσει δημοκρατικά ότι ένα μέρος της πρέπει να εξολοθρευτεί». Αυτό έγραφε η Χάνα Άρεντ, η μεγάλη φιλόσοφος, στο βιβλίο της «Απαρχές του Ολοκληρωτισμού» το 1951. Όταν το έγραψε αυτό η Άρεντ, αυτό στο οποίο αναφερόταν είχε συμβεί, διότι είχαν εξολοθρευτεί οι Εβραίοι, οι γκέι, οι ομοφυλόφιλοι, οι Ρομά, οι κομμουνιστές. Όχι για το τι έκαναν ή για το τι πίστευαν, εκτός από τους κομμουνιστές, αλλά για το ποιοι ήταν, για το πού είχαν γεννηθεί, πώς είχαν γεννηθεί, σε ποια φυλή είχαν γεννηθεί ή με ποια σεξουαλική επιθυμία.

Αναγκάστηκα να τα πω αυτά διότι σήμερα στη Βουλή ακούστηκαν πράγματα στα οποία θα πρέπει να απαντήσουμε εμείς και ως Βουλευτές και σαν δάσκαλοι, άνθρωποι με μία διδακτική διδασκαλία. Έχουμε και τους μαθητές εκεί επάνω. Αν δεν απαντήσουμε σε αυτή τη λογική και τη ρητορική του μίσους, της μισαλλοδοξίας, της εχθρότητας απέναντι στους συνανθρώπους μας, νομίζω ότι δεν εκτελούμε το καθήκον μας.

Μίλησαν πολλοί για ανθρώπινα δικαιώματα. Χρησιμοποίησαν και τη λογική του τι λέει το δικαστήριο του Στρασβούργου κι αυτό θα μας οδηγήσει αναγκαστικά εκεί. Υπάρχει, λοιπόν, μία κοινοτυπία. Ξέρετε εγώ έχω δουλέψει πολλά χρόνια με αυτά τα πράγματα. «Τα ανθρώπινα δικαιώματα ανήκουν στους ανθρώπους ακριβώς επειδή είναι άνθρωποι». Είναι ένα κλισέ και όπως όλα τα κλισέ είναι μισή αλήθεια. Τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν δίνονται επειδή είμαστε άνθρωποι. Η ανθρωπότητα από μόνη της δεν μας δίνει τίποτα. Αποκτήσαμε δικαιώματα και διεκδικούμε και διατηρούμε τα δικαιώματα επειδή αγωνιζόμαστε, επειδή αγωνίστηκαν οι διάφορες κατηγορίες ανθρώπων.

Όταν μιλάμε για πράγματα, όπως είναι η φυλή, το χρώμα, η σεξουαλική επιθυμία, δηλαδή για το τι είμαι εγώ ως άνθρωπος,

δεν μιλάμε για δικαιώματα. Αυτά έρχονται πριν από τα δικαιώματα. Αφορούν τον ορισμό του ανθρώπου το τι σημαίνει να είσαι άνθρωπος.

Κι όπως ξέρουμε στην ιστορία μας, παρ' ότι η λογική της ανθρωπότητας έχει εισαγάγει μία λογική καθολικότητας, ισότητας κ.λπ., πολιτικά η έννοια της ανθρωπότητας έχει χρησιμοποιηθεί, και ακόμα χρησιμοποιείται, ακριβώς για να χωρίσει τους ανθρώπους σ' αυτούς που είναι πλήρεις, σε άλλους που είναι λίγοι και σε άλλους που δεν είναι καθόλου, που δεν μιλάνε τη γλώσσα μας, που δεν μοιράζονται τη θρησκεία μας, που ανήκουν στη λάθος τάξη, στο λάθος χρώμα, στη λάθος σεξουαλικότητα. Αυτοί έχουν μείνει και μένουν ακόμη έξω από τον ορισμό της ανθρωπότητας.

Ήθελα να τελειώσω αυτήν την εισαγωγική παρατήρηση λέγοντας ότι δεν είναι, λοιπόν, η ανθρωπότητα που μας δίνει τα δικαιώματα, αλλά ακριβώς οι αγώνες μας και αυτά τα δικαιώματα που έχουμε κερδίσει και συνεχίζουμε να κερδίζουμε -γιατί τα χάνουμε κιόλας- είναι αυτά που μας κάνουν περισσότερο ή λιγότερο ανθρώπους.

Όσον αφορά αυτά που ακούστηκαν σήμερα στη Βουλή, αν λεγόntonταν σε οποιοδήποτε άλλο ευρωπαϊκό κράτος, θα είχαν οδηγήσει σε διώξεις και είναι όνειδος να ακούμε τέτοια πράγματα στη Βουλή των Ελλήνων.

Όμως, να έρθω τώρα στο θέμα, το οποίο συζητάμε και να αναφέρω τις τέσσερις μεγάλες αντιρρήσεις που ακούσαμε, δυστυχώς και από την Αξιωματική Αντιπολίτευση, γύρω από το θέμα της αναδοχής και της τεκνοθεσίας των ομόφυλων ζευγαριών.

Να ξεκινήσω μ' ένα πρώτο αρνητικό επιχείρημα. Για τα ιδρύματα και τον ιδρυματισμό ακούστηκαν πολλά. Όμως, όποιος τα έχει ψάξει λιγάκι ξέρει, επίσης, ότι ενώ όλη η ευρωπαϊκή βιβλιογραφία λέει ότι τα παιδιά πρέπει να μένουν στα ιδρύματα για ένα μέσο όρο έξι μηνών, εδώ μένουν για ένα μέσο όρο έξι χρόνων. Και δεν ήταν μόνο αυτά. Στα διάφορα εκκλησιαστικά ιδρύματα, σε ιδρύματα ιδιωτικού δικαίου κ.λπ. -έχουμε συγκεκριμένα στοιχεία- είχαμε επιβολή στα ανήλικα παιδιά ακραίας συμπεριφοράς, όπως απαγόρευση στα κορίτσια να φορούν παντελόνια, επιβολή αυστηρής νηστείας, απαγόρευση συμμετοχής σε εκδρομές. Είχαμε, δηλαδή, την πιο σκληρή βιοπολιτική, έναν τρόπο για να φτιάχνονται άνθρωποι, συνειδήσεις και συμπεριφορές της πλήρους υπακοής, να μην μπορεί να σκέφτονται από μόνοι τους.

Αυτό λοιπόν, είναι το αρνητικό επιχείρημα: Προτιμάς αυτό ή προτιμάς να πάρει μία οικογένεια, οποιουδήποτε είδους οικογένεια, τα παιδιά αυτά και να τα πάει σε ένα σπίτι και να το μεγαλώσει με την αγάπη;

Το δεύτερο επιχείρημα που ακούσαμε -και το άκουσα, και δυστυχώς στεναχωρήθηκα, και από την κ. Παπαρήγα- είναι ότι υπάρχει -λέει- μία αμφισβήτηση στην επιστήμη. Υπάρχουν, λέει, επιχειρήματα και από εδώ και από εκεί. Ακούσαμε κάτι από το Τέξας, ακούσαμε κάτι που λέει ο ένας, ο άλλος κ.λπ..

Κοιτάτε να δείτε. Αυτό το επιχείρημα είναι τελεωμένο και θα σας πω γιατί είναι τελεωμένο. Το 2013 είχαμε μία μεγάλη υπόθεση στο Ανώτατο Δικαστήριο, στο Supreme Court, των Ηνωμένων Πολιτειών, την υπόθεση Windsor εναντίον των Ηνωμένων Πολιτειών. Ήταν μία υπόθεση που συζήτησε το θέμα του γάμου μεταξύ ομοφύλων ζευγαριών. Εκεί, λοιπόν, έγινε ένα amicus curiae. Επειδή δεν ξέρετε πιθανόν, αυτό σημαίνει «φίλος του δικαστηρίου». Δηλαδή, στην Αμερική δικαιούνται εταιρείες, σύλλογοι, άνθρωποι, που γνωρίζουν κάποιο θέμα και που ενδιαφέρονται να συμμετάσχουν σε μία δικαστική απόφαση που θα έχει αποτελέσματα και επιρροή σε πάρα πολύ κόσμο, να καταθέσουν μία έκθεση. Αυτό το amicus curiae, την έκθεση, την κατέθεσαν οι εξής: Η Αμερικανική Ψυχολογική Εταιρεία, η Αμερικανική Ακαδημία των Παιδιάτρων, η Αμερικανική Ψυχιατρική Εταιρεία, η Αμερικανική Ψυχοαναλυτική Εταιρεία και η Εθνική Εταιρεία Κοινωνικών Λειτουργιών. Είναι οι μεγαλύτερες εταιρείες στον κόσμο.

Τι λέει αυτό; Το καταθέτω εδώ στα Πρακτικά, διότι αυτό απαντάει τα πάντα. Κοιτάνε όλες τις έρευνες που είχαν υπάρξει μέχρι το 2012, τις μαζεύουν και βάζουν αυτήν την έκθεση στο δικαστήριο γι' αυτό το θέμα.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Κωνσταντίνος Δουζίνας καταθέτει για τα Πρακτικά το προαναφερθέν έγγραφο, το οποίο

βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Τι λέει; Ο ισχυρισμός ότι η νομική αναγνώριση του γάμου ομοφύλων ζευγαριών υποσκάπτει τον θεσμό του γάμου και βλάπτει τα παιδιά τους αντίκειται στα επιστημονικά δεδομένα. Η επιστημονική τεκμηρίωση υποστηρίζει το συμπέρασμα ότι η ομοφυλοφιλία αποτελεί φυσιολογική έκφραση της ανθρωπίνης σεξουαλικότητας και δεν επιλέγεται. Υποστηρίζουν ότι τα ομόφυλα ζευγάρια δημιουργούν σταθερές και αφοσιωμένες σχέσεις, που είναι ισοδύναμες με αυτές των ετερόφυλων ζευγαριών.

Τα ομόφυλα ζευγάρια δεν είναι λιγότερο ικανά από τα ετερόφυλα να μεγαλώνουν παιδιά, γιατί αυτά είναι εξίσου ψυχικά υγιή και κοινωνικά προσαρμοσμένα με αυτά των ετερόφυλων ζευγαριών. Αυτό ήταν το δεύτερο συμπέρασμα. Όποιος πει ότι λέει άλλα η επιστήμη, λέει ψέματα. Αυτά υπογράφουν είναι οι μεγαλύτερες εταιρείες στον κόσμο.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Τρίτο πραγματικό γεγονός είναι ότι αυτή τη στιγμή υπάρχουν τέτοια παιδιά. Υπάρχουν παιδιά που έχουν μεγαλώσει και που μεγαλώνουν είτε με έναν γονέα, σε μονογονεϊκές οικογένειες ομοφυλοφίλων είτε σε οικογένειες με δύο ομόφυλους γονείς, μέσα από διάφορες διαδικασίες που τις ξέρουμε.

Είχαμε το «Ουράνιο Τόξο» την Κυριακή. Είναι πραγματικότητα. Για τι πράγμα μιλάτε; Γιατί επιτίθεστε σε αυτά τα παιδιά, για να τους κάνουν να αισθανθούν κατώτεροι;

Να πω και κάτι τελευταίο που το ακούσαμε αυτές τις ημέρες, δυστυχώς, από τη Νέα Δημοκρατία. Το διαβάζω από την «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ»: «Η αναδοχή ή η τεκνοθεσία θα αποβεί εις βάρος των παιδιών, λόγω παραγώγου στίγματος, που μπορεί να οδηγήσει σε φαινόμενα bullying».

Την έκφραση «παραγωγή στίγμα», παρ' όλο που είμαι κοινωνικός επιστήμονας χρόνια, δεν την είχα ξανακούσει. Δεν ξέρω εδώ ποιος την επινόησε, αλλά λέει το εξής: Ότι εάν παιδιά, που είναι είτε θετά είτε ανάδοχα παιδιά με τους όρους που προβλέπει ο νόμος, πάνε στο σχολείο, θα τους κάνουν bullying, θα τους ασκήσουν βία, ψυχολογική υποτίμηση και επίθεση. Θα το έλεγε το ίδιο για παιδιά ΑΜΕΑ, ανάπηρα, που έχουν κάποιο άλλο πρόβλημα υγείας; Όχι. Εδώ το λέει!

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Κύριε συνάδελφε, σας παρακαλώ ολοκληρώστε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΟΥΖΙΝΑΣ: Δηλαδή, τι λέει; Κανονικοποιεί, φυσικοποιεί την επίθεση, τη βία, λέει ότι είναι στην κοινωνία και τι να κάνουμε;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Κύριε συνάδελφε, έχετε φτάσει στα εννέα λεπτά!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΟΥΖΙΝΑΣ: Εάν είναι στην κοινωνία αυτή η βία, η επίθεση, το bullying, είμαστε υποχρεωμένοι να το σταματήσουμε. Δεν μπορούμε όμως να το δεχθούμε και να πούμε ότι αυτό είναι το επιχείρημα, ώστε αυτά τα παιδιά να μην έχουν τέτοιους γονείς.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Κύριε συνάδελφε, με ακούσατε;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΟΥΖΙΝΑΣ: Μισό λεπτό, κύριε Πρόεδρε.

Αυτό το βήμα, είναι κομμάτι του εκσυγχρονισμού του ελληνικού κράτους, του αστικού κράτους, το οποίο το κάνει μόνο αυτή η Κυβέρνηση βήμα βήμα. Φτιάχνει ένα ελληνικό, αστικό, κοινωνικό κράτος και βέβαια ταυτόχρονα βάζει μέσα και τα σπέρματα για να το ριζοσπαστικοποιήσει.

Από τη μία μεριά έχουμε αυτή τη λογική που είναι «βήμα βήμα να προχωρήσουμε σε αυτή την κατεύθυνση» και από την άλλη έχουμε μία λογική και μία πολιτική από τη Νέα Δημοκρατία που σιγά σιγά αποχωρίζεται από τα ευρωπαϊκά κεκτημένα και δεδομένα. Και αυτό είναι κάτι που κάνει μεγάλη ζημιά στην Ελλάδα. Διότι καλά λένε συνεχώς ότι ο Καραμανλής μας έβαλε στην Ευρωπαϊκή Ένωση κ.λπ.. Εάν κοιτάξετε τις αποφάσεις και τις δηλώσεις της ηγεσίας της Νέας Δημοκρατίας τους τελευταίους τρεις - τέσσερις μήνες, έχουν απομακρυνθεί από την ευρωπαϊκή λογική.

Εμείς είμαστε και ευρωπαίοι και ριζοσπάστες με μέτρα σαν και αυτό.

(Χειροκροτήματα από τις πτέρυγες του ΣΥΡΙΖΑ και των ΑΝΕΛ)
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Ευχαριστούμε τον κ. Δουζίνα.

Τον λόγο έχει η κ. Βάκη για επτά λεπτά. Παρακαλώ πολύ για την τήρηση του χρόνου. Ανοχή υπάρχει, αλλά να μην την υπερβαίνετε σε μεγάλη έκταση.

Αμέσως μετά έχει ζητήσει τον λόγο ο κ. Παπαχριστόπουλος, Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος από τους Ανεξάρτητους Έλληνες.

ΦΩΤΕΙΝΗ ΒΑΚΗ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το νομοσχέδιο που συζητούμε σήμερα για την αναδοχή και την τεκνοθεσία εμφορείται από μία και μόνο μία αρχή: κανένα παιδί σε ίδρυμα, κανένα παιδί στα αζήτητα, κανένα παιδί χωρίς μία οικογένεια να του προσφέρει ό,τι του στερήσαν αυτοί που το εγκατέλειψαν: φροντίδα και αγάπη!

Όμως, είναι ένα νομοσχέδιο που προσπαθεί να ανθρωπιάσει δικαιώματα και εν προκειμένω το δικαίωμα στη μητρότητα και πατρότητα, χωρίς αποκλεισμούς και αστερίσκους. Οι ασφαλιστικές δικλίδες και οι πρόνοιες του νομοσχεδίου νομίζω ότι αναλύθηκαν ενδελεχώς και από τους εισηγητές και από τους συναδέλφους. Επιτρέψτε μου να υπεισέλθω στο πνεύμα του νόμου.

Η διευκόλυνση και επίσπευση του χρόνου τεκνοθεσίας και αναδοχής με πλήρη διαφάνεια και αυστηρό έλεγχο καταλληλότητας σήμερα είναι επιτακτική ανάγκη. Πλημμύρησαν τα ιδρύματα από παιδιά εγκαταλελειμμένα, ενώ καθημερινά παραλούν φωτογραφίες με παιδιά σε συντρίμια βομβαρδισμένων πόλεων, παιδιά ξεριζωμένα από τα σπίτια τους, παιδιά-εμπορεύματα, παιδιά σε βάρκες διακινητών με προορισμό το άγνωστο, παιδιά πεταμένα σε υπονόμους και ακάλυπτους. Την ίδια στιγμή αγώνας, άγχη και περιουσίες επενδύονται στις πιο προηγμένες τεχνολογίες τεχνητών συλλήψεων για να εκπληρωθεί το πολυπόθητο όνειρο της μητρότητας και της πατρότητας, πολλές φορές εις μάτην.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, συμφωνώ ότι το νομοσχέδιο αδικήθηκε κατάφωρα από τη σχεδόν αποκλειστική επικέντρωση στη διάταξη περί του δικαιώματος αναδοχής τέκνων από όσες και όσους συνήψαν σύμφωνο συμβίωσης, συμπεριλαμβανομένων και των ομόφυλων ζευγαριών. Οι συνεδριάσεις των επιτροπών, η δημόσια σφαίρα έγιναν πεδίο βολής διασταυρούμενων πυρών, κραυγών και ύβρεων για το δικαίωμα στην αναδοχή παιδιών ομόφυλων ζευγαριών, κυρίως με το γνωστό επιχείρημα μιας κοινωνίας ανώριμης και απαράσκευης να συμφιλωθεί με ομόφυλους γονείς, δεδομένης της επικράτησης του στερεότυπου των ετερόφυλων γονέων.

Η φύση και η βιολογία ούτε προδικάζουν ρόλους ούτε είναι πεπρωμένα. Η αγάπη που εισπράττει το παιδί στο οικογενειακό περιβάλλον, αλλά και η ορθή διαπαιδαγώγηση δεν άπτονται του σεξουαλικού προσανατολισμού των γονέων. Το πρόβλημά μας δεν είναι αν οι γονείς είναι ομόφυλοι ή ετερόφυλοι, αλλά αν είναι καλοί ή κακοί γονείς. Το παιδί δεν είναι μόνο δωρεά της φύσης, αλλά και μιας πολιτείας πρόνοιας και ισότητας που δεν αποκλείει, που δεν στερεί από κανέναν και καμμία το δικαίωμα στη μητρότητα και την πατρότητα.

Αναδοχή, εν προκειμένω, σημαίνει προσφορά αγάπης και βοήθειας στο παιδί, που του στερούν οι βιολογικοί γονείς του. Η αναδοχή είναι μία μορφή φιλοξενίας, κατά την οποία διατηρείται η επαφή του παιδιού με τους βιολογικούς του γονείς, στους οποίους μπορεί και να επιστρέψει όποτε το ζητήσει.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, οι θεσμικές τομές πάντα υπόκεινται στη βάσανο της δημόσιας σφαίρας και του διαλόγου με την κοινωνία και ο διάλογος με την κοινωνία προϋποθέτει κανόνες και επιχειρήματα. Κραυγές και αφορισμοί δεν προσήκουν, άλλωστε, σε μια κοινωνία διαφωτισμένη.

Ο διάλογος περί ηθικής προϋποθέτει και μία ηθική διαλόγου. Εύλογη απήρεια πώς θα αποφευχθούν αποκλεισμοί και περιθωριοποιήσεις ή το στίγμα ομόφυλων γονέων σε μία κοινωνία που δυστυχώς ουδέποτε βαφτίστηκε στα ανάμματα του Διαφωτισμού και προσφάτως παλινδρομεί προς άγρην ταυτότητα στην εθνικοφροσύνη και τη θεοκρατία που ανασύρονται από τη ναφθαλίνη του μετεμφυλιακού κράτους.

Κατανοητός ο προβληματισμός περί του βαθμού ωριμότητας

της κοινωνίας μας, όταν η τελευταία ουδέποτε φωτίστηκε από το ασεβές για κάποιους φως του Διαφωτισμού που κάποτε δόνησε την Ευρώπη και γέννησε δικαιώματα, ελευθερίες και επαναστάσεις. Με μία μεγάλη ένσταση, όμως: Ουδέποτε οι κοινωνίες στην ιστορία ωρίμασαν όταν ο νομοθέτης απλώς αφουγκραζόταν τον κοινό νου και θώπευε τα κυρίαρχα στερεότυπα και ανακλαστικά. Την ωριμότητα και το δίκτυ προόδου πάντα επέφεραν θεσμικές τομές που ενίοτε ήταν τόσο ρηξικέλευθες, ώστε να προκαλούν κραδασμούς και σοκ, για να αφομοιωθούν στη συνέχεια και να γίνουν κοινό τόπο, εκτός αν σιωπηρή παραδοχή των αιτιάσεων στην επίμαχη διάταξη είναι ότι γονιός γεννίεσαι και δεν γίνεσαι και ότι οι ομοφυλόφιλοι είναι ανώμαλοι, εκτός αν πίσω από τις αντεγκλήσεις κείται συντηρητικά ανακλαστικά μιας κοινωνίας που πρόσφατα έδωσε άφεση αμαρτιών στα ρατσιστικά παραληρήματα του γνωστού Μητροπολίτη, που αν είχε όπλο και του το επέτρεπε ο νόμος, θα το χρησιμοποίησε για να ξεμπερδεύει με τους ομοφυλόφιλους, για τον απλούστατο λόγο ότι οι τελευταίοι δεν είναι δημιουργήματα του Θεού.

Θα ήθελα να θυμίσω –γιατί ξεχνάμε– τις καμπάνες που χτυπούσαν πένθιμα, όταν ψηφίζονταν το σύμφωνο συμβίωσης. Θα ήθελα να θυμίσω ότι το νομοσχέδιο για την ταυτότητα φύλου, ήτοι για το στοιχειώδες, φιλελεύθερο και συνταγματικά θεμελιώδες δικαίωμα του έμφυλου αυτοπροσδιορισμού, καταγγέλθηκε από κάποιους σχεδόν ως παρά φύσιν. Θα ήθελα να θυμίσω το απορημένο βλέμμα ενός μικρού παιδιού, του Αφγανού Αμίρ, όταν το σχολείο του τού στέρησε τη σημαία που του χάρισε η κλήρωση γιατί ήταν αλλοθρησκός και κατά τι σκουρόχρωμος. Θα ήθελα να θυμίσω και τον κολοφώνα της εθνοκροσύνης μας και του «πατρίς – θρησκεία – οικογένεια», την πρόσφατη απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας για το μάθημα των θρησκευτικών, κατά την οποία η κατάργηση του κατηχητικού τους χαρακτήρα απάδει προς τη θρησκευτική αγωγή των ελληνόπαιδων.

Το 1939 –και κλείνω– παραμονές του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και μεσούντος του γερμανικού ναζισμού, ο ιδρυτής της Σχολής της Φρανκφούρτης, ο Μαξ Χορκχάιμ, έγραφε το εξής: «Οποιοσ δεν θέλει να μιλήσει για τον καπιταλισμό, δεν πρέπει να μιλάει και για τον φασισμό». Παραφράζοντας τον Χορκχάιμ, θα μπορούσε κανείς να ισχυριστεί ότι όποιος θέλει να μιλήσει για τα ανθρώπινα δικαιώματα χωρίς εξαιρέσεις, χωρίς υποσημειώσεις, δεν θα πρέπει να μιλάει για τους αρνητές και τους εχθρούς της δημοκρατίας, που σήμερα πολλαπλασιάζονται επικίνδυνα.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Μάριος Γεωργιάδης): Ευχαριστούμε την κ. Βάκη.

Τον λόγο έχει ο κ. Παπαχριστόπουλος, Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος των Ανεξαρτητών Ελλήνων, για δώδεκα λεπτά. Ακολουθούν η κ. Δριτσέλη και η Πρόεδρος κ. Χριστοδουλοπούλου.

Κύριε συνάδελφε, έχετε τον λόγο.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ: Όπως οι πιο πολλοί σε αυτήν την Αίθουσα, έτσι και εγώ έχω μεγαλώσει σε ένα χωριό. Θυμάμαι από πολύ μικρή ηλικία ένα μεγαλύτερο από μένα παιδί. Δεν θα ήθελα να δώσω χαρακτηρισμό, αλλά δεν ήταν ιδιαίτερα ευφύες. Ήταν ο αδύναμος κρίκος. Σχεδόν όλα τα άλλα παιδιά του χωριού –λυπάμαι που το λέω– έβγαζαν τα απωθημένα τους, των γονιών τους –δεν ξέρω ποιων– πάνω σε ένα αδύναμο παιδί, το οποίο ήταν η «ατραξιόν» του χωριού για πάρα πολλά χρόνια. Έβλεπα ότι αυτό το σκηνικό, αυτήν την κατάσταση, αυτό που ακούω εδώ πέρα ότι είναι bullying, δηλαδή ότι κάποιοι πιέζουν, ήταν αποδεκτό από όλη σχεδόν την κοινωνία του μικρού χωριού. Εθεωρείτο φυσιολογικό ότι αυτός είναι αδύναμος και πρέπει να φύγει από τη μέση. Κάπως έτσι τουλάχιστον το εισέπραξα εγώ.

Θέλω να αναφερθώ σε μερικά παραδείγματα, γιατί τον τελευταίο καιρό ακούω τη λέξη «bullying». Ο Στελάκης ήταν ένα παιδί κλεισμένο σε ένα ίδρυμα για οκτώ χρόνια. Στα οκτώ χρόνια που ήταν στο ίδρυμα δεν τον επισκέφθηκε ποτέ κανένας. Δεν είχε μία επίσκεψη! Επιβίωσε. Κάποια στιγμή δραπετεύει από το ίδρυμα και τον βρήκαμε να ψάχνει σε κάδους απορριμμάτων να βρει τροφή. Ένας πονόψυχος άνθρωπος –δικός μου φίλος κίλας– το μάζεψε αυτό το παιδί. Αυτό έγινε πριν από επτά, οκτώ χρόνια.

Σήμερα ο Στελάκης έχει έρθει στα σύγκαλά του. Έκανε αυτό που είχε στερηθεί από την οικογένειά του τα οκτώ χρόνια που κανείς δεν ασχολήθηκε μαζί του. Είναι ένα παιδί που το ξέρω. Ήθελα να το καλέσω να μιλήσει κατά την ακρόαση των φορέων, αλλά κάπου δίστασα, γιατί ήταν προσωπικό δεδομένο.

Η ιστορία αυτού του παιδιού είναι η εξής: Οι γονείς του ήταν όχι ιδιαίτερα ευφυή άτομα –δεν μου αρέσουν οι ακραίες εκφράσεις– και η μητέρα του ήταν και χρήστης. Ήταν εννιά παιδιά με διαφορετικούς γονείς. Όλα αυτά τα παιδιά με τη μία έμπαιναν σε ιδρύματα. Τρία από αυτά τα παιδιά πέθαναν και δεν ασχολήθηκε ποτέ κανείς, κανείς δεν ενδιαφέρθηκε γιατί και πώς πέθαναν αυτά τα παιδιά. Δύο από αυτά τα παιδάκια είναι σχεδόν «φυτά» και τα υπόλοιπα κάπως επιβιώνουν.

Δεν θέλω να είμαι αυστηρός με αυτά τα ιδρύματα, γιατί μερικά από αυτά δεν έχω πραγματικά κανέναν δισταγμό να πω ότι κάνουν καλά τη δουλειά τους. Σε μεγάλο, όμως, ποσοστό δεν την κάνουν. Ακόμα και τα καλύτερα από αυτά είναι ιδρύματα. Δεν μεγαλώνει φυσιολογικά ένα παιδί εκεί. Μία κοπελίτσα, που τώρα έχει φτάσει τα δεκαεπτά, αδελφή του Στελάκη, κάθε φορά που την πάνε να μπει πάλι στο ίδρυμα, παθαίνει νευρικό κλονισμό γι' αυτό που θα της συμβεί, που θα μπει μέσα σε ένα κολαστήριο. Έχει όμως το αίσθημα να βοηθήσει δυο αδελφούλες της που είναι πραγματικά –συγγνώμη για την έκφραση– «φυτά». Αυτή είναι η πραγματικότητα και για όσους αβρόχοις ποσί κάνουν κριτική, καλό θα ήταν να ασχοληθούν λίγο, να μπουν και να επισκεφθούν αυτά τα ιδρύματα, να δουν ότι εκτός από ένα πιάτο φαί και ένα ποτήρι νερό, ένα παιδί χρειάζεται και κάτι άλλο που δεν το έχει.

Πρόσφατα ένας υπάλληλος τέτοιου ιδρύματος έλεγε ότι μετά από δώδεκα χρόνια που ένα άλλο παιδάκι πέθανε κάτω από περιέργες συνθήκες στο ίδρυμα, δεν ασχολήθηκε ποτέ κανένας να μάθει από ποια αιτία πέθανε αυτό το παιδί. Πέρασαν δώδεκα χρόνια. Τα στοιχεία τα έχω για όποιον τα θέλει.

Ακόμα, υπάρχουν επίορκοι γιατροί που εμπορεύονται παιδιά. Δεν το έχετε ακούσει; Πρώτη φορά το ακούτε; Πρόθυμες –σε εισαγωγικά η λέξη– «μητέρες» κάνουν αυτήν τη δουλειά. Εγώ δεν θέλω να στιγματίσω καμμία κατηγορία ούτε αλλοδαπών ούτε άλλων. Το ξέρουμε ή δεν το ξέρουμε;

Δεν θέλω να πω ονόματα αυτήν τη στιγμή, γιατί για μένα είναι λεπτό αυτό το θέμα. Μου έκανε αλγεινή εντύπωση, γιατί είναι ένα θέμα κατά τη γνώμη μου τόσο ευαίσθητο που δεν χωράει πολιτική αντιπαράθεση.

Έχω το καταστατικό του κοινωνικού κράτους της Σουηδίας που εγκαθιδρύθηκε επί Ερλάντερ και Ούλφ Πάλμε. Το πρώτο πράγμα που έκανε αυτός ο πολιτικός ήταν ένα κοινωνικό κράτος – σημείο αναφοράς για όλον τον πλανήτη.

Άκουσα πριν τον φίλτατο κ. Δουζίνα που είχε μία ατράνταχτη επιχειρηματολογία. Θέλω να πω πως όποιος διαβάσει αυτό το καταστατικό –δεν ξέρω εάν είναι σύμπτωση– θα δει ότι έχει πολλά κοινά με αυτήν τη μεγάλη κοινωνική τομή που έρχεται πολύ αργά στη χώρα μας. Έχει μεγάλη σημασία αυτό.

Οι συνταξιούχοι έχουν ένα όργανο και διεκδικούν τα δικαιώματά τους και καλά κάνουν. Το ίδιο οι Βουλευτές, οι γιατροί, οι καθηγητές, οι δικαστικοί, όλοι. Ο αδύναμος κρίκος αυτής της κοινωνίας δεν είναι απλά τα μικρά παιδιά –που είναι– αλλά είναι τα εγκαταλελειμμένα, τα πεταμένα στην κυριολεξία μικρά παιδιά. Η ευαισθησία θα έπρεπε να είναι στα ύψη για όποιον πραγματικά πιστεύει ότι βάζει ένα μικρό λιθαράκι στη φράση «κοινωνικό κράτος».

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΛΥΚΟΥΔΗΣ)

Έχει επικεντρωθεί όλη η ιστορία στο 3%. Θέλω να θυμίσω ότι οι ασφαλιστικές δικλίδες που βάζει αυτό το νομοσχέδιο είναι πολλές και –θα έλεγα– πολύ αυστηρές. Ένας πατέρας που είναι χαρτοπαίκτης, που δέρνει τη σύζυγό του, που είναι αλκοολικός, που χρωστάει, που έχει καταδικαστεί, σαφώς και δεν πρέπει να είναι ανάδοχος.

Θα μπορούσα να σας πω δεκάδες παραδείγματα γυναικών που μπορεί να έχουν την καλή πρόθεση, αλλά δεν έχουν τη δυνατότητα. Σε ένα άτομο, ας πούμε, με μία υπερβολικά υστερική συμπεριφορά είτε είναι άντρας είτε είναι γυναίκα, είτε είναι μο-

νογονεϊκή οικογένεια είτε είναι γυναίκα που έχασε τον άντρα της ή το παιδί της και δικαιούται να υιοθετηθεί, θα πρέπει προσεκτικά να λειτουργήσει η ασφαλιστική δικλείδα. Μπαίνει θέμα εάν μπορεί να το κάνει. Η γνώμη μου είναι ότι το κάνει.

Άκουσα πολλούς φίλους συναδέλφους να λένε ότι η άγνοια σκοτώνει. Πιστεύω ότι πολλοί απ' αυτούς που κάνουν κριτική στο νομοσχέδιο δεν το έχουν διαβάσει. Έχω την αίσθηση ότι δεν το έχουν διαβάσει. Είναι μία συγκλονιστική τομή που άργησε πολύ να έρθει.

Ερχόμαστε στο επίμαχο που αφορά το άρθρο 8. Μιλάμε από το πρώι ως το βράδυ για το 3%. Ποιος εμποδίζει αυτή την επιτροπή που δεν είναι μία; Κάθε μήνα μπορεί να ελέγχει –εκτάκτως μερικές φορές– να κάνει ό,τι θέλει. Η αναδοχή κατ' αρχάς είναι προσωρινή. Βέβαια, μπορεί να διαρκέσει, αλλά αυτό το κρίνουμε.

Ποιος μας λέει, δηλαδή, ότι ένα ετερόφυλο ζευγάρι a priori είναι ικανό ή ένα άτομο μόνο του είναι ικανό και δεν είναι ικανό ένα άτομο που έχει μία ιδιαίτερη σεξουαλική προτίμηση; Ναι, μπορεί και αυτό να μην είναι ικανό. Γιατί θα γίνει αυτός ο διαχωρισμός; Για ποιον λόγο γίνεται αυτός ο διαχωρισμός; Θέλω να το καταλάβω.

Ξαναλέω: Πολλά από αυτά τα παιδιά πεθαίνουν, μερικά γίνονται «φυτά» και είναι θέμα επιβίωσης. Ποιος εμποδίζει τις ασφαλιστικές δικλείδες της κυρίας Υπουργού να πάρουν πίσω την αναδοχή; Κανείς δεν τις εμποδίζει.

Άκουσα με πολύ σεβασμό –δεν ξέρω αν κατάλαβα καλά, μπορεί να να μην κατάλαβα, έμεινα εμβρόντητος, όταν την άκουσα την ομιλία της κ. Όλγας Κεφαλογιάννη, μία ομιλία που θα μπορούσα να δανειστώ και να αντιγράψω, να αναφερθώ μόνο σε αυτήν και τίποτα άλλο. Δεν έχω καν ανταλλάξει ούτε καλημέρα, αλλά έμεινα θετικά εμβρόντητος από τον τρόπο που αντιμετώπισε αυτή η συνάδελφος το θέμα του σημερινού νομοσχεδίου.

Θα ήθελα, τελειώνοντας, να πω μία κουβέντα. Έχουμε ξενυχτήσει ώρες ολόκληρες ακούγοντας τον «Μεγάλο Ερωτικό» του Μάνου Χατζηδάκη, διαβάζαμε την «Ιθάκη» του Καβάφη και παίρναμε μηνύματα ανθρωπισμού, πηγαίναμε στην Επίδαυρο και βλέπαμε τον Κουν και μαθαίναμε τι θα πει θέατρο, διαβάζαμε «Το Πορτραίτο του Ντόριαν Γκρέυ» και συγκλονιζόμασταν σαν φοιτητές και θαυμάζαμε όλοι τον Λόρδο Μπάιρον, που άφησε την άνεση της χώρας του και ήλθε να θυσιαστεί στην Ελλάδα.

Σε αυτούς τους ανθρώπους κάπιοι σε αυτή την Αίθουσα δεν αναγνωρίζουν το στοιχειώδες δικαίωμα του ανθρωπισμού.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σπυρίδων Λυκούδης): Ευχαριστώ, κύριε συνάδελφε.

Η συνάδελφος κ. Παναγιώτα Δριτσέλη έχει τον λόγο.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΔΡΙΤΣΕΛΗ: Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, σήμερα χαίρομαι διπλά για τη συζήτηση αυτού του νομοσχεδίου, αρχικά γιατί φαίνεται ότι επί της αρχής –και δεν αναφέρομαι καθόλου στη Χρυσή Αυγή– αυτό το νομοσχέδιο αγκαλιάζεται και χαίρεται από όλες τις πλευρές. Άρα διαφαίνεται η αναγκαιότητα και η τομή που εισάγει το νομοσχέδιο αυτό, κατά τη γνώμη μου –και όλοι μάλλον το είπαν, δεν είναι μόνο δική μου γνώμη– για μία υπέρτατη στάση ζωής, αγάπης και αλτρουισμού, η οποία για πολλά χρόνια φαίνεται ότι ήταν αγκυλωμένη σε γραφειοκρατικά γρανάζια. Όμως, πέρα από αυτό, πέρα από το ότι δεν έδινε καθόλου προσοχή στα παιδιά, εξέτρεφε, φαίνεται –και το έχουμε δει και από την εξάρθρωση διαφόρων κυκλωμάτων– και την αδιαφάνεια, αλλά κυρίως και την εμπορία βρεφών, με ό,τι συνέπειες αυτό μπορεί να είχε.

Ο δεύτερος λόγος ο οποίος με κάνει να είμαι και συγκινημένη –διότι, όταν μιλάμε για τα παιδιά, δεν μπορούμε να μην είμαστε συγκινημένοι και να μιλάμε μόνο πολιτικά– και να χαίρομαι είναι γιατί πραγματικά αυτή η Κυβέρνηση φαίνεται ότι έχει στον πυρήνα και στο κέντρο της πολιτικής της μία τακτική και μία στρατηγική για την προστασία του παιδιού.

Αν δεν κάνω λάθος, αυτό το νομοσχέδιο είναι το τρίτο ή το τέταρτο και κάνει πράξη τη δέσμευση και της κυρίας Φωτίου, αλλά και της Κυβέρνησης ότι το 2018 θα είναι έτος για το παιδί. Με τα σχολικά γεύματα και με τα οικογενειακά επιδόματα και με τους βρεφονηπιακούς σταθμούς και με την προσχολική αγωγή φαίνε-

ται ότι επιτέλους το παιδί παίρνει σε αυτήν την κοινωνία και σε μία κοινωνία που τα τελευταία δέκα χρόνια μαστίζεται από κρίση, τη θέση που του αξίζει.

Αυτό το νομοσχέδιο, λοιπόν, εισάγει μία τομή και κακώς το λέμε έτσι, γιατί δεν θα έπρεπε καν τα τελευταία χρόνια να υφίσταται η ανάγκη να αντιμετωπιστεί αυτή η στάση ζωής –ξαναλέω– ανθρώπων που θέλουν να μοιραστούν αγάπη με παιδιά τα οποία βρίσκονται σε ιδρύματα και υποφέρουν –όχι κατά κανόνα, αλλά συνήθως αυτό συμβαίνει– από απίστευτη ταλαιπωρία και απίστευτη χρονοβόρα διαδικασία επτά και οκτώ ετών, προκειμένου να φύγουν από παγερούς τοίχους ιδρυμάτων.

Αυτό το νομοσχέδιο, λοιπόν, θα δώσει ώθηση σε χιλιάδες οικογένειες που θέλουν να έχουν πρόσβαση στις διαδικασίες της τεκνοθεσίας και κυρίως –το λέω ξανά– θα εμβαθύνει σε έναν στόχο, ο οποίος είναι η παιδική προστασία και η αποϊδρυματοποίηση.

Ακούστηκαν πάρα πολλά γι' αυτό το νομοσχέδιο. Διαστρεβλώθηκαν κατά βάση επικοινωνιακά οι επιδιώξεις αυτού του νομοσχεδίου. Κυρίως δεν απασχόλησαν τη δημόσια συζήτηση αυτές οι καινοτομίες οι οποίες εισάγονται, γιατί ενισχύεται επιτέλους η διαφάνεια και επιταχύνονται οι διαδικασίες που σήμερα αποτελούν και ανασταλτικό παράγοντα για πολλές οικογένειες, οι οποίες θέλουν προχωρήσουν σε πράξεις υιοθεσίας ή αναδοχής.

Εδώ και πολλά χρόνια στην Ελλάδα υφίσταται ένας κανόνας. Υπάρχει ένας κατακερματισμός ιδρυμάτων, δημοσίων αλλά και περιφερειακών, δημοτικών και ιδιωτικών. Πολλά από αυτά τα ιδρύματα έχουν προβλήματα, άλλα έχουν ελλείψεις. Πολλά πρωτοπορούν –και μπορούμε να το πούμε– και παρέχουν πρότυπες υπηρεσίες. Άλλα δεν έχουν καν ενταχθεί σε έναν ενιαίο κατάλογο και δεν υπάρχει και άμεση εικόνα για το έργο που κάνουν.

Παράλληλα, χιλιάδες οικογένειες δεν μπορούν να εξασφαλίσουν μια ταχεία πρόσβαση στη διαδικασία, με αποτέλεσμα αυτά τα παιδιά να μένουν παγιδευμένα για πολλά χρόνια σε ιδρύματα, με ό,τι αυτό μπορεί να συνεπάγεται για τη ψυχοκοινωνική τους ανάπτυξη.

Αυτό το νομοσχέδιο, λοιπόν, απαντά σε αυτά τα προβλήματα με δύο βασικούς τρόπους, στους οποίους αξίζει να αναφερθούμε. Ο πρώτος αφορά στη μετάβαση των υπηρεσιών και των φορέων στην ψηφιακή εποχή. Η δημιουργία μητρώων και σε σχέση με την αναδοχή και σε σχέση με την υιοθεσία, αλλά και η διασύνδεση μ' αυτά των Ειδικών Αποκεντρωμένων Μητρώων, αποτελεί μία τομή, η οποία θα πρέπει άμεσα να ολοκληρωθεί. Με τη δημιουργία αυτών των βάσεων το σύστημα εδραιώνει διαδικασίες διαφάνειας και αποτελεσματικότητας.

Η δεύτερη καινοτομία του νομοσχεδίου αφορά στην επίσπευση των διαδικασιών που αφορούν στην κοινωνική έρευνα και στην καταλληλότητα των υποψηφίων γονέων. Σήμερα αυτές οι διαδικασίες καθυστερούν εξαιτίας των ελλείψεων των κοινωνικών υπηρεσιών και του μεγάλου φόρτου που καλούνται προφανώς να διαχειριστούν. Άρα αυτό το νομοσχέδιο απαντά στο πρόβλημα με τη δυνατότητα ανάθεσης της κοινωνικής έρευνας σε κοινωνικούς λειτουργούς του Συνδέσμου Κοινωνικών Λειτουργιών Ελλάδας, δηλαδή ενός επαγγελματικού και επιστημονικού κλάδου, ο οποίος λειτουργεί εδώ και πενήντα χρόνια.

Άρα λοιπόν, σ' αυτό το νομοσχέδιο συντονίζονται όλοι οι φορείς σε έναν και μόνο στόχο, σ' αυτόν της αποϊδρυματοποίησης της παιδικής προστασίας.

Αυτή η αλλαγή δεν σημαίνει –και δεν πρέπει να σημαίνει– ότι το κράτος δεν ενδιαφέρεται για τη βελτίωση της εικόνας στα ιδρύματα παιδικής προστασίας. Εν τούτοις, ο πρώτος στόχος των δημοσίων πολιτικών σε αυτό το θέμα είναι να παραμένουν τα παιδιά όσο το δυνατόν λιγότερο σε περιβάλλον ιδρύματος, ακόμα και αν αυτό λειτουργεί με τα υψηλότερα κοινωνικά και επισημικά πρότυπα.

Η ανατροφή ενός παιδιού σε περιβάλλον οικογένειας προφανώς και είναι ο πρώτος στόχος και σε αυτόν εδράζεται όλη η φιλοσοφία του νομοσχεδίου. Σ' αυτό το πλαίσιο, βέβαια, εντάσσεται και η επαγγελματική αναδοχή, ένας θεσμός ο οποίος εισάγεται για πρώτη φορά και αφορά σε περιπτώσεις παιδιών είτε με αναπηρίες, είτε με ειδικές ανάγκες.

Θα ήθελα στο σημείο αυτό να αναφερθώ σε δύο άρθρα για τα

οποία ακούστηκαν διάφορες ακρότητες, ξενοφοβικές και ομοφοβικές, πέρα από κάθε κοινωνική λογική, όπως θα πω εγώ και δεν θα αναφερθώ μόνο στους επιστήμονες.

Το πρώτο ζήτημα αφορά στο άρθρο 5 και στο Εθνικό Μητρώο Ανηλίκων, το οποίο δημιουργείται με στόχο την καταγραφή όλων των ανηλίκων που βρίσκονται σε ιδρύματα παιδικής προστασίας. Σ' αυτό το μητρώο αντιμετωπίζεται για πρώτη φορά μία πραγματικότητα η οποία υπάρχει τα τελευταία χρόνια και στη χώρα μας. Πλέον θα εντάσσονται και τα ασυνόδευτα προσφυγόπουλα. Για όλα τα άλλα τα οποία ακούμε περί αλλοίωσης της νέας γενιάς και όλα τα σχετικά, δεν χρειάζεται να αναφερθούμε άλλο. Νομίζω ότι δεν απαντούν σε καμία λογική. Αυτά τα παιδιά, τα προσφυγόπουλα, είναι δικά μας παιδιά –θα πρέπει να το λέμε– και η μέριμνα για την ψυχοκοινωνική ανάπτυξή τους θα πρέπει να είναι δική μας υπόθεση και κανενός άλλου.

Το δεύτερο ζήτημα αφορά φυσικά στο άρθρο 8 και στη διεύρυνση του δικαιώματος αναδοχής και σε ζευγάρια που έχουν συνάψει σύμφωνο συμβίωσης, ομόφυλα και ετερόφυλα. Ακούστηκαν διάφορα αδιανόητα και ατεκμηρίωτα γι' αυτό το άρθρο. Η οικογενειακή ευτυχία δεν σχετίζεται με το εάν ένα ζευγάρι είναι ομόφυλο ή ετερόφυλο, αλλά με τη στοργή και τους συναισθηματικούς δεσμούς που αναπτύσσονται και καθιστούν τα άτομα οικογένεια.

Η ανάληψη της αναδοχής από ένα ομόφυλο ζευγάρι μπορεί να προσφέρει σε ένα παιδί όλα όσα χρειάζεται, όπως ακριβώς μπορεί να το κάνει και ένα ετερόφυλο ζευγάρι. Αυτό είναι το πρώτο ζήτημα.

Το δεύτερο ζήτημα είναι αυτό που υπογράμμισαν έντονα και οι φορείς: Η ψυχοκοινωνική συμπεριφορά και η ανάπτυξη ενός παιδιού με το αν διαβίει με ένα ανάδοχο ομόφυλο ζευγάρι δεν σχετίζεται με την ψυχοκοινωνική συμπεριφορά τους ούτε καθορίζεται, και δεν πρέπει να επιτρέψουμε να καθορίζεται, από το βλέμμα των άλλων απέναντι στις σεξουαλικές επιλογές των αναδόχων γονέων του. Μία ανάδοχη οικογένεια μπορεί να αποτελείται από ετερόφυλα ζευγάρια, από ομόφυλα άτομα ή μπορεί να είναι μονογονεϊκή, γιατί ακριβώς αυτή είναι και η ελληνική πραγματικότητα.

Έρχομαι στο μεγάλο, «τρανταχτό» επιχείρημα μερίδας της Νέας Δημοκρατίας περί του κοινωνικού στιγματισμού. Εδώ έρχομαι να πω και να αναρωτηθώ κατά πόσο αυτός ο κοινωνικός στιγματισμός ενισχύεται από μια στάση όπου αντιμετωπίζει το αν ένας γονέας είναι άξιος ή όχι με βάση τον σεξουαλικό του προσανατολισμό ή με βάση το αν είναι καλός ή όχι αποδεδειγμένα και από επιστημονικούς φορείς.

Αν θεωρεί η Νέα Δημοκρατία ότι μία κοινωνία μπορεί να πάει μπροστά ή μπορεί να αυτοπροσδιορίζεται ως προοδευτική μόνο και μόνο επειδή το λέει, χωρίς να ανακυκλώνει στερεότυπα, όπως κάνει τώρα, χωρίς να ενεργοποιεί συντηρητικά χαρακτηριστικά και αντανάκλαστικά, όπως κάνει τώρα, και χωρίς να γυρνάει την πλάτη της σε μια υποκτική πραγματικότητα, τότε πείτε μου τι άλλο ενισχύει αυτόν τον κοινωνικό στιγματισμό.

Θα πρέπει όλοι να καταλάβουμε ότι τα παιδιά σε οικογένειες που δεν απαρτίζονται απαραίτητα από ετερόφυλα ζευγάρια είναι πλέον μία πραγματικότητα και θα πρέπει να τη δεχθούμε. Αν εμείς στα παιδιά μας εμφυσήσουμε τη νοοτροπία ότι αυτά τα παιδιά είναι ενός κατώτερου θεού ή δεν μεγαλώνουν κανονικά όπως άλλα παιδιά που ανήκουν σε άλλες οικογένειες, τότε να είστε σίγουροι ότι εσείς παίρνετε και στρέφετε το δάχτυλο απέναντι σε αυτά τα παιδιά και στην κοινωνία, αλλά και στα σχολεία.

Τέλος, για να μην αναφερθώ σε σχέση με την ετοιμότητα της οικογένειας, να πω και κάτι τελείως διαφορετικό για το πώς μια κοινωνία μπορεί να είναι έτοιμη ή όχι. Δεν θα αναφερθώ ούτε στην έκτρωση, ούτε στις αμβλώσεις, ούτε στον πολιτικό γάμο, ούτε τίποτα. Θα πω το εξής. Πριν περίπου είκοσι χρόνια, το 2000, ο αδελφός που επέλεξε για γυναικα της ζωής του τη σύντροφό του η οποία είναι ινδικής καταγωγής. Όταν ο γάμος έγινε στα Τρίκαλα, σας πληροφορώ ότι ήρθαν τα τοπικά μέσα για να καλύψουν το γεγονός ως κάτι πρωτόγνωρο. Φαντάζομαι ότι αν αυτό συμβεί σήμερα και στα Τρίκαλα και στο χωριό μου, δεν θα τύχει προφανώς της ίδιας αντιμετώπισης.

Εύχομαι σε είκοσι χρόνια από τώρα χιλιάδες παιδιά να έχουν

φύγει από ιδρύματα, να έχουν μεγαλώσει σε οικογένειες με αγάπη και στοργή και εδώ όλοι μαζί να είμαστε περήφανοι που φέραμε αυτό το νομοσχέδιο.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σπυρίδων Λυκούδης): Ευχαριστώ, κυρία συνάδελφε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θέλω να συνεννοηθούμε για κάτι. Η ώρα λήξης της σημερινής συνεδρίασης είναι 22.30'. Όταν θα φτάσει αυτή η ώρα, θα σταματήσουμε και θα έχουν μιλήσει όσοι μίλησαν μέχρι εκείνη την ώρα. Το λέω γιατί αν είχε τηρηθεί και αν τηρείται κανονικά ο χρόνος, θα μπορούσαμε να είχαμε φτάσει στο νούμερο πενήντα του καταλόγου των ομιλητών. Δεν θα φτάσουμε στο νούμερο πενήντα, αλλά η συνεδρίαση στις 22.30' θα τελειώσει. Σας το λέω για να είμαστε συνεννοημένοι.

Η συνάδελφος κ. Αναστασία Χριστοδουλοπούλου, Αντιπρόεδρος της Βουλής, έχει τον λόγο.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ (Γ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Καλησπέρα. Έχοντας παρακολουθήσει σχεδόν όλη τη συζήτηση, νομίζω ότι αξίζει να κάνουμε έναν μικρό απολογισμό.

Στη συζήτηση που έχει προηγηθεί, όλο το θέμα κεντραρίστηκε κυρίως από τους επικριτές του νομοσχεδίου στο αν είναι καλό ή κακό, ηθικό ή ανήθικο και λοιπά να συμμετέχουν στο θεσμό της αναδοχής τα ομόφυλα ζευγάρια. Δεν είναι απλώς ότι αδικήθηκε το νομοσχέδιο, αλλά νομίζω ότι, για μία ακόμη φορά, η Βουλή χρησιμοποιήθηκε ως μέσο για να διακηρύξει ο καθένας τις ηθολογίες του και να υποκριθεί πόσο ευαίσθητος είναι που ενδιαφέρεται για τα παιδιά. Για ποια παιδιά εν τω μεταξύ;

Τα παιδιά που είναι στα ιδρύματα, τα οποία είμαι σίγουρη ότι κανένας από όσους μίλησαν δεν τα έχει επισκεφθεί ποτέ ούτε καν τα Χριστούγεννα, ότι δεν έχει πάει σε ένα ορφανοτροφείο, ότι δεν έχει πάει σε έναν οργανισμό που υιοθετούν παιδιά, ότι δεν έχει δει από κοντά το δράμα που βιώνουν τα παιδιά και βεβαίως κανείς δεν έχει πάει ποτέ να πάρει ένα παιδί με εικοσιπεντάχρονη άδεια να το πάει στο θέατρο, να το πάει βόλτα, να το βγάλει έξω με τα δικά του παιδιά. Όμως, έρχονται εδώ σήμερα να χύσουν κροκοδείλια δάκρυα.

Τι συμβαίνει τελικά; Ποιοι είναι αυτοί οι αυτόκλητοι προστάτες των ανηλίκων προς αναδοχή; Ποιος τους κάλεσε; Από πού προκύπτει ότι υπάρχει κίνδυνος γι' αυτά τα παιδιά; Υπάρχουν, κύριοι και κυρίες, ένα σωρό μηχανισμοί και θεσμοί ελέγχου της αναδοχής; Υπάρχουν, πρώτον, οι φυσικοί γονείς, οι οποίοι έχουν τεράστια δικαιώματα: να παρέμβουν οποιαδήποτε στιγμή, να ζητήσουν ανάκληση της αναδοχής, να ζητήσουν αντικατάσταση, να ζητήσουν και να πάρουν πίσω τα παιδιά τους. Δεύτερον, υπάρχει ο εισαγγελέας ανηλίκων ο οποίος είναι «κέρβερος» για το τι συμβαίνει και ειδικά με αυτά τα παιδιά. Υπάρχουν ακόμη οι κοινωνικοί λειτουργοί, οι οποίοι φροντίζουν και παρακολουθούν από κοντά και εποπτεύουν τις συνθήκες κάτω από τις οποίες ζουν τα ανήλικα παιδιά. Υπάρχουν τόσο άλλοι θεσμοί κοινωνικής προστασίας, που μόνο τους Βουλευτές δεν περιμέναμε εδώ να μας πουν πόσο ενδιαφέρονται γι' αυτά τα παιδιά. Γιατί εδώ υποκρίνονται, κύριοι. Γιατί, αντί να μιλήσουμε για το τι είναι η αναδοχή, πόσα παιδιά και γιατί είναι στα ιδρύματα, πώς μπορούμε να σπάσουμε την αποϊδρυματοποίηση, μιλάμε για τους ομοφυλόφιλους.

Σήμερα, τόσες ώρες –δεν μπορώ να το πιστέψω– τι γίνεται τελικά; Έρχεται ένα νομοσχέδιο, του οποίου αντικείμενο της ρύθμισης είναι τα ανήλικα παιδιά. Και συζητάμε εδώ και έχουμε πέσει στη λούμπα, και πολλοί από τη μεριά του ΣΥΡΙΖΑ στο να απαντάνε, σαν το θέμα της ρύθμισης να είναι οι ομοφυλόφιλοι και τα δικαιώματά τους. Και κάνουμε μία συζήτηση για το ποια είναι τα δικαιώματα των ομοφυλοφίλων, ποια είναι τα όρια, αν μπορούν να υιοθετήσουν, αν μπορούν να είναι ανάδοχοι και τι πρέπει να κάνουμε, η κοινωνία πώς να το αντιμετωπίσει; Ενώ το ζήτημα είναι αλλιώς: τι είναι ο θεσμός της αναδοχής.

Κατ' αρχάς, όσοι μας ακούνε, που δεν τα ξέρουν αυτά τα πράγματα, θα νομίζουν ότι εισήχθη μόλις τώρα ο θεσμός της αναδοχής και όλοι πανικόβλητοι βγαίνουμε είτε να τον υπερασπιστούμε είτε να τον κατακραυμώσουμε. Ο θεσμός αυτός ισχύει χρόνια στην Ελλάδα. Τι συμβαίνει τελικά; Τα παιδιά που είναι σε ιδρύματα πρέπει να παραμείνουν εκεί; Ή έπρεπε αυτή η νομοθετική πρωτοβουλία –και άργησε, θα έλεγα εγώ– ακριβώς να επισπεύσει

τους χρόνους, αλλά μέσα από διαδικασίες που να είναι αντικειμενικές, που να είναι αξιόπιστες, που να αντέχουν στο χρόνο, που να μη δημιουργούν ζητήματα, που να μην πληγώνουν ανθρώπους; Θα μιλήσουμε για τη δυνατότητα, γιατί -ξέρετε- μέσω της αναδοχής δύο τινά θα συμβούν: ή το παιδί θα επιστρέψει στη φυσική του οικογένεια, ή το παιδί, μέσω των αναδόχων, θα υιοθετηθεί. Αυτές τις δύο διαδρομές πώς τις εξασφαλίζουμε; Εγώ θα ήθελα να πω ότι δεν υπάρχουν πολλά για την κοινωνική έρευνα, για την αντικατάσταση του αναδόχου, εάν εμποδίζει το παιδί να έλθει σε επαφή με τους φυσικούς του γονείς. Αυτά πρέπει να συζητάμε εδώ. Και τι συζητάμε; Μιλάμε για τρεις χιλιάδες παιδιά, τόσα είναι αυτά που είναι προς αναδοχή ή προς υιοθεσία. Και πόσοι είναι οι ενδιαφερόμενοι; Αμέτρητοι!

Κατά συνέπεια, τι θεωρείτε τώρα όλοι εδώ, που μονοπωλήσατε και αποπροσανατολίσατε και στάξατε δηλητήριο στις ψυχές της κοινωνίας; Τι θέλετε να πείτε; Ότι όταν θα μπουν στο μητρώο οι ανάδοχοι, θα επιλεγεί ο ομοφυλόφιλος, ο μόνος; Γιατί μέχρι τώρα μπορούσε και ένας μόνος του να πάρει ένα παιδί και ένας χήρος και ένας διαζευγμένος, και ένας οποιοσδήποτε. Κανείς δεν ανησυχούσε. Όλοι κοιμόντουσαν μια χαρά. Δεν είχαν πάθει τίποτα. Η κοινωνία τίποτα, ο χριστιανισμός, η ηθικολογία, όλα ήταν τέλεια. Ξαφνικά, τώρα, βγήκε όλος αυτός ο πανικός, για να δηλητηριάσουμε την κοινωνία.

Πού είναι λοιπόν; Για να τα ξαναδούμε τα ζητήματα. Οι κοινωνικοί λειτουργοί, όταν θα έχουν εκατό αιτήσεις προς αναδοχή και πέντε παιδιά, ποιον θα διαλέξουν; Δεν θα διαλέξουν την καλύτερη οικογένεια; Δεν θα διαλέξουν όχι μόνο να έχει ιδιόκτητο σπίτι, που δεν το προβλέπει ο νόμος, αλλά να έχει και εξοχική κατοικία και να έχει και σπίτι στο Λονδίνο ή στο Παρίσι; Με τέτοια κριτήρια θα τα δώσουν. Με τα κριτήρια ότι ένα παιδί που έχει κατοικήσει και έχει παραμεινθεί στα ιδρύματα από τη φυσική του οικογένεια για διάφορους λόγους, πρέπει να τύχει αγάπης και στοργής.

Εδώ θα έπρεπε να συζητάμε όλα αυτά τα ζητήματα, τι είναι τα ιδρύματα, όχι μόνο τα θρησκευτικά αλλά και τα άλλα, τα ιδιωτικά. Ξέρουμε από τα γηροκομεία. Ξέρουμε τι είχε αποκαλυφθεί για τη Στέγη Παιδιών στον Πειραιά. Τα ξέρουμε όλα. Πώς κακοποιούν τους ανθρώπους. Πώς τους φτιάχνουν χαρακτήρες για να εκδικηθούν την κοινωνία στη συνέχεια. Για να εκδικηθούν τα πάντα. Γιατί τι τους λείπει; Τους λείπει αγάπη και στοργή. Γι' αυτό όταν υπάρχουν άνθρωποι που διεκδικούν να το διαχειριστούν και να το διαχειριστούν, δεν μπορούμε να τους γυρίζουμε την πλάτη.

Άρα το ζήτημα εδώ δεν είναι αν οι ομοφυλόφιλοι ή οι ετερόφυλοι ή ποιοι θα πάρουν ένα ανήλικο παιδί για να του δώσουν την αγάπη, αλλά πώς η κοινωνία θα είναι συμμετοχή στο ζήτημα της κοινωνικής προστασίας των παιδιών. Είμαστε μια παιδοκεντρική κοινωνία, ειδικά η ελληνική κοινωνία. Αυτά που κάνουμε για τα παιδιά μας πρέπει να φροντίζουμε ώστε όλα τα παιδιά να απολαμβάνουν αυτών των δικαιωμάτων κι αυτών των παροχών της αγάπης, της στοργής, της φροντίδας.

Κλείνοντας, ήθελα να πω ότι αυτό το ζήτημα και η συζήτηση που έχει προηγηθεί ήταν μία ακόμα χαμένη ευκαιρία για να συζητήσουμε για τα οξυτάτα κοινωνικά προβλήματα που έχει η χώρα μας. Είμαστε κατώτεροι των περιστάσεων, γιατί αυτό που μας κινητοποιεί είναι η δεισιδαιμονία, η προκατάληψη, η πολιτική αντιδικία χωρίς λόγο.

Επιτρέπεται, κύριοι συνάδελφοι και συναδέλφισσες, να κάνομε αντιδικία για την Τουρκία, για τα Σκόπια, για το μεταναστευτικό. Όμως, όταν το θέμα έχει να κάνει με τα παιδιά και την προστασία τους, απαγορεύεται να είμαστε υποκριτές, να χύνουμε κροκοδείλια δάκρυα, προκειμένου να απευθυνθούμε σε ένα ακροατήριο που φανταζόμαστε ότι υπάρχει, γιατί υποτιμάμε τον ελληνικό λαό. Υποτιμάμε την ελληνική κοινωνία, η οποία ξέρει και καταλαβαίνει τι παίζεται κάθε φορά, προκειμένου να πάρουμε κανένα ψηφαλάκι, αδιαφορώντας για τη δυστυχία που υπάρχει, για τον πόνο και των φυσικών γονέων που εγκαταλείπουν το παιδί τους και για το παιδί που δεν έχει τους φυσικούς γονείς του, και καθυστερεί εγκληματικά να βρεθεί σε μία οικογένεια για να ρουφήξει αγάπη.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σπυρίδων Λυκούδης): Ευχαριστούμε πολύ. Η συνάδελφος κ. Αικατερίνη Ιγγλέζη έχει τον λόγο.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΙΓΓΛΕΖΗ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, συζητάμε σήμερα ένα σχέδιο νόμου που μας φέρνει σε κάθε του άρθρο αντιμέτωπους με το ερώτημα: Πόσο ανοιχτή είναι η αγκαλιά μας και η καρδιά μας ατομικά και συλλογικά για να στηρίξουμε και να προστατεύσουμε όλα αυτά τα παιδιά που για πολλούς και διάφορους λόγους δεν βρίσκονται με την οικογένειά τους; Με ποιον τρόπο μπορούμε να βάλουμε ένα λιθαράκι ώστε να διορθωθούν τα κακώς κείμενα του παρελθόντος;

Προφανώς δεν θέτω το ερώτημα με τη λογική της ευσπλαχνίας και της φιλανθρωπίας. Το ερώτημα αυτό είναι βαθύτατα κοινωνικό. Είναι ερώτημα περί κοινωνικής αλληλεγγύης και συλλογικής ανάληψης της ευθύνης που έχουμε απέναντι στα παιδιά.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν νομίζω ότι κανείς σ' αυτή την Αίθουσα θα διαφωνήσει με την ανάγκη προστασίας των παιδιών. Αυτό φάνηκε και στις συζητήσεις που έχουν προηγηθεί στις επιτροπές αλλά και τη σημερινή συζήτηση. Το ερώτημα όμως είναι πώς εφαρμόζεται στην κοινωνία και την πράξη η καλή αυτή πρόθεση που έχουμε. Με αυτό το σκεπτικό, λοιπόν, οι διατάξεις που δίνουν τη δυνατότητα συγκέντρωσης κι οργάνωσης των δεδομένων είναι το πρώτο βήμα στην κατεύθυνση επίλυσης του προβλήματος, αν μπορούμε να το πούμε αυτό.

Όταν αναφερόμαι σε πρόβλημα, δεν αναφέρομαι στην αιτία για την οποία τα παιδιά βρίσκονται δίχως οικογένεια. Θεωρώ ότι αυτή είναι μία συζήτηση πολύ σημαντική, αλλά διαφορετική. Πρόβλημα εννοώ την οργάνωση και τον έλεγχο της διαδικασίας αναδοχής και τεκνοθεσίας.

Ως εκ τούτου, τα μητρώα που θεσπίζονται τα θεωρώ σημαντικά. Μέσα από μία συγκροτημένη διαδικασία καταγραφής δεδομένων θα μπορούσαμε να έχουμε την εικόνα της πραγματικότητας, ώστε να οδηγηθούμε στη λήψη αποφάσεων.

Εξίσου σημαντική, όμως, είναι και η θέσπιση του Εθνικού Συμβουλίου Αναδοχής και Υιοθεσίας, που αποτελεί το επιτελικό όργανο για τη χάραξη πολιτικής για την αναδοχή και την τεκνοθεσία.

Παράλληλα, όμως, οι διαδικασίες έχουν και αποκεντρωμένο χαρακτήρα, καθώς το μητρώο και τα αιτήματα των ενδιαφερόμενων διασυνδέονται μέσω των κέντρων κοινωνικής προστασίας και των κοινωνικών υπηρεσιών των περιφερειών.

Στόχος σε κάθε περίπτωση είναι η επιτάχυνση των διαδικασιών προς όφελος των παιδιών και το όφελος των παιδιών συνίσταται στο να βρεθούν σε ασφαλές οικογενειακό πλαίσιο το ταχύτερο δυνατόν και στην αποφυγή της εισόδου τους σε ίδρυμα -και αυτό για να γίνει χρειάζεται τη συνεργασία πολλών και διαφορετικών φορέων του δημοσίου αλλά και ευρύτερα.

Η απαξίωση και η υποστελέχωση των κρατικών δομών είναι γεγονός, στο οποίο κανείς δεν εθελοτυφλεί και αυτό βαραίνει όλες τις κυβερνήσεις διαχρονικά. Σε κάθε περίπτωση, όμως, το νομοσχέδιο αυτό δεν επιχειρεί να καταργήσει τις κρατικές δομές ούτε και τον αναγκαίο κρατικό έλεγχο, αλλά να μειώσει τον χρόνο των διαδικασιών με γνώμονα, όπως ήδη ανέφερα, την προστασία των παιδιών και την ένταξή τους σε ασφαλές οικογενειακό πλαίσιο, καθώς και τη θεσμική και επιστημονική ορθή κατοχύρωση της διαδικασίας.

Ως εκ τούτου, το διαχρονικό αίτημα για ενίσχυση των κρατικών δομών που θα υποστηρίζουν αυτές τις διαδικασίες θα με βρίσκει πάντα σύμφωνη. Όμως, είναι απαραίτητο να έχουμε στην οπτική μας την διεπιστημονική στελέχωση των αρμόδιων υπηρεσιών και φορέων, καθώς και τη διεπιστημονική συνεργασία.

Το ζητούμενο, συνάδελφοι, δεν είναι μόνο το παιδί να πάει σε μία ανάδοχη οικογένεια. Το μεγάλο ζητούμενο για εμάς, ως κοινωνία, είναι η ολιστική υποστήριξη των οικογενειών αυτών -και των γονεϊκών και των αναδόχων- και σαφώς και των ίδιων των παιδιών. Σε αρκετές περιπτώσεις πρέπει να διερευνάμε και τους όρους με τους οποίους θα γυρίσουν το παιδί πίσω στη γονεϊκή του οικογένεια και να δημιουργούμε τις προϋποθέσεις για αυτό.

Για τον λόγο αυτό, θα πρέπει η κάθε οικογένεια να υποστηρίζεται από διεπιστημονική ομάδα με σταθερότητα, ώστε η ανα-

δοχή, ως κοινωνικός θεσμός, να κατέχει τη θέση που της αρμόζει.

Σε αυτό το πλαίσιο, θα πρέπει να υπάρξει πρόβλεψη για τη ρητή υποστήριξη και την παρακολούθηση της οικογένειας συστηματικά, καθώς και για την παρακολούθηση της οικογένειας σε σχέση με την εξέλιξη του θεσμού της αναδοχής.

Συναδέλφισσες και συνάδελφοι, το νομοσχέδιο αυτό που ακουμπάει πυρηνικά ζητήματα της κοινωνίας μας για ακόμα μία φορά προκάλεσε τα πιο συντηρητικά αντανάκλαστικά. Πολύ εύκολα κανείς μπορεί να αποπροσανατολίσει τη συζήτηση στο αν ομόφυλα ζευγάρια δικαιούνται να είναι ανάδοχοι ή να προχωρήσουν σε τεκνοθεσία. Αποδεικνύεται για ακόμη μία φορά ευκολότερο να μιλήσουμε για διακρίσεις, παρά για το τι πραγματικά σημαίνει να είναι ένας άνθρωπος ικανός να γίνει ανάδοχος γονέας ή να τεκνοθετήσει.

Όμως έχει παρέλθει προ πολλού η εποχή αυτών των συζητήσεων. Οφείλουμε, συνάδελφοι, να μιλάμε για τους όρους με τους οποίους ομόφυλα ζευγάρια, αλλά και άνθρωποι που έχουν επιλέξει να ζουν εκτός γάμου, να γίνουν ανάδοχοι γονείς και να τεκνοθετούν όπως και κάθε άλλο ζευγάρι, να θέσουμε τους όρους που σαν κοινωνία προκρίνουμε, ώστε οι επιλογές της τεκνοθεσίας και της αναδοχής να υποστηρίζονται από σύγχρονα δημόσια διεπιστημονικά δίκτυα.

Η διάθεση για να προσφέρει κανείς αγάπη και αγκαλιά δεν διακρίνει έμφυλες ταυτότητες και πιστοποιητικά γάμου. Έχουμε υποχρέωση να εκσυγχρινίζουμε θεσμούς, να τεκμηριώνουμε επιστημονικά τις προσεγγίσεις μας, να αφουγκραζόμαστε την κοινωνία που προχωράει και να δώσουμε τη μάχη να γίνουν πράξη τα περισσότερα από όσα γράφονται σε ένα νομοσχέδιο.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σπυρίδων Λυκούδης): Ευχαριστώ, κυρία συνάδελφε.

Τον λόγο έχει ο συνάδελφος κ. Γεώργιος Ουρσουζίδης.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΟΥΡΣΟΥΖΙΔΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Αγαπητοί συνάδελφοι, σήμερα συζητάμε ένα νομοσχέδιο, το οποίο έχει να κάνει με το παιδί. Οι θεσμοί της υιοθεσίας και της αναδοχής ανήλικων αποτελούν τους κυριότερους και σημαντικότερους θεσμούς παιδικής προστασίας, ιδιαίτερα των κακοποιημένων παιδιών. Στόχος των θεσμών αυτών είναι η εξασφάλιση ενός ζεστού, οικογενειακού περιβάλλοντος, όπου αυτά θα νιώθουν άνετα, ασφαλή και θα χαίρουν κοινωνικής αποδοχής στο περιβάλλον που ζουν και δημιουργούν.

Στην Ελλάδα, πολλά δημόσια και ιδιωτικά ιδρύματα δεν ανταποκρίνονται στον ρόλο τους, δεν επουλύνουν τις πληγές που κουβαλάνε τα παιδιά από τις οικογένειες που δεν ευτύχησαν ή που απέτυχαν για διάφορους λόγους. Ακόμη, όμως και τα ιδρύματα που ανταποκρίνονται επιτυχώς στον ρόλο τους –και υπάρχουν τέτοια, όπως η πρωτοβουλία για το παιδί που είχατε την ευκαιρία, κυρία Υπουργέ, να εγκαινοιάσετε προχθές, το Κέντρο Ημερήσιας Φροντίδας– είναι γνωστό ότι θα ήταν πολύ καλύτερα αν τα παιδιά αναπτύσσονταν σε ένα οικογενειακό περιβάλλον, απολαμβάνοντας μια φυσιολογική ζωή.

Κατά τη συζήτηση του νομοσχεδίου διαπιστώθηκαν μεταξύ άλλων τα παρακάτω. Κοινή πεποίθηση αποτελεί το γεγονός ότι το νομοσχέδιο κινείται προς τη σωστή κατεύθυνση, σε ό,τι αφορά την αντιμετώπιση χρόνιων προβλημάτων κατά τη διαδικασία υιοθεσίας και αναδοχής. Γίνεται επιτέλους προσπάθεια να αντιμετωπιστεί το φαινόμενο της διαφθοράς στη διαδικασία υιοθεσίας αναδοχής που δυστυχώς, αν και δεν έγινε εκτενής αναφορά, όλοι γνωρίζουμε ότι υφίσταται και μάλιστα, σε μεγάλη κλίμακα.

Επιχειρείται η δημιουργία ηλεκτρονικού μητρώου καταγραφής υποψηφίων αναδόχων οικογενειών, αλλά και των παιδιών προς αναδοχή. Είναι αυτονόητο ότι το κράτος πρέπει επιτέλους να αποκτήσει σαφή εικόνα της πραγματικότητας. Κατά κόρον κατατέθηκε ότι η κατάσταση στα ιδρύματα είναι κακή και δεν παρέχουν ασφαλές περιβάλλον στα παιδιά που φιλοξενούν. Αυτό πρέπει άμεσα να αλλάξει, ανεξάρτητα αν ο στόχος του νομοσχεδίου είναι η αποϊδρυματοποίηση των παιδιών και η πρόσβαση σε ένα ζεστό οικογενειακό περιβάλλον.

Η ψήφιση του νομοσχεδίου από μόνη της δεν αντιμετωπίζει το πρόβλημα. Όλοι γνωρίζουμε ότι τα απαραίτητα εργαλεία παρακολούθησης και υποστήριξης των δράσεων παιδικής προστασίας δεν επαρκούν. Συνεπώς επιβάλλεται οικονομική στήριξη των δομών, δημοσίων και ιδιωτικών. Αυτό κατατέθηκε από αρκετούς φορείς και πρέπει να γίνει πράξη.

Συστήνεται το Εθνικό Συμβούλιο Αναδοχής και Υιοθεσίας με σημαντικό θεσμικό ρόλο στη συνέργεια και τον συντονισμό των συναρμόδιων Υπουργείων και φορέων.

Τέλος, ο στόχος για περιορισμό του χρόνου στη διαδικασία υιοθεσίας που σήμερα διαρκεί πέρα από την παρεμβατικότητα έχει κι επτά χρόνια είναι απολύτως αναγκαίος και πρέπει να επιτευχθεί. Εκεί θα κριθεί σε μεγάλο βαθμό η επιτυχία του νομοσχεδίου. Αυτό είναι το νομοσχέδιο.

Όσον αφορά τώρα στο άρθρο 8, που έγινε πολύς λόγος και προκάλεσε αντιδράσεις, κατά την άποψή μου δικαιολογημένα, με τη νέα του μορφή, μετά τις αλλαγές, νομίζω σε απολύτως θετική κατεύθυνση ξεφεύγουμε από την αυστηρή και άστοχη σειρά υποψηφίων αναδόχων, όπως προβλέπονταν αρχικά.

Διαβάζω το άρθρο πριν αλλάξει: «Κατάλληλοι για να γίνουν ανάδοχοι, σύμφωνα με τις κείμενες διατάξεις, είναι οικογένειες που αποτελούνται από συζύγους ή έχοντες συνάψει σύμφωνο συμβίωσης με ή χωρίς παιδιά, μεμονωμένα άτομα, άγαμα, διαζευγμένα ή σε χηρεία ή με ή χωρίς παιδιά που μπορεί να είναι συγγενείς εξ αίματος οποιουδήποτε βαθμού με το ανήλικο τέκνο. Μεταξύ περισσότερων κατάλληλων υποψηφίων αναδόχων γονέων, η επιλογή γίνεται υποχρεωτικά σύμφωνα με τη σειρά αναφοράς του προηγούμενου εδαφίου».

Πηγαίνουμε πλέον με βάση το πώς θα κρίνουν κατά περίπτωση, ad hoc επί συγκεκριμένου σκοπού οι κοινωνικές υπηρεσίες και οι εποπτεύουσες αρχές, ενώ τίθεται ως κυρίαρχο στοιχείο κρίσης στην επιλογή του αναδόχου για τη βέλτιστη ανάδοχη κατάσταση του παιδιού η Διεθνής Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού που αποτελεί νόμο του κράτους από το 1992 και μάλιστα με αυξημένη ισχύ, γιατί είναι διεθνής σύμβαση.

Έτσι, το επίμαχο άρθρο τροποποιείται ουσιαστικά με τον εξής τρόπο: «Μεταξύ περισσότερων κατάλληλων υποψηφίων αναδόχων γονέων, η επιλογή γίνεται πάντα με γνώμονα το συμφέρον του ανήλικου υπό το πρίσμα της Διεθνούς Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Παιδιού που κυρώθηκε με τον ν.2101/1992».

Καταργείται λοιπόν η αυστηρή σειρά υποψηφίων αναδόχων, όπως αρχικά προβλέπονταν, όπου δίνονταν προτεραιότητα άκριτα, σε όλα ανεξαιρέτως τα ζευγάρια, ετερόφυλα και ομόφυλα, έναντι όλων των άλλων ομάδων ή κατηγοριών υποψηφίων αναδόχων, αγνοώντας τις πραγματικές ανάγκες και τα δικαιώματα του παιδιού.

Θέλω να τονίσω ότι ο συγκεκριμένος νόμος αφορά στα δικαιώματα του παιδιού και όχι στα δικαιώματα οποιασδήποτε άλλης κοινωνικής ομάδας που προφανώς υφίστανται. Προτάσσεται ως κυρίαρχο κριτήριο για αναδοχή ο σεβασμός της Διεθνούς Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Παιδιού.

Λίγα λόγια τώρα για τη Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού. Το σημαντικότερο ίσως κείμενο είναι η Διεθνής Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού του 1989, που έχουν υπογράψει εκατόν ενενήντα μία χώρες και είναι νόμος στη χώρα μας. Παιδιά θεωρούνται όλα τα κορίτσια και αγόρια από μηδέν έως δεκαοκτώ ετών. Όλα τα παιδιά είναι ίσα ανεξαρτήτως γλώσσας, θρησκείας, απόψεως, περιουσίας, κατάστασης και ιδιαίτερων αναγκών ή εμφάνισης.

Οι αποφάσεις που αφορούν τα παιδιά, πρέπει να υπολογίζουν πριν από όλα το συμφέρον των παιδιών. Η πολιτεία πρέπει να παίρνει όλα τα κατάλληλα μέτρα για να εφαρμόζονται τα δικαιώματα των παιδιών. Τα παιδιά έχουν δικαίωμα στη ζωή, την επιβίωση και την ανάπτυξη. Τα παιδιά πρέπει να προστατεύονται από κάθε μορφή βίας, προσβολής, εγκατάλειψης, σωματικής ή ψυχολογικής βίας και μέσα στο σπίτι και έξω από αυτό. Τα παιδιά με σωματικές ή πνευματικές αναπηρίες έχουν δικαίωμα να ζουν σε συνθήκες που εγγυώνται την αξιοπρέπεια τους.

Όταν ένα παιδί τίθεται σε ένα ίδρυμα ή μια ανάδοχη οικογένεια, η πολιτεία πρέπει να παρακολουθεί και να ελέγχει. Όταν ένα παιδί δεν ζει με την οικογένειά του ή δεν μπορεί να το φρον-

τίσει αυτή, έχει δικαίωμα στην υιοθεσία, στην ανάδοχη οικογένεια ή στην κατάλληλη στέγη - ίδρυμα. Η πολιτεία πρέπει να παίρνει, τέλος, όλα τα μέτρα ώστε μία υιοθεσία να είναι σύμφωνη με τον νόμο και να λαμβάνεται υπ' όψιν πάντα και πάνω από όλα το συμφέρον του παιδιού.

Το ζήτημα που προέκυψε με το άρθρο 8 δεν αφορά στην ερμηνεία των όρων αναδοχής και υιοθεσίας, όπως κατά κόρον ακούστηκε, καθώς και στις νομικές συνέπειες που παράγουν, αλλά στο περιβάλλον μέσα στο οποίο θα αναπτυχθούν παιδιά στην ευάλωτη και ευαίσθητη ηλικία τους, στη διασφάλιση του καλύτερου περιβάλλοντος μέσα στο σπίτι, αλλά και έξω από αυτό.

Αυτό κρίνεται από τις ειδικές υπηρεσίες επιτέλους -με ανακούφιση το διαβάζουμε- από ειδικούς με βάση δικαιώματα του παιδιού, όπως ρητά ορίζονται από τη Διεθνή Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού, χωρίς στερεότυπα και προκαταλήψεις.

Έτσι, λοιπόν, το ζήτημα δεν τίθεται αν θα ψηφιστεί από εμάς που αντιδράσαμε, κυρία Υπουργέ, το υπ' όψιν άρθρο, αλλά από αυτούς που βιάστηκαν και γρήγορα είπαν το ναι και τώρα πρέπει να το δούμε συλλογικά, όλοι μαζί και να βοηθήσουμε να ξεπεραστούν οι προκαταλήψεις και όποιες παρεξηγήσεις είχαν δημιουργηθεί, χωρίς η αιτία να ανήκει σε εμάς που αντιδράσαμε, επαναλαμβάνω.

Ολοκληρώνοντας, θέλω να πω ότι η ουσία είναι ότι διεξήχθη ένας γόνιμος διάλογος που θα μπορούσε να θεωρηθεί πετυχημένος, αν κατέληγε σε ένα όσο το δυνατόν πιο ασφαλές συμπέρασμα. Αυτό επιτεύχθηκε μερικώς. Στην πράξη θα φανεύει το πραγματικό αποτέλεσμα.

Τονίζω ξανά: Το ιερό δικαίωμα στην ευτυχία του παιδιού ούτως ή άλλως ορίζεται από τη Διεθνή Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού. Έχω εμπιστοσύνη στους κοινωνικούς θεσμούς και στη δικαιοσύνη, που επιτέλους αναλαμβάνουν σημαντικό ρόλο για την ευθύνη που τους αναλογεί.

Θα ήθελα, τέλος, να ευχαριστήσω όλους όσους αφιέρωσαν χρόνο να καταθέσουν απόψεις στο πλαίσιο της επεξεργασίας του νομοσχεδίου, τους φίλους μου που χρόνο ασχολούνται με επιτυχία και ανδριότητα στον χώρο της προστασίας του παιδιού και με βοήθησαν και φυσικά τον Συνήγορο του Παιδιού, που βελτίωσε σημαντικά το νομοσχέδιο με τις απολύτως εύστοχες προτάσεις που κατέθεσε κι έγιναν αποδεκτές από εσάς.

Προσωπικά είμαι ικανοποιημένος με τις βελτιστοποιήσεις που έγιναν κατά τη συζήτηση και φυσικά με τη ριζική αλλαγή του άρθρου 8. Στην αρχική του μορφή δεν πιστεύω ότι θα γινόταν αποδεκτό, τουλάχιστον από εμένα.

Ειπώθηκαν υπερβολές. Δεν θα ασχοληθώ. Θα παραμείνω προσλημένος στην ουσία του νομοσχεδίου, που αφορά στο ιερό δικαίωμα του παιδιού να ζήσει όσο το δυνατόν πιο ευτυχισμένο μέσα σε μια κοινωνία που του αξίζει. Γιατί; Γιατί αν γλιτώσει το παιδί υπάρχει ελπίδα.

Σας ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σπυρίδων Λυκούδης): Ο Ανεξάρτητος Βουλευτής κ. Δημήτριος Κουκούτσης έχει τον λόγο.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΥΚΟΥΤΣΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Δεν μ' αρέσει να γυρίζω στο παρελθόν, ούτε μ' αρέσει να ξύνω πληγές, αλλά επειδή έγινε αναφορά από Βουλευτές του ΚΚΕ και του ΣΥΡΙΖΑ, θα ήθελα να πω κι εγώ μία μικρή ιστορία για ένα παιδί.

Το 1948 ένα παιδί δεκαεσσάρων χρονών στον ορεινό όγκο του Ταυγέτου έχασε το πόδι του από νάρκη. Ο πατέρας του ήταν στο βουνό. Πολεμούσε με τη δεξιά παράταξη. Άλλα παιδιά είχαν γονείς που πολεμούσαν με την άλλη παράταξη. Αυτό το παιδί έχασε το πόδι του. Για να βρεθεί στην Αθήνα εκείνη την εποχή από την Καλαμάτα, από τον ορεινό όγκο του Ταυγέτου, ήταν σαν να παγιάει στον Βόρειο Πόλο ταξίδι.

Το παιδί αυτό ήλθε. Το παιδί αυτό είναι ο πατέρας μου. Τον έχω ακόμη. Μεγάλωσε τρία παιδιά. Ανδρώθηκε στις βασιλικές σχολές της Φρειδερίκης. Έμαθε τέχνες μαζί με παιδιά από αντάρτικες οικογένειες, που είχαν χάσει και αυτά χέρια, πόδια. Όλα μαζί ζουν μέχρι σήμερα αδελφωμένα. Είναι φίλοι. Έχει φίλους που έρχονται στα ογδόντα πέντε, στα ογδόντα έξι χρόνια τους, βλέπονται και αγαπιούνται σαν αδελφά. Γι' αυτό, λοιπόν, αφήστε το. Μην ξύνετε παλιές πληγές.

Ο θεσμός της υιοθεσίας στη χώρα μας ποτέ δεν είχε ένα ολοκληρωμένο θεσμικό πλαίσιο, παρόλο που συγκαταλέγεται μεταξύ των πιο ευαίσθητων ζητημάτων της κοινωνίας μας. Άραγε, η υιοθεσία, κατ' επέκταση η ανατροφή ενός παιδιού, είναι μόνο η μεγάλη επιθυμία ενός ζευγαριού να αποκτήσει ένα παιδί ή είναι και η ανάγκη ενός παιδιού να ζήσει σε μία οικογένεια με αγάπη, προστασία και την ασφάλεια την ψυχολογική που θα του παρέχεται εφεξής;

Η υιοθεσία πρέπει να διέπεται από υψηλούς κανόνες ηθικούς και αξίες διαχρονικές. Το παιδί που εγκαταλείπεται, μέσω της νέας του οικογένειας πρέπει να έχει τις πρέπουσες ευκαιρίες για την κοινωνική του ένταξη, οπότε πρέπει να λάβουμε πάρα πολύ σοβαρά υπ' όψιν μας και τα κοινωνικά στερεότυπα, που ευτυχώς στην πατρίδα μας είναι ακόμη ισχυρά όσον αφορά στον θεσμό της υιοθεσίας.

Εάν αυτά τα πρότυπα ανατραπούν βίαια, όπως το επιθυμείτε εσείς σήμερα λόγω των ιδεοληψιών σας, που τις συμμερίζεται, βέβαια, και ένα κομμάτι, δυστυχώς, εκ δεξιών σας χάριν πολιτικών ωφελειών, τα προβλήματα που θα προκύψουν θα είναι τεράστια τόσο για την κοινωνία όσο και για τα παιδιά αυτά.

Σύμφωνα με εμπειριστατικές μελέτες, δεν έχει διευκρινιστεί πώς αντιλαμβάνονται τα ίδια τα παιδιά τους γονείς με το ίδιο φύλο και ποια θα είναι η εξέλιξη τους με την ασφάλεια που θα προκύψει εφόσον δεν θα υπάρχουν διακριτοί γονεϊκοί ρόλοι.

Μία άλλη παράμετρος στις μελέτες αυτές είναι ότι τα γονεϊκά πρότυπα όταν λείψουν, δημιουργούν σημαντικά εμπόδια στην υγιή ψυχική ανάπτυξη του παιδιού, που άλλωστε είναι η βάση της απόφασης για να δοθεί το παιδί σε ανάδοχη οικογένεια.

Γι' αυτό είμαστε κι εδώ εμείς σήμερα. Αυτό συζητάμε. Τι κοινό μορφή να έχει η σεξουαλική επιλογή, που στο κάτω-κάτω της γραφής είναι μία αυστηρά ιδιωτική απόφαση, με τον θεσμό της υιοθεσίας, που προκύπτει από καταβολής κόσμου με την αυστηρή κατανόηση της φυσιολογικής βιολογικής σχέσης άνδρα - γυναίκας και πατέρα - μητέρας;

Είναι δεδομένο ότι τα ομόφυλα ζευγάρια δεν αποτελούν τη φυσική ανθρώπινη εξέλιξη, πόσο μάλλον τον διαχρονικό θεσμό της υιοθεσίας. Εξέλιξη είναι να ακολουθούμε τους φυσικούς νόμους, να τηρούμε τις ηθικές αξίες που δοκιμάστηκαν σκληρά στο πέρασμα των χρόνων και άντεξαν στα ρεύματα και τις μικροπιέσεις κατά καιρούς.

Οι καιροί που ζούμε είναι, δυστυχώς, παρακμιακοί στην πλειονότητα των εκφράσεών τους. Όσο και αν προσπαθείτε να παρουσιάσετε ως πρωτοποριακή τη ρύθμιση αυτή για την ελληνική κοινωνία, θα παραμείνει ως κάτι το μη ερμηνεύσιμο. Η υιοθεσία σε πείσμα των καιρών συνεχίζει να συντελεί στη διαμόρφωση των βασικών αξιών και απόψεων, που μπορεί να αποβούν αποφασιστικής σημασίας για τα άτομα, ακόμα και μετά την αποχώρησή τους από την οικογενειακή εστία.

Άραγε, θα αρχίσουμε να διδάσκουμε στα παιδιά μας ότι οι όροι, όπως πατέρας και μητέρα, δεν ισχύουν ή ότι περιέχουν μια σχετικότητα; Πώς θα εξηγήσουμε τις διαφορές των φύλων; Πώς θα θέσουμε πρότυπα; Γιατί, ας μην το λησμονούμε, τα παιδιά πολύ περισσότερο από τους ενήλικες ψάχνουν, λειτουργούν με πρότυπα, τα αποζητούν, τα επιδιώκουν.

Εν κατακλείδι, υπάρχουν καίρια ερωτήματα της επιστημονικής κοινότητας που δεν απαντώνται από τους υπέρμαχους του άρθρου αυτού. Τα παιδιά αυτά θα έχουν τυπική ανάπτυξη ή θα παρουσιάσουν δυσκολίες;

Λέτε ότι πρέπει να επιτραπεί η υιοθεσία από ομόφυλους γονείς και για ανθρωπιστικούς λόγους. Στο όνομα, λοιπόν, αυτού του ανθρωπισμού με το έτσι θέλω και χωρίς να ερωτηθούν θα στερήσουμε από κάποια παιδιά το μητρικό ή το πατρικό αρχέγονο πρότυπο, θα τους στερήσουμε τη μητρική αγκαλιά, τον θηλασμό και τόσα άλλα πράγματα που απολαμβάνουν τα παιδιά εδώ και μύρια χρόνια.

Πώς είναι δυνατόν να μιλάτε σήμερα για αναφαίρετο δικαίωμα αυτών των ανθρώπων να μεγαλώσουν ένα παιδί, όταν το δικαίωμα αυτό τους το στερεί η ίδια η πανάρχαια η φυσική τάξη;

Φανταστείτε τι προβλήματα θα υπάρχουν. Αυτά έχουν προκύψει και στο παρελθόν από παιδιά, τα οποία ανακάλυψαν σε μεγαλύτερη ηλικία ότι είναι παιδιά σε ανάδοχη οικογένεια. Για

παράδειγμα, στην περίπτωση αναδοχής ή υιοθεσίας από ομόφυλο ζευγάρι, φανταστείτε τότε τα παιδιά να πληροφορηθούν ότι έχουν να αντιμετωπίσουν ένα επιπλέον πρόβλημα στο περιβάλλον τους.

Τα παιδιά, όπως ξέρετε, είναι επιθετικά. Είναι γνωστό τοις πάσι ότι η παιδική κοινωνία εκ φύσεως είναι άκρως επιθετική και σκληρή στον υπέρτατο βαθμό. Γιατί, λοιπόν, αυτές οι ιδεοληψίες; Γιατί αυτές οι εμμονές, αυτή η πρεμούρα, αυτή η σπουδή; Πιεζόμαστε; Υπάρχει συγκεκριμένος λόγος;

Την απάντηση την έδωσε πάρα πολύ όμορφα σε ένα άρθρο του προ ημερών ο Ηλίας Παπαναστασίου, ονομάζοντάς σας εσάς της Αριστεράς «μεταμοντέρνους», που απεχθάνεστε τη βιολογία και θεωρείτε τη βιολογική κατασκευή σαν κοινωνική κατασκευή κατά πρώτο λόγο.

Λέτε ουσιαστικά ότι δεν γεννιέσαι ως άντρας ή ως γυναίκα, αλλά δημιουργείσαι ή διαπλάθεσαι από την κοινωνία, θέλοντας έτσι να αποδομήσετε τον βιολογικό πυρήνα των φύλων και να υπερτονίσετε -άκουσον!- την κοινωνική επιρροή.

Έχετε αναγάγει την ελευθερία επιλογής σε υπέρτατο αγαθό, επειδή απεχθάνεστε έννοιες, όπως την «κοινωνική ηθική» και την «κοινωνική ευθύνη». Ένα συνονθύλευμα δημοσιούπαλληλικών και πανεπιστημιακών γραφειοκρατών αυτοαποκαλούνται διανοούμενοι, που καταχρώνται όρους που δεν κατανοούν και κορδώνονται σαν φασισανό για την ιδεολογική τους μεγαλοπρέπεια.

Να προσθέσω δέ ότι η πλειοψηφία των κομμάτων σήμερα μιλάει για ψήφο κατά συνείδηση. Βέβαια τη στήριξη θα την έχετε και εκ δεξιών- αυτό δεν το συζητάμε- και από τους σοσιαλδημοκράτες κ.λπ.. Όλοι ζητούν ψήφο κατά συνείδηση. Τώρα κατά συνείδηση; Όταν παίρνονταν αποφάσεις για την οικονομική εξασφάλιση της χώρας και με την προηγούμενη κυβέρνηση και τώρα, μιλούσατε για «αυστηρή κομματική πειθαρχία» δεξιά και αριστερά. Παράξενα πράγματα!

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ντροπή σε αυτή την Ευρώπη με τα -θα το πω- κόμματα των παιδεραστών, με τα κόμματα των κτηνοβατών, ντροπή σε εσάς που φέρνετε ένα τέτοιο νομοσχέδιο και ντροπή κυρίως σε εμένα, που δεν μπορώ να το απαλείψω.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σπυρίδων Λυκούδης): Ο συνάδελφος κ. Νικόλαος Παρασκευόπουλος, έχει τον λόγο.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ: Αγαπητές και αγαπητοί συνάδελφοι, την εισαγωγή που ήθελα να κάνω την κάλυψε η Αντιπρόεδρος της Βουλής, η κ. Χριστοδουλοπούλου. Στο σχετικό θέμα το μόνο που θα ήθελα να συμπληρώσω ή να προσθέσω σε όσα είπε είναι ότι το φαινόμενο αυτής της έντασης και της προσήλωσης στο θέμα της ομοφυλοφιλίας, το οποίο δείχνει η Βουλή στις συζητήσεις της, δεν είναι καινούριο.

Έχουν περάσει από τη Βουλή νόμοι για την αγροτική οικονομία, για την τρομοκρατία, ενσωματώσεις οδηγιών, θέματα που αφορούν τη διαφθορά, εθνικά θέματα, πολύ ήσυχα. Μην τυχόν και ένα νομοσχέδιο το οποίο συζητείται εδώ έχει την παραμικρή έμμεση σχέση με την ομοφυλοφιλία. Εκεί έχουμε ένταση, επιθετικότητα πολλών ρητόρων και μεγάλη διάρκεια των συζητήσεων.

Κυρία Υπουργέ, εάν δεν υπήρχε το άρθρο 8, δεν ξέρω εάν θα φτάναμε σε μιάμιση ημέρα συζήτησης στην Ολομέλεια. Βεβαίως, δεν θέλω να κάνω ο ίδιος το ίδιο λάθος και να αναφερθώ σε αυτό θέμα. Θα προσπαθήσω κι εγώ να μπω στο ζήτημα με ένα παράδειγμα, όχι ενός παιδιού αλλά πολλών παιδιών.

Προ πολλών ετών, ίσως προ δεκαετίας, είχα βρεθεί σε μία συζήτηση στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης, με συμμετοχή εισαγγελέως ανηλίκων, δικαστή ανηλίκων και επιμελητών ανηλίκων να συζητούν με πολύ ενδιαφέρον και προσοχή όλοι οι λειτουργοί -είχα προσκληθεί και εγώ για μία επιστημονική γνώμη- τι μπορεί να γίνει με αυτά τα παιδιά. Πήγαιναν στο δικαστήριο ανηλίκων εφηβικά, παιδάκια και το δικαστήριο είχε διαπιστώσει ότι είχαν κλέψει κάτι, ένα μοτοσάκι για παράδειγμα και δεν ήξεραν τι να κάνουν.

Εξηγούσαν οι δικαστές ότι δεν ήθελαν να ταβάλουν στη φυλακή, δεν ήθελαν να ταβάλουν σε κλειστό ίδρυμα. Μπορεί να μην πήγαιναν και φυλακή. Τότε ο σωφρονισμός ενηλίκων είχε διαστάσεις στο άρθρο 127. Δεν ήταν όπως μετά τον ν.4322. Εξηγούσαν πώς καταλάβαιναν ότι αν το παιδί πάει σε κλειστό χώρο, σε κλειστό ίδρυμα, ή σε φυλακή, η πρόβλεψη είναι χειρότερη για

το μέλλον του και τη σχέση του με την παραβατικότητα και ότι είναι προτιμότερο να μείνει έξω με κάποια εποπτεία, με κάποια προσοχή. Όμως, υπήρχαν εγγυήσεις ότι αυτό το παιδί δεν θα εγκαταλειφθεί, δεν θα αλητέψει; Όχι, γιατί ρωτούσαν το παιδί «έχεις οικογένεια;» και εκείνο απαντούσε «όχι, έχω χάσει τους γονείς μου, δεν μπορώ να τους βρω, οι γονείς μου είναι έξω». Ο δικαστής ερχόταν σε αμηχανία και συνήθως ως λύση ανάγκης επέλεγε με βάση τις δυνητικές εκφράσεις που υπάρχουν στον νόμο το μέτρο. Τελεία; Από εδώ μπορούμε να πάμε στην αναδοχή; Όχι, γιατί η ιστορία αποκαλύφθηκε σε εκείνη τη συζήτηση ότι είχε και μία συνέχεια, που και εγώ δεν τη γνώριζα καθόλου μέχρι τότε. Είπαν: «Τα περισσότερα από αυτά τα παιδιά λένε ψέματα. Βέβαια γνωρίζουν πού είναι οι γονείς τους, αλλά αν πουν πού είναι οι γονείς τους, θα πάει η Αστυνομία να τους συλλάβει, γιατί οι γονείς τους είναι παράνομοι στη χώρα, γιατί έχουν απελαθεί και αν γίνει γνωστή η κατοικία τους, αν συλληφθούν, θα απελαθούν, διότι διώκονται και τα λοιπά». Τα παιδιά προτιμούν να πουν «δεν ξέρω πού είναι οι γονείς μου» και να πάνε φυλακή παρά να αποκαλύψουν τους γονείς τους, να τους δουν να συλλαμβάνονται και να χάσουν τα ίδια το μοναδικό έρεισμα ζωής το οποίο έχουν.

Θέλω να πω με όλα αυτά ότι η σημασία της θεσμοθέτησης και του εξορθολογισμού τόσο της υιοθεσίας όσο και της αναδοχής ανηλίκων είναι ένα μέτρο τεράστιας σημασίας και για την οικογένεια, οπωσδήποτε και για την προσπάθεια της κοινωνικής ευρυθμίας.

Τα θετικά του νομοσχεδίου είναι πασιφανή. Έχουμε να κάνουμε πλέον με έναν θεσμό Μητρώου των Αναδόχων, που επιτρέπει και διαφάνεια και εξορθολογισμό, αλλά και προσοχή στην αναδοχή. Έχουμε θεσμούς, όπως η επαγγελματική αναδοχή, που αφορούν περιπτώσεις που θέλουν ιδιαίτερη επιστημονική προσοχή, όπως τα παιδιά που έχουν προβλήματα υγείας ή που έχουν ψυχολογικά προβλήματα. Έχουμε, επίσης, τις περιπτώσεις της αναδοχής, η οποία προβλέπεται για παιδιά που έχουν ποινικά προβλήματα, όπως αυτά τα οποία σας προανέφερα.

Η προσπάθεια εξορθολογισμού και στήριξης των παιδιών απέναντι σε αυτά τα προβλήματα έχει -νομίζω- χαρακτηριστικά παλινδρόμησης του κράτους πρόνοιας στη χώρα μας. Το κράτος πρόνοιας στη χώρα μας κλονίστηκε -και αυτό το ξέρουμε όλοι- και κλονίστηκε από πολλές απόψεις. Όταν αυτή τη στιγμή και πάλι βλέπουμε να εμφανίζονται θεσμοί εποπτείας της αναδοχής, Μητρώο Αναδόχων Γονέων, θεσμοί υποστήριξης με εκπαίδευση των υποψήφιων γονέων με υιοθεσία ή των υποψήφιων αναδόχων και όταν βλέπουμε ακόμη και το κράτος να αποδέχεται ότι θα πληρώσει και επαγγελματίες κοινωνικούς λειτουργούς ή λειτουργούς της υγείας, προκειμένου να βοηθήσει τα παιδιά, παίρνουμε μία ανάσα. Το κράτος πρόνοιας υπάρχει ή -αν θέλετε- ξαναγεννιέται.

Γι' αυτό και προσωπικά θέλω να συγχαρώ την Υπουργό, γιατί αυτή τη στροφή τη θεωρώ πολύ σημαντική.

Μία λέξη μόνο να πω για το άρθρο 8, επειδή άκουσα ότι αναφέρθηκε το όνομά μου, ειπώθηκε ότι είχα πει κάτι άλλο, όταν περνούσε εδώ ο νόμος για το σύμφωνο συμβίωσης. Προφανώς και δεν είχα πει τίποτα άλλο. Είχα πει τότε ότι εκείνος ο νόμος αφορά το σύμφωνο συμβίωσης, ότι εκείνος ο νόμος δεν καθιερώνει τεκνοθεσία από ομόφυλα ζευγάρια που συνάπτουν σύμφωνο. Και το είχα πει αυτό γιατί; Διότι απλώς εκείνος ο νόμος δεν το έλεγε. Ούτε καν επιχείρημά μου σήμερα είναι μόνο ότι άλλο είναι η αναδοχή και άλλο είναι η υιοθεσία, ή ότι εδώ έχουμε να κάνουμε με φαινόμενα τα οποία θα έφταναν σε μία δυσκολία εφαρμογής τον ίδιο τον θεσμό -ως εναλλακτικού μέτρου, εν πάση περιπτώσει- της αναδοχής.

Νομίζω ότι η ρύθμιση η οποία βρίσκεται στα σπάργανα σήμερα, είναι μία ρύθμιση που δίνει μία πολύ καλή έκβαση στο θέμα της αναδοχής, ιδίως επειδή προβλέπονται θεσμοί εποπτείας της αναδοχής, επειδή προβλέπεται ένα προσεκτικά διαμορφωμένο μητρώο και επειδή υπάρχουν ακόμη και θεσμοί άρσης, εάν οι ειδικοί επιστήμονες, οι ανάδοχοι, οι κοινωνικοί λειτουργοί, όσοι έχουν οριστεί, διαπιστώσουν οποιαδήποτε δυσλειτουργία.

Τα συγχαρητήριά μου και πάλι στην Υπουργό.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σπυρίδων Λυκούδης): Ευχαριστώ, κύριε συνάδελφε.

Τον λόγο έχει ο Ανεξάρτητος Βουλευτής κ. Νικόλαος Νικολόπουλος.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ: Πρωτότυπο ήταν, όντως, ο Βουλευτής της Πλειοψηφίας να συγκαίρει την Υπουργό του κόμματός του. Ευχάριστο. Πολύ θα ήθελα και εγώ για πολλές μέριμνες και διατάξεις και άρθρα σωστά αυτού του νομοσχεδίου να ήμουν στη θέση από αυτό εδώ το Βήμα να έλεγα αυτά που είπε ο κ. Παρασκευόπουλος.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ευθύς εξαρχής θέλω να ξεκαθαρίσω ότι αυτό το περιβόητο άρθρο 8 είναι εκείνο που αδικεί ένα πράγματι ενδιαφέρον νομοσχέδιο, με αρκετές θετικές προβλέψεις, ένα νομοσχέδιο που θα μπορούσε να γίνει και ακόμα καλύτερο, εάν ο πραγματικός στόχος ήταν η πλατιά διακομματική συναίνεση σε ένα ζήτημα τόσο σημαντικό, όσο είναι η αναδοχή και η υιοθεσία παιδιών. Έτσι ορθά κοφτά θέλω να επαναλάβω αυτό που εντός και εκτός της Αιθούσης συχνά πυκνά λέω, όποτε μου δίνεται η ευκαιρία, ότι θα με βρίσκει πάντοτε αντίθετο καθετί που αντίκειται στην ευαγγελική διδασκαλία, την ανθρωπινή φύση, το ήθος και τις αξιακές παραδόσεις των Ελλήνων.

Θέλω να επαναλάβω για όλους μας ότι κατά τη χριστιανική εκκλησία ο γάμος είναι μυστήριο. Και η οικογένεια επίσης για την Ελλάδα είναι ο πιο ισχυρός, αξιόπιστος και ακλόνητος θεσμός, που μάλιστα κράτησε την κοινωνία όρθια και σε αυτά τα τελευταία χρόνια της μνημονιακής κρίσης. Γι' αυτό, λοιπόν, και δεν θέλω και δεν πρόκειται να συμβάλω με την ψήφο μου σε οτιδήποτε πλήττει τις χριστιανικές αρχές και επιχειρεί να αλλοιώσει τη μορφή της οικογένειας, που ήταν και είναι μπαμπάς, μαμά και παιδιά και όχι γονέας νούμερο 1 και γονέας νούμερο 2.

Το γνωρίζω πως κάποιοι θα με κατηγορήσουν και πάλι ως οπισθοδρομικό, ως σκοταδιστή, ως ομοφοβικό. Συνηθισμένα είναι τα βουνά απ' τα χιόνια! Και ας το έχω πει χίλιες φορές, νιώθω την υποχρέωση να το επαναλάβω από αυτό εδώ το Βήμα, ότι ασφαλώς κάθε άνθρωπος είναι ελεύθερος να κάνει τις επιλογές του, ασφαλώς και στον τομέα του σεξουαλισμού του. Όμως, ενώ εγώ και άλλοι μπορεί να κατηγορούμαστε ως ομοφοβικοί, αυτοί που χτίζουν απέναντι στους Έλληνες χριστιανούς ένα ψηλό τείχος μίσους, χαρακτηρίζονται ως προοδευτικοί και όχι, για παράδειγμα, ως ομομανιακοί.

Όπως και να έχει, όμως, υπό τον φόβο των κατηγοριών και διωγμών, δεν γίνεται να δεχθώ και να ψηφίσω υπέρ μίας ρύθμισης που εξεγείρει τα ελληνοχριστιανικά ήθη και αποτελεί ευθεία επίθεση σε αυτόν τον ιερό θεσμό της οικογένειας, με τεράστια ερωτηματικά να εγείρονται για την ομαλή ψυχοσωματική και κοινωνική ανάπτυξη των παιδιών, που μπορεί να υιοθετηθούν από ομόφυλα ζευγάρια.

Ευλικρινά, απορώ και εξίσταμαι με το γεγονός πως όσοι υπερασπιζόμαστε αυτές τις παραδοσιακές ελληνορθόδοξες αρχές μέσα στο Κοινοβούλιο πρέπει να αισθανόμαστε ως μειοψηφία, όταν στην ελληνική κοινωνία ξέρουμε ότι οι ελληνορθόδοξες αρχές αποτελούν μια τρομερή πλειοψηφία.

Γι' αυτό και δεν κατανοώ ούτε τη σκοπιμότητα της Κυβέρνησης να εισαγάγει το άρθρο 8 στο νομοσχέδιο που συζητείται σήμερα. Είχε άραγε την ανάγκη να εμφανίσει ένα τέτοιο δήθεν προοδευτικό πρόσημο σε αυτό το τόσο σημαντικό θέμα, για το οποίο ο μεγαλύτερος προοδευτισμός είναι η απλοποίηση των διαδικασιών για αναδοχές και υιοθεσίες, ώστε να μπορέσουν να βρουν μια ζεστή αγκαλιά όλα τα παιδιά;

Υπάρχει μεγαλύτερος εκσυγχρονισμός, με μεγάλη κοινωνική αξία από το να καταφέρουν εκατοντάδες οικογένειες να υιοθετήσουν ένα παιδί, που τόσο πολύ θέλουν, αλλά δεν μπορούν ή για να το κάνουν, πρέπει να καταφύγουν στην παρανομία;

Η Κυβέρνηση πραγματικά δεν είχε καμμία ανάγκη να επιδιώξει σκανδαλισμούς και διχασμούς στο συγκεκριμένο θέμα, αλλά το κάνει. Και ασφαλώς θα έχει υπολογίσει, όσο και αν λέει ότι δεν την ενδιαφέρουν οι συνέπειες από το σύνολο των Ελλήνων που πιστεύουν ότι κάθε παιδί έχει το δικαίωμα να μεγαλώνει με το πρότυπο του πατέρα και της μητέρας και όχι με το πρότυπο των δύο πατεράδων ή των δύο μητέρων.

Επίσης, οφείλω να ομολογήσω ότι για μια ακόμη φορά εκπλήσ-

σομαι δυσάρεστα από την αμφίθυμη στάση της Νέας Δημοκρατίας, που παραβιάζει εκ νέου τις διαχρονικές αξίες της κοινωνικής και πατριωτικής κεντροδεξιότητας και γι' αυτό έχει πάψει πλέον να αποτελεί τη στέγη πολλών αγωνιστών της, αλλά και νέων ανθρώπων που δεν θέλουν να υποκύψουν, να προσκυνήσουν τις αριστερές, αλλά ούτε και τις νεοφιλελεύθερες ιδέες και ιδεοληψίες, που όπως αποδεικνύεται τελικά συγκλίνουν σε πολλά. Ας είναι.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Το βλέπουν όλοι και σήμερα βλέπουν τη Βουλή εδώ. Γι' αυτό το θέμα που συμφωνεί η κ. Μπακογιάννη, αλλά διαφωνεί ο αδελφός της, υπάρχει εδώ μόνο η κ. Μάρκου για να λέει ότι διαφωνεί. Αυτό το λέω, γιατί μόλις προχθές στην Πάτρα ήταν η Πανελλήνια Ένωση Θεολόγων, που μου είπαν ότι ζητούν να δουν και αυτοί τον κ. Μητσοτάκη, αλλά δεν αδειάζει, δεν προκάνει. Είχε δει, όμως, επί μιάμιση ώρα –και καλώς– τους ανάλογους συλλόγους και συνδέσμους των ομοφυλοφίλων.

Ο καθείς και το χρέος του. Προσωπικά το έχω αναλάβει απέναντι στους αγνοούς και ορθόδοξους πατριώτες Έλληνες που αποτελούν τη συντριπτική βάση αυτής της παράταξης.

Κυρίες και κύριοι, τελειώνοντας επιτρέψτε μου λίγα λόγια για τις επιστημονικές μελέτες. Ακούστηκαν πολλά εδώ, ένθεν κακείθεν. Είμαι σίγουρος ότι κι εκείνοι οι συνάδελφοι από τον ΣΥΡΙΖΑ, που κατέθεσαν μάλιστα στα Πρακτικά τέτοιες μελέτες, θα έχουν υπόψη τους –άλλωστε δημοσιεύθηκαν τις προηγούμενες ημέρες στην εφημερίδα «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ»– άλλες μελέτες που δείχνουν τα τραγικά αποτελέσματα της τεκνοθεσίας από ομόφυλα ζευγάρια. Δεν σημαίνει ότι αυτές που κατέθεσαν δεν είναι έγκυρες, αλλά φαντάζομαι ότι δεν θα πουν ότι και οι άλλες που δημοσιεύθηκαν, επίσης, δεν υπακούουν σε επιστημονικά κριτήρια.

Γνωρίζετε άραγε, ότι πολίτες που μεγάλωσαν σε γκέι οικογένειες στις Ηνωμένες Πολιτείες έχουν καταφύγει μέχρι και στη δικαιοσύνη, περιγράφοντας τις δικές τους εμπειρίες και ζητώντας να ακρωθεί το δικαίωμα υιοθεσίας από ομόφυλα ζευγάρια;

Γνωρίζετε επίσης ότι στη Σλοβενία ομάδα πολιτών ξεκίνησε μία αναφορά ενάντια στον νόμο και προσέφυγε στα δικαστήρια για να τεθεί το θέμα σε δημοψήφισμα; Και αυτό έγινε. Πόσο πήρε; Λίγο πάνω από το 63% των ψηφοφόρων. Αποτέλεσμα; Απέρριψε το νομοσχέδιο του επαναπροσδιορισμού του γάμου ως ένωση μεταξύ δύο συναινούντων ενηλίκων, παρά ρητώς, όπως ήρθε, μεταξύ ενός άνδρα και μιας γυναίκας.

Τα αναφέρω αυτά μόνο ως παραδείγματα για να πω ότι δεν υπάρχουν θέσφατα και ότι εν πάση περιπτώσει οι παιδικές ψυχές δεν μπορούν να αντιμετωπίζονται ως πειραματόζωα, αν και προσωπικά τουλάχιστον θα ευχόμουν να μπορούσαν να γίνουν δημοψηφίσματα και εδώ στην Ελλάδα για τέτοιου είδους ζητήματα.

Αν γίνονταν δημοψηφίσματα για το συγκεκριμένο θέμα, αλήθεια, ποιο πιστεύετε ότι θα ήταν το αποτέλεσμα; Τι νομίζετε ότι θα έλεγαν οι Ελληνίδες και οι Έλληνες; Μήπως θα συμφωνούσαν με τις αναδοχές και τις υιοθεσίες από ομόφυλους γονείς; Η απόρριψη θα ήταν συντριπτική.

Βέβαια, ακούστηκε από συναδέλφους Βουλευτές ότι γι' αυτό θα πρέπει να αλλάξουμε την κοινωνία εδώ. Άλλωστε, άκουσα ότι και ο κ. Μητσοτάκης λέει ότι γι' αυτό δεν μπορεί να το ψηφίσει, γιατί ακόμα η κοινωνία δεν είναι έτοιμη και θα κάνει ό,τι μπορεί και αυτός για να την ετοιμάσει, όχι για να κρατήσει τις παραδόσεις.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει επανειλημμένα το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σπυρίδων Λυκούδης): Κύριε συνάδελφε, ολοκληρώστε, γιατί έχετε φτάσει στα δέκα λεπτά.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ: Ολοκληρώνω, κύριε Πρόεδρε. Κρίμα και άδικο που αυτό το νομοσχέδιο γίνεται πεδίο για πικρές διαπιστώσεις και σοβαρότατες διαφωνίες.

Το Χριστιανοδημοκρατικό Κόμμα Ελλάδος υποστηρίζει πως το άρθρο 8 είναι απαράδεκτο, καθώς θέτει σε κίνδυνο το δικαίωμα του ανήλικου παιδιού να διαμορφώσει και να ολοκληρώσει ελεύθερα και ανεπηρέαστα την προσωπικότητά του και την ψυχοσωματική του ανάπτυξη, ενώ το καθιστά και ευάλωτο σε πιθανές κοινωνικές αντιδράσεις.

Προφανώς, δεν απαιτούμε να υιοθετήσουν όλοι τις απόψεις μας. Ας μην απαιτεί κανείς, όμως, να υιοθετήσουμε και εμείς τις δικές τους.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σπυρίδων Λυκούδης): Ευχαριστούμε, κύριε συνάδελφε.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ: Σεβόμαστε το δικαίωμά τους να επιλέγουν τον τρόπο ζωής τους, αλλά δεν παραχωρούμε και το δικαίωμα των Ελλήνων χριστιανών να υπερασπιστούν την πίστη και τα ιδανικά τους. Γι' αυτό και θα το καταψηφίσουμε.

Και εγώ ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε, για την ανοχή σας.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σπυρίδων Λυκούδης): Η συνάδελφος κ. Αναγνωστοπούλου έχει τον λόγο.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ (ΣΙΑ) ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρία Υπουργέ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ας ξαναγυρίσουμε στο νομοσχέδιο. Ειπώθηκε από το πρωί ότι πρόκειται για ένα εξαιρετικό νομοσχέδιο, για ένα καινοτόμο νομοσχέδιο.

Θα μείνω σε δύο - τρία σημεία μόνο. Επαναλαμβάνοντας, μπορούμε να εμπεδώσουμε και μερικά πράγματα για το τι είναι επί της ουσίας το νομοσχέδιο: Τα παιδιά στο επίκεντρο του νόμου, τα παιδιά στο κέντρο ενός κράτους-πρόνοιας, που, όπως άκουσα πριν πάρα πολύ σωστά -νομίζω από τον κ. Παρασκευόπουλο- επανιδρύεται. Αυτό είναι το μέλημα του νομοσχεδίου, αυτό είναι το μέλημα του Υπουργείου, αυτό είναι το μέλημα της Υπουργού, της κυρίας Φωτίου, που το έχει αποδείξει και σε άλλες ευκαιρίες. Παύουν να υπάρχουν αόρατα παιδιά ενός κατώτερου Θεού σε ιδρύματα κλεισμένα.

Όλες και όλοι συμφωνούμε ότι όσο καλό και να είναι το ίδρυμα, η δουλειά ενός κράτους πρόνοιας είναι η αποϊδρυματοποίηση των παιδιών. Μπορεί να είμαστε μία κοινωνία παιδοκεντρική, αλλά δυστυχώς στη μεγάλη πλειοψηφία παιδοκεντρική μόνο για τα δικά μας παιδιά, όχι γι' αυτά τα παιδιά που, είτε είναι σε ιδρύματα, είτε είναι προσφυγάκια, είτε είναι τσιγγανάκια, είτε είναι οτιδήποτε άλλο, αυτά τα παιδιά εξαιρούνται.

Εθνικό Μητρώο Ανηλίκων. Εκτός από το γεγονός ότι σταματάει τον κατακερματισμό ποιος κρατάει μητρώα -υπάρχει μια κεντρική, δηλαδή, επιτέλους μητέρα τού πόσα παιδιά και πού υπάρχουν αυτά τα παιδιά- γίνεται κάτι άλλο πάρα πολύ σημαντικό που έπρεπε να έχει γίνει εδώ και πολλές δεκαετίες και θα είχε σώσει την κοινωνία από πολλά δράματα. Αναγράφονται οι φυσικοί γονείς, άρα τα παιδιά ως ενήλικες στο μέλλον έχουν ιστορία, μπορούν να αναζητήσουν τις ρίζες τους. Δεν θα γίνονται όλα αυτά τα πανηγύρια, όπου για λόγους τηλεθέασης οι άνθρωποι σέρνονται, αναζητώντας τις ρίζες τους. Είναι πάρα πολύ σημαντικό.

Ένα εξίσου σημαντικό είναι το Εθνικό Μητρώο Ανάδοχων και Θετών Γονέων. Γνωρίζουμε, επίσης, πάρα πολλές δραματικές ιστορίες και από τη λογοτεχνία και από την ιστορία και από τον κινηματογράφο, πως αυτή η υπόθεση της αναδοχής και κυρίως της τεκνοθεσίας αποτελούσε μία εξαίρεση, μία κλειστή σκοτεινή διαδικασία, που οδηγούσε σε άλλα δράματα, πάρα πολύ σημαντικά.

Τα παιδιά έχουν ανάγκη από φωλιά. Έχουν ανάγκη από ζεστασιά και από αγάπη. Το κράτος είναι υποχρεωμένο να καθιστά αυτή τη φωλιά, είτε είναι φυσική-βιολογική, είτε προέρχεται από τεκνοθεσία ή αναδοχή, ισάξια τη μία της άλλης, να μην ξεχωρίζει ένα παιδί τη φυσική κατάσταση από την οποία προέκυψε, απ' αυτό που ζει, δηλαδή μέσα στη φωλιά. Η υιοθεσία, η τεκνοθεσία, αλλά ακόμα περισσότερο η αναδοχή, απαιτούν περίσσειμα και μυαλού και καρδιάς. Αποτελεί παράδειγμα γενναιοδωρίας. Η δε επαγγελματική αναδοχή είναι ακόμα περισσότερο παράδειγμα γενναιοδωρίας.

Θα ήθελα να μιλήσω πολύ γι' αυτό το νομοσχέδιο, γιατί όλοι στο στενό ή στο ευρύτερο περιβάλλον μας έχουμε βιωματικά παραδείγματα παιδιών, ενήλικων ή ηλικιωμένων πια ανθρώπων που έζησαν το ίδρυμα ή την τεκνοθεσία με έναν τρόπο που δεν τους επέτρεψε να έχουν ούτε παρελθόν, άρα και το μέλλον τους και το παρόν τους να είναι πάρα πολύ περιορισμένο. Όμως, θα πω ένα πράγμα. Τόσο η τεκνοθεσία, όσο και η αναδοχή, αλλά πάνω απ' όλα η γονεϊκότητα, είτε βιολογική, είτε κατόπιν πρόνοιας του κράτους, απαιτεί ένα πράγμα. Πρέπει να αποδεικνύεται. Ακόμα

και η φυσική γονεϊκότητα πρέπει να αποδεικνύεται, ότι δηλαδή είναι άξιος κάποιος να είναι γονιός. Δεν είναι ένα φυσικό γεγονός. Επειδή εγώ μπορώ να τεκνοποιήσω, είμαι και φυσικά, βιολογικά, καλύτερος γονιός από οποιονδήποτε άλλον δεν μπορεί να τεκνοποιήσει. Αυτό πρέπει να φύγει από τον ορίζοντά μας, για να προχωρήσουμε ως κοινωνία ένα βήμα παραπέρα.

Το παιδί δεν είναι τρόπαιο του ζευγαριού, των ενηλίκων, των έγγαμων ή οτιδήποτε άλλο. Δεν είναι με φυσικό τρόπο ένα τρόπαιο. Το ζευγάρι ή το άτομο, όπως είπα προηγουμένως, οφείλει να αποδεικνύει ότι μπορεί να έχει αυτήν την τεράστια φροντίδα, να δίνει σε ένα παιδί ζεστασιά και πάνω απ' όλα αγάπη. Το νομοσχέδιο το κάνει με όλους αυτούς τους μηχανισμούς επιτήρησης.

Εγώ όχι απλώς δεν θα αποφύγω να μιλήσω για το άρθρο 8, αλλά στον ελάχιστο χρόνο που μου μένει θα προσπαθήσω να το κάνω για έναν λόγο. Ναι, κι εγώ αγανάκτησα, όπως και η Αντιπρόεδρος, η κ. Χριστοδουλοπούλου, που μίλησε πάρα πολύ ωραία προηγουμένως, να βλέπω στα κανάλια «νομοσχέδιο για την αναδοχή από ομόφυλα ζευγάρια». Κουτσομπολιό, κουτσομπολιό, κουτσομπολιό! Ενώ το νομοσχέδιο λέει ότι όλοι οι πολίτες που πληρούν τα κριτήρια της γονεϊκότητας -και η γονεϊκότητα είναι πάρα πολύ σημαντικό πράγμα- είναι και κατάλληλοι για αναδοχή και τεκνοθεσία χωρίς εξαιρέσεις, όπως επιτάσσει το Σύνταγμά μας, αυτό περιορίστηκε για να δημιουργήσουμε κουτσομπολιό και να τσακώνονται μεταξύ τους οι μεν και οι δε.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

Εμείς, όμως, μιλάμε για ένα σοβαρό πράγμα και παρά το γεγονός ότι ξεκίνησε έτσι, άρχισαν εδώ μέσα διάφοροι να ρίχνουν κορώνες για την ιερή οικογένεια, κ.λπ.. Ιερή οικογένεια ήταν και αυτή που έλεγε η Χούντα -«Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών»-, πολύ ωραίες οικογένειες είχαν και οι βασιαντές και ήταν Έλληνες Χριστιανοί Ορθόδοξοι. Πολλές οικογένειες ήταν τέτοιου τύπου. Ακόμα και αυτοί που έκλεβαν τα φάρμακα των καρκινοπαθών πολύ ωραίες οικογένειες έχουν, όπως και πάρα πολλοί άλλοι που μας έφθασαν σ' αυτή τη χρεοκοπία.

Πρέπει να προσέχουμε, λοιπόν, πώς μιλάμε, ειδικά εδώ μέσα.

Όμως, θα πω ότι ήταν μία ευκαιρία σήμερα και αύριο να κάνουμε ορατή και μία άλλη ομάδα αόρατων ανθρώπων. Εγώ είμαι υπερήφανη που αυτή η Κυβέρνηση έκανε ορατούς αυτούς τους ανθρώπους.

Ναι, οι ομοφυλόφιλοι είναι μία πραγματικότητα της κοινωνίας. Η δημοκρατία δοκιμάζεται πάντα, δεν είναι ένα συντελεσμένο γεγονός άπαξ. Είναι ένα γεγονός διαρκείας με πολλά περιστατικά στα οποία δοκιμάζεται η ίδια. Κι εγώ χαίρομαι που εδώ ακούστηκαν χίλια δυο, όπως και τα αίσχη ότι παιδοφιλία ίσον ομοφυλοφιλία. Εδώ, όμως, πρόκειται για ανθρώπους. Είναι κατάλληλοι να είναι ανάδοχοι ή δεν είναι; Αυτό το «κατάλληλοι» το ορίζει ο νόμος και όχι ο καθένας μας εδώ με τις ιδεοληψίες του, με τις δεισιδαιμονίες του και με όλα αυτά.

Πρέπει τουλάχιστον μέσα στη Βουλή να ξέρουμε ένα πράγμα: Τα δικαιώματα δεν είναι θέμα πλειοψηφίας-μειοψηφίας. Ένα άτομο να έχει δικαίωμα για κάτι, το κράτος είναι υποχρεωμένο. Διαφορετικά ηγέτες, όπως ο Ερντογάν και πολλοί άλλοι, έχουν δικίο που καταλούν τα ανθρώπινα δικαιώματα. Αυτούς ακολουθεί πάντα από το 50%.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σπυρίδων Λυκούδης): Κυρία συνάδελφε, ολοκληρώστε.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ (ΣΙΑ) ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ: Ολοκληρώνω, λέγοντας ένα πράγμα. Έχουμε ένα εξαιρετικό νομοσχέδιο. Αυτό το νομοσχέδιο θα έπρεπε να έχει έρθει πολύ νωρίτερα από προηγούμενες κυβερνήσεις και δεν θα έπρεπε να μένουμε τώρα σε ένα πράγμα και για ένα καινούργιο άνοιγμα της δημοκρατίας να βγάζουμε όλη αυτή τη χολή, ενώ θα έπρεπε, όπως πολύ ωραία το είπε η κ. Χριστοδουλοπούλου, να ασχοληθούμε με το γιατί έχουμε τόσα παιδιά στα ιδρύματα, πως θα σταματήσει αυτό το πράγμα, γιατί οι οικογένειες βρίσκονται σε τέτοια ανάγκη και όχι να κάνουμε τέτοια σόου εδώ μέσα, πλεονάσματα, περισσεύματα υποκρισίας και πραγματικά κακού τρόπου να συνομιλεί κανείς με ψυχοφόρους και όχι με πολίτες.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σπυρίδων Λυκούδης): Ο συνάδελφος κ. Ηλίας Παναγιώταρος έχει τον λόγο.

ΗΛΙΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΡΟΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Θα έχετε αντιληφθεί όλοι, η συντριπτική πλειοψηφία των Ελλήνων πολιτών, όσοι μας ακούτε, όσοι μας βλέπετε, ότι για την Κυβέρνηση και τα προοδευτικά στελέχη της είστε ηλίθιοι, είστε αμόρφωτοι, είστε άξεστοι και δεν μπορείτε να αντιληφθείτε το μεγαλείο τού να υιοθετούν παιδιά ομοφυλόφιλοι. Αυτό σας λένε εδώ και πολλές ώρες και θα συνεχίσουν να σας λένε σήμερα και αύριο, ασχέτως αν η συντριπτικότητα πλειοψηφία του ελληνικού λαού είναι κάθετα αντίθετη με αυτό.

Για μία ακόμη φορά ξεχειλίζει η υποκρισία των πάσης φύσεως ψευτοπροοδευτικών θολοκουλουριάρηδων, έμμισθων ή άμισθων δικαιοματάκηδων. Όλη αυτή η δήθεν αγάπη σας για τα κακόμοιρα παιδιά, όλα τα δικά σας κροκοδείλια μνημονιακά δάκρυα γίνονται προκειμένου να περάσετε το επαίσχυντο, ανήθικο άρθρο 8, πατώντας επάνω σε ένα όντως σοβαρότατο ζήτημα, αυτό της υιοθεσίας και της αναδοχής και να κάνετε, μαζί με άλλους νόμους που έχετε ψηφίσει σε προγενέστερο χρόνο, ένα ακόμα βήμα στον εκφυλισμό ενός εκ των ιερότερων θεσμών, αυτόν της οικογένειας και των γονιών. Είναι οι διαταγές, βλέπετε, της άτεκνης ομοφυλόφιλης ελίτ της νέας τάξης πραγμάτων και εσείς οι χρήσιμοι αφελείς που πραγματοποιείτε τα όνειρά τους, και μάλιστα οι περισσότεροι με το αζημίωτο.

Ακούσαμε από προλαλήσαντες ότι μέχρι πρότινος στην παγκόσμια ιατρική κοινότητα η ομοφυλοφιλία ήταν ανωμαλία και θα έπρεπε να χειριστεί αναλόγως. Βλέπουμε ότι με το εν λόγω άρθρο 8 θέλετε τα παιδιά που ζουν, όπως λέτε, σε ιδρύματα - που δεν σημαίνει ότι όλα είναι κόλαση, γιατί υπάρχουν άλλες περιπτώσεις όπου οι καταστάσεις είναι χειρότερες- και τα οποία, όπως λέτε, βιώνουν μια προβληματική κατάσταση με το να τα οδηγήσετε στην αναδοχή από ομοφυλόφιλους να τα οδηγήσετε στην ολοκληρωτική καταστροφή από όλες τις απόψεις.

Θα διαβάσω κάτι εν τάχει γιατί είναι πάμπολλα τα παραδείγματα παιδιών -δεν ακούστηκε από κάποιον προλαλήσαντα, ακούστηκαν άλλα- που είχαν υιοθετηθεί από ομοφυλόφιλους γονείς και των προβλημάτων που βίωσαν και βιώνουν.

Θα σας διαβάσω εν τάχει μία συγκλονιστική επιστολή προς την Κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής που έστειλε η Καναδή Ντόουν Στεφάνοβιτς, η οποία μεγάλωσε σε ομόφυλη οικογένεια και προειδοποιεί για τις τραγικές συνέπειες μιας τέτοιας απόφασης.

«Η εν λόγω κοπέλα μεγάλωσε σε ομόφυλη οικογένεια με γκέι πατέρα, ο οποίος πέθανε το 1991 από AIDS και αρκετά χρόνια μετά αποφάσισε να δημοσιοποιήσει τις τραγικές συνέπειες που είχε στην ίδια η ανατροφή της σε ομόφυλη οικογένεια στο βιβλίο της «Η επίδραση των ομοφυλόφιλων γονέων».

Με τη συγγραφέα της επιστολής, αλλά και του βιβλίου ήρθαν σε επαφή πάνω από πενήντα ενήλικα παιδιά που μεγάλωσαν επίσης με ομοφυλόφιλους γονείς και μοιράστηκαν τις ίδιες ανησυχίες. Προειδοποιούν, λοιπόν, πως οι συνέπειες μιας τέτοιας απόφασης είναι οργουελιανές στη φύση και την έκταση.

Μεταξύ άλλων, λοιπόν, αναφέρει και τα εξής πολύ ενδιαφέροντα: «Τα παιδιά δεν είναι εμπορεύματα που μπορούν να διαχωριστούν δικαιολογημένα από τους φυσικούς τους γεννήτορες και αποτελούν αντικείμενο διαπραγμάτευσης μεταξύ μη συνδεδεμένων ενηλίκων. Τα παιδιά οικογενειών του ίδιου φύλου θα αρνηθούν πολλές φορές τη θλίψη τους και προσποιούνται ότι δεν τους λείπει ένας βιολογικός γονέας, νιώθουν πιεσμένα να μιλούν θετικά λόγω της πολιτικής γύρω από τα ομοφυλόφιλα νοικοκυριά. Ωστόσο, όταν τα παιδιά χάνουν οποιονδήποτε από τους βιολογικούς γονείς τους λόγω θανάτου, διαζυγίου, υιοθεσίας ή τεχνολογίας τεχνητής γονιμοποίησης, βιώνουν ένα οδυνηρό κενό».

Καταθέτω για τα Πρακτικά ολόκληρη την ενδιαφέρουσα συνέχεια, την οποία όποιος θέλει, μπορεί να αναζητήσει.

Σας ευχαριστώ πάρα πολύ.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Ηλίας Παναγιώταρος καταθέτει για τα Πρακτικά το προαναφερθέν έγγραφο, το οποίο βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Ακούσαμε από διάφορους εδώ προλαλήσαντες της συγκυβέρνησης για τις αλά καρτ έρευνες, οι οποίες λένε ότι δεν υπάρχει κανένα απολύτως πρόβλημα. Βέβαια, όπως ακούσατε εδώ από τον ειδικό αγορητή, από τον Κοινοβουλευτικό μας Εκπρόσωπο, υπάρχουν δύο σημαντικότερες έρευνες: Η μία ήταν της τάξεως των πενήντα χιλιάδων ατόμων και όχι όπως κάποιες έρευνες που κάνουν μεταξύ τους οι διάφοροι σύντροφοι και πάντοτε βέβαια με το αζημίωτο. Ξέρετε, είναι αυτές οι έρευνες που γίνονται για να ικανοποιήσει και να εξυπηρετήσει ο ένας τον άλλον και αργότερα ο άλλος τον έναν, εφόσον είναι σε τέτοια θέση - κλειδί, να του δώσει και πτυχίο, να του δώσει και μεταπτυχιακό, άλλος μετά να τον διορίσει και όλα αυτά τα μυστήρια.

Είναι οι αλά καρτ ευαισθησίες σας, που ακούμε να ομιλείτε για τα παιδιά, γι' αυτά τα κακόμοιρα όπως λέτε εσείς, αλλά την ίδια ώρα εσείς θελήσατε να εισέλθουν και να εισβάλουν στην πατρίδα μας εκατομμύρια λαθρομεταναστών και πολλά παιδάκια λαθρομεταναστών και να τα έχετε αφήσει έρμαιο να βρίσκονται στο Πεδίο του Άρεως και να εκπορνεύονται για πέντε έως δέκα ευρώ. Κάντε μία βόλτα από το Πεδίο του Άρεως να δείτε την κατάσταση, αν και κάποιοι μπορούν να το ξέρουν από πρώτο χέρι.

Όσο για την υποκρισία της Νέας Δημοκρατίας, που ουσιαστικά λέει ότι η κοινωνία δεν είναι ακόμη έτοιμη να δεχθεί το συγκεκριμένο θέμα, αλλιώς θα το δέχονταν και θα το ψήφιζαν και αυτοί, μάλλον έχει να κάνει περισσότερο με το γεγονός ότι υπάρχει η Χρυσή Αυγή και τους παίρνει τις ψήφους.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Επιτρέψτε και σε εμένα μισό λεπτό, κύριε Πρόεδρε.

Ακούσαμε και για το δικαίωμα επιλογής, αλλά πάντοτε αλά καρτ. Όπου θέλετε θυμάστε το δικαίωμα επιλογής και όπου θέλετε θυμάστε το δικαίωμα επιβολής, να επιβάλετε, όπως γίνεται στο εξωτερικό από τους αντίστοιχους ΣΥΡΙΖΑ, οι οποίοι έφτασαν στο σημείο να απαγορεύουν στα παιδιά, στους γονείς, είτε είναι φυσιολογικοί είτε όχι είτε οτιδήποτε άλλο, να λέγεται «αγόρι» το παιδάκι τους εάν είναι αγόρι, και να λέγεται «κορίτσι» εάν είναι κορίτσι, μέχρι λέει να γίνει δεκαοκτώ χρονών και να αποφασίσει. Ας αφήσουμε τότε και τα παιδάκια να φτάσουν δεκαοκτώ χρονών και να αποφασίσουν εάν θέλουν να υιοθετηθούν από ομοφυλόφιλες οικογένειες ή από κανονικές οικογένειες.

Ακούσαμε για τις ατομικές ελευθερίες, ακούσαμε για διαφωτισμό, για ένα πλήθος άλλων φαιδρών καταστάσεων, αλλά όλα αυτά εις βάρος των δικαιωμάτων του παιδιού.

Πόσο υποκριτές είστε να μιλάτε για δικαιώματα και από τη μία και να λέτε «το δικαίωμα επιλογής και απόλυτης ελευθερίας» και από την άλλη να είστε εσείς οι ίδιοι αυτοί που αύριο-μεθαύριο θα πάτε να υποστηρίξετε τους τζιχαντιστές και τους ισλαμιστές, οι οποίοι φυσικά δεν επιτρέπουν, όχι όλα αυτά που λέτε, αλλά ούτε και στις γυναίκες τους να βγάλουν τη μαντίλα και να φανεί κάτι περισσότερο από το ματάκι και το μέτωπο, το κούτελο.

Φυσικά, είστε οι μεγαλύτεροι υποκριτές οι ψηφίσαντες και το τρίτο μνημόνιο, το οποίο σκοτώνει και αυτό κατά χιλιάδες τους Έλληνες πολίτες, κάνει τις οικογένειες μίζερες και στέλνει τα παιδιά στα ιδρύματα. Θα θυμάστε αυτή τη μάνα που ήταν στην Πάτρα και έστειλε τα παιδιά της στον εισαγγελέα λέγοντας «Δεν μπορώ να τα θρέψω. Πάρτε τα να τα στείλετε στο ίδρυμα». Και εσείς μας λέτε ότι κόπτεστε γι' αυτά. Ακριβοί στα πύτουρα και φτηνοί στις κότρες!

Ακούσαμε απίστευτες ατάκες, «κανένα παιδί στα αζήτητα», «η φύση δεν προδικάζει, το παιδί δεν είναι δώρο της φύσης». Ποιανού δώρο είναι; Πώς γίνεται το παιδί; Με μαγικό ραβδάκι; Αυτά τα είπε η κ. Βάκη. Το παιδί είναι δώρο του Θεού, τον οποίον φτύνετε κατάμουτρα.

Ακούσαμε και την άλλη απίστευτη ατάκα, ότι οι ομοφυλόφιλοι μπορούν να προσφέρουν ό,τι και οι ετεροφυλόφιλοι γονείς. Σώπα, μεγάλε! Πώς το βλέπεις αυτό; Ρητορική μίσους δεν είναι αυτό που λέτε για αυτούς που έχουν αντίθετη άποψη; Είπε ο κ. Δουζίνας ότι στο εξωτερικό θα εδιώκοντο. Αυτοί είστε. Η «θολοκουλούρα» σε όλο το μεγαλείο.

Μιλήσατε με απαξιωτικά λόγια για τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Αιγιαλείας Αμβρόσιο, ο οποίος προσπαθεί και συντηρεί

με πολύ κόπο δεκάδες ιδρύματα στην περιοχή του. Πηγαίνετε να ρωτήσετε εκεί όλα τα παιδιά, ορφανά ή μη, τι αισθάνονται και τι λένε για τον εν λόγω Μητροπολίτη.

Όσο για τη Χρυσή Αυγή, έχει κάνει δεκάδες, εκατοντάδες διανομές τροφίμων και ειδών πρώτης ανάγκης σε διάφορα ιδρύματα, χωρίς τα φώτα της δημοσιότητας, σε ολόκληρη την Ελλάδα, όχι για τις ψήφους. Αν θέλετε, σας προκαλούμε να δούμε τι έχετε δώσει εσείς και τι έχουμε δώσει εμείς.

Ευτυχώς, η συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού έθνους δεν συμμερίζεται ούτε κατ' ελάχιστον τις γελοίες εθνομηδενιστικές, αντιχριστιανικές, ανήθικες μπουρδολογίες σας. Με το να αλλάζετε τις ορολογίες, όπως κάνετε καιρό τώρα με διάφορα, δεν αλλάζετε και την ουσία του πράγματος. Είτε λεγόταν στα αρχαία χρόνια «κίναιδος», είτε τώρα το φτάσατε στο «ομόφυλος» και σε λίγο θα λέτε ότι αυτός είναι ο κανονικός και εμείς είμαστε οι μη κανονικοί, η ουσία του πράγματος δεν αλλάζει, ό,τι και να κάνετε. Αλλάζει όμως η Ευρώπη, αλλάζει και η Ελλάδα και το λέγατε συνεχώς με τρόπο.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σπυρίδων Λυκούδης): Κύριε Παναγιώταρε, ολοκληρώστε για να προλάβει να μιλήσει και η κ. Βλάχου.

ΗΛΙΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΡΟΣ: Σωστά. Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε.

Η Χρυσή Αυγή θα αγωνιστεί για Ελλάδα και ορθοδοξία. Θα αντισταθεί με όλες τις δυνάμεις και με τη βοήθεια του ενός και παντοδύναμου Θεού, λίαν συντόμως θα είστε ένα παιδρό θλιβερό παρελθόν. Γι' αυτό, όσο προλαβαίνετε, ζήστε το όνειρό σας, γιατί οι περισσότεροι από εσάς μετά τις εκλογές δεν θα είστε τίποτα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σπυρίδων Λυκούδης): Η συνάδελφος κ. Σωτηρία Βλάχου έχει τον λόγο. Είναι η τελευταία ομιλήτρια για σήμερα.

ΣΩΤΗΡΙΑ ΒΛΑΧΟΥ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, για όσο χρονικό διάστημα κυβερνάει τη χώρα η Κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, έχει αποκαλύψει καταστήσει σαφές στους πάντες ότι πρωταρχική της επιδίωξη είναι η αποδόμηση των τριών ύψιστων ιδανικών, τα οποία διαχρονικά επιβιώνουν στην ψυχή του Έλληνα: Της πατρίδος, της θρησκείας και της οικογένειας.

Είτε με τη συνολική της πολιτική, είτε με τις στρατηγικές της επιλογές, είτε με νομοθετήματα όπως αυτό που πρόκειται να ψηφιστεί αύριο, ο ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί να εφαρμόσει πιστά τις ανθελληνικές, αντιορθόδοξες και ενάντια στη φύση ιδεοληψίες του, πιστεύοντας ότι με τον τρόπο αυτό θα εξιλεωθεί έναντι του σκληρού κομματικού του πυρήνα για το γεγονός ότι έχει μετατραπεί σε πειθήνιο όργανο των πιο σκληρών καπιταλιστών και των νεοφιλελεύθερων πολιτικών.

Το υπό ψήφιση σχέδιο νόμου εντάσσεται, λοιπόν, σε μία σειρά νομοθετημάτων με τα οποία ο ΣΥΡΙΖΑ επιχειρεί να απαξιώσει ειδικά τον θεσμό της οικογένειας, υποβαθμίζοντάς τον και εξισώνοντάς τον με διαπροσωπικές σχέσεις, οι οποίες διέπονται από αντιλήψεις αρρωστημένες, ανήθικες και εντελώς ασύμβατες τόσο με τις διαχρονικές αξίες και τα ιδανικά των Ελλήνων όσο και με την ίδια τη φυσική τάξη των πραγμάτων, με την κανονικότητα και την αρμονία που διέπουν τους φυσικούς νόμους.

Τα εγκλήματα κατά της παραδοσιακής οικογένειας, η οποία ανέκαθεν αποτελούσε το θεμελιώδες κύτταρο της ελληνικής κοινωνίας, είναι πολλαπλά, μεθοδευμένα και έχουν τη μορφή νομοθετημάτων που έχουν στηριχθεί άμεσα ή έμμεσα από το σύνολο των πολιτικών δυνάμεων του λεγόμενου «συνταγματικού τόξου» στο όνομα μιας διεστραμμένης και αφύσικης πολιτικής ορθότητας. Σύμφωνα συμβίωσης, νομική αναγνώριση ομόφυλων ζευγαριών, εξίσωση του φυσικού με το αφύσικο μέσω της θεσμοθέτησης της αλλαγής ταυτότητας φύλου. Πόλεμος ανηλεής ενάντια στη λογική, στη φύση την ίδια, με σκοπό να μας πείσουν ότι πρέπει να αποδεχθούμε ως κοινωνία τις νεοταξικές, αρρωστημένες αντιλήψεις τους προκειμένου να μην χαρακτηριστούμε συντηρητικοί, οπισθοδρομικοί, έως και ακραίοι.

Όταν είδαν ότι η συντριπτική πλειοψηφία των Ελλήνων αντιστέκεται πεισματικά στην προπαγάνδα της πολιτικής ορθότητας και παραμένει θεματοφύλακας των πατροπαράδοτων αξιών και

ιδανικών, απορρίπτοντας κάθε είδους παρανοϊκές και αφύσικες ιδεοληψίες, τότε προχώρησαν ένα βήμα περαιτέρω. Στόχευσαν στη νέα γενιά, επιχειρώντας να εκφυλίσουν τους νέους ανθρώπους.

Με το υπό ψήφιση σχέδιο νόμου, έμμεσα, καλυμμένα, ανάμεσα σε πολλές υποκριτικές διακηρύξεις, μεγαλοστομίες και μεγάλα λόγια, νομοθετούν τη δυνατότητα να μπορούν και τα ομοφυλόφιλα ζευγάρια να γίνονται ανάδοχοι ανηλικών τέκνων, ανοίγοντας με τον τρόπο αυτό τον δρόμο ώστε στο άμεσο μέλλον να επιτραπεί αντίστοιχα και η υιοθεσία ανηλικών από αυτούς. Αγνοούν τα δικαιώματα των παιδιών, θέτουν σε κίνδυνο την ομαλή ανάπτυξη της ψυχουσύνθεσής τους και της προσωπικότητάς τους, προκειμένου να προωθήσουν και να στηρίξουν τις ιδεοληψίες τους. Αφήνουν ανήλικα παιδιά έρμαια στα χέρια ατόμων, τα οποία έχουν αποκτήσει νομική υπόσταση ως ζευγάρια απλά και μόνο επειδή έχουν επιλέξει να σχετίζονται με το ίδιο φύλο. Περι αυτού πρόκειται.

Ας αφήσουμε κατά μέρος την υποκρισία και ας τολμήσουμε επιτέλους να πούμε αλήθειες, είτε αρέσει σε κάποιους είτε όχι. Προφανώς και ο καθένας έχει το απόλυτο δικαίωμα να καθορίζει μόνος του τη σεξουαλική του συμπεριφορά, ακόμα και αν αυτή έχει ιδιαιτερότητες και δεν είναι φυσιολογική. Δεν έχει, όμως, κανένα δικαίωμα να προσπαθεί να επιβάλλει ως πρότυπο προς τους υπόλοιπους συνανθρώπους τις δικές του παρά φύση προτιμήσεις και προπαντός δεν έχει κανένα δικαίωμα να μεγαλώσει ένα παιδάκι, να διαμορφώσει μια αγνή παιδική ψυχή με βάση τα δικά του απωθημένα.

Σε αυτό το έγκλημα κατά της ελληνικής νεολαίας, κατά της ψυχής του λαού μας, δράστης και ένοχος φυσικά δεν είναι μόνο ο ΣΥΡΙΖΑ. Συνένοχοι είναι και οι ΑΝΕΛ, οι οποίοι κάνουν τα «στραβά μάτια», προκειμένου να μην χάσουν την καρέκλα της εξουσίας. Αλλά και η Νέα Δημοκρατία, που υποτίθεται πως θα καταψηφίσει, τι μας λέει; Ότι η ένστασή τους δεν έγκειται στο ότι με την αναδοχή παιδιών από τους ομοφυλόφιλους πλήττεται ο θεσμός της ελληνικής παραδοσιακής οικογένειας, όπως όλοι την έχουμε βιώσει στα σπίτια μας, με τους γονείς μας και με τα παιδιά μας, ούτε ότι παραβιάζονται με την επίμαχη διάταξη στοιχειώδη ανθρώπινα δικαιώματα των ανηλικών. Το πρόβλημα κατά την Νέα Δημοκρατία είναι ότι ως κοινωνία είμαστε ανέτοιμοι και ανώριμοι για να αποδεχθούμε το κάτι διαφορετικό, το οποίο διαφοροτικό στην προκειμένη περίπτωση επιχειρείται να επιβληθεί σε ανήλικα παιδιά, χωρίς να υπάρχει κανένας σεβασμός στο δικαίωμά τους να μεγαλώσουν σε μία φυσιολογική οικογένεια.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, μιλώντας αυτήν τη στιγμή όχι μόνο με την ιδιότητα της Βουλευτού, αλλά πρωτίτως ως μητέρα, ως γυναίκα και ως γιαγιά, προσωπικά δεσμεύομαι να πράξω το παν μέσα από τις τάξεις του κινήματος των Ελλήνων εθνικιστών, ώστε η ελληνική κοινωνία να μην φθάσει ποτέ στο κατάντημα να είναι έτοιμη να αποδεχθεί το επιχειρούμενο αυτό έγκλημα σε βάρος αθώων παιδικών ψυχών. Είμαι πεπεισμένη ότι η Χρυσή Αυγή και ο Αρχηγός μας Νίκος Μιχαολιάκος με επιτυχία θα σταθούν για μία ακόμα φορά θεματοφύλακες και υπερασπιστές του τρίπτυχου που εκφράζει όλη μας την ύπαρξη: Πατρίδα, θρησκεία, οικογένεια.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Χρυσής Αυγής)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σπυρίδων Λυκούδης): Ευχαριστώ, κυρία Βλάχου.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δέχστε στο σημείο αυτό να λύσουμε τη συνεδρίαση;

ΟΛΟΙ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σπυρίδων Λυκούδης): Με τη συναίνεση του Σώματος και ώρα 22.40 λύεται η συνεδρίαση για αύριο, ημέρα Τετάρτη 9 Μαΐου και ώρα 10.00', με αντικείμενο εργασιών του Σώματος, νομοθετική εργασία: συνέχιση της συζήτησης και ψήφιση επί της αρχής, των άρθρων και του συνόλου του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης: «Μέτρα για την προώθηση των Θεσμών της Αναδοχής και Υιοθεσίας και άλλες διατάξεις».